THE WITCHER

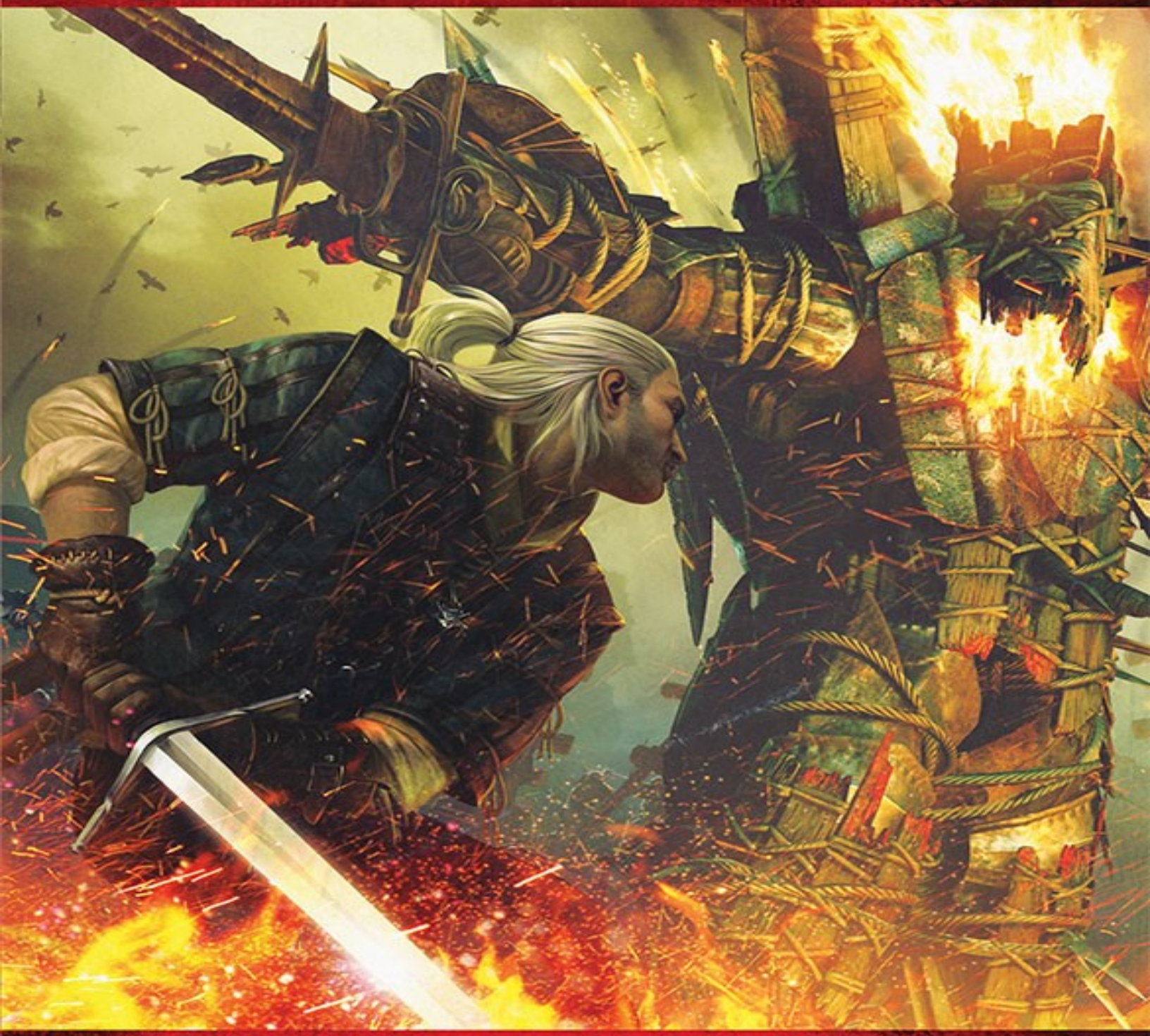

ANDRZEJ SAPKOWSKI

ATEŞLE İMTİHAN

PEGASUS

ATEŞLE İMTİHAN

Pegasus Yayınları: 2012

Bestseller Roman: 836

Ateşle İmtihan

Andrzej Sapkowski

Özgün Adı: Chrzest Ognia

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Kemal Küçükgedik

Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu

Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/lstanbul Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2018

ISBN: 978-605-299-593-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018 Copyright © Andrzej Sapkowski, 1996

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Patricia Pasqualini Literary Agency aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus YayıncılıkTic. San. Ltd. Şti.‘den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsüyü Mah. OsmanlI Sk. Alara Han No: 11/9 Taksim/İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx)

Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com pegasusyayinlari Q pegasusyayinevi ® pegasusyayinlari ANDZEJ SAPKOWSKI

ATEŞLE İMTİHAN

THE WITCHER SERİSİ 5

Almancadan çeviren:

Regaip Minareci PEGASUS YAYINLARI

Sözlük

aanbrengar: Hain. Çıkarları için Sincaplar’a ihanet edenler.

alp: Bir vampir türü.

bezoar: Panzehir taşı.

bruxa: Güzel bir kadın görünümündeki bir vampir türü. Erkekleri büyüleyerek kanlarını içer.

druid: Orman ve doğa rahipleri.

dryad: Orman perileri. Hepsi dişidirler ve okçuluk becerileriyle tanınırlar.

glamarye: Büyücü kadınların sihirli kremi.

graveir: Gulyabaniden daha büyük boyutlarda bir leş yiyen.

griffon: Aslan vücutlu, kartal kanatlı mitolojik yaratık.

griry: Cücelerin oynadığı bir iskambil oyunu çeşidi.

gulgul: Canlı insanları olgunlaşmamış olarak kabul eden ölü yiyici.

harpia: Fırtınaların ve ölümün sembolü sayılan, kadın vücutlu, kanatlı ifrit.

havka: İnsanlar ile elflerin husumetinden yararlanıp çalıntı ve kaçak mallarla geçimlerini sağlayan seyyar satıcılar.

kafagöz: Çok sayıda ayakları olan, böcek familyasından zehirli bir yaratık.

lammas: Ağustos başında kutlanan hasat şenliği

mula: Diğer vampir türlerine nazaran daha insansı bir vampir türü.

sihill: Cücelerin ileri düzeyde gelişmiş metalürji teknikleriyle ürettikleri kılıç.

striga-. Lanetle bir canavara dönüştürülmüş kadın. Yaşayan her canlıya karşı nefretle doludur.

yaga: Yaşlı, çirkin kadınlara benzeyen ve insan eti yemekten hoşlanan bir yaşayan ölü türü.

Peri dedi ki Witcher’a: “Sana tavsiyem şudur: Demirden bir pabuç giyip eline demirden bir değnek al. Demirden pabuçlarınla dünyanın sonuna kadar yürü ama önünde uzananyolu değneğinle yoklayarak ve gözyaşlarınla ıslatarak. Ateşin ve suyun içinden geç ama durma, arkana bakma. Tabanların yıpranıp demirden değneğin aşındığında, gözlerin yaşlarla dolamayacak kadar rüzgârdan kuruduğunda işte o zaman, dünyanın sonunda, aradığın ve belki de sevdiğin şeyi bulacaksın.”

Ve Witcher ateşin ve suyun içinden geçti, asla arkasına bakmadı. Gelgele lim ne demirden bir pabucu ne de demirden bir değneği vardı. Yanınayalnızca Witcher kılıcını aldı. Perinin sözlerine kulak asmadı. Asmamakla da iyi etti çünkü hain bir periydi bu.

Flourens Delannoy, Masallar ve Söylenceler

Bölüm 1

Fundalıkların arasında kuşlar bir şamatadır tutturmuştu.

Uçurum kenarındaki yamaçlar sık böğürtlen ve diken üzümü çalılıklarıyla örülüydü; kuluçkaya yatmak ve karın doyurmak için olağanüstü bir yerdi. Ortalığın kuş kaynaması boşuna değildi. Sakaların şakımalarıyla ketenkuşlarının ve bülbüllerin cıvıltısı birbirine karışmıştı, birkaç saniye arayla bir ispinozun güçlü cikcikleri duyuluyordu. İspinoz yağmur habercisidir, diye aklından geçirdi Milva ve bakışlarını göğe doğrulttu. Bulut yoktu. Ancak ispinoz kuşları her zaman yağmur habercisiydi. Hoş, biraz yağmur yağsa iyi olacaktı.

Koyak çıkışının karşısındaki nokta, hayvanlar âlemi bakımından bir hayli zengin olan Brokilon’un hem güvenli hem de av için uygun bir yeriydi. Geniş bir ormanlık alanı kontrollerinde bulunduran dryad’Vax çok ender ava çıkardı, insanlar ise buraya girmeye çok daha ender cesaret gösterirlerdi. Et ya da kürk peşinde olan bir avcı, burada bizzat av olurdu.

Brokilonlu dryad’\ar davetsiz misafirlere hiç acımazlardı. Milva bunu bir zamanlar bizzat kendisi yaşamıştı.

Yani Brokilon’da hayvandan bol bir şey yoktu. Milva iki saati aşkın bir süredir pusuya yatmış ama hâlâ okunu firlatamamıştı. Hareket halindeyken avlanması olanaksızdı çünkü zemini kaplayan kuru dallar ve yapraklar aylardır süren kuraklık yüzünden her adımda çatırdıyordu. Bu koşullarda ancak hareket etmeden pusuda ısrarla beklerse başarılı olacak ve avlanabilecekti. Yayının üzerine bir kırmızı amiral kelebeği kondu. Milva hayvanı ezmedi. Kelebeğin kanat çırpmalarını izlerken bir yandan da yaya bakıyordu, yeni edinmişti bu yayı ve hâlâ seviniyordu buna. Milva tutkulu bir okçuydu. İyi silahları severdi. Elinde tuttuğu ise olabileceklerin en iyisiydi.

Milva’nın yaşamı boyunca pek çok yayı olmuştu. Okçuluğu alışagelmiş dişbudak ve porsukağacı yaylarıyla öğrenmiş ama çok geçmeden dryad’Xann ve elflerin kullandığı kompozit yaylara geçmişti. Elflerin yayları daha kısa, daha hafif ve daha kullanışlıydı, üstelik ağaçtan ve hayvan sinirlerinden oluşan tabakalar sayesinde porsukağacı yaylarından çok daha hızlıydı. Bu yayla atılan bir ok alçaktan uçuyor, rüzgâr yüzünden hedefini şaşırma riskini hayli azaltmış oluyor ve hedefi çok daha kısa bir zamanda vuruyordu. Böyle bir silahın dört dirsekli en mükemmel örneklerine elfler {efkar diyordu çünkü gövde ve kollar aynı adı taşıyan bir runik harfin biçimini oluşturuyordu. Milva uzun yıllardır bunlardan daha üstün bir yay olabileceğine inanmadan {efkar kullanıyordu.

Ama sonunda eline böyle bir yay geçmişti işte. Bu büyük olay, olağanüstü ve ender ürünlerin satışa sunulduğu Cidaris sahil pazarında meydana gelmişti elbette; denizciler bu malları dev yelkenlilerle dünyanın dört bir köşesinden taşıyorlardı. Milva her fırsatta pazara uğrar, denizaşırı ülkelerden gelmiş yayları incelerdi. Yıllarca kullanacağına inandığı yayını da oradan edinmişti-Zerrikanya’dan[1] gelen bu yay antilop boynuzuyla güçlendirilmişti. Milva’ya göre bu yay mükemmeldi. Ama sadece bir yıl boyunca böyle düşünmüştü. Ertesi yıl aynı tezgâhta, aynı satıcının malları arasında gerçek bir mucizeyle karşılaşmıştı.

[1] Güneydoğuda esrarengiz bir ülke. (ç. n.)

Yay uzaklardan, ta kuzeyden gelmişti. Altmış iki inç uzunluğundaydı, maundan yapılmış gövdesi kusursuz bir dengeye sahipti; yassı kanatları ağaç, pişmiş sinir ve balina kemiğinden oluşan iç içe geçmiş tabakalarla kaplıydı. Aynı tezgâhtaki diğer yaylardan yalnızca tasarımıyla değil fiyatıyla da farklıydı. Milva'nın dikkatini özellikle fiyatı çekmişti. Ama yayı eline alıp denedikten sonra satıcının istediği parayı hiç duraksamadan ve pazarlık yapmadan ödemişti. Tam dört yüz Novigrad kronu! Böylesine baş döndürücü bir meblağ elbette üzerinde yoktu. Yayı satın alabilmek için Zerrikanya {e/Aar'ından, samur kürklerinden ve göz alıcı elf madalyonundan —mercandan yapılmış nehir incileriyle bezeli kabartmalı bir kolyeydi bu- ayrılmak zorunda kalmıştı.

Ama pişman olmamıştı. Hem de hiçbir zaman. Yay, inanılmaz derecede hafifti ve hedefi şaşmadan vuruyordu. Çok uzun olmamasına karşın kompozit özellikleri olağanüstü sağlamdı. İpekten ve kenevirden bükülmüş kirişi kusursuz bir kavise sahip olan gövdeye yerleştirilmişti; yay gerildiğinde otuz kiloluk bir vurma gücüne sahipti. Tabii kırk kiloluk vurma gücü olan yaylar da vardı ama Milva bu kadarını abartılı buluyordu. Milva'nın balina kemiğinden yapılmış otuzluk yayı, bir kalp atışı süresinde altmış metrelik bir mesafeyi geride bırakabiliyordu ve yüz adımlık bir mesafeden bir geyiği veya zırh giymemiş bir insanı doğrudan delip geçebiliyordu. Milva'nın, geyikten daha büyük hayvanların ya da ağır zırhlar kuşanmış insanların peşine düştüğü çok nadirdi.

Kelebek uçup gitmişti. Ama saka kuşları çalılıkların arasında şakımayı sürdürüyordu. Yayın önüne hâlâ çıkan olmamıştı. Milva, kalçasını bir çamın gövdesine yaslayıp kendini anılarına bıraktı. Öylesine, zaman öldürmek için.

Witcher'la ilk karşılaşmaları temmuza, Thanedd Adasındaki olaylardan ve Dol Angra'daki savaşın başlamasından iki hafta sonrasına rastlamıştı. Milva o sırada, on günü aşkın bir süredir uzak kaldığı Brokilon'a dönmüştü; savaşın hüküm sürdüğü Aedim topraklarına girmeye çalışırken Temerya'da paramparça edilen bir Scoia'tael komutanından artan parçaları gelirken yanında getirmişti. Sincaplar, elflerin Dol Blathanna ayaklanmasına katılmak istemişti. Ancak başaramamışlardı, Milva olmasaydı yok olup gideceklerdi. Milva sayesinde Brokilon'a sığmabilmişlerdi.

Milva, Brokilon’a ayak basar basmaz Aglais’nin onu Col Serrai’de beklediğini öğrenmişti. Biraz şaşırmıştı. Aglais, Brokilonlu şifacı kızların başıydı ve Col Serrai koyağı kaynar su kaynakları ve mağaralarıyla az bulunur bir şifa merkeziydi.

Milva kendinden istenileni yapmıştı çünkü Col Serrai’de şifa bulan bir elfin onun aracılığıyla komutanıyla bağlantıya geçmek istediğinden kuşkusu yoktu. Ama karşısında yaralı Witcher’ı bulup meseleyi de öğrenince telaşlandı. Saçlarını savura savura kovuğu terk etti ve bütün öfkesini Aglais’den çıkardı.

“Beni gördü! Yüzümü gördü! Bunun benim için ne anlama geldiğinin farkında mısın?”

“Hayır, değilim,” dedi şifacı kadın buz gibi bir sesle. “Gwynbleidd bu, Witcher. Brokilon’un dostudur o. On beş gündür, yeniaydan beri burada. Ayağa kalkıp normal bir şekilde yürümesi epeyce zaman alacak. Dünyadan, yakınlarından haber almak istiyor. Bu bilgileri ona yalnızca sen sağlayabilirsin.”

“Dünyadan haber mi? Sen herhalde aklını kaçırdın, umacı! Senin sessiz sakin ormanının ötesinde neler olup bittiğinden haberin var mı? Aedirn savaştan kırılıyor! Brugge’de, Temerya’da ve Redanya’da isyan var, kıyamet kopuyor, insan avı başlamış! Herkes, Thanedd Adası’ndaki ayaklanmayı tezgahlayanların peşinde! Her yer casus ve Aan’brengar[2] kaynıyor; tek bir sözcük edeni ya da yanlış yerde ağzını biraz çarpıtanı karanlık bir zindan ve elinde ateşten çıkmış demiriyle cellat bekliyor oluyor! Ben bu koşullarda keşfe çıkacağım, sorular soracağım ve bilgi toplayacağım, öyle mi? Canımı tehlikeye atacağım? Üstelik kimin için? Yarı ölü, ne idiği belirsiz bir Witcher için mi? Bana ne ondan? Sen gerçekten aklını yitirmişsin, Aglais!”

[2] Scoia’taellerin, kendi çıkarları uğruna yoldaşlarını ele verenler için kullandığı tanım. (ç. n.)

“Niyetin haykırmaksa,” diye soğukkanlı bir ifadeyle Milva run sözünü kesti dryad, “o zaman gel ormanın içine doğru gidelim. Witcher’in sükûnete ihtiyacı var.”

Milva, az önce yaralıyı gördüğü mağaranın girişine doğru döndü. Eli yüzü düzgün bir herif, diye geçirdi içinden elinde olmadan, sıska ama kaslı… Ak saçlı ama gençler gibi dümdüz bir karnı var, midesini pastırma ve birayla şişirmek yerine çalıştığı belli oluyor…

“Thanedd Adası’na gitmiş,” dedi Mirva; bir saptamaydı bu.

“İsyancı.”

“Bilmiyorum.” Aglais omuzlarını silkti. “Yaralı. Yardıma ihtiyacı var. Ötesi beni ilgilendirmez.”

Milva eliyle geçiştirdi. Şifacı kadın, konuşmayı sevmemesiyle tanınırdı. Ama Milva, Brokilon’un doğu sınırındaki </rya<7’lardan heyecanlı haberler almıştı, iki hafta önce meydana gelen olayların hepsinden bilgisi vardı. Sihirli şimşekler arasından çıkarak Brokilon’da beliren kumral büyücü kadından ve yanında getirdiği kolları ve bacakları parçalanmış sakat adamdan da haberi vardı.

Witcher olduğu ortaya çıkan sakat adamı dryad’Xar, Gwynbleidd, yani Akkurt olarak tanıyorlardı. Dryad’lar, anlattıklarına göre önce ne yapmaları gerektiğini kestirememişlerdi. Kanlar içindeki Witcher, Aglais ona geçici bir pansuman yaparken durup durup bağırmış, sonra da bayılmıştı. t Onu getiren büyücü izlemiş, sövmüş ve ağlamıştı. Milva son ifadeye inanamamıştı, öyle ya, bir büyücü kadını o güne kadar ağlarken gören olmuş muydu hiç? Sonraları Duen Canell’den, Brokilon’un hükümdarı gümüş gözlü Eithne’den emir gelmişti.

Dryad ormanlarının kraliçesi, büyücü kadının gönderilmesini, Witcher’ın ise iyileştirilmesini istemişti.

Ve iyileştirildi Witcher. Milva biliyordu bunu. Mağarada, Brokilon’un sihirli kaynağından getirilmiş suyla dolu bir çukurun içinde yatıyordu, atellerle ve germe mekanizmalarıyla tespit edilmiş kolları ve bacakları, yüksek şifa gücüne sahip conynhael sarmaşığı ve kırmızı merkepkulağı otu demetleriyle sımsıkı sarılmıştı. Saçları süt gibi bembeyazdı. Witcher’ın bilinci açıktı, oysa conynhael ile tedavi gören biri normal durumlarda baygın halde yatar, hayal görür ve içindeki büyü dile gelirdi.

“Ee?” Şifacı kadının etkili sesi Milva’yı düşüncelerinden kopardı. “Ne diyorsun? Witcher’a ne söyleyeyim?”

“Cehennemin dibine gitmesini söyle,” dedi Milva kızarak. Belindeki heybesini ve av bıçağının aşağıya doğru çektiği kemerini düzeltti. “Sen de cehennemin dibine git, Aglais.”

“Nasıl istersen. Seni zorlamam.”

“İyi edersin. Sakın zorlama.”

Ormanın içine girip karaçamların arasında yürüdü. Dönüp geriye bakmadı. Milva öfkeliydi.

Temmuzun ilk yeniay gecesinde Thanedd Adası’nda meydana gelen olaylardan haberdardı, Scoia’taeller sürekli bunu anlatıyordu.

Büyücülerin adadaki buluşması sırasında isyan çıkmış, kan akmış, kelleler uçmuştu. Nilfgaard’ın orduları sanki işaret almış gibi Aedirn’e ve Lirya’ya saldırmış, savaş başlamıştı. Temerya’da, Redanya’da ve Kaedwen’de herkes Sincaplar’ın üzerine çullanmıştı. Nedenlerden biri, Thanedd Adası’ndaki isyancı büyücülere bir Scoia’tael birliğinin yardıma geldiğinin anlatılmasıydı. Bir diğer söylentiye göre bir elf ya da yarıelf, Redanya Kralı Visimir’i hançerle öldürmüştü. Bu yüzden öfkeli halk, Sincaplar’a iyice girişmişti. Her yer kaynıyor, elf kanı oluk oluk akıyordu.

Aa, diye düşündü Milva, kıyametin ve mahşer gününün yakın olduğunu geveleyip duran papazlar haklılar mı yoksa? Dünya alevler içinde, insan yalnızca elfin değil insanın da kurduna dönüşmüş, kardeş kardeşe bıçak çekiyor… Ve bir Witcher siyasete karışıp bir isyana katılıyor. Oysa bir Witcher’ın tek görevi dünyayı karış karış dolaşıp insanlara zarar veren canavarları öldürmektir! Hem dünya var olalı beri bir Witcher hiçbir zaman siyasete ve savaşlara bulaşmamıştır. Hatta süzgeçle su taşıyan budala bir kralın hikâyesi vardır, bir tavşanı ulak, bir Witcher’ı da komutan yapmak istemiştir. Ama şimdi krallara başkaldırdığı için yaralanmış ve cezalandırılmamak için Brokilon’da saklanan bir Witcher var. Dünyanın sonu gelmiş gerçekten!

“İyi günler, Maria.”

Milva irkildi. Karaçamın gövdesine dayanmış, orta boylu dryad\vi gözleri ve saçları gümüş rengindeydi. Batmakta olan güneş, ormanın önünde duran başını ışık haresiyle sarmıştı. Milva çömeldi, başını var gücüyle eğdi: “Merhaba, Hanımefendi Eithne.”

Brokilon hükümdarı, ağaç kabuğundan yapılmış kemerinin altına, orak şeklinde küçük bir altın bıçak soktu. “Kalk,” dedi sonra, “yürüyelim biraz. Seninle konuşmak istiyorum.”

Minyon tipli, gümüş gözlü dryad ile uzun boylu, açık sarı saçlı genç kadın gölgelik ormanın içinde uzun süre yan yana yürüdüler. Sessizliği bir süre bozan olmadı.

“Duen Canell’e uzun zamandır uğramıyorsun, Maria.”

“Zaman bulamadım, Hanımefendi Eithne. Kanal ile Duen Canell arasında uzun bir mesafe var, hem ben… Biliyorsunuz zaten.”

“Biliyorum. Yorgun musun?”

“Elflerin yardıma ihtiyacı var. Onlara destek olmamı siz emretmiştiniz zaten.”

“Rica etmiştim.”

“Haklısınız. Rica etmiştiniz.”

“Bir ricam daha olacak.”

“Bekliyordum. Witcher mı?”

“Yardım et ona.”

Milva döndü ve durdu, giysisine takılan hanımeli dalını sert bir hareketle kırdı, parmaklarının arasında çevirip yere attı.

“Altı aydır,” dedi alçak sesle ve dryad\x\ gümüş rengi gözlerine bakarak, “yenilmiş birliklerde yer alan elfleri hayatımı tehlikeye atarak Brokilon’a getiriyorum. Dinlenmelerini ve yaralarının iyileşmesini bekledikten sonra bu defa Brokilon’dan çıkmalarına rehberlik ediyorum. Yeterli değil mi bunlar? Yeterince çalışmadım mı? Her yeniayda gecenin en karanlık olduğu saatte yola koyuluyorum. Yarasalar ve baykuşlar gibi güneşten korkuyorum…”

“Orman yollarını kimse senin kadar iyi bilemez.”

“Ormanın içinde tek bir bilgi edinemem. Oysa Witcher haber toplamamı, insanların arasına karışmamı istiyor. O bir isyancı, Aan’brengar’lar adını duyar duymaz dikkat kesiliyorlar. Hem benim de kentlerde görünmemem gerekiyor. Ya biri tanırsa? O

olay daha çok taze, dökülen kanlar kurumadı henüz. Çünkü çok kan aktı, Hanımefendi Eithne.”

“Az sayılmaz.” Yaşını başını almış dryad’vn. gümüş rengi gözleri yabancı, soğuk ve anlaşılmaz bir ifadeyle bakıyordu. “Az sayılmaz, gerçekten.”

“Beni tanırlarsa kazığa oturturlar.”

“Sen akıllısın. Dikkatli ve uyanıksın.”

“Witcher’in istediği bilgileri toplayabilmem için dikkati elden bırakmam gerekir. Çünkü sorup soruşturmam lazım. Ama günümüzde meraklı olduğunu göstermek tehlikelidir. Beni yakalarlarsa…”

“İyi ilişkilerin var senin.”

“.. .işkenceyle öldürürler. Linç ederler beni. Ya da Drakenborg’da çürümeye bırakırlar…”

“Bana borçlusun.”

Milva döndü, dudaklarını ısırdı. “Evet,” dedi acı bir ifadeyle. “Asla unutamam.”

Gözlerini kapadı, yüzü ansızın gerildi. Dudakları titremeye başladı, dişlerini sıktı. O gece, korkunç ay ışığındaki sahne gözünün önüne geldi. Ayak bileklerindeki ağrıyı ansızın yeniden duyar gibi oldu; kayış ağ tuzağına düşmüş, sert darbeyle ayak bileği çıkmıştı, canı tarifsiz yanıyordu. Kökünden ansızın sökülen ağacın yapraklarının hışırtısını duyuyordu. Çığlık, inleme, vahşice ve delice çırpınma, sonra artık kurtulamayacağını anladığında onu esir alan o iğrenç korku… Çığlık ve korku, urganın gıcırtısı, titreyen gölgeler, çalkalanan, tuhaf bir biçimde tersine dönen zemin, tepetaklak olmuş ağaçlar, şakaklarında zonklama… Ve gün doğarken çevresini saran dryad'Xax. Uzaklardan duyulan .. müsi kahkaha… İpte çırpman bebek'. Çırpın bebeğim, baş ödeyemeyeceğim."

"Herkesin ödeyeceği bir borcu vardır," dedi Eithne. "Hayat böyledir Maria Barring. Borçlar, istekler, sorumluluklar, şükran ve karşılık… Birisi için bir şey yapmak. Ya da kendin için belki? Çünkü işin gerçeği, başkasıyla değil kendimizle hesaplaşmamızdır. Üzerimizdeki her borç için kendimizle hesaplaşırız. Her birimizin içinde hem alacaklı hem borçlu barınır. Önemli olan içimizdeki hesabın kapanmasıdır. Bize verilen yaşamın küçük bir parçası olarak dünyaya geliriz, sonra borçlanıp borç öderiz sürekli. Kendimize. Kendimiz için - ki sonunda hesap kapansın."

"Şu adam… yakınınız mıdır, Hanımefendi Eithne? Şu… Witcher?"

"Evet. Oysa o bilmiyor bunu. Col Serrai'ye dön, Maria Barring. Onun yanına git. Ve de senden ne istiyorsa yerine getir."

Koyakta yerdeki çalı çırpının hışırtısına bir dalın çatırtısı karıştı. Derken bir saksağan dididididididi dedi, sakalar havalandı, beyaz tüyleri ışıldadı. Milva soluğunu tuttu. Sonunda!

Dididididididi dedi saksağan yine. Dididididididi. Yine bir dal çatırdadı.

Milva, sol el bileğindeki aşınmaktan parlamış emektar kolluğunu düzeltti, elini yayının sapına tutturulmuş ip halkaya geçirdi. Alışkanlıktan, aslında farkında olmadan okunun ucunun keskinliğini ve tüylerini kontrol etti. Okların ucunu kermeste sunulan on çeşit arasından seçerek satın almıştı ama tüyleri her zaman kendi takardı. Çünkü hazır satılan okların çoğunun

tüyleri kısa ve sapa tutturulmuş olurdu ama Milva tüyleri helezon biçiminde takılmış ve en az beş inç uzunluğunda olan oklar kullanırdı yalnızca.

Oku kirişin üzerine yerleştirdi ve vadinin girişine baktı; büyük salkımların üzerinde kırmızı meyvelerin sarktığı dikenüzümleri ağaç gövdelerinin arasında yeşermişti.

Sakalar uzağa uçmamış, yeniden ötmeye başlamıştı. Hadi gel minik karaçam, diye içinden geçirdi Milva, yayını havaya kaldırıp gererken. Gel. Ben hazırım.

Ama karacalar, dar geçitten geçerek bataklığın içindeki su birikintilerine ve kanala akan dereleri dolduran kaynaklara doğru ilerliyordu. O sırada koyaktan bir erkek karaca çıktı. Güzeldi, yirmi kilonun üstünde gibi görünüyordu. Başını kaldırdı, kulaklarını dikti, sonra çalılıklara yöneldi ve yaprakları kemirmeye başladı.

Arkadan vurmak için uygun bir zamandı. Hedefi kapayan bir ağaç gövdesi olmasaydı Milva hiç duraksamadan okunu fırlatacaktı. Hayvanı karnından vursa bile ok kalbine, bağırsaklarına ya da ciğerlerine ulaşırdı. Okun bacağa saplanması ise bir atardamarın parçalanması demekti, böyle bir durumda da hayvan kısa zamanda devrilirdi. Milva, elini kirişten çekmeden bekledi.

Karaca başını bir kez daha kaldırdı, bir adım attı ve ağaç gövdesinin arkasından çıktı ama bir anda dönüp Milva'ya yüzünü çevirdi. Yayı sonuna kadar germiş olan Milva, oku fırlatmaktan vazgeçip içinden sövdü. Önden vurmak riskliydi çünkü ok hayvanın ciğerleri yerine karnına isabet edebilirdi. Milva bekledi, soluğunu tuttu ve kirişin tuzlu tadını ağzında hissetti. Bu, yayının bir başka ve paha biçilmez avantajıydı: Eğer daha ağır ya da daha az özenle hazırlanmış bir silah kullanıyor olsaydı, bu kadar uzun süre gerilmiş olarak tutamazdı, eli yorulur ve hedef şaşardı.

Neyse ki karaca başını indirdi, çürümüş odunlar arasından çıkan otları çekiştirdi ve yan döndü. Milva rahat bir soluk aldı, hayvanın göğüs kafesini hedef aldı ve kirişi hafifçe bıraktı.

Gelgelelim okun kaburgayı kırdığına işaret eden bir çatırtı duymadı. Aksine hayvan sıçradı, arkaya doğru bir tekme attı, kurumuş dalların çıtırtılarıyla

yaprakların hışırtıları arasında gözden kayboldu.

Milva birkaç saniye kıpırdamadan öylece kaldı; bir orman tanrıçasının mermerden heykeli gibi taş kesilmişti. Bütün sesler kesildikten sonra sağ elini yanağından çekip yayı indirdi. Hayvanın kaçış yönünü iyice kavradıktan sonra usulca oturdu, sırtını bir ağaç gövdesine yasladı. Milva deneyimli bir avcıydı, bu muazzam ormanlarda çocukluğundan beri av peşinde koşardı. İlk geyiğini on bir yaşındayken vurmuştu. On dört uçlu boynuzu olan ilk geyiği vurması gelecekte avcılıkta çok şanslı olacağının alametiydi çünkü o gün on dördüne basmıştı. Hayvan ter içinde kalmışsa avcının asla acele etmemesi gerektiğini deneyimle öğrenmişti. Eğer iyi vurabilmişse, karaca koyağın çıkışından en fazla iki yüz adım uzaklıkta yere devrilmiş olmalıydı. Ama iyi vuramamışsa -ki olanaksızdı bu- o zaman aceleci davranmak işi daha da zorlaştırmaktan başka bir işe yaramazdı. Hafif yaralı bir hayvan eğer rahatsız edilmezse, panik halindeki ilk kaçıştan sonra yavaşlar ve ağır adımlarla ilerlerdi. Ama peşine düşülen ve korkutulan bir hayvan can havliyle koşmayı sürdürür, dağları bile aşardı.

Bu durumda Milva’nın en az yarım saat zamanı vardı. Yerden kopardığı bir ot sapını dişlerinin arasına kıstırıp yine düşüncelere daldı. Anılar canlanmıştı yine.

Milva on iki gün sonra Brokilon’a döndüğünde Witcher artık yürümeye başlamıştı. Gerçi hafifçe topallıyor, kalçasını biraz arkadan sürüklüyordu ama yürüyordu. Milva bu sonuca şaşırmamıştı çünkü orman sularının ve conynhael adlı otun eşi görülmemiş şifalı güçlerini biliyordu. Ayrıca Aglais’nin hünerlerini de biliyordu, yaralı t/ryat/‘ların yıldırım hızıyla iyileşmelerine defalarca tanık olmuştu. Bunun ötesinde, Witcher’in olağanüstü direnme gücü ve dayanıklılığıyla ilgili anlatılanların kocakarı masalı olmadığını da görmüştü.

Gelir gelmez Col Serrai’ye gitmedi, oysa Gwynbleidd’in onun dönüşünü sabırsızlıkla beklediğini dryad’lardan öğrenmişti. Özellikle ağırdan aldı çünkü kendisine verilen görevden hâlâ rahatsızdı ve bu duygusunu göstermek istiyordu. Beraberinde getirdiği Sincaplar komutasındaki elfleri konaklama yerine götürdü. Yolda meydana gelen olaylarla ilgili ayrıntılı bilgiler aktardı, dryad’ları kanalda insanlar tarafından oluşturulmuş sınırlar

hususunda uyardı. Milva, ancak üçüncü kez uyarıldıktan sonra banyo yaptı, üzerini değiştirdi ve Witcher'in yanına gitti.

Witcher onu kayranın kenarında, sedir ağaçlarının yetiştiği noktada bekliyordu. Bir aşağı bir yukarı volta atıyor, arada sırada oturuyor, sonra yaylanırcasına ayağa kalkıyordu. Aglais ona belli ki bazı egzersizler vermişti.

Witcher, merhabalaştıktan sonra hemen, "Yeni haberler var mı?" diye sordu. Sesindeki soğukluk, Milva'nın dikkatinden kaçmamıştı.

"Savaş sonlara yaklaştı gibi görünüyor," dedi Milva omuz silkerek. "Nilfgaard, Lirya'yı ve Aedirn'i sonunda yerle bir etmiş diye konuşuluyor. Verden yenildi ve boyunduruğu kabul etti, Temerya Kralı, Nilfgaard İmparatoru'yla uzlaştı. Çiçek Vadisindeki elfler ise kendi krallıklarını kurdu. Ancak Temeryalı ve Redanyalı Scoia'taeller oraya göçmediler. Hâlâ çarpışıyorlar…"

"Bu kısmı beni ilgilendirmiyor."

"Öyle mi?" Milva şaşırmış gibi yaptı. "Haa. İsteğin üzerine yolun epeyce uzamasına aldırmayıp Dorian'a uğradım. Bugünlerde yollar çok tehlikeli…"

Sözünü yarıda kesip gerindi. Witcher bu kez üstelemedi.

"Şu yanına gitmemi istediğin Codringher," diye başladı sonra Milva, "arkadaşın mıydı?"

Witcher'in yüzünde hiçbir kıpırtı olmasa da hemen anladığı Milva'nın gözünden kaçmadı. "Hayır, değildi."

"İyi bari," diye devam etti Milva umursamaz bir tonda. "Çünkü ahir ömrünü tamamlamış. Malikânesiyle birlikte yanmış, geriye yalnızca baca ve binanın ön cephesi kalmış. Bütün Dorian dedikodularla çalkalanıyor. Kimileri Codringher'in büyücülük yapıp zehirleri karıştırdığını, şeytanla işbirliği içinde olduğunu, bu yüzden onu cehennem ateşinin yuttuğunu anlatıyor. Kimileri de her zamanki alışkanlığıyla burnunu başkalarının işlerine soktuğunu söylüyor. Bu durum birinin işine gelmemiş, adamın işini

bitirmiş ve delilleri ortada kaldırmak için evi ateşe vermiş. Sen ne düşünüyorsun peki?”

Milva ne bir yanıt alabildi ne de Witcher’in kararmış yüzünde bir kıpırtı sezebildi. Böylece hain ve kibirli ses tonundan vazgeçmeden konuşmasını sürdürdü.

“Tuhaf olan şu: Şu yangın ve Codringher’in ortadan kalkması temmuzun ilk yeniay gecesinde, yani Thanedd Adasındaki ayaklanmanın yaşandığı gece meydana gelmiş. Biri sanki, Codringher’in ayaklanma hakkında bir şeyler bildiğini ve ayrıntılar hakkında ona sorular yöneltileceğini düşünmüş, ağzını sonsuza kadar kapatmak istemiş. Buna ne diyorsun? Hıh, görüyorum, hiçbir şey demiyorsun. Ağzın var dilin yok bugün! O halde ben söyleyeyim: Senin şu meselelerin, soruşturmaların, araştırmaların çok tehlikeli. Belki biri Codringher’inkinin dışında başka ağızları da tıkamak istiyordur? Ben bu durumu böyle yorumluyorum.”

“Kusura bakma,” dedi Witcher bir süre sonra. “Haklısın. Seni tehlikeye attım. Bu iş çok tehlikeli, senin gibi…”

“Bir kadın için, öyle mi?” Milva hâlâ ıslak olan saçlarını sert bir hareketle savurdu. “Bunu mu söylemek istedin? Ne centilmen ama! Şunu aklına iyice yaz: Oturarak çiş yapıyor olsam da ceketim tavşan tüyü değil, kurt postuyla bezelidir benim! Beni ödlek sanma çünkü tanımıyorsun!”

“Seni tanıyorum,” dedi Witcher alçak sesle ve Milva’nın sesini yükseltmesine aldırmadan. “Sen Milva’sm. Sincaplar’ı Brokilon’a getiriyorsun, keşif birliklerine aldırmadan aralarından sıyrılıyorsun. Cesaretinin bilincindeyim. Ama seni bencilce ve düşüncesizce tehlikeye attım ve…”

“Sersemsin sen!” diye Witcher'ın sözünü kesti Milva. “Sen bana değil kendine bak! Kızla da ben ilgilenirim!”

Milva’nın yüzünde alaycı bir ifade belirmişti şimdi. Witcher’ın yüz ifadesi ise bu defa değişmişti. Milva kasten susup Witcher’ın soru sormasını bekledi.

“Sen ne biliyorsun?” diye sordu sonunda Witcher. “Ve kimden duydun?”

“Senin Codringher’in vardı,” diye tısladı Milva başını dikerek, “benim de ahbaplarım var. Şöyle gözleri de kulakları da çalışan.”

“Anlat. Lütfen, Milva.”

“Thanedd Adasındaki isyandan sonra,” diye söze başladı Milva bir anlık duraksamanın ardından, “her yer kaynamaya başladı. Gammazların peşine düşüldü. Özellikle de Nilfgaard’dan yana olan büyücülere ve para karşılığı kendilerini satan diğer büyücülere karşı büyük bir av başlatıldı. Bazıları yakalandı. Kimileri de sırra kadem bastı. Nereye gittiklerini, kimin yanına sığındıklarını anlamak için büyük bir zekâ gerekmiyor. Ama başlatılan büyücü ve hain avı değildi yalnızca. Thanedd’deki ayaklanma sırasında isyancı büyücülerin yardımına bir Sincaplar birliği yetişmişti, komutanları ünlü Faoiltiarna idi. Şimdi o aranıyor. Emir şöyle: Yakalanan her elfe işkence altında Faoiltiarna’nın birliği sorulacak.”

“Kimdir Faoiltiarna?”

“Bir elf, bir Scoia’tael. İnsanlar üzerinde hiç olmadığı kadar büyük baskılar kurmuş. Başına büyük bir ikramiye konmuş. Ama yalnızca onu aramıyorlar. O gün Thanedd’de bulunmuş olan bir şövalyenin peşindeler. Sonra bir de…”

“Konuş.”

“Aan’brengar’lar Rivyalı Geralt adlı bir Witcher’ı ve Cirilla adlı bir kızı soruyorlar. İkisinin de canlı ele geçirilmesi buyurulmuş. İkisinin de saçının tek teline zarar getiren, ceketlerinden tek bir düğmenin kopmasına yol açan ölümle cezalandırılacak. Hah! Sağlığınla bu kadar ilgilendiklerine göre, seni çok önemsiyor olmalılar…”

Milva bir an sustu çünkü Witcher’in yüzündeki insanüstü soğukkanlı ifadenin bir anda tekrar belirdiğini görmüştü. Bütün çabasına karşın Witcher’ı korkutamadığını anlamıştı. Witcher kendi başı için korkmamıştı. Milva, kendinden hiç beklemese de utanmıştı şimdi.

“Eh, seni izlemeye kalkışarak boşa emek harcıyorlar,” dedi Milva biraz daha samimi bir sesle ama yüzünde yine hafif alaycı bir gülümseme vardı. “Brokilon’da güvendesin. Kızı da canlı olarak ele geçiremezler. Thanedd’de şu sihirli kulenin kalıntılarının altını üstünü getirdikleri sırada… Hey, neyin var senin?”

Witcher sendeledi, bir sedir ağacına yaslandı ve gövde boyunca aşağıya doğru kaydı. Milva, onun yüzünde aniden beliren solgunluğu fark edince gerisin geriye dönüp koşmaya başladı.

“Aglais! Sirssa! Fauve! Çabuk yanıma gelin! Lanet olsun, kuyruğu titretecek galiba! Hey, bana bakın!”

“Çağırma onları… Yok bir şeyim… Anlat. Öğrenmek istiyorum…”

Milva bir anda anlamıştı.

“Enkazın altında hiçbir şey bulamamışlar!” dedi bağırarak ve kendi renginin de attığını fark etti. “Hiçbir şey! Her taşı yerinden kaldırmalarına ve büyülü sözcüklerin etkisini göstermiş olmasına karşın hiçbir şey bulamamışlar.”

Milva, alnında biriken terleri sildi, koşarak gelen dryad’ları bir el hareketiyle durdurdu. Yerde oturan Witcher’ı omuzlarından yakaladı, üzerine doğru eğilirken uzun sarı saçlarının onun solgun yüzüne düştüğünü fark bile etmedi.

“Beni yanlış anladın,” diye hızla ve kesik kesik yineledi. Tuhaf sesler çıkarıyor, konuşmakta zorlanıyordu. “Şey demek istemiştim… Beni yanlış anladın. Çünkü ben… Nereden bilecektim ki senin bu kadar… Böyle olsun istemedim. Şey demek istedim ki şu kız… kız bulunamamış çünkü sırra kadem basmış, büyücüler gibi… Beni bağışla.”

Witcher yanıt vermeyip başını çevirdi. Milva dudaklarını ısırdı ve yumruklarını sıktı. “Üç gün sonra Brokilon’dan ayrılıyorum,” dedi yumuşak bir sesle, uzun, çok uzun bir sessizlikten sonra. “Ay biraz daha küçülecek, geceler daha karanlık olacakmış. Onuncu güne kadar dönmüş olacağım, belki daha erken. Lammas ertesi, ağustos başında. Sakın üzülme.

Her şeyi öğrenebilmek için elimden geleni yapacağım. Eğer bu kızdan haberi olan biri varsa, onun bildiklerini sen de öğreneceksin.”

“Teşekkürler, Milva.”

“On gün sonra görüşmek üzere… Gwynbleidd.”

“Geralt.” Witcher elini uzattı. Milva duraksamadan bu eli sıktı. Hem de var gücüyle.

“Maria Barring.”

Witcher, baş hareketiyle ve hafifçe gülümsemesiyle kıza açık sözlülüğü için teşekkür etmiş oldu. Ve Milva, Witcher’in onu takdir ettiğini anladı.

“Lütfen dikkatli ol. Soru sorarken karşındakinin kim olduğunu iyi araştır.”

“Sen benim için endişelenme.”

“Muhbirlerine güvenir misin?”

“Ben kimseye güvenmem.”

“Witcher, Brokilon’da. dryacTXarin yanında.”

“Tahmin etmiştim.” Dijkstra kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Ama teyit ettirmem iyi oldu.”

Bir süre konuşmadı. Lennep dudaklarını ıslattı ve bekledi.

“Teyit ettirmem iyi oldu,” diye yineledi Redanya Gizli Servisi Şefi dalgın dalgın, sanki kendi kendine konuşur gibiydi. “Emin olmak iyidir. Ha, bir de Yennefer’in nerede olduğunu öğrensek… Lennep, Witcher’in yanında büyücü bir kadın var mı?”

“Anlamadım?” Casus irkildi. “Hayır, kıymetli efendim. Yok. Ne emredersiniz? Onu canlı istiyorsanız, kandırıp Brokilon’dan çıkarırım. Ama ölüsünü yeğlerseniz…”

“Lennep.” Dijkstra, buz gibi bakan mavi gözlerini casusa çevirdi. “Aşırı hevesli olma. Bizim işlerde aşırı heveslilik asla para etmez. Üstelik her zaman göze batar.”

“Efendim…” Lennep’in rengi biraz atmıştı şimdi. “Amacım sadece…”

“Biliyorum. Ne emrettiğimi öğrenmek istemiştin sadece. Witcher’in rahat bırakılmasını emrediyorum.”

“Emredersiniz. Milva ne olacak?”

“Onu da rahat bırakacaksın. Şimdilik.”

“Emredersiniz. Gidebilir miyim?”

“Gidebilirsin.”

Ajan odadan çıktı, meşe kapıyı dikkatle ve kibar bir biçimde arkasından çekti. Dijkstra uzun süre konuşmadan bakışlarını masanın üzerinde yığılı duran haritalara, zarflara, raporlara, sorgu tutanaklarına ve idam fermanlarına dikti.

“Ori.”

Sekreter başını kaldırıp hafifçe öksürdü. Ama sesini çıkarmadı.

“Witcher, Brokilon’da.”

Ori Reuven bir kez daha hafifçe öksürdü ve masanın altına, şefinin bacaklarına doğru baktı.

Dijkstra bu bakışı fark etti. “Doğru. Onun bu yaptığını unutmayacağım,” diye homurdandı. “Onun yüzünden on beş gün yürüyememiştim. Philippa’nın karşısında küçük düştüm, lanet olası büyülerini bana uygulaması için karşısında köpek gibi sızlanmak zorunda kaldım, yoksa bugün hâlâ topallıyor olacaktım. Eh, benim suçum Witcher’ı hafife almaktı. En kötüsü, şimdi onu karşıma dikip misilleme yapamıyor olmam! Benim vaktim yok, ne de olsa adamlarımı özel işlerim için kullanamam! Öyle değil mi Ori, kullanamam?”

Ee, şey…

“Gaklayıp durma. Biliyorum. Bu güç insana nasıl da cazip geliyor, lanet olsun! İnsan yararlanmak için nasıl da kıvranıyor! Güç elde edince kendini nasıl da kolayca kaybedebiliyor! Ama kendini bir kez kaybettin mi sonu gelmez… Philippa Eilhart hâlâ Montecalvo’da mı kalıyor?”

“Evet.”

“Eline kalem ve mürekkep al şimdi. Ona gönderilmek üzere bir mektup yazdıracağım sana. Yaz… Lanet olsun, dikkatimi toplayamıyorum. Ne lanet olası gürültüdür bu böyle, Ori? Meydanda neler oluyor?”

“Sokak çocukları Nilfgaardlı ulağın konağına taş atıyorlar. Bunu yapmaları için para ödedik onlara, eee, şey… yani bana öyle geliyor.”

“Haa, güzel. Pencereyi kapat. Çocuklar yarın cüce Giancardi’nin banka şubesini taşlasınlar. Giancardi bütün hesapları bana açıklamayı reddetti.”

“Giancardi, eee, şey… ordu fonuna büyük bir meblağ ödemişti.”

“Haa, o zaman ödemeyen bankaları taşlasınlar.”

“Hepsi ödedi.”

“Of, ot gibisin, Ori. Yaz, dedim sana. Sevgili Phil, güneşim… Lanet olsun, sürekli kendimi kaybediyorum. Yeni bir kâğıt al. Hazır mısın?”

“Evet, efendim, ee, hım…”

“Sevgili Philippa. Bayan Triss Merigold, Thanedd’den Brokilon’a ışınladığı Witcher için kaygılanıyordur mutlaka; bu ışınlama işini benden bile büyük bir sırmış gibi saklaması beni çok kırmıştı. Söyle, üzülmesin. Witcher iyi. Hatta Prenses Cirilla’nın izlerini aratmak için Brokilon’dan ajanlar bile yollamaya başladı; bu ufaklık seni de pek ilgilendirir bilirsin. Cirilla’nın İmparator Emhyr’le evlendirilmek üzere Nilfgaard’da bulunduğunu ve düğüne hazırlandığını dostumuz Geralt bilmiyor anlaşılan. Witcher’in Brokilon’da huzur içinde oturmasını çok önemsediğim için bu haberin ona ulaşmasını sağlayacağım. Buraya kadar yazdın mı?”

“Ee, hımm… ulaşmasını sağlayacağım.”

“Satırbaşı. Merak ediyorum… Ori, temizle şu kalemi, çıldırtma beni! Philippa’ya yazıyoruz, kralın danışmanına değil, mektubun estetik bir görüntüsü olmalı! Satırbaşı. Merak ediyorum, Witcher neden Yennefer’le bağlantıya geçmiyor acaba? Bu hastalık derecesindeki heyecanın aniden sönmüş olabileceğine inanamıyorum. Öte yandan Cirilla’yı Emhyr’in ellerine teslim eden kişi eğer Yennefer ise ve bunun kanıtları varsa, o zaman Witcher’in Yennefer’i ele geçirmesi için seve seve devreye girerim. Sorun kendiliğinden çözülmüş olur, bundan hiç kuşkum yok ve de o iki yüzlü esmer güzeli tek bir gün, tek bir an bile huzur bulamaz. Witcher, kendi kızlarına dokunulmasından hoşlanmaz, Artaud Terranova buna Thanedd’de unutamayacağı bir biçimde tanık oldu. Phil, Yennefer’in yaptığı ihanete dair elinde kanıtlar bulunmadığını ve nerede saklandığını bilmediğini varsayıyorum. Bunun da benden sakladığın bir sır olduğu ortaya çıkarsa çok alınırım. Benim senden sakladığım hiçbir sırrım yok… Bunda gülecek ne var, Ori?

“Hiçbir şey, ee, hım…”

“Yaz! Senden sakladığım hiçbir sırrım yok, Phil, bunun karşılıklı olduğunu düşünüyorum. En derin saygılarımı sunuyorum, vesaire, vesaire. Ver imzalayayım.”

Ori Reuven mektubun üzerine kum serpti.

Dijkstra oturduğu yerde doğruldu, göğsünün üzerinde kavuşturduğu ellerinin başparmaklarını çevirmeye başladı. “Witcher’in casusluk yapması için yolladığı şu Milva hakkında bana neler anlatabilirsin?”

“Milva’nın işi,” dedi sekreter çekinerek, “Temerya birliklerine yenilmiş Scoia’tael gruplarını Brokilon’a getirmek. Elfleri baskınların yapıldığı kuşatılmış bölgelerden çıkarıyor, yaralarının iyileşmesini ve yeniden savaşabilmelerini sağlıyor…”

“Herkesin ulaşabileceği bilgilerle yorma beni,” diye sekreterin sözünü kesti Dijkstra. “Milva’nın neyle uğraştığını biliyorum, ayrıca onu kendi amaçlarım için kullanmayı planlıyorum. Yoksa onu çoktan Temeryalıların

önüne atmış olurdum. Onun hakkında bana ne anlatabilirsin? Nasıl biridir Milva?”

“Sanırım Yukarı Sodden’de sığır yetiştiren bir köyden geliyor. Gerçek adı Maria Barring. Milva, ona t/ryat/‘ların verdiği bir takma ad. Kadim Lisan’daki anlamı…”

“Kutsama,” diye sözünü kesti Dijkstra. “Biliyorum.”

“Büyüdüğü yerin halkı eskilerden beri avcı. Avlanma bölgelerini avuçlarının içi gibi bilen orman halkı. Bir sığır oğlunu tepeleyerek öldürünce baba Barring kızına avcılığı öğretmiş. Adam ölünce karısı yeniden evlenmiş. Ee, hım… Maria üvey babasıyla anlaşamayınca evden kaçmış. O zamanlar sanırım on altı yaşındaymış. Kuzeye doğru ilerlemiş, avladığı hayvanlarla beslenmiş ama baronların orman korucuları kıza hayatı dar etmişler, hayvan avlar gibi kovalamışlar kızı. Maria bunun üzerine Brokilon’da kaçak avlanmaya başlamış ve bir gün dryad’Xaxm eline düşmüş.”

“Onlar da onu temizlemek yerine aralarına almışlar,” diye mırıldandı Dijkstra. “Kendilerinden biri gibi kabul etmişler… O da buna minnetle karşılık vermiş. Brokilon’un cadısı, gümüş gözlü, yaşlı Eithne’yle bir anlaşma yapmış. Maria Barring öldü, yaşasın Milva… Verden’dekiler ve Kerack’takiler durumu fark edinceye kadar kaç öncü birliğin işini bitirdi? Üç mü?”

“Ee, hım… Dört, sanırım…” Ori Reuven’in hiç şaşmaz bir hafızası olsa da hata yapmamak için daima temkinliydi. “Özellikle umacının kafa derisini yüzme peşinde olanlar toplam yüz kişiydi. Uzun bir süre durum fark edilmedi çünkü Milva yaralıları sırtında taşıyarak bir katliam olmasını engelledi ve kurtulanlar Milva’nın cesaretini durmaksızın övdüler. Ancak dördüncü seferden sonra -sanırım Verden’deydi- biri elini alnına vurdu. Sürekli saldırıya uğrayan bu rehber, ee hım… nasıl oluyor da canını her seferinde kurtarıyordu? Derken bir anda anladılar, bu kız onları felakete, dosdoğru pusuda bekleyen dryad’\ax\n oklarının önüne sürüklüyordu.”

Dijkstra, bir sorgu tutanağını masanın kenarına doğru itti çünkü parşömen hâlâ işkence odası kokuyormuş gibi gelmişti ona.

“Bunun üzerine,” diye tahminde bulundu sonra, “Milva bir anda Brokilon’dan uçup gitti âdeta. Ama dryad’\ar\a ilgili araştırmalar yapacak birilerini bulmak Verden’de bugün hâlâ çok zor. Yaşlı Eithne ile genç kadın müthiş bir ayıklama yaptılar. Ve bu durumda provokasyonun biz insanların eseri olduğunu savunabiliyorlar yine de. Ama şu var…”

“Ee hım?” diye gakladı Ori Reuven. Şefinin cümlesini yarım bırakıp uzun süre konuşmamasına şaşırmıştı.

“Ama şu var, bizden bir şeyler öğrenmeye başlamış olabilirler,” dedi ajan buz gibi bir sesle ve bakışlarını ihbarların, sorgu tutanaklarının ve ölüm kararlarının üzerine çevirdi.

Milva hiçbir yerde kana dair bir belirtiye rastlamayınca tedirgin olmaya başlamıştı. Ansızın aklına geldi, oku saldığı anda karaca bir adım atmıştı. Ya da atmak istemişti, sonuçta aynı yola çıkardı. Hareket etmişti, buna göre ok karnına saplanmış olabilirdi. Milva sövdü. Bir hayvanı karnından vurmak bir avcının olabilecek en büyük ayıbıydı. Lanet olsun!

Hemen koyağın yamacına koştu, böğürtlenlerin, ketenciklerin ve eğreltiotlarının arasına dikkatle göz gezdirdi. Okunu arıyordu. Okunun ucunda dört bıçak vardı, hepsi bilenerek öylesine keskinleşmişti ki kolundaki tüyleri bunlarla rahatlıkla temizleyebilirdi. Böyle bir okun karacayı elli adım mesafeden delip geçmiş olması gerekirdi.

Derken okunu gördü Milva, yerden kaldırdı, derin bir nefes aldı, yere üç kez tükürdü. Boş yere üzülmüştü, sonuç umduğundan da iyiydi. Oka, yağlı ve kötü kokulu safra yapışmamıştı. Açık renkli, köpüklü, pembeye çalan akciğer kanına dair izler de yoktu. Okun gövdesi koyu renkli, kıpkırmızı kana bulanmıştı. Okun ucu kalbi delip geçmişti. Milva’nın usulca yaklaşması gerekmiyordu artık, belli ki uzun bir yol da katetmeyecekti. Karacanın cansız bedeni çalılıkların arasında yatıyordu kuşkusuz, kayrandan en fazla yüz adım uzakta olmalıydı, kan izlerinden birazdan anlayacaktı bunu. Kalbinden vurulan bir karaca birkaç kez sıçradıktan sonra çok kan dökmüş olmalıydı, Milva, hayvanın seçtiği yolu kolayca bulacağını biliyordu bu yüzden.

On adım sonra izleri buldu, takip etti ve yürürken kendini yine anılara kaptırdı.

Milva, Witcher'a verdiği sözü tutmuştu. Hatta Brokilon'a, söz verdiğinden de önce, hasat şenliğinden beş gün sonra dönmüştü, yeniayın da beş gün sonrasıydı bu, insanlar için yeniayla birlikte ağustos ayı, elfler için de Lammas, yedinci ay, yılın sondan bir önceki ayı, savaed'i başlıyordu.

Milva, yanındaki beş elfle birlikte şafak sökerken kanalı geçmişti. Başını çektiği birlik başta dokuz atlıdan oluşuyordu, gelgelelim Bruggelü paralı askerler peşlerini bırakmamış ve kanala üç günlük mesafe kala yetişmişlerdi. Sabah sisinde sağ kıyıda Brokilon göründüğü sırada, paralı askerler kanalın kıyısında kalmışlardı. Bu da elfleri kurtarmıştı çünkü karşı kıyıya geçmişlerdi. Ama güçleri tükenmişti, yaralıydılar. Gerçi aralarında yaralanmayanlar da vardı.

Milva'nın Witcher'a vereceği haberleri vardı ancak onun hâlâ Col Serrai'de olduğundan hiç kuşkusu kalmamıştı. Uykusunu iyice aldıktan sonra öğleye doğru Witcher'in yanına gitmeyi tasarlıyordu. Ama Witcher hayalet gibi sislerin arasından çıkınca Milva çok şaşırdı. Witcher hiç konuşmadan yanına oturdu. Milva'nın yatacak yer hazırlamasını, battaniyesini dallardan oluşmuş öbeğin üzerine örtmesini izledi.

"Ne kadar acelecisin," dedi Milva sitemle. "Witcher, ayakta duracak halim yok. Gece gündüz at üstündeydim, kalçamı hissedemiyorum, şafak vakti kurtlar gibi sazlıkların arasından geçtiğimiz için iliklerime kadar ıslandım…"

"Rica ediyorum. Bir şey öğrenebildin mi?"

"Öğrendim," diye tısladı Milva, sırılsıklam olmuş botlarını çözüp ayağından çıkarırken. "Büyük çaba harcamam gerekmedi çünkü herkes bunu konuşuyor. Senin şu küçük hanımın ne büyük bir şahsiyet olduğunu bana söylememiştin! Oysa ben üvey kızın, zavallı kızcağızın biri, şanssız bir öksüz olduğunu sanmıştım. Ama çıka çıka ne çıktı: Cintra Prensesi! Hah! Sen de tebdili kıyafet giymiş bir hükümdar mısın yoksa?"

"Anlat lütfen."

“Krallar onu ele geçiremeyecekler artık çünkü senin Cirilla’nın Thanedd’den dosdoğru Nilfgaard’a kaçtığı ortaya çıkmış, hain büyücülerle birlikte becermiş bu işi büyük olasılıkla. Nilfgaard’da İmparator Emhyr tarafından debdebeyle karşılanmış. Sana bir şey söyleyeyim mi? Emhyr, kızla evlenme hevesine düşmüş. Şimdi dinlenmek istiyorum. Uykumu aldıktan sonra istersen devam edebiliriz.”

Witcher sesini çıkarmadı. Milva, sırılsıklam olmuş koruyucu ayak bezlerini güneş doğduğunda ışınları üzerine isabet edecek şekilde çatallı bir dala astı ve kemerinin tokasını açtı.

“Soyunmak istiyorum,” diye homurdandı. “Ne duruyorsun daha burada? Daha iyi bir haber beklemiyordun herhalde? Artık tehlikede değilsin, kimse seni sormuyor, casuslar bundan böyle seninle ilgilenmeyecek. Senin kızsa kralların elinden kurtulmuş, imparatoriçe olacak…”

“Doğruluğu kesin mi bu haberin?”

“Günümüzde hiçbir şey kesin değildir.” Milva esnedi, sonra döşeğin üzerine oturdu. “Kesin olan tek şey, sevgili güneşimizin gökyüzünde her gün doğudan batıya doğru hareket ettiğidir. Ancak Nilfgaard İmparatoru ve Cintra Prensesi hakkında anlattıkları doğru olmalı. Herkes bunu konuşuyor.”

“Birdenbire nasıl böyle dillere düştü?”

“Bunu biliyor olmalısın! Kız, İmparator Emhyr’e dünyalar kadar toprak getiriyor! Yalnızca Cintra’yı değil, Yaruga’nın bu kıyısını da! Hah, kız benim de hükümdarım olacak çünkü Yukarı Soddenliyim ben. Anlaşılan bütün Sodden ona vergi ödemekle yükümlü! Hıh, onun ormanlarında bir geyik vurup bir de yakayı ele verirsem, kızın emriyle asarlar beni… Ne zavallı bir dünya! Lanet olsun, gözlerim kapanıyor…”

“Tek bir sorum kaldı. Şu büyücü kadınlardan… Yani ihanette bulunmuş olan büyücülerden yakalanan olmuş mu?”

“Hayır. Ama bir kadın büyücü canına kıymış deniyor. Vengerberg düştükten ve Kaedwen birlikleri Aedirn’e girdikten hemen sonra olmuş. Belli ki

kederinden ve idam korkusundan…”

“Buraya getirdiğin birliğin yanında sahipsiz atlar varmış. Elfler bana birini verir mi acaba? “

“Haa, acelen var demek,” diye mırıldandı Milva, battaniyeye sarınırken. “Nereye gideceğini sanırım biliyo…”

Witcher’in yüz ifadesi karşısında şaşkına dönüp sustu. Getirdiği haberin hiç de iyi olmadığı beynine ansızın dank etmişti.

Hiç ama hiçbir şeyi anlamadığını o an kavradı. Bir anda, nereden geldiğini kendi de bilmeden Witcher’in karşısına oturup onu soru yağmuruna tutma arzusu duydu; ona sorular sormak, bir şeyler öğrenmek, belki de ona nasihatte bulunmak istiyordu. Parmağıyla gözünü ovaladı. Gücüm beni terk etti, diye geçirdi içinden, ölüm beni gece boyunca adım adım izledi. Dinlenmeliyim. Bana ne onun dertlerinden ve sıkıntılarından? Onun da kızın da cehenneme kadar yolları var! Lanet olsun, bunların yüzünden uykum kaçtı şimdi…

Witcher ayağa kalktı. “Bana bir at verirler mi?” diye sordu yeniden.

“İstediğini al,” dedi Milva kısa bir duraksamadan sonra. “Sen en iyisi elflerin gözüne görünme. Karşıya geçerken çok zarar gördük, kan aktı… Ama karayağıza dokunma, benim o. Ne dikiliyorsun hâlâ orada?”

“Yardımın için teşekkürler. Tabii her şey için.”

Milva yanıt vermedi.

“Sana bir borcum var. Nasıl ödeyebilirim?”

“Nasıl mı? Bir an önce kendi yoluna giderek!” diye bağırdı Milva ve dirseklerinin üzerinde doğrulup battaniyeyi hızla üzerine çekti. “Uyumam gerekiyor dedim! Atlardan birini al ve git. Nilfgaard’a, cehenneme, şeytanın yanma, umurumda değil! Yeter ki git ve beni rahat bırak!”

“Sana borcumu ödeyeceğim,” dedi Witcher kısık sesle. “Yaptıklarını unutmayacağım. Belki gün gelir senin de bir yardıma ihtiyacın olur. Bir

desteğe. Bir omza. O zaman seslen, gecenin içine doğru seslen. Gelirim o zaman.”

Karaca, fışkıran kaynakların etkisiyle sünger gibi kabarmış, eğreltiotlarıyla kaplı bir yamacın eteğinde yatıyordu. Donuk gözlerini göğe dikmişti. Milva’nın dikkatini, açık kahverengi karnını emmeye başlamış olan keneler çekti.

“Kendinize başka bir kan bulmanız gerekecek,” diye mırıldandı Milva, kollarını sıvayıp bıçağını çıkarırken. “Çünkü bu kan pıhtılaşmaya başlamış bile.”

Hayvanın derisini göğüs üstünden başlayarak makatına kadar deneyimli ve hızlı bir hareketle yardı, bunu yaparken bıçağını ustalıklı bir manevrayla cinsel organların çevresinde dolandırdı. Yağ tabakasını dikkatle ayırdı, hayvanın boğazını keserken ve bağırsaklarını çıkarırken kolları dirseklerine kadar kana bulandı. Bezoar aramak üzere mideyi ve safrakesesini açtı. Bu taşların sihirli gücüne inanmıyordu ama buna inanan ve karşılığında dünyanın parasını ödeyen ahmak çoktu.

Karacayı kaldırdı ve hemen yakınındaki devrilmiş bir ağaç gövdesinin üzerine attı, sonra kanın süzülüp akması için yüzükoyun çevirdi. Ellerini eğreltiotlarına sürerek temizledi.

Sonra avının yanına oturdu.

Bakışlarını yüz adım tepesinde salınan Brokilon çamlarına çevirip, “Kudurmuş kaçık Witcher,” dedi alçak sesle. “Kızını bulmak için Nilfgaard yollarına düşüyorsun. Dünyanın sonuna, alevler içinde kavrulan cehenneme doğru gidiyorsun ama yanma yolluk almayı akıl bile etmiyorsun. Uğrunda yaşadığın biri var hayatında, biliyorum. Ama hayatta kalmanı sağlayacak neyin var peki?”

Çamlar, Milva’nın kendi kendine konuşmasını elbette bölmüyor, yorum da yapmıyordu.

“Bence,” diye sözlerini sürdürdü Milva tırnaklarının arasındaki kurumuş kanı bıçakla temizlerken, “bu kızı bulma şansın sıfır. Nilfgaard’a

varamayacağın gibi Yaruga'ya bile ulaşamayacaksın. Sodden'e kadar bile gidemeyeceğini düşünüyorum. Bence sen ölüme adanmışsın. Sımsıkı bastırdığın dudaklarında yazılı, itici gözlerine yerleşmiş ölüm. Ölüm sana yetişecek çılgın Witcher ve yakında olacak bu. Ama bu karaca sayesinde açlıktan ölmeyeceksin hiç değilse. Bu da az sayılmaz. Yani bence."

Dijkstra, görüşme salonuna giren Nilfgaardlı ulağa bakınca gizliden gizliye iç geçirdi. İmparator Emhyr var Emreis'in elçisi Shilard Fitz Oesterlen'in diplomasi dilinde konuşmak ve cümlelerine yalnızca diplomatların ve âlimlerin anlayabileceği şaşaalı dil oyunları katmak gibi bir alışkanlığı vardı. Dijkstra, Oxenfurt Üniversitesi nde okumuştu, doktorasını yapmamış olsa da akademik jargonun temel kurallarına aşinaydı. Ama kendi kullanmazdı çünkü içten içe her türlü gösteriş ve iddialı şekilcilikten nefret ederdi.

"Hoş geldiniz, ekselansları."

"Kontum." Shilard Fitz Oesterlen hafifçe eğildi. "Ah, lütfen bağışlayın. Size belki ulu prensim diye hitap etmem gerekiyordur? Haşmetli hükümdarım mı yoksa? Ya da müsteşar hazretleri? Muhterem efendim, asaletler üzerinize yağıyor, protokolü çiğnemeden size hangi unvanla sesleneceğimi gerçekten bilemiyorum."

"Sarayın lütfuna nail olan, demeniz yeterlidir," dedi Dijkstra tevazuyla. "Biliyorsunuz ki ekselansları, krallar sarayda oturur. Ancak şunu da biliyorsunuzdur kuşkusuz: 'Sıçrayın!' derim, Dreiberg Sarayı'ndakiler, 'Ne kadar yükseğe?' diye sorarlar."

Elçi, Dijkstra'nın az da olsa abarttığını biliyordu. Prens Radowid henüz reşit olmamıştı; Kraliçe Hedwig kocasının trajik ölümüyle yıkılmıştı; aristokrasi ürkmüştü, başsız kalmıştı, kendi içinde kavga ediyordu, cephelere bölünmüştü. Buna göre, Redanya hükümeti Dijkstra'nın avucundaydı ve Dijkstra istediği her asalet unvanını rahatlıkla talep edebilirdi. Ama unvan peşinde değildi.

"Muhterem efendim, beni çağırma lütfunda bulunmuşsunuz," dedi elçi bir süre sonra. "Dışişleri bakanını atlayarak yaptınız bunu. Beni bu şerefe nail eden mesele nedir?"

“Bakan,” dedi Dijikstra tavana bakarak, “sağlık nedenleriyle görevini devretti.”

Elçi hızlı hızlı başını salladı. Dışişleri bakanının zindanda yattığını çok iyi biliyordu, bakan ödlek ve budala olduğu için sorgudan önce işkence aletlerinin gösterilmesi üzerine Nilfgaard casusluk servisiyle ilgili bütün bildiklerini anlatmıştı kuşkusuz. Elçi, imparatorun casusluk şebekesi şefi Vattier de Rideaux’nun kurduğu ajan ağının dağıtıldığını ve Dijkstra’nın bütün ipleri elinde tuttuğunu biliyordu. Ayrıca, iplerin doğrudan kendisine çıktığını da biliyordu. Ancak onun diplomatik dokunulmazlığı vardı ve görevi icabı bu oyunu sonuna kadar oynamak zorundaydı. Özellikle de Vattier’nin ve imparatorun özel görevlerde kullandığı ajanı, araştırma şefi Stefan Skellen’in gönderdiği garip şifrelerle bezeli talimatlardan sonra işini sonuna kadar yapmak zorundaydı.

“Bakanın halefi henüz belirlenmediği için,” diye sözlerini sürdürdü Dijkstra, “Ekselanslarınızın Redanya Krallığı’nda istenmeyen kişi ilan edildiğiniz yönündeki son derece nahoş haberi vermek bana düşüyor.”

Elçi reverans yaptı. “Elçilerin karşılıklı olarak görevden alınmalarıyla ortaya çıkan güvensizliğin ne Redanya Krallığını ne de Nilfgaard İmparatorluğu’nu ilgilendiren meselelerden kaynaklanıyor olmasından esef duyuyorum. İmparatorluğumuz, Redanya’ya karşı herhangi bir düşmanca eylemde bulunmamıştır.”

“Gemilerimize ve mallarımıza Yaruga ağzında ve Skellige Adaları’nda uygulanan ablukayı saymazsak tabii. Scoia’tael çetelerinin silahlandırılmasını ve desteklenmesini saymazsak tabii.”

“Bunlar temelsiz iddialar.”

“İmparatorluğa ait birliklerin Verden’e ve Cintra’ya yığılmaları peki? Ya Sodden’de ve Brugge’de silahlı çetelerin düzenlediği baskın? Sodden ve Brugge, Temerya himayesi altında bulunuyor, Temerya da bizim müttefikimiz. Ekselansları, Temerya’ya yapılan saldırı bize yapılmış demektir. Ayrıca Redanya’yı doğrudan ilgilendiren meseleler de var: Thanedd Adası’ndaki isyan ve Kral Visimir’in alçakça vurulması. İmparatorluğunuzun bu olaylar sırasındaki rolünü sorguluyorum.”

“Thanedd olayıyla ilgili,” dedi elçi kollarını yanlara açarak, “görüş bildirmek gibi bir hakkım bulunmuyor. Sizin büyücülerinizin arasındaki kişisel husumetlerin nedenleri Majesteleri Emhyr var Emreis’in bilgisi dâhilinde değil. Başka bir şeyi telkin etmeye çalışan bir propagandaya karşı yaptığımız protestoların kayda değer bir etki göstermemiş olmasını esefle karşılıyorum. Bu öyle bir propaganda ki Redanya Krallığı’nın üst düzey yetkililerinin müdahalesi olmadan yayılamayacağı yönündeki görüşümü izninizle bildiriyorum.”

“Protestolarınız çok ani ve olağanüstü şaşırtıcı.” Dijkstra hafifçe gülümsedi. “İmparatorunuz hiç değilse, sarayda kısa bir süre önce Thanedd’den kaçırılmış Cintralı bir düşes bulunduğu gerçeğini inkâr etmiyor.”

“Cintra Kraliçesi Cirilla,” diye düzeltti Shilard Fitz Oesterlen, üstüne basarak, “kaçırılmadı, imparatorluğa sığındı. Thanedd’deki olayla bunun hiçbir bağlantısı bulunmuyor.”

“Gerçekten mi bulunmuyor?”

“Thanedd’deki olay,” diye taş gibi bir yüz ifadesiyle devam etti elçi, “imparatorun hiç hoşuna gitmedi. Kral Visimir’in hayatına kasteden, bir akıl hastası tarafından düzenlenen o kalleşçe suikast gerçek ve olağanüstü nefretini uyandırdı. Bu suikasta önayak olan kişilerin imparatorluğun içinde aranması gerektiğini kamuoyuna yayan o iğrenç dedikodu ise daha büyük nefretine yol açıyor.”

“Gerçek elebaşların yakalanması,” dedi Dijkstra ağır ağır konuşarak, “bu dedikoduların sonunu getirecektir umarız. Gelgeldim bu kişilerin yakalanmaları ve adil bir şekilde yargılanmaları zaman alacaktır.”

“Justitia fundamentum regnorum” diye Dijkstra’ya katıldı Shilard Fitz Oesterlen. “Crimen horribilis non potest non esse punibile. Muhterem imparatorumuzun da aynen bunu arzu ettiği konusunda sizi temin ederim.”

“Bu arzunun yerine getirilmesi imparatorun kudreti dâhilindedir,” dedi Dijkstra ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Kumpasın elebaşlarından biri, Enid an Gleanna, kısa bir süre öncesine kadar büyücü Francesca Findabair olarak anılıyordu, elflerin Dol Blathanna’daki kukla

devletinde imparatorun lütfuyla kazandığı kraliçe kimliğiyle bilgiçlik taslıyor.”

“İmparator hazretleri,” dedi elçi dimdik bir bedenle reverans yaparak, “Dol Blathanna nın iç meselelerine müdahale edemez çünkü orası bütün komşu devletlerin tanıdığı bağımsız bir krallıktır.”

“Ama Redanya’nın tanımadığı. Redanya’nın gözünde Dol Blathanna hâlâ Aedirn Krallığı’nın bir parçasıdır. Siz, elflerle ve Kaedwen’le bir araya gelip Aedirn’i parçalamış olsanız da Lirya’dan geriye tek bir taş kalmamış olsa da bu krallıkları dünya haritasından alelacele sildiniz. Alelacele, ekselansları. Ancak şimdi bunu tartışmanın zamanı ve yeri değil. Francesca Findabair şimdilik kraliçelik oyunu oynasın, adalet nasılsa vuku bulacaktır. Kral Visimir'e suikast düzenleyen diğer isyancılar ve teşkilatçılar peki? Roggeveenli Vilgefortz’a ne oldu? Vengerbergli Yennefer’e? Suikastın başarısızlığa uğramasından sonra Nilfgaard’a kaçtıklarını varsaymak yerinde olacaktır.”

“Böyle olmadığına sizi temin ederim,” dedi elçi başını kaldırarak. “Eğer bir gün olursa, cezadan kaçamayacaklarına da sizi temin ederim.”

“Onlar sizlere karşı suç işlemediler, yani cezalarını vermek size düşmez. İmparator Emhyr, suçluları bize teslim ederse bir hükümdarın temel görevi olan adalet arzusuna sahip olduğunu kanıtlamış olur.”

“Arzunuzun haklılığı tartışılamaz,” dedi Shilard Fitz Oesterlen yüzünde sahte bir gülümsemeyle. “Birincisi, adı geçen kişiler imparatorluk sınırları içinde bulunmuyor; İkincisi, topraklarımıza girseler bile yasal bir engel söz konusu. İmparatorluk konseyi tarafından alınacak bir mahkeme kararı doğrultusunda iade edileceklerdir. Ama unutmayın ki muhterem efendim, Redanya’nın diplomatik ilişkileri kesmesi düşmanca bir eylemdir ve iade bir düşman ülkeden talep edilmişse, konsey sığınmacılar lehine karar verir. Bu, her türlü öncelik hakkından uzak bir durumdur. Ama ola ki…”

“Ola ki ne?”

“Emsal teşkil edecek bir olay yaratılırsa.”

“Anlayamadım? “

“Eğer Redanya Krallığı, imparatora yurttaşını, burada tutuklu bulunan alçak bir caniyi teslim etmeyi kabul ederse, bu durumda imparator ve konsey açısından bu iyi niyet jestine karşılık vermeleri için ortam yaratılmış olur.”

Dijkstra uzun süre konuşmadı, sanki önüne bakıp düşünüyormuş gibiydi. “Kimdir bu söz konusu kişi?”

“Caninin adı…” Elçi, anımsamaya çalışıyormuş gibi yaptı, sonra sahtiyan derisinden yapılmış dosyasından bir evrak çıkardı. “Kusura bakmayın, bellek şaşabiliyor… Buldum. Cahir Mawr Dyffryn aep Caellach diye biri. Hakkında büyük suçlamalar mevcut. Cinayetten aranıyor; ayrıca asker kaçağı, tecavüz, hırsızlık ve evrakta sahtecilik suçları da var. İmparatorun hiddetinden korkup yurtdışına kaçtı.”

“Redanya’ya mı? Kendine bayağı uzak bir yol seçmiş.”

“Muhterem efendim,” dedi Shilard Fitz Oesterlen hafifçe gülümseyerek, “ilgi alanınızı Redanya’yla sınırlamayın. Bu canilerin müttefikimiz olan krallıklardan birinde yakalanacaklarından zerre kadar kuşku duymuyorum, muhterem efendim.”

“Caninin adı ne demiştiniz?”

“Cahir Mawr Dyffryn aep Caellach.”

Dijkstra uzun süre konuşmayıp belleğini yokluyormuş gibi yaptı.

“Hayır,” dedi sonra. “Bu adı taşıyan biri tutuklanmadı.”

“Gerçekten mi?”

“Benim belleğim böyle konularda şaşmaz. Üzgünüm, ekselansları.”

“Ben de,” dedi Shilard Fitz Oesterlen buz gibi bir sesle. “Öncelikle, bu koşullarda canilerin karşılıklı iadesi söz konusu olamayacaktır. Sizi daha fazla yormayayım. Size sağlık ve başarılar diliyorum.”

“Bilmukabele. Hoşça kalın, ekselansları.”

Elçi, birkaç karmaşık reverans daha sergiledikten sonra odadan çıktı.

“Kıçımı ye, uyanık,” diye mırıldandı Dijkstra ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ori! Hadi çık!”

Sekreter, öksürüğünü uzun süre baskıladığı için kıpkırmızı olmuş bir yüzle kapı perdesinin önünde belirdi.

“Philippa hâlâ Montecalvo’da mı?”

“Evet, ee hım… Yanında üç kadın daha var, Laux-Antille, Merigold ve Metz.”

“Birkaç güne kadar savaş başlayacak, Yaruga sınırı her an alevler içinde kalabilir, bunlar da ormanın içindeki şatonun birine kapanmışlar! Kalemi al eline ve yaz. Sevgili Phil… Lanet olsun!”

“Ben ‘Sevgili Philippa’ yazdım.”

“Güzel. Devam et. Tüylü miğferi olan, Thanedd’den ortaya çıktığı kadar gizemli bir şekilde kaybolan şu sıska herifin adının Cahir Mawr Dyffryn, babasının ise Başyaver Caellach olması belki ilgini çekecektir. Bu tuhaf yaratığı yalnızca biz aramıyoruz, Vattier de Rideaux’nun gizli servisi ve şu orospu çocuğunun adamları da…”

“Bayan Philippa, ee hım… Böyle sözlerden hoşlanmaz. Ben, ‘Şu hergele’ diye yazdım.”

“Tamam öyle olsun. Şu hergele Stefan Skellen. Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki sevgili Phil, Emhyr’in gizli servisi, yalnızca Emhyr’in derilerini yüzmeye yemin ettiği ajanları ve habercileri ısrarla arıyor. Aldıkları emri yerine getirmek ya da emri yerine getirirken ölmek yerine, Emhyr’e hainlik yaparak emrini yerine getirmeyenlerin peşindeler. Durum oldukça tuhaf çünkü şu Cahir’e verilen emrin Prenses Cirilla’yı yakalayıp Nilfgaard’a getirmek olduğundan hiç kuşkumuz yoktu. Satırbaşı. Bu meselenin bende uyandırdığı garip ama haklı kuşkuyu ve de biraz şaşırtıcı

ama yersiz olmayan tezimi seninle baş başayken konuşmak isterim. Derin saygılarımla, vesaire, vesaire.”

Milva atını dosdoğru güneye sürdü; önce kıyıdan ilerleyerek Rodfeld’i[3] geride bıraktı, ardından kanalı ve ketenciklerin yumuşacık ve yemyeşil bir halı gibi kapladığı rutubetli patikalardan geçti. Bölgeyi onun gibi tanımayan Witcher’in İnsan Kıyısına geçmek gibi tehlikeyi göze almayacağını varsayıyordu. Milva, Brokilon tarafındaki uzun kıyı şeridini kullanarak, Witcher’a Ceann Treise şelalesi yakınlarında yetişebilirdi. Hatta atını mola vermeden süratle sürerse onu geçebilirdi bile.

[3] Brokilon’da, kanalın kıyısında yer alan bir bölge, (ç. n.)

Sakalar kanat çırparken yanılmamıştı. Gökyüzü güneyde bulutlarla kaplanmıştı. Hava ansızın ağır ve boğucu olmuş, sivrisinekler ve tatarcıklar sürüler halinde üşüşmüştü.

Milva hâlâ yeşil fındıklarla yüklü fındık çalılarının ve kararmaya yüz tutmuş akdikenlerin arasından geçtiği sırada birilerinin varlığını hissetti. Hiçbir şey duymuyordu. Ama hissediyordu. Elfler oradaydı demek.

Fundalıkların arasına gizlenmiş olan okçuların onu görebilmeleri için atını durdurdu. Soluğunu tutuyordu şimdi ve işgüzarın birine denk gelmemek için dua ediyordu.

Atın sağrısına yatırdığı karacanın üzerinde bir sinek vızıldamaya başlamıştı.

Ve bir hışırtı. İnce bir ıslık. Milva da ıslıkla yanıt verdi. Scoia’taeller bodur ağaçların arasından hayaletler gibi fırlayınca Milva rahat bir soluk aldı. Tanıyordu onları. Coinneach Da Reo’nun birliğindendiler.

“Hael” dedi Milva, atından inerken. “Que\s va?”

“Ne’ss” dedi elf katı bir sesle. Milva onun adını anımsayamamıştı. “Caemm.”

Biraz ötedeki ağaçsız alanda diğer elfler kamp kurmuştu. En az otuz kişiydiler, yani Coinneach’ın birliğinden fazlası buradaydı. Milva şaşırdı.

Sincap birlikleri son zamanlarda artmak yerine azalıyordu. Evet, son zamanlarda yoluna çıkan birlikler kanlı, ateşli, ne doğru düzgün at binen ne de doğru dürüst ayakta durabilen zavallılardan oluşuyordu. Ama bu birlik farklıydı.

“Caed, Coinneach” diye yaklaşan komutana selam verdi Milva.

“Caedmil, Sorca”

Sor’ca. Kız kardeşçiğim. Dost oldukları ve sevip saydıkları kadınlara böyle hitap ediyorlardı. Oysa Milva’dan yaşça epeyce büyüktüler. Milva, başlarda elflerin gözünde yalnızca Dh’oine, yani insan idi. Sonraları, Milva onlara düzenli bir şekilde yardıma geldiği için “Aen Woedbeanna” demeye başlamışlardı, yani “Orman Gelini.” Zaman daha da ilerleyip kızı yakından tanıdıktan sonra ona idol saydıkları dryad Milva’nın “Kutsama” anlamına gelen adını vermişlerdi. Milva’nın yalnızca aynı jestle karşılık veren yakın arkadaşlarına açıkladığı gerçek adı ise elflere hiç uymamıştı, bu adı “Maer’ya” diye telaffuz edip, sanki onların dilinde tatsız bir şeyi çağrıştırıyormuş gibi yüzlerini hafifçe buruşturuyorlardı. Sonra da hemen “Sor’ca”ya geçmişlerdi.

“Nereye böyle?” Milva çevresine dikkatle göz gezdirdi ama görünürde ne bir yaralı ne de bir hasta vardı. “Sekizinci Mil’e[4]mi? Brokilon’a mı?”

[4] Brokilon’un güneyinde yer alan bir köy. (ç. n.)

“Hayır.”

Milva soru sormayı bıraktı çünkü onları iyi tanırdı. Hareketsiz, kaskatı yüzlerine, teçhizatlarını ve silahlarını göze batan ve abartılı bir soğukkanlılıkla düzenlemelerine birkaç saniye bakması yeterli olmuştu. Sonra adamların derin, karanlık gözlerine baktı. Savaşa gittiklerini hemen anlamıştı.

Gökyüzü güneyden başlayarak bulutlanmış ve kararıyordu.

“Sen nereye peki, Sor’ca?” diye sordu Coinneach; sonra at sırtındaki karacaya göz atıp gülümser gibi yaptı.

“Güneye,” diye elfî bilgilendirdi Milva. “Drieschot’a.”

Elf bunun üzerine gülümsemekten vazgeçti. “İnsan Kıyısı’na mı?”

“En azından Ceann Treise’ye kadar.” Milva omuzlarını silkti. “Şelalelerin orada Brokilon tarafına geçerim mutlaka çünkü…”

At kişnemesi duyunca arkasına döndü. Zaten alışılmamış kadar kalabalık olan birliğe başka Scoia’taeller de katılmıştı şimdi. Milva yeni gelenleri daha yakından tanıyordu.

“Ciaran!” diye seslendi bağırmamaya özen gösterip ancak şaşkınlığını gizlemeden. “Toruviel! Ne işiniz var burada? Sizi Brokilon’a daha yeni götürmüştüm ama bakıyorum yine…”

“Ess’sreasa, Sor’ca” dedi Ciaran aep Dearbh ciddi bir sesle. Elfîn başındaki sargının üzerinde alttaki yaradan sızmış kan lekesi vardı.

“Doğrusu buydu,” diye tekrarladı Toruviel ve askıda olan kolunu korumak için dikkatlice oturdu. “Bazı haberler geldi. Her yayın değeri büyükken Brokilon’da oturup bekleyemeyiz.”

“Eğer bilseydim,” dedi Milva yüzünü asarak, “sizin için uğraşmazdım. Sizi nehirden geçirmek için canımı tehlikeye atmazdım.”

“Haberler dün gece geldi,” diye alçak sesle açıkladı Toruviel. “Biz… biz böyle bir durumda silah arkadaşlarımızı yarı yolda bırakamazdık. Yapamayız biz bunu, anla, Sor’ca.”

Gökyüzü gittikçe kararıyordu. Milva bu kez uzaklardan gelen gök gürültüsünü duydu.

“Güneye inme, Sor’ca” dedi Coinneach Da Reo. “Hava patlamak üzere.”

“Patlarsa patlasın, bana…” Milva durdu ve elfî dikkatle süzdü. “Hah! Aldığınız haberler bunlar demek? Nilfgaard, değil mi? Yaruga’yı geçip Sodden’e mi gidiyorlar? Brugge’e mi saldıracaklar? Siz o yüzden mi yollara düştünüz?”

Coinneach yanıt vermedi.

“Anladım, dol Angra’daki gibi.” Milva, gözlerini Coinneach’ın siyah gözlerine dikti. “Yangınlarla ve kılıçlarınızla insanları huzursuz etmeniz için Nilfgaard İmparatoru sizi yine kullanıyor. İmparator sonra krallarla birleşip sizi saf dışı bırakacak. Kendi yaktığınız ateşte kendiniz kavrulacaksınız.”

“Ateş, temizler. Ve de dayanıklı kılar. İçinden geçmek gerekir. Aenyell’hael, ell’ea, Sor’ca? Sizde dedikleri gibi: Ateşle imtihan.”

“Ben başka bir ateşi yeğlerim.” Milva karacayı attan çözüp elflerin ayaklarının dibine attı. “Alın, şişlerinize geçirip kızartın. Seferde açlıktan zayıf düşmeyin sakın. Benim ihtiyacım kalmadı.”

“Gitmiyor musun güneye?”

“Gidiyorum tabii.”

Atımı süreceğim, diye içinden geçirdi Milva, çok hızlı süreceğim. Şu aptal Witcher’ı uyarmalıyım, nasıl devasa bir sıkıntının içine gittiğini bildirmeliyim. Onu dönmeye ikna etmeliyim.

“Gitme, Sor’ca.”

“Sus artık, Coinneach.”

“Hava güneyden doğru patlayacak,” diye tekrarladı elf. “Büyük bir fırtına geliyor. Büyük de bir yangın. Brokilon’a saklan, güzel kardeşim, güneye inme. Bize yeterince iyilik yaptın, daha fazlasını bekleyemeyiz. Gerekmiyor da zaten. Sıra bizde şimdi. Ess’tedd, esse creasa! Bizim zamanımız geldi. Elveda.”

Hava ağır ve boğucuydu.

İzdüşüm büyüsü oldukça karmaşıktı, kadınlar ellerini ve düşüncelerini birleştirerek büyüyü birlikte harekete geçireceklerdi. O zaman bile inanılmaz emek ve çaba gerekiyordu. Çünkü mesafe az sayılmazdı. Philippa Eilhart’ın kapalı gözkapakları seğirdi, Triss Merigold’un soluğu ağırlaştı,

Keira Metz’in geniş alnında boncuk boncuk terler birikti. Yalnızca Margarita Laux-Antille’in yüzünde bitkinlikten eser yoktu.

Loş oda ansızın apaydınlık oldu, koyu renkli duvar lambrilerinin üzerinden ışık harelerinden mozaikler geçti. Yuvarlak masanın üzerinde beyazımsı bir ışık yayan bir küre süzüldü. Philippa Eilhart son büyülü sözcükleri vurguyla okudu ve karşısında süzülen küre, masanın çevresine yerleştirilmiş on iki sandalyeden birinin üzerine indi. Kürenin içinde bulanık bir şekil parlamaya başlamıştı. Resim titredi, izdüşüm pek sağlam sayılmazdı. Ama çok geçmeden görüntü netleşti.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Keira alnını silerken. “Şu Nilfgaardlılar glamarye ya da güzellik büyüsü nedir bilmiyorlar mı?”

“Anlaşılan bilmiyorlar,” diye mırıldandı Triss büzdüğü dudaklarının arasından. “Ayrıca moda diye bir şey de duymamışlar.”

“Ya da makyaj yapmayı,” dedi Philippa alçak sesle. “Ama şimdi şşşt, kızlar. Ona dik dik bakmayın öyle. İzdüşümü sağlamlaştırmalı ve konuğumuza merhaba demeliyiz. Bana yardım et, Rita.”

Margarita Laux-Antille büyülü sözcükleri ve Philippa’nın hareketini tekrarladı. Görüntü birkaç kez titredi, bulanıklığını ve doğal olmayan parıltısını kaybetti, kenar çizgileri ve renkler keskinleşmeye başladı. Büyücü kadınlar, masanın karşı tarafındaki şahsı daha net görebiliyorlardı şimdi. Triss dudaklarını ısırdı, yüzünde anlamlı bir ifadeyle Keira’ya göz kırptı.

İzdüşüm üzerindeki kadın cildi kötü olduğu için çok solgun görünüyordu, nereye baktığı anlaşılamayan gözleri ifadesizdi. Kancalı bir burnu vardı ve ince dudakları morarmıştı. Başına hafif buruşuk, konik, tuhaf bir şapka takmıştı. Şapkanın geniş kenarlarının altından bakımsız siyah saçlar çıkmıştı. Kadının kılıksızlığını ve bakımsızlığını omuzları saçak saçak olmuş simle işli siyah, geniş ve biçimsiz pelerin tamamlıyordu. İşleme, yıldızlardan bir dairenin ortasına oturtulmuş bir hilali betimliyordu. Nilfgaardlı büyücü kadının tek süsüydü bu işleme.

Philippa Eilhart, mücevherlerini, küçük tacını ve dekoltesini olabildiğince öne çıkarmamaya çalışarak ayağa kalktı.

“Saygıdeğer Bayan Assire,” dedi. “Montecalvo’ya hoş geldin. Davetimizi lütfedip kabul ettiğin için çok mutluyuz.”

“Merakımdan kabul ettim,” dedi Nilfgaardlı büyücü beklenmedik sıcak ve melodik bir sesle ve şapkasını geriye doğru itti. Elleri küçüktü, üzerleri sarı lekelerle kaplıydı, tırnakları kırılmıştı ve muhtemelen kemirmekten eğri büğrüydü.

“Sadece merakımdan,” diye yineledi büyücü kadın, “ama bu merakımın çok ağır sonuçları olabilir. Bir açıklama rica ediyorum.”

“Hemen başlıyorum.” Philippa öteki büyücülere başıyla işaret etti. “Ancak önce izninle toplantımızın diğer katılımcılarının izdüşümlerini gerçekleştireceğiz ve herkesi birbiriyle tanıştıracağız. Çok kısa beklemeni rica ediyorum.”

Büyücü kadınlar ellerini yine birleştirdiler ve büyülü sözcükleri bir ağızdan tekrarladılar. Odanın içinde bir yay gerilirmişçesine sesler yükseldi, tavandan aşağıya doğru yeniden ışıltılı bir sis indi ve odayı titreşen gölgelerle doldurdu. Boş duran sandalyelerin üçünde nabız gibi atan ışıklarla bezeli küreler oluştu ve içlerinde ışıklı şekiller göründü. İlk belirginleşen Sabrina Glevissig oldu; üzerine turkuaz rengi, kışkırtıcı bir dekoltesi ve geniş, dik dantel yakası olan bir elbise giymişti. Bu kıyafet, özenle taranıp üzerine elmas bir taç oturtulmuş saçları için müthiş şık bir çerçeve oluşturmuştu. Sabrina’nın yanı başındaki izdüşümünün sisli ışığı arasından incilerle bezeli siyah kadife elbisesiyle Sheala de Tancarville belirdi, boynuna kızıl tilki kuyruğu dolamıştı. Nilfgaardlı büyücü yüzünde gergin bir ifadeyle dudaklarını yaladı. Sen hele Francesca’yı bekle, diye içinden geçirdi Triss. Onu gördüğünde, seni küçük kara sıçan, gözlerin yerinden fırlayacak.

Francesca Findabair onu yanıltmadı. Gerek öküz kanı kırmızısı ihtişamlı elbisesi, gerek gösterişli saç modeli, gerekse yakut gerdanlığı ve elf usulü ağır bir makyajla belirginleştirdiği ceylan gözleriyle göz kamaştırıcıydı.

“Bütün hanımlara Montecalvo Sarayı na hoş geldiniz diyorum,” dedi Philippa. “Sizleri buraya, ertelenmeyi kabul etmeyecek kadar önemli olan meseleleri görüşmek üzere davet ettim. İzdüşümleriniz aracılığıyla buluşabildiğimiz için üzgünüm. Doğrudan buluşmamıza ne zaman ne aramızdaki mesafeler ne de hepimizin içinde bulunduğu koşullar izin verirdi. Ben Philippa Eilhart, bu şatonun sahibesiyim. Buluşmanın tertipleyicisi ve ev sahibi olarak izninizle herkesi birbiriyle tanıştırmak istiyorum. Sağımda oturan Margarita Laux-Antille, Aretusa’daki akademinin rektörüdür. Solumda oturanlar Mariborlu Triss Merigold ve Carreraslı Keira Metz. Onlarında yanında Sabrina Glevissig ve Ard Carraigh bulunuyor. Sheala de Tancarville, Creyden’den geliyor, yani Kovirli. Enid an Gleanna olarak da tanınan Francesca Findabair şimdilerde Çiçek Vadisinin hükümdarı. Son olarak Assire var Anahid, Nilfgaard İmparatorluğu’nda bulunan Vicovaro’dan geliyor. Ve şimdi…”

“Ve şimdi ben buradan ayrılıyorum!” diye bağırdı Sabrina Glevissig, yüzüklerle bezeli eliyle Francesca’yı göstererek. “İleri gittin, Philippa! İzdüşüm bile olsa bu lanet olası elfle aynı masada oturmayı aklımın ucundan bile geçirmiyorum! Garstang’ın duvarlarına ve yerlerine saçılan kanlar henüz kurumadı bile! Bu kanları o döktü! O ve Vilgefortz!”

“Nezaket kurallarını korumanı rica ediyorum.” Philippa ellerini masanın kenarına yasladı. “Sakinleşin. Size söyleyeceklerimi dinleyin. Fazlasını istemiyorum. Sözlerimi bitireyim, gitmeye ya da kalmaya herkes kendi karar verebilir. İzdüşüm gönüllü bir durum, isteyen her an yanda kesebilir. Gitmeye karar verecek olanlardan tek ricam bu buluşmanın gizli kalmasıdır.”

“Biliyordum!” Sabrina öylesine sert hareket etmişti ki bir an için izdüşümünden çıktı. “Komplo buluşması bu! Gizli kararlar! Kısacası kumpas! Kime karşı olduğunu da herkes biliyor zaten. Sen bizimle dalga mı geçiyorsun, Philippa? Bu toplantıyı krallarımızdan, davet etmeyi uygun görmediğin meslektaşlarımızdan saklamamızı talep ediyorsun. Ama şurada Enid Findabair oturuyor, kendisi Emhyr var Emreis’in lütfuyla Dol Blathanna’da elflere hükümdarlık ediyor ve bu elfler eylemleriyle ve silahlarıyla Nilfgaard’a destek veriyor. Nilfggardh büyücüler, imparatorun kudretine körü körüne boyun eğmekten ve esir gibi el etek öpmekten ne

zaman vazgeçtiler? Biz burada hangi sırlardan söz ediyoruz? Eğer buraya gelmişlerse, bunu Emhyr'in bilgisi ve onayı dâhilinde yapmışlar demektir! Onun emriyle buradalar! Onun gözü ve kulağı olarak!"

"İtiraz ediyorum," dedi Assire var Anahid sükûnetle. "Bu buluşmaya katıldığımı kimse bilmiyor. Bu sırrı saklamam istendi, ben de sakladım ve bunu bundan sonra da sürdüreceğim. Kendi menfaatim için de yapacağım bunu. Çünkü duyulursa hayatıma mal olur. İmparatorlukta büyücülerin boyun eğmeleri bundan kaynaklanıyor zaten. İtaat ve darağacı arasında seçim yapmak zorundalar. Ben riski göze aldım. Buraya ajan olarak geldiğim iddiasına itiraz ediyorum. Bunu ancak bir şekilde, ölerek kanıtlayabilirim. Bayan Eilhart'ın talep ettiği gizlilik prensibini çiğnemem yeterli olur. Buluşmamıza dair haberin bu duvarların ötesine ulaşması yeterlidir, derhal canımdan olurum."

"Bu sırra ihanet edilmesi benim açımdan da kötü sonuçlar doğurur," dedi Francesca büyüleyici bir gülümsemeyle. "Misillemede bulunmak için eline muazzam bir olanak geçti Sabrina."

"Ben farklı yoldan misillemede bulunacağım, elf." Sabrina'nın siyah gözleri düşmanca yanıp söndü. "Sır ortaya çıkacaksa, bu benim suçum ve dikkatsizliğimden olmaz. Yani benden çıkmaz!"

"Bununla bir şey mi ima ediyorsun?"

"Elbette," diye atıldı Philippa Eilhart. "Sabrina'nın ne ima ettiği açıkça ortada. Hanımlara kibarca benim Sigismund Dijkstra ile işbirliği içinde olduğumu anımsatıyor. Sanki kendinin de Kral Henselt'in gizli servisiyle ilişkileri yokmuş gibi!"

"Burada bir fark var," dedi Sabrina öfkeyle. "Ben Henselt'in üç yıl boyunca metresi olmadım! Hele gizli servisinin asla!"

"Yeter! Sus!"

"Ona katılıyorum," diye ansızın bağırdı Sheala de Tancarville. "Sus, Sabrina. Thanedd de yeter, gizli servisler ve gayrimeşru ilişkiler de! Kavgaya karışmak ya da karşılıklı suçlamaları dinlemek için gelmedim.

Aracılık yapmaya da niyetim yok ama bu amaçla davet edildiysem, bunun boşa harcanmış çaba olduğunu bildirmek isterim. Buraya katılmam korkarım hiçbir işe yaramayacak ve araştırma çalışmalarımdan çaldığım zamanı boşa harcamış olacağım. Yine de aceleci karar vermekten çekinirim. Artık Philippa'ya söz hakkı tanımayı öneriyorum. Bu toplantının amacını öğrenelim. Burada oynamamız istenen rolü öğrenelim. O zaman gösteriye devam etmeye ya da perdeyi indirmeye, gereksiz duygusallığa kapılmadan karar veririz. İstenen ağız sıkılığı hepimiz için geçerli bir sorumluluktur. Ben, Sheala de Tancarville olarak bu sorumluluğa uymayanların sonuçlarına katlanmalarını sağlayacağım."

Büyücülerden hiçbiri ne hareket ediyor ne de sesini çıkarıyordu. Triss, Sheala'nın yaptığı uyarıdan bir an bile kuşku duymamıştı. Kovirli münzevi asla boş tehditlerde bulunmazdı.

"Söz sende, Philippa. Saygıdeğer üyelerden ricam, Philippa konuşmasını bitirdiğine dair bir işarette bulunana kadar sessiz kalmaya özen göstermeleridir."

Philippa Eilhart, elbisesinin çıkardığı hışırtılar eşliğinde ayağa kalktı. "Çok değerli meslektaşlarım," dedi. "Durum ciddi. Büyü tehlikede. Acı ve nefretle anımsadığım Thanedd'deki trajik olaylar, yüzyıllardır sorunsuz bir biçimde yürütülen işbirliğinin kişisel çıkarların ve abartılı ihtirasların işin içine girmesiyle birlikte bir çırpıda yerle bir edilmesine yol açtı. An itibarıyla anlaşmazlıklar, düzensizlik, karşılıklı düşmanlıklar ve güvensizlik içinde bulunuyoruz. Olaylar kontrolden çıkmaya başlıyor. Kontrolü yeniden sağlamak ve büyük bir faciayı önleyebilmek için fırtınaya tutulmuş bu geminin dümenini ele geçirmemiz gerekiyor. Ben, Hanımefendi Laux-Antille, Hanımefendi Merigold ve Hanımefendi Metz bu durumun değerlendirmesini yaptık ve görüş birliğine vardık. Thanedd'de ortadan kaldırılmış olan meclisi ve divanı yeniden kurmak yeterli değil. Ayrıca iki kurumun kurulması için gerekli olan kişiler de yok; seleflerin sonunu getiren hastalığın kurumların yeniden kurulma sürecine peşinen sirayet etmediğine dair hiçbir garantimiz de bulunmuyor. Yalnızca büyü meselelerine hizmet edecek yepyeni ve gizli bir organizasyonun kurulması gerekiyor. Büyük bir facianın önlenmesi için elinden geleni yapacak bir organizasyon. Çünkü büyü çökecek olursa bu dünya da çöker. Eskiden

olduğu gibi, büyüden yoksun ve büyünün sağladığı gelişmeden uzak bir dünya kaosa ve karanlığa sürüklenir, kana boğulur, barbarlık içinde çöküp gider. Burada hazır bulunan bütün hanımefendileri girişimimize katılmaya ve önerdiğimiz gizli grubun çalışmalarında işbirliği yapmaya davet ediyoruz. Bu konuyla ilgili görüşlerinizi almak üzere sizleri izninizle burada bir araya getirdik. Söyleyeceklerim bu kadar."

"Teşekkür ederiz." Sheala de Tancarville başını hafifçe eğdi. "Hanımlar izin verirse başlayacağım. İlk sorum, sevgili Philippa, şöyle: Neden ben? Neden çağırıldım? Meclis için adaylığımı koymayı defalarca reddettim, divan üyeliğini geri çevirdim. Birincisi, işlerim başımdan aşkın. İkincisi Kovir'de, Poviss'te ve Hengfors'ta bu şerefi daha fazla hak eden kişiler olduğu görüşünü savundum her zaman, hâlâ da savunuyorum. Soruyorum: Neden Carduin'i değil de beni davet ettiniz? Neden Aedd Gynvaelli Istredd'i ya da Tugdual'i ya da Zangenis'i çağırmadınız?"

"Erkek oldukları için," dedi Philippa. "Sözünü ettiğim birliğin yalnızca kadınlardan oluşmasını düşünüyoruz. Hanımefendi Assire?"

"Sorumu geri alıyorum." Nilfgaardlı büyücü gülümsedi. "Çünkü Hanımefendi de Tancarville'in sorusuyla içerik olarak aynıydı. Yanıt beni tatmin etti."

"Ben burada kadın şovenizmi kokusu alıyorum," dedi Sabrina Glevissig alaylı bir tonda. "Özellikle senin ağzından dinleyince, Philippa… Cinsel tercihini değiştirmenden sonra böyle bir his doğdu bende. Erkeklere karşı değilim. Dahası, onları her şeyin üstünde tutarım ve onlarsız bir yaşam düşünemem. Ancak… şöyle dikkatle düşününce… ve bütününe bakınca doğru bir tasarım bence. Erkekler ruhen zayıflar, hırslarına aşırı bağımlılar, yaşadığımız şu kriz ortamında onlara güvenemeyiz."

"Bu bir gerçek," dedi Margarita Laux-Antille rahat bir tavırla. "Aretusa'daki öğrenci kızların ve Ban Ard'daki okulda okuyan erkek öğrencilerin elde ettikleri sonuçları sürekli kıyaslıyorum ve bu kıyaslama her zaman kızların lehine sonuçlanıyor. Büyü, sabır demektir; duyarlılık, zekâ, düşünce, sebat demektir, yenilgi ve başarısızlıkları da tevazu ve soğukkanlılıkla kabullenebilmek demektir. Erkekleri hırsları mahvediyor.

Onlar daima imkânsız ve ulaşılmaz olduğunu bildiklerini şeylerin peşinde koşarlar. Ancak mümkün olanı göremezler.”

“Yeter, yeter, yeter!” Sheala eliyle geçiştirirken gülümsediğini de gizlemedi. “Bilimsellikle desteklenmiş şovenizmden daha berbat bir şey yoktur. Utanmalısın, Rita! Ancak şu… meclisin ya da isterseniz locanın diyebiliriz, tek cinsiyetli bir yapıya sahip olmasıyla ilgili öneriyi ben de doğru buluyorum. Hepimizin duyduğu gibi, mesele büyünün geleceği; büyü ise erkeklerin ellerine teslim edilemeyecek kadar önemli bir konu.”

“Eğer mümkünse,” dedi Francesca Findabair hoş sesiyle, “cinsimizin doğadan gelen ve tartışılmaz üstünlüğüyle ilgili görüşlere kısa bir ara verip dikkatleri önerilen ve amacını tam olarak çözemediğim girişimle ilgili sorulara çekmek isterim. Zaman seçimi rastlantısal değil ve çağrışımlara yol açıyor. Sürmekte olan bir savaş var. Nilfgaard, güneyde yer alan krallıkları parçaladı ve halklara zulmediyor. İnsanlar şimdi haklı olarak bu durumu tersine çevirmeyi arzulamıyorlar mı? Yani Nilfgaard’ı parçalamayı ve zulmetmeyi? Ardında da küstah elflerin yakasına yapışmayı? Eğer durum böyleyse, sevgili Philippa, bize anlayış gösterecek ortamı bulamayız.”

“Buraya davet edilme nedenim bu mu?” diye sordu Assire var Anahid. “Siyasetle ilgilendiğim söylenemez ama imparatorluk ordusunun sizin ordularınızı yenmek üzere olduğunu biliyorum. Tarafsız krallıklara mensup olan Hanımefendi Francesca ve Hanımefendi Tancarville dışında bütün hanımlar Nilfgaard İmparatorluğu’na düşman olan krallıklardan geliyorlar. Büyü dayanışmasıyla ilgili sözleri nasıl yorumlamalıyım? Hainliğe teşvik mi? Üzgünüm ama kendimi böyle bir rolün içinde göremem.”

Assire sözlerini tamamladıktan sonra, sanki izdüşümün içine alamadığı bir şeye dokunurcasına öne doğru eğildi. Triss, bir miyavlama duyar gibi oldu.

“Yanında bir de kedisi var,” diye fısıldadı Keira Metz. “Bahse girerim, siyah…”

“Kes sesini,” diye tısladı Philippa. “Sevgili Francesca, saygıdeğer Assire. Girişimimizin siyasetin tamamen dışında kalmasını hedefliyoruz, temel kuraldır bu. Bize ırkların, devletlerin, kralların ve hükümdarların çıkarları değil, büyünün selameti ve geleceği yön verecek.”

“Eğer bize büyünün selameti yön verecekse,” dedi Sabrina Glevissig dudaklarında alaylı bir gülümsemeyle, “o zaman büyücü kadınların selametlerini de unutmayacağız herhalde? Ama Nilfgaard’da büyücülere nasıl davranıldığını hepimiz biliyoruz. Biz burada siyaset dışı konuşmalar yapacağız ama Nilfgaard yenerse ve biz imparatorluğun yönetimi altına girersek, o zaman hepimiz…”

Triss, yüzünde tedirgin bir ifadeyle kımıldadı, Philippa belli belirsiz iç geçirdi. Keira başını önüne eğdi, Sheala kürkünü düzeltiyormuş gibi yaptı. Francesca dudaklarını ısırdı. Assire var Anahid’in yüzü duygularını açığa vurmasa da hafifçe kızarmıştı.

“Hepimizi karanlık bir yazgı bekliyor, demek istedim,” diye aceleyle ekledi Sabrina. “Philippa, Triss ve ben, üçümüz de Sodden Tepesi’ndeydik. Emhyr o yenilginin acısını bizden çıkaracaktır, Thanedd’in acısını, bütün eylemlerimizin acısını… Şu meclisin sözünü ettiğiniz apolitik yapısının bende uyandırdığı çekincelerden yalnızca biri bu. Meclise katılmak, şu an krallarımıza verdiğimiz fiilî ve elbette siyasi hizmetleri derhal bırakmamız anlamına mı geliyor? Ya da bu görevimize devam etmemiz ve iki efendiye, yani büyüye ve iktidara hizmet etmemiz anlamına mı?”

“Bana birisi apolitik olduğunu söylediğinde,” dedi Francesca gülümseyerek, “ona hemen kimin politikasını kastettiğini sorarım.”

“Ben de bilirim ki kesinlikle kendi izlediği politikayı kast etmemiştir,” dedi Assire var Anahid, Philippa’ya bakarak.

“Ben apolitiğim.” Margarita Laux-Antille başını kaldırdı. “Ve benim okulum apolitiktir. Ben politikanın mevcut bütün tür ve çeşitlerini kastederim!”

“Sevgili hanımlar,” dedi uzun süredir susmayı yeğleyen Sheala. “Baskın cins olduğunuzu unutmayın. O halde masanın üstünden birbirlerinin tabaklarındaki şekerlemelerini kapan kız çocukları gibi davranmayın. Philippa’nın önerdiği esası herkes anladı. En azından ben anladım ve şimdiye kadar zekâlarınızın benden daha az keskin olduğuna inanmamı gerektirecek hiçbir nedenle karşılaşmadım. Bu salonun dışında kim olmak isterseniz olun, kime ve hangi amaca hizmet ederseniz edin ve istediğiniz

kadar büyük bir sadakatle yapın bunu. Ama meclis toplandığında konumuz yalnızca büyü ve onun geleceği olacak.”

“Ben de aynen böyle düşünmüştüm,” dedi Philippa Eilhart. “Birçok sorun, hatta soru işareti ve belirsizlik olduğunu biliyorum. İzdüşüm ya da illüzyon olarak değil, şahsen katılacağımız bir sonraki toplantıda bunları tek tek ele alacağız. Katılımınız, meclise girişinizin resmî bir adımı değil, iyi niyetinizin göstergesi olarak kabul edilecek. Meclisin kurulup kurulmayacağına birlikte karar vereceğiz. Hepimiz eşit haklara sahip olacağız.”

“Bizler mi?” diye sordu Sheala. “Boş sandalyeler görüyorum ve bunların burada öylesine durmadıklarını varsayıyorum.”

“Meclis on iki büyücüden oluşacak. Bir sonraki buluşmamızda Bayan Assire’in bu boş sandalyelerden birinin adayını bize önermesini ve tanıtmasını istiyorum. Nilfgaard İmparatorluğunda kuşkusuz saygın bir aday daha vardır. İkinci boş yerin doldurulması işlemini sana bırakıyorum Francesca, ki aramızdaki tek safkan elf olarak kendini yalnız hissetme. Üçüncü…”

“Ben iki yer rica ediyorum. İki adayım var.”

“Hanımlardan bu ricaya karşı çıkan var mı? Eğer yoksa, ben kabul ediyorum. Bugün ağustosun beşi, yeniaydan sonraki beşinci gün. Sevgili katılımcılar, bir sonraki toplantımız dolunayı izleyen ikinci günde, yani on beş gün sonra gerçekleşecek.”

“Bir dakika,” diye araya girdi Sheala de Tancarville. “Bir sandalye hâlâ boş kalıyor. On ikinci büyücünün kim olması düşünülüyor?”

“Locanın görüşmesi gereken ilk sorun tam da bu olacak.” Philippa gizemli bir ifadeyle gülümsedi. “On ikinci sandalyeyi kimin dolduracağını size iki hafta sonra açıklayacağım. Ardından o kişinin orada oturmasını nasıl sağlayacağımızı birlikte düşüneceğiz. Önerime ve söz konusu kişiye şaşıracaksınız. Sıradan biri değil bu, saygıdeğer katılımcılar. Ölüm ya da yaşam, imha ya da yeniden doğuş, düzen ya da kaos olabilir. Tamamen bakış açısına bağlı.”

Çetenin atların sırtında geçişini izlemek üzere bütün köy akın etmişti. Dauser, ötekilerle birlikte dışarı çıkmıştı. İşi vardı ama kendini tutamamıştı. Son zamanlarda Sıçanlar'ın adı çok geçer olmuştu. Hatta söylentilere göre hepsi yakalanmış ve asılmıştı. Söylenti doğru çıkmamıştı, kanıtı şimdi meydan okurcasına ve hiç acele etmeden bütün köyün gözünün önünden gövde gösterisi yaparak geçiyordu.

"Arsız hergeleler," diye fısıldadı Dauser'in arkasında duran biri. Ama bu fısıltının içinde hayranlık da gizliydi. "Güpegündüz gelmişler…"

"Sanki düğün için süslenip püslenmişler."

"Şu atlara bakın hele! Böylelerini Nilfgaardlılarda bile bulamazsın!"

"Hıh, çalıntıdır onlar. Sıçanlar herkesin atını elinden alır. At her yerde kolayca satılabiliyor artık. Ama en iyilerini kendilerine saklar onlar…"

"Şu en öndeki, bakın, Giselher o… Komutanları."

"Arkasındaki, aldon kısrağın üstündeki, o dişi elf işte… Alev diyorlar adına."

Çitlerin arkasından bir köpek fırladı, havlamaya ve Alev'in kısrağının ayaklarının arasında dolanmaya başladı. Dişi elf, gür siyah saçlarını savurdu, atını çevirdi, atın sırtından iyice sarkıp köpeğe bir kırbaç indirdi. Köpek sıçradı ve kendi çevresinde üç kez döndü. Alev, hayvanın üzerine tükürdü. Dauser tam sövecekti ki kendini tuttu.

Yol kenarına dizilmiş olan insanlar fısıldaşmaya ve köyün içinden atlarının sırtında ağır ağır geçen Sıçanlar'ı gizlice birbirlerine göstermeyi sürdürdüler. Dauser konuşulanlara kulak kabartmıştı çünkü başka şansı yoktu. Söylentilerden onlar kadar haberdardı; darmadağın, saman sarısı saçları omuzlarına kadar inmiş ve o sırada elmasını ısıran kişinin Kayleigh, geniş omuzlunun Asse, işlemeli kürk yeleklinin de Reef olduğunu anlaması hiç de zor değildi.

Geçit töreni, atlarının sırtına oturup el ele tutuşmuş olan iki kızla son buldu. Bir doru at üzerinde oturmuş, diğerinden daha uzun boylu olan kızın, tifo

hastalığına yakalanmış gibi saçları dibinden kesilmişti; iplerini gevşettiği ceketinin altından bembeyaz bir dantel bluz görünüyordu. Kızın boynundaki tasmasından, bilekliklerinden ve yüzüklerinden yayılan yansımalar göz alıcıydı.

“Saçları kırpılmış olan Mistle,” diye bir ses geldi Dauser’in kulağına. “Takıp takıştırdıklarıyla temmuz şenliği için süslenmiş çamlara benziyor…”

“Yaşından fazla adam öldürdüğü konuşuluyor…”

“Öteki peki? Şu kıratın üzerindeki? Kılıcını sırtında taşıyan?”

“Ona Faika diyorlar. Bu yaz Sıçanlar’la at koşturacak. Temiz bir yavru olduğu söyleniyor…”

“Temiz yavru”, Dauser’in tahminine göre kendi kızı Milenka’nın yaşlarında olmalıydı. Genç eşkıyanın kül sarısı saçları, üzerinde bir tutam sülün tüyünün titreştiği kadife beresinin altından taşmıştı. Boynundaki gelincik rengi ipek şal, havalı bir düğümle bağlanmıştı.

Kulübelerinin önüne çıkan köy sakinlerinin arasında ani bir hareketlenme başladı. Çünkü çetenin önünde ilerleyen Giselher atını dizginlemiş ve rahat bir ifade takınmıştı; bastonuna dayanmış Büyükanne Mykitka’nın ayaklarının dibine şakırdayan bir kese fırlattı.

“Tanrılar seni korusun evladım,” dedi Büyükanne Mykitka ağlamaklı bir sesle. “Sağ ol, velinimetimiz, seni hiçbir şey…”

Alev’in şuh kahkahası yaşlı kadının mırıltısını bir anda bastırdı. Dişi elf sağ ayağı hâlâ üzengideyken havalı bir edayla para kesesini çekip çıkardı ve bir avuç sikkeyi hızla kalabalığın içine savurdu. Reef’in ve Asse’nin onu örnek alıp aynı hareketi yapmasıyla birlikte toprak yola bir anda gümüş yağmuru yağmaya başladı. Kayleigh, paraları kapmaya çalışan insanların üzerine yediği elmanın çöpünü kahkahayla savurdu.

“Velinimetlerimiz! “

“Aslanlarımız!”

“Mutluluk ve sağlık peşinizi bırakmasın!”

Dauser halkın yaptığını yapmadı, toprağın ve tavuk pisliklerinin içinden sikke toplamak için dizlerinin üzerine çökmedi. Çitlerin önünde durdu ve atlarının sırtında ağır ağır önünden geçen küçük kızlara baktı. Yaşça küçük olan, kül sarısı saçlı kız, Dauser’in bakışını ve yüz ifadesini fark etmişti. Kız, saçları kırpılmış olan arkadaşının elini bıraktı, atını hızlandırıp Dauser’in üzerine sürdü, adamı çitlere doğru sıkıştırdı ve üzengisiyle ona çarpmasına ramak kaldı. Dauser kızın yeşil gözlerindeki hainliği ve kini görünce ürperdi.

“Boşver, Faika,” diye seslendi kısa saçlı. “Gerekmez.”

Yeşil gözlü haydut, Dauser’i çitlere sıkıştırmakla yetindi, sonra arkasına bile bakmadan Sıçanlar’ın peşi sıra atını sürdü.

“Velinimetlerimiz! “

“Aslanlarımız!”

Dauser yere tükürdü.

İkindi vakti, Fen Aspra yakınlarındaki tabyanın siyah süvarileri köye geldiler. Nallar takırdadı, atlar kişnedi, silahlar şakırdadı. Sorguya çekilen muhtar ve köylüler dilleri döndüğünce yalan söyleyip adamları ters yöne yolladılar. Dauser’e kimse soru sormamıştı ve böylesi iyiydi.

Dauser otlaktan dönüp bahçeye girdiğinde sesler duydu. Arabacı Zgarba’nın ikiz kızlarının fısıldaşmaları ve komşu çocuklarının sesleriydi bunlar. Bir de Milenka’nın. Eğleniyorlar, diye düşündü Dauser. Kömürlüğün arkasından çıktı ve donup kaldı.

“Milenka!”

Hayatta olan tek kızı, gözbebeği Milenka, sırtına iple bir tahta parçası bağlamıştı, sözümona bir kılıcı simgeliyordu. Saçlarını çözmüş, yün beresine bir horoz tüyü geçirmişti, boynuna da annesinin eşarplarından birini dolayıp havalı bir düğüm atmıştı.

Kızın gözleri yeşildi.

Dauser kızını o güne kadar asla dövmemiş, baba kemerini hiç kullanmamıştı.

Bu, ilk olacaktı.

Ufukta şimşekler çakıyor, gök gürlüyordu. Rüzgâr, kanal sularını tırmık gibi yararak geçiyordu. Fırtına kopacak, diye düşündü Milva, fırtınadan sonra da şiddetli bir yağmur inecek. Sakalar yanılmadı. Atını hızlandırdı. Witcher'i hava patlamadan yakalamak istiyorsa acele etmeliydi.

Yaşamım boyunca çok asker tanıdım. Mareşaller, generaller, başkumandanlar, yüzbaşılar gördüm; seferlerden, savaşlardan zaferle dönen nice komutanlar gördüm. Anılarını dinledim. Onları haritaların üzerine eğilmiş halde renk renk çizgiler çekerken, planlar yaparken, strateji hazırlarken gördüm. Kâğıt üzerinde yürütülen bu savaşlarda her şey yolundaydı, kusursuz çalışırdı, her şey açık ve mükemmel bir düzen içindeydi. Böyle olmalı, diyordu askerler. Ordu demek, her şeyden önce düzen ve disiplin demekti.

Gerçek savaşın -birkaç tane gerçek savaş görmüş biriyim ben- düzen ve disiplin açısından, alevler içinde kalmış bir genelevle yanlışlıkla karıştırılacak kadar benzemesi bu yüzden çok şaşırtıcıdır.

Dandelion, Şiirin Yarım Yüzyılı

Bölüm 2

Nehrin kristal berraklığındaki suyu kavisler çizerek kayaların üzerinden süzülüyor, simsiyah kuvarsların arasına köpüren ve çağlayan bir şelale olarak iniyordu, sonra taşların üzerinde kırılıyor ve köpürerek geniş bir yatağa gürül gürül akıyordu; öylesine şeffaftı ki zeminin alacalı mozaiği, akıntının içinde salınan su bitkilerinin her tutamı tek tek seçilebiliyordu.

Her iki kıyıyı da kurtpençesi sarmıştı, aralara dolanmış sarmaşıklar bembeyaz küçük dantellerle bezenmişti. Adeta gümüş tozuyla örtülüymüş hissini veren çamların arkasından öne doğru taşan yeşil, kahverengi ve sarımsı çalılar kurtpençelerinin üzerlerini yer yer örtmüştü.

“Gerçekten,” diye iç geçirdi Dandelion, “güzelmiş burası.” Rengi siyaha çalan iri bir alabalık, şelalenin üzerinden atlamaya çalışıyordu. Bir an havada asılı kaldı, yüzgeçlerini titretip kuyruğunu salladı, ardından akıntının köpüğüne karıştı.

Güneye doğru kararmaya başlayan gökyüzü çatallı bir şimşekle yarıldı; sık orman, uzaklardan yükselen gök gürültüsünü bir anda boğuk bir sese dönüştürdü. Witcher’in doru kısrağı adımlarını yavaşlattı, başını sağa sola

attı, kantarmayı ağzından fırlatmaya çalıştı. Geralt, hayvanın dizginlerini bütün gücüyle çekince kısrak, nallarını taşların üzerinde tangırdatarak geriledi.

“Höst! Gördün mü, Dandelion? Dans ediyor bu! İlk fırsatta bu hayvandan kurtulmaya çalışacağım! Ahdim olsun, gerekirse yerine bir eşeğe bineceğim!”

“Yakında böyle bir fırsatının olabileceğini mi düşünüyorsun?” Ozan, sivrisineklerin soktuğu boynunu kaşıdı. “Bu vadinin vahşi doğası çok özel estetik izlenimler edinmemizi sağlıyor gerçekten ama bir değişiklik yapıp daha estetik olan bir meyhanenin içine göz atmak isterdim. Ben romantik doğanın adamı, yaklaşık bir haftadır manzaraları ve uzaklardaki ufukları hayranlıkla izliyorum. Artık kapalı alanları özledim. Hele sıcak yemek ve soğuk bira servis edilenleri!”

“Bu özlemin çaresiz bir süre daha devam edecek.” Witcher, eyerin üzerinde döndü. “Uygarlığı ben de bir anlamda özlediğimi söylersem, acıların biraz hafifler belki. Bildiğin üzere, tam otuz altı gündür Brokilon’a tıkılıp kaldım. Romantik doğa geceler boyunca kıçımı dondurdu, sırtımda yürüdü ve çiy olarak burnumun üstüne indi… Höst! Lanet olsun! Atlayıp zıplamayı derhal bırak, başımın derdi ihtiyar hayvan!”

“Atsinekleri durmadan sokuyor hayvanı. Bu rezil sinekler her fırtınadan önce olduğu gibi saldırganlaştılar, kana susadılar. Güneyde sürekli şimşek çakıp gök gürlüyor.”

“Farkındayım.” Witcher göğe baktı, huzursuz atını yavaşlattı. “Rüzgâr da farklı bugün. Denizden doğru esiyor. Hava kesinlikle değişecek. Hızlanalım. Şişko beygirini dürt artık, Dandelion.”

“Benim soylu atımın adı Pegasus.”

“Bilmez miyim! Bir şey diyeyim mi? Benim şu elf kısrağıma da bir ad koyalım. Hmmm….”

“Roach diyelim mi?” diye dalga geçti Dandelion.

“Roach,” diye onayladı Witcher. “Güzelmiş.”

“Geralt?”

“Evet?”

“Senin yaşamın boyunca adı Roach olmayan bir atın oldu mu hiç? “

“Hayır,” dedi Witcher bir an düşündükten sonra. “Olmadı. Pegasus’unu hızlandır, Dandelion. Önümüzde uzun bir yol var.”

“Öyle tabii,” diye homurdandı ozan. “Nilfgaard… Oraya kaç mil var sence?”

“Çok mil.”

“Kış bastırmadan varır mıyız?”

“Hele önce bir Verden’e varalım da. Belli sorulara… orada açıklık getiririz.”

“Neymiş onlar? Beni merak etmekten vazgeçiremeyeceğin gibi benden kurtulamayacaksın da! Sen nereye, ben oraya! Kararım böyle.”

“Göreceğiz. Hele bir Verden’e varalım, dedim.”

“Orası da uzak değil mi? Bilir misin o bölgeyi?”

“Evet. Ceann Treise şelalesindeyiz. Önümüzde Sekizinci Mil adlı yerleşim merkezi var. Nehrin arkasındaki küçük yükseltiler Baykuş Tepeleri.”

“Biz nehir kıyısından güneye ineceğiz, öyle mi? Kanal, Bodrog Kalesi yakınlarında Yaruga’ya akıyor…”

“Güneye gideceğiz ama karşı kıyıdan. Kanal, batıya doğru bir daire çiziyor, biz ormanlardan geçeceğiz. Drieschot veya Üçgen denen kente gitmek istiyorum. Verden, Brugge ve Brokilon sınırları orada birleşiyor.”

“Oradan sonra peki?”

“Yaruga kıyısına. Nehrin ağzına kadar. Cintra’ya.”

“Sonra peki?”

“Sonrasına bakarız. Eğer mümkünse, şu tembel Pegasus’unu hızlanmaya zorla.”

Ani bastıran sağanağa nehri geçerken, hatta nehrin tam ortasında yakalanmışlardı. Önce şiddetli bir rüzgâr çıkmış, fırtınaya dönmüştü; saçlarını ve pelerinlerini koparırcasına havalandırmış, yüzlerine kurumuş yaprakları ve kıyıdaki ağaçlardan kopan dalları kırbaç gibi indirmişti. Witcher ve Dandelion topuklarını sağrılarına batırarak ve bağırarak atlarını hızlandırmış, suları köpürterek kıyıya doğru koşturmuşlardı. Derken rüzgâr ansızın kesilmiş, üzerlerine yağmur boşalmıştı. Su yüzeyi, sanki birileri gökten milyarlarca kurşun misket atıyormuş gibi beyazlamış ve fokurdamaya başlamıştı.

Kıyıya ulaştıklarında sırılsıklam olmuş, hemen ormana sığınmışlardı. Ağaçların tepeleri üstlerinde sımsıkı bir yeşil çatı oluşturmuştu ama böylesi bir sağanaktan bu çatı da koruyamazdı onları. Yağmur yaprakları koparmış, ağaçları yere doğru eğmişti ve çok geçmeden ormanın içine açıklık alanlardakini aratmayacak şiddette bir yağmur boşalmaya başlamıştı.

Witcher ve Dandelion pelerinlerine sarınmış, kapüşonlarını başlarına geçirmişlerdi. Zifirî karanlığa bürünen orman sık sık çakan şimşeklerle aydınlanıyordu şimdi. Peşinden gök gürlüyor, uzun uzun, kulakları sağır edercesine gümbürdüyordu. Roach ürkmüş, ayaklarını yere vurup olduğu yerde hareket etmeye başlamıştı. Pegasus ise sarsılmaz sükûnetini koruyordu yine.

“Geralt!” diye bağırdı Dandelion, dev bir araba geçercesine ormanın içini saran gök gürültüsünü bastırmaya çalışarak. “Duralım! Bir şeyin altına sığınalım!”

“Neyin altına?” diye bağırdı Geralt. “Devam!”

Ve yollarına devam ettiler.

Yağmur bir süre sonra iyice yavaşlamış, rüzgâr ağaçların tepesinde yine hışırdamaya başlamıştı. Gök gürlemeleri artık kulakları sağır etmiyordu. Akçaağaçlarla kaplı bir dar geçide ulaştılar, ardından açıklık bir alana geldiler. Açıklık alanda muazzam bir kayın ağacı göğe doğru yükselmişti; dallarının altında, sararmış yapraklardan ve kayın kozalaklarından oluşmuş geniş örtünün üzerinde iki katırın koşulduğu bir araba duruyordu. Arabacı koltuğuna oturmuş, tatar yayını Witcher'in ve Dandelion'ın üzerine doğrultmuştu. Geralt sövmüş ama söyledikleri gök gürültüsünden duyulmamıştı.

"İndir şu tatar yayını, Kolda," dedi hasır şapka takmış tıknaz bir adam. Sonra kayın gövdesinden uzaklaştı, tek ayağının üzerinde sekti ve pantolonunun düğmesini iliklediı. "Beklediklerimiz değil onlar, müşteri. Müşterilerimizi ürkütme. Zamanımız az ama küçük bir ticaret için yeterlidir elbette!"

"Ki d'yeabl?" diye mırıldandı Dandelion, Geralt'in arkasına geçerek.

"Yaklaşın, elf baylar," diye seslendi şapkalı adam. "Korkmayın, ben dostunuzum, anlıyor mu elfler? N'ess a taerdh! Va, Seidhe. Ceadmil! Ticaret yapalım mı? Gelin, hadi, kayının altına, burada ıslanmazsınız!"

Bu karışıklık Geralt'ı şaşırtmamıştı. O da Dandelion da elf pelerinlerine sarınmışlardı. Kendisinin üzerinde dryad'\arm verdiği, elflerin çok sevdiği yaprak desenli bir tunik vardı, tipik elf atları gibi süslenmiş bir atın sırtında oturuyordu ve yular elf desenleriyle bezeliydi. Kapüşon yüzünün bir kısmını örtmüştü. Yakışıklı Dandelion'a gelince, o da daha önce elf ya da yarı elf sanılmıştı, özellikle omuzlarına kadar uzattığı saçlarına kızdırılmış demirle bukleler yaptığından beri.

"Bana bak," diye mırıldandı Geralt. "Bir elfsin sen. Ağzını gereksiz yere açma."

"Neden?"

"Bunlar harka?

Dandelion burnundan soludu. Meseleyi biliyordu.

Dünyayı para yönetiyordu, talep de arzı geliştiriyordu. Ormanları kasıp kavuran Scoia’taellerin ellerinde yaptıkları yağmalardan kullanamayacakları kadar çok mallar birikiyordu ancak silah ve teçhizat sıkıntıları vardı. Bu yüzden ormanda seyyar satıcılık başlamıştı. Bu işi belli bir zümre yapıyordu. Sincaplar Ta ticaret yapan vurguncuların arabaları orman yollarında ve ağaçsız alanlarda gizlice ve sessizce belirliveriyordu. Elfler onlara hav’caaren diyordu, tercüme edilmesi olanaksız bir sözcüktü bu ama yırtıcı hayvanlara özgü açgözlülüğü ifade ediyordu. İnsanların arasında havka sözcüğü yerleşmişti, bu da çok daha iğrenç bir sözcüğü akla getiriyordu. Çünkü bu işi yapanlar gerçekten iğrenç adamlardı. İnsafsız ve zalimdiler, hiçbir şeyden, can almaktan bile çekinmezlerdi. Bir ordunun eline geçen bir havka, kendisine merhamet edilmesini beklemezdi. Bu yüzden kimseye de merhamet göstermezlerdi. Yolda, onları askerlere gammazlayabileceğini düşündükleri birine rastladıklarında hiç duraksamadan tatar yaylarına ya da bıçaklarına davranırlardı.

Bu defa yanılmışlar, Witcher’ı ve Dandelion'ı elf sanmışlardı. Geralt, kapüşonunu yüzüne biraz daha indirdi ve bu maskaralığın ortaya çıkması durumunda olabilecekleri düşündü.

“Amma da iniyor yağmur.” Satıcı ellerini ovuşturdu. “Sanki birileri göğü delmiş gibi boşalıyor! İğrenç tedd, ell’ea? Ama ticaret için kötü hava yoktur. Tıpkı kötü para olmadığı gibi, değil mi, hahaha! Anlıyor mu elfler?”

Geralt başını salladı. Dandelion kapüşonunun altından anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Elflerin kibirlerinden insanlarla konuşmaya yanaşmadıkları neyse ki herkesçe bilindiği için karşımdakileri şaşırtmayacaktı. Ama arabacı tatar yayını elinden bırakmıyordu, bu da iyiye işaret değildi.

“Kimdensiniz? Hangi birlikten?” Havka, her ciddi tüccar gibi müşterilerinin mesafeli davranışından ve az konuşmasından etkilenmiyordu. “Coinneach Da Reo mu? Angus Bri Cri mi? Riordain belki? Riordain geçen hafta sarayın konvoyla geçen birkaç levazım albayını soyup soğana çevirdi, konvoyda tahsil edilmiş vergiler vardı. Sikkeler, bir sürü ıvır zıvır. Ben ödeme olarak zift ya da hububat, kan lekeli giysiler kabul etmiyorum, bana topladığınız ganimetlerden vizon, samur ve kakım vereceksiniz yalnızca. Ama en çok da sikke, güzel taşlar, mücevherler severim! Üzerinizde böyle

şeyler varsa alışveriş yaparız. Mallarım birinci sınıftır! Evelienn vara en ard scedde, ell’es, anlıyor mu elfler? Bende ne ararsanız var. Gelin bakın!”

Satıcı arabasına yaklaşıp yağmurdan ıslanmış brandayı yana doğru itti. Kılıçlar, yaylar, demet demet ok şaftları, eyerler göründü. Havka, malları karıştırıp aralarından bir ok çekip çıkardı. Ucu dişliydi ve bilenmişti.

“Böylesini başka yerde bulamazsınız,” diye övündü. “Başka satıcılar böyle mükemmel oklarla yakalanırlarsa askerlerin onları parçalamasından korkup bulunduramıyor bu malları. Sincaplar’ın neleri sevdiklerini bilirim, bizde müşteri kraldır, eh riske girmeden iş yapılmaz, yeter ki güzel bir kâr elde edilsin. Düzinesi on orona oklarım var. Naev’de aen tvedeana, ell’ea, Seidhe anlıyor mu? Yemin ederim fazla değil, kârım çok düşük, çocuklarımın başı üstüne yemin ederim. Ama üç düzine birden alırsanız yüzde altı indirim yaparım. Bedava, yemin ederim, bedava… Heda, Seidhe, çek ellerini arabanın kasasından!”

Dandelion elini hızla brandadan çekip kapüşonunu gözlerinin önüne iyice indirdi. Geralt, şairin kontrol edemediği merakına içinden defalarca saydırdı.

“Mir’me vara” diye mırıldandı Dandelion ve ortamı yatıştırmak için elini kaldırdı. “Squaess’me.”

“Tamamdır.” Havka, ağzını yayarak sırıttı. “Ama içine bakmak yasak çünkü arabamda başka bir mal daha var. Ancak satılık değil, Seidhe’Xere. vermem. Siparişti, ha, ha… Gevezeliği bırakalım… Paraları gösterin hele.”

İşte başlıyoruz, diye düşündü Geralt, arabacının gerili bekleyen tatar yayına bakarak. Oka, havka ucunun takılı olduğunu düşünmekte haklıydı. Bu ok karna tek delikten saplanır, sırtın üç, hatta dört yerini delip çıkardı ve söz konusu kişinin iç organlarını kıymaya çevirirdi.

‘N’ess tedd” dedi Witcher, ahenkli bir şive taklidi yaparak. “Taerde. Mrieann vara, va’en vort. Önce birliğe dönelim, alışveriş sonra. Ell’eai Anlıyor mu Dh’omei”

“Anlıyor.” Havka yere tükürdü. “Meteliksiz olduğunuzu anlıyorum, malı istiyorsunuz ama paranız yok. Defolun! Bir daha da uğramayın, burada önemli adamlarla buluşacağım. Onların gözlerine görünmezseniz daha hayırlı olur. Şimdi, hadi bakalım…”

Bir atın soluğunu duyunca sustu. “Hay aksi şeytan,” diye homurdandı. “Geç kaldınız! Geldiler bile! Yüzünüzü kapüşonlarınızın altına saklayın, elfler! Kıpırdamayın ve gıkınızı çıkarmayın! Budala Kolda, indir şu yayını, çabuk dedim!”

Yağmurun şakırtısı, gök gürültüsü ve yerleri hah gibi kaplayan yapraklar nal seslerini bastırdığı için, atlılar dikkat çekmeden yaklaşabilmiş ve kayının çevresini bir çırpıda sarmıştı. Scoia’tael değildi bunlar. Sincaplar zırh giymezdi ancak ağacın çevresini saran sekiz atlının yağmurdan ıslanmış miğferleri, zırhlı gömlekleri ve zincir zırhları pırıl pırıl parlıyordu.

Atlılardan biri ağır ağır yaklaştı. Havkdrvm. tepesinde âdeta bir dağ gibi yükseldi. Yapılıydı, devasa bir savaş atının sırtında oturuyordu. Zırhlı omuzlarına bir kurt postu atmıştı, miğferinin geniş burunluğu alt dudağına kadar indiği için yüzünün yarısını kapamıştı. Elinde ürkütücü bir savaş çekici vardı.

“Rideaux!” diye seslendi boğuk sesiyle.

Satıcı da çatlamış bir sesle, “Faoiltiarna!” diye karşılık verdi.

Atlı daha da yaklaştı, eyerin üzerinden aşağıya doğru eğildi. Yağmur suları, miğferinin çelik burunluğundan süzülüp doğrudan göğüs zırhına ve düşmanca bir ışık saçan çekicin ağzına aktı.

“Faoiltiarna!” diye tekrarladı havka ve yerlere kadar eğildi. Kapüşonunu indirdi; yağmur, seyrelmiş saçlarını anında kafasına yapıştırdı. “Faoiltiarna! Sizin adamınızım, parola ve işareti biliyorum… Faoiltiarna’dan geliyorum, muhterem efendim… Kararlaştırıldığı gibi burada bekliyorum.”

“Orada duranlar kimin nesidir?”

“Bana eşlik ediyorlar.” Havka yeniden yerlere kadar eğildi. “Elf…”

“Tutsak nerede?”

“Arabada. Tabutun içinde.”

“Tabutun mu içinde?” Gök gürlemesi, atlının öfkeli haykırışını bastırır gibi olmuştu. “Bu yaptığına pişman olacaksın! Lord de Rideaux, tutsağı canlı istediğini altını çizerek belirtmişti!”

“Yaşıyor, yaşıyor!” dedi satıcı hızla. “Buyurulduğu gibi… Onu canlı canlı tabuta soktular. Tabut işi benim fikrim değildi, efendim. Faoiltiarna…”

Atlı, çekicini üzengilerden birine indirerek bir işaret verdi. Üç adam atlarından hemen inip arabanın kasasının brandasını kaldırdı. Eyerleri, battaniyeleri ve çit malzemelerini yere atmalarının ardından, Geralt, bir şimşeğin ışığında çam ağacından bir tabut gördü gerçekten. Ancak oraya dikkatle bakmadı. Parmak uçlarında bir karıncalanma hissetti. Birazdan neler olacağını çok iyi biliyordu.

“Nasıl yani, efendim?” diye sordu havka, mallarının ıslak yaprakların üzerine uçuşunu izlerken. “Mallarımı arabadan mı atıyorsunuz?”

“Bunların hepsini satın alıyorum. Koşulmuş atlarla birlikte.”

“Aaaa…” Satıcının, bıyıklarının altında neredeyse kaybolmuş dudaklarında sahte bir gülümseme belirdi. “Bak bu başka… Ne kadar yapar?.. Durun bir düşüneyim… Temerya parasıyla öderseniz, pek muhterem şahsınızın izniyle beş yüz yapar. Kendi florinlerinizle öderseniz kırk beş.”

“Bu kadar ucuz mu?” dedi atlı ve burunluğunun ardından pis pis sırıttı. “Yaklaş.”

“Dikkatli ol, Dandelion,” diye tısladı Witcher ve kimseye belli etmeden pelerininin tokasını açtı. Derken gök gürledi.

Havkaatlıya yaklaştı, hayatının işini yapacağına safça inanmıştı. Aslında hayatının olayıyla karşı karşıyaydı, belki en iyisiyle değil ama sonuncusuyla yüzleşmek üzereydi. Atlı, üzenginin üzerinde doğruldu, savaş çekicini hızla kaldırıp havkamn. kel kafasına indirdi. Satıcı gık bile

demeden yere yığıldı, seğirmeye, kollarını sağa sola vurmaya başladı, topuklarıyla ıslak yaprakları tekmeledi. Arabanın üstüne çıkmış adamlardan biri, arabacının boynuna bir kayış attı ve var gücüyle çekti. Derken bir adam daha gelip hançerini arabacının boğazına sapladı.

Atlılardan biri, arabacının tatar yayını kendi omzuna geçirip Dandelion'a doğrulttu. Ama Geralt, havkamn arabasından atılan kılıçlardan birini kapmıştı bile. Silahı tam ortasından kavrayıp mızrak gibi fırlattı. Tatar yayını çekmeye hazırlanan adam attan düştü, yüzünde büyük şaşkınlığını gösteren ifade hâlâ duruyordu.

"Kaç, Dandelion!"

Dandelion, kendini Pegasus'a doğru attı, vahşi bir sıçrayışla eyere atladı. Gelgeldim vahşi sıçrayışı abartmiştı, bu hıza alışkın değildi. Eyer topuzuna tutunamadı. Tam da bu yüzden hayatı kurtuldu: Saldıran bir atlının kılıcı, Pegasus'un kulaklarının üstündeki havayı yarıp geçmişti. At ürktü, sendeledi ve saldırganın atına tosladı.

"Elf değil bunlar!" diye kükredi, miğferinde burunluk olan atlı ve kılıcını çekti. "Canlı yakalayın! Canlı!"

Arabadan atlayan adamlardan biri bu komut üzerine durdu. Geralt bu arada kendi kılıcını çekti ve bir an bile duraksamadı. Diğer ikisi üzerlerine fıskiye gibi fışkıran kanla biraz yavaşlamıştı. Geralt bu fırsattan yararlanıp adamlardan birini daha devirdi. Gelgelelim atlılar onu sıkıştırmaya başlamıştı bile. Geralt, eğilerek kılıçların altından kurtuldu, birkaç darbe savuşturdu, çalım attı ve sağ dizinde ansızın şiddetli bir ağrı duyup düşmekte olduğunu hissetti. Yaralanmamıştı. Brokilon'da tedavi edilen bacağı hiçbir uyarı vermeden ona hizmet etmeyi bırakmıştı.

Bir piyade, onu baltanın sapıyla yere sermek üzere kolunu kaldırdığı sırada, sanki birinden tekme yemiş gibi ansızın inleyip sendeledi. Tam düşüyordu ki üzerinde uzun tüylerin bulunduğu bir okun şaftın ortasına kadar yan tarafına saplanmış olduğunu Witcher fark etti. Dandelion çığlık attı ama çığlığı gök gürültüsünden pek duyulamadı.

Geralt, arabanın tekerleğine sımsıkı tutunduğu sırada çakan şimşeğin ışığında lepiska saçlı, elinde gerilmiş bir yay tutan bir kız fark etti. Kız, akçaağaçların arasından koşarak geliyordu. Atlılar da görmüştü kızı. Zaten görmemeleri olanaksızdı çünkü içlerinden biri o sırada atından geriye doğru devrilmek üzereydi; gırtlağı, saplanan okla kıpkırmızı bir bulamaca dönüşmüştü. Geriye kalan üç kişi -bunlardan biri miğferinde burunluk olan komutanlarıydı- tehlikenin boyutunu hemen kavrayıp atlarını okçu kızın üstüne doğru böğürerek sürdüler ama atlarının boyunlarının ardına gizlenmeyi de ihmal etmediler. Böylece oklardan korunabileceklerini sanıyorlardı. Ama yanılmışlardı.

Milva diye bilinen Maria Barring, yayını çekti. Kirişi yanağına bastırdı, soğukkanlılıkla nişan aldı.

İlk saldırgan haykırarak atının sırtından kaydı, ayağı üzengide asılı kaldı, bedeni nalların altında ezildi. Ok, bir sonraki saldırganı eyerin üzerinde darmadağın etti. Üçüncü adam, yani komutanları, yaklaştı, üzenginin üzerinde doğruldu, kılıcını havaya kaldırdı. Milva, hiç kıpırdamadan adama korkusuzca baktı, yayını çekti ve okunu beş adım mesafeden adamın yüzünün ortasına, çelik burunluğun hemen dibine fırlattı. Ok, kafanın içinden dümdüz geçip miğferi uçurdu. At, dörtnala koşmaya devam etti. Sırtındaki adam ise miğferi ve kafasının büyük bir bölümü olmaksızın birkaç saniye daha eyerin üzerinde oturdu, sonra ağır ağır yan yattı ve bir su birikintisinin içine düştü. At kişneyerek koşmaya devam etti.

Geralt güçlükle ayağa kalktı, ağrıyan bacağını ovdu ama âdeta mucize olmuştu, bacağının üzerinde rahatlıkla durabiliyor ve yürüyebiliyordu. Biraz ötede Dandelion da yerden doğruldu, üzerinde yatan kafası dağılmış cesedi itti. Ozanın yüzü kireç gibi olmuştu.

Milva yaklaştı, yanından geçtiği cesetten bir ok çekip çıkardı.

“Teşekkür ederim,” dedi Witcher. “Dandelion, sen de teşekkür et. Bu Milva Barring. Hayatımızı ona borçluyuz.”

Milva, başka bir cesetten bir ok daha çekip çıkardı, kanlı ucu inceledi. Dandelion anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, hafifçe titreyerek saray usulü bir reverans yaptı, sonra dizlerinin üzerine çöküp kustu.

“Kimdir bu?” Milva okun ucunu ıslak yapraklara sürterek temizledi, sonra kubura yerleştirdi. “Arkadaşın mı, Witcher?”

“Evet. Adı Dandelion. Ozandır kendisi.”

“Ozan demek.” Milva, hâlâ öğüren şairi tepeden tırnağa süzdükten sonra başını çevirdi. “Öyleyse, anlayabilirim. Ama şunu anlamıyorum: Sessiz bir yere çekilip şiir yazacağı yerde neden burada kusuyor? Her neyse, beni ilgilendirmez tabii.”

“Aslında ilgilendirir. Hayatını kurtardın çünkü. Benimkini de.”

Milva, yay kirişinin izini hâlâ taşıyan, yağmurdan ıslanmış yüzünü sildi. Birkaç ok fırlattığı halde yalnızca bir iz vardı çünkü kirişi her seferinde aynı noktaya dayamıştı.

“Siz havka yla konuşurken akçaağaçların arasında duruyordum,” dedi. “Ama alçak herifin beni görmesini istemiyordum, gerekmiyordu da zaten. Derken ötekiler geldi, vurdu kırdı başladı. Birkaçının işini bayağı güzel bitirdin! Kılıç kullanmayı biliyorsun, hakkını yemeyeyim! Bacağının aksamasına karşın hem de! Aslında Brokilon’da biraz daha kalıp iyice tedavi edilmesini bekleseydin keşke! Dizine zarar verirsen hayatının sonuna kadar topallayacağını biliyorsun, değil mi?”

“Dayanırım ben.”

“Bana da öyle geliyor. Seni uyarmak için peşin sıra yola düştüm. Ve dönmeye ikna etmek için. Bu işten bir şey çıkmayacak, vazgeç. Güney, savaştan kırılıyor. Nilfgaard ordusu Drieschot’tan Brugge’e doğu ilerliyor.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Etrafına baksana!” Kız, eliyle cesetleri ve atları gösterdi. “Nilfgaardlı bunlar! Miğferlerindeki güneşi görmüyor musun? Eyer örtülerinin üzerindeki işlemeleri? Hadi hazırlanın, hızla uzaklaşalım buradan, arkadan her an yenileri gelebilir. Bunlar öncü birlikti.”

“Öncü birlik olduğunu hiç sanmıyorum,” dedi Witcher, başını hayır anlamında sallayarak. “Onların buradaki amacı farklıydı.”

“Neymiş bu amaç, sorabilir miyim?”

“Bu.” Witcher, arabanın üstünde duran, yağmurdan rengi koyulaşmış çam tabutu gösterdi. Bu arada yağmur hafiflemiş, gök gürlemesi kesilmişti. Fırtına kuzeye doğru ilerliyordu. Witcher, yerdeki yaprakların arasında duran kılıcı aldı, arabaya atladı ama dizi hâlâ sızladığı için alçak sesle sövdü.

“Şunu açmama yardım et.”

“Ne yani, cesedi mi?..” Milva, kapağa açılmış delikleri görünce duraksadı. “Lanet olsun! Havka, tabutun içine canlı birini mi koymuş?”

“Bir esir bu.” Geralt kapağı kaldırdı. “Satıcı, esiri teslim etmek için Nilfgaardlıları bekliyordu. Birbirlerine şifreler verdiler…”

Kapak, takırtıyla açıldı ve ağzı tıkaçlı bir adam göründü; elleri ve ayakları kayışlarla tabutun içine bağlanmıştı. Witcher eğildi, dikkatle baktı. Sonra bir kez daha, daha dikkatli baktı ve küfrü bastı.

“Buyurun bakalım,” dedi uzatarak. “Kimin aklına gelirdi ki!” “Tanıyor musun onu, Witcher?”

“Görmüşlüğüm var.” Witcher pis pis sırıttı. “Bırak bıçağı, Milva. İplerini kesme. Bu, gördüğüm kadarıyla Nilfgaardlıların bir iç meselesi. Biz karışmasak iyi olur. Bulduğumuz gibi bırakalım onu.”

“Doğru mu duydum?” dedi arkadan yetişen Dandelion. Rengi hâlâ solgundu ancak merakı yine diğer duyguların önüne geçmişti. “Elleri ayakları bağlı birini ormana terk etmeyi mi düşünüyorsun? Aranızda mesele olan birini buldun orada, farkındayım ama adam esir düşmüş, lanet olsun! Bize saldıran ve az kalsın canımızı alacak olan adamların yakaladığı biri bu. Düşmanımın düşmanı…”

Witcher’in hançerini kınından çıkardığını görünce sözünü yarıda kesti. Milva hafifçe öksürdü. Elleri ayakları bağlı olan adamın, o ana kadar yağmur yüzünden neredeyse tamamen kapalı olan gözleri açıldı. Geralt eğildi, adamın sol el bileğini saran ipi kesti.

“Bak, Dandelion,” dedi, adamın bileğini tutup havaya kaldırarak. “Avucunun içindeki izleri görüyor musun? Ciri’nin yaptığı kesikler bunlar. Thanedd Adasında, bir ay önce. Nilfgaardh bu. Ciri’yi kaçırmak için özel olarak Thanedd’e gelmişti. Ciri kurtulmaya çalışırken kesti bunun avuçlarını.”

“Ama işine yaramamış kızın,” diye mırıldandı Milva. “Ancak burada bir uyumsuzluk var yine de. Senin Ciri’yi Thanedd Adası’ndan Nilfgaardlılar için bu kaçırdıysa, bu tabutun içine nasıl girmiş? Havka., onu neden Nilfgaardlılara teslim edecekti? Adamın ağzındaki tıkacı çıkar, Witcher. Belki bize bir şeyler anlatır?”

“Onun ağzından hiçbir şey duymak istemiyorum,” dedi Witcher alçak sesle. “Orada öyle bir yatmış bakıyor ki onu şişlemek için avucumun içi kaşınıyor. Kendimi zor tutuyorum. Ama bir şey söylerse tutamayacağım kendimi. Size onunla ilgili her şeyi anlatmadım.”

“O halde tutma kendini.” Milva omuzlarını silkti. “Madem pisliğin biri, şişle gitsin. Ama acele et, zamanımız kalmadı. Nilfgaardlıların birazdan burada olacaklarını söyledim. Gidip atımı getireyim.”

Geralt doğruldu, tutsağın elini bıraktı. Adam hemen ağzındaki tıkacı çıkarıp fırlattı. Ama konuşmadı. Witcher hançerini adamın göğsüne dayamıştı.

“Hangi ayıbın yüzünden seni bu tabuta tıktıklarını bilmiyorum,” dedi. “Beni ilgilendirmiyor zaten. Bıçağı yanına bırakacağım, kendi kendini kurtar. Ya adamlarını bekle burada ya da ormana tüy, nasıl istersen.”

Esir susuyordu. Elleri ve ayakları bağlanıp tahta kutunun içine tıkıldıktan sonra Thanedd’e kıyasla çok daha zavallı ve savunmasız görünüyordu. Geralt onu orada kan gölünün içinde diz çökmüş, korkudan sarsılır halde görmüştü. Şimdi gözüne daha genç gelmişti. Olsa olsa yirmi beş yaşındaydı.

“Adada sana hayatını bağışlamıştım,” diye ekledi Geralt. “Şimdi yine bağışlıyorum. Ama bu son! Bir dahaki karşılaşmamızda seni köpek gibi geberteceğim. Unutma! Eğer çete arkadaşlarını bizi izlemeye ikna edersen, yanına şu tabutu da al. Çünkü ihtiyacın olacak. Hadi, gidiyoruz, Dandelion.”

“Hem de çarçabuk!” diye bağırdı, batıya inen yoldan dörtnala geri gelen Milva. “O tarafa değil! Ormanın içine, lanet olsun ormanın içine!”

“Ne oldu?”

“Kanal tarafından yığınla atlı geliyor! Nilfgaardlılar bunlar! Bön bön ne bakıyorsunuz? Çevremizi sarmadan atlayın beygirlerinize!”

Köyü ele geçirmek üzere başlatılan çarpışma bir saati aşkın bir süredir devam ediyordu ve hâlâ sonlanacakmış gibi görünmüyordu. Taş duvarların, çitlerin ve siper olarak konmuş arabaların ardına gizlenen piyadeler, bentlerden gelen süvari alayının üç saldırısını geri püskürtmüştü. Bentlerin darlığı, atlıların cepheden hücum etmelerine izin vermiyordu ancak piyade askerlerin savunmayı yoğunlaştırmasını sağlıyordu. Süvarilerin yüz yüze çarpışmaları siperler yüzünden başarısızlığa uğruyordu; siperlerin ardında ise çaresiz ama inatçı paralı askerler atlıları çivi ve ok yağmuruna tutuyordu. Hedef alınan süvari sınıfı birbirlerine iyice sokuldu, derken hızla karşı saldırıya geçti, baltaları, partizan hançerlerini ve topuzları indirdikçe indirdi. Süvari sınıfı, insan ve at ölülerini öylece bırakarak göller yönünde geri çekildi, piyadeler ise siperlerin arkasına kaçıp düşmanı yakası bağrı açılmamış küfürlere boğdu. Süvari sınıfı çok geçmeden yeniden toplanıp saldırıya geçti.

Ve böyle sürüp gitti.

“Burada kim kiminle çarpışıyor?” diye sordu Dandelion; bu soruyu defalarca tekrarlamıştı ama ağzına bu kez Milva’dan otlandığı bir peksimet attığı ve bunu yumuşatmaya çalıştığı için ne söylediği pek anlaşılamamıştı.

Yamacın kenarında, ardıç çalılarının arasına gizlenmiş oturuyorlardı. Görülmekten korkmadan savaşı oradan izleyebiliyorlardı. Ellerinden başka

bir şey gelmiyordu. Karşılarında savaş, arkalarında cayır cayır yanan orman vardı.

“Bunu anlamak zor değil.” Geralt, Dandelion’ın sorusunu isteksiz de olsa sonunda yanıtlamaya karar vermişti. “Atlılar Nilfgaardlı.”

“Piyadeler peki?”

“Onlar değil.”

“Atlılar, Verden’in kadrolu süvari alayı,” dedi Milva; o ana kadar ters ters bakmış ve suskunluğuyla dikkat çekmişti. “Pelerinlerinin üzerinde karolu armaları var. Köydekiler ise Bruggelü paralı askerler. Bayraktan da anlaşılıyor.”

Piyadeler gerçekten de siperde bir başarı daha kazandıktan sonra üzerinde beyaz çapa bulunan yeşil bir sancak dikmişti. Geralt dikkatle baktı, sancağı daha önce hiç görmemişti, askerler az önce dikmiş olmalıydı. Anlaşılan savaş başlarken sancağı bulamamışlardı.

“Burada çok kalacak mıyız?” diye sordu Dandelion.

“Tuhaf soruların var,” diye mırıldandı Milva. “Çevrene şöyle bir bakın! Nereye dönersen dön, her yer berbat durumda.”

Dandelion’ın çevresine bakınmasına ya da dönmesine gerek yoktu. Ufku simsiyah dumanlar kaplamıştı. Ama dumanların en sık olduğu noktalar kuzeyde ve güneydeydi, kim bilir hangi birlikler ormanları ateşe vermişti. Güneyden de dumanlar yükseliyordu; şimdiye kadar o yönde ilerlemişlerdi ama savaş yollarını artık kapamıştı. Tepede geçirdikleri bir saat içinde doğuda da duman bulutları belirmişti.

“Yine de,” dedi Milva bir süre sonra, bakışlarını Geralt’a çevirerek, “şimdi ne yapacağını gerçekten merak ediyorum, Witcher. Arkamızda Nilfgaard ve yanan çalılıklar var, önümüzde ne olduğunu zaten kendin görüyorsun. Planların nedir?”

“Planlarım değişmedi. Bu çatışmanın bitmesini bekleyip güneye doğru yola çıkacağım. Hedef, Yaruga.”

“Aklını kaçırdın herhalde.” Milva yüzünü buruşturdu. “Olanları görüyorsun. Bunun bir çapulcu dalaşı olmadığını görmek için gözlük takmak gerekmiyor, bildiğin savaş bu. Nilfgaard, VerdenTe birlik olmuş saldırıyor. Güneyde Yaruga’yı çoktan geçmişlerdir mutlaka, bütün Brugge’ü, hatta belki Sodden’i bile alevler sarmıştır…”

“Yaruga kıyısına gitmek zorundayım.”

“Güzel. Sonra?”

“Kendime bir sandal bulacağım, akıntıyla birlikte yol alıp nehrin ağzına ulaşmaya çalışacağım. Ardından bir gemiye atlarım. .. Oradan, lanet olsun, geçen gemiler vardır…”

“Nilfgaard’a mı?” diye burnundan soludu Milva. “Planın değişmedi yani? “

“Bana eşlik etmek zorunda değilsin.”

“Gerçekten değilim. Tanrılara şükürler olsun çünkü ölmeye niyetim yok. Ölümden korktuğumdan değil ama sana şunu söylemeliyim: Kendini birilerine öldürtmek öyle büyük bir sanat sayılmaz.”

“Biliyorum,” dedi Witcher istifini bozmadan. “Bu konuda deneyimliyim. Zorunlu olmasam oraya adımımı atmazdım. Mecbur kaldığım için gidiyorum. Beni hiçbir şey durduramaz.”

“Hıh!” Kız, Witcher’ı bakışlarıyla ölçtü. “Öyle bir sesle konuşuyorsun ki sanki biri elinde bıçakla eski bir kazanın dibini kazıyor! İmparator Emhyr seni duysaydı, kuşkusuz korkusundan donuna yapardı. Nöbetçiler, gelin, saray nöbetçilerinin hepsi yanıma gelsin, of, aman, Witcher sandala binmiş yanıma, Nilfgaard’a geliyor, birazdan burada olacak, tacımı ve canımı alacak! Ben bittim!”

“Yeter, Milva.”

“Ne yetmesi! Birinin artık gerçekleri yüzüne haykırmasının zamanı geldi. Bugüne kadar senden budalasını gördüysem, kel tavşan becersin beni! Emhyr’in elinden o kızı çekip alacak mısın? Emhyr’in evlenmeyi düşündüğü kızı hem de? Kralların elinden kaptığı kızı? Emhyr’in müthiş güçlü dişleri vardır, tuttuğunu bırakmaz. Krallar baş edemiyor onunla, sen mi becereceksin?”

Witcher yanıt vermedi.

“Nilfgaard’a gitmek istiyorsun demek,” diye tekrarladı Milva başını esefle iki yana sallayarak. “İmparatorla çarpışıp nişanlısını elinden almayı planlıyorsun. Neler olabileceğini düşündün mü hiç? Ciri denen kızı saray odalarında altınlar ve ipekler içinde bulduğunda ne diyeceksin ona? Gel canım, imparatorun tahtını ne yapacaksın, birlikte bir kulübede yaşarız, hasat öncesi ağaç kabuklarını dişleriz mi diyeceksin? Şu haline bir bak, topal ve hırpanisin. Ceketini ve botlarını bile sana dryad’\ax verdi, Brokilon’da aldığı yaralardan ölen elfin birine aitlermiş daha öncesinde. Senin küçük hanım seni görünce neler olacak biliyor musun? Yüzüne tükürecek, alay edecek, hükümdarın korumalarından seni kapının ve köpeklerin önüne atmalarını isteyecek!”

Milva’nın sesi gitgide yükseliyordu, hatta sözlerinin sonuna geldiğinde neredeyse bağırıyordu. Sesini öfkesinden değil, artan gürültüyü bastırmak için yükseltiyordu. Aşağıda onlarca, belki yüzlerce kişi bağırıp çağırıyordu. Bruggelü piyadeler yeni bir saldırıya uğramıştı. Ancak bu kez iki taraftan birden hücum edilmişti. Karolu mavi pelerinler giymiş Verdenliler bent boyunca dörtnala ilerlerken göletlerin arkasından siyah pelerinli büyük bir süvari birliği saldırmıştı.

“Nilfgaard,” dedi Milva kısaca.

Bruggelü piyadelerin bu kez hiç şansı yoktu. Süvari alayı barikatları aşıyor, askerleri bir çırpıda dağıtıyordu. Çapalı sancak devrildi. Paralı askerlerin bir kısmı silahlarını atıp teslim oldular, bir kısmı da ormana kaçmaya çalıştı. Ne var ki ormanın içinden üçüncü bir birlik daha saldırdı; birbirinden farklı giyinmiş, hafif silahlar kuşanmış bir gruptu bu.

“Scoia’tael,” dedi Milva ayağa kalkarak. “Neler döndüğünü şimdi kavradın mı, Witcher? Kafan bastı mı? Nilfgaard, Verden ve Sincaplar birleşmiş. Savaş. Bir ay önce Aedirn’de olduğu gibi.”

Geralt başını iki yana salladı. “Baskın bu. Yağma. Hepsi atlı, piyade yok…”

“Piyade alayları kaleleri ve karakolları ele geçiriyor. Şu kapkara dumanların nerelerden yükseldiğini sanıyorsun? Et ve balık kurutma sobalarından mı?”

Aşağıdaki köyden, kaçanların kulakları tırmalayan delice çığlıkları duyuluyordu ama Sincaplar onları yakalayıp öldürüyordu. Kulübelerin çatılarından dumanlar ve alevler yükseliyordu. Şiddetli esen rüzgâr, sabahki yağmurda ıslanan samanları kurutmuştu, bu yüzden yangın yıldırım hızıyla yayılıyordu.

“Bak,” diye mırıldandı Milva, “köyü alevler sardı. Bir önceki savaşın yaraları henüz sarılmıştı oysa. İki yıldır kan ter içinde inşa ettikleri birkaç saniye içinde yanıp kül oluyor. Bundan bir ders çıkarmalısın.”

“Ne dersi?” diye sertçe sordu Geralt.

Milva yanıt vermedi. Yanan köyden gitgide yükselen dumanlar yamaca ulaşmıştı, gözlerini yakmış, yaşlara boğmuştu. Yangın alanından çığlıklar duyuluyordu. Dandelion’ın yüzü bir anda kireç gibi olmuştu.

Esir alınanlar bir noktaya sıkıştırılmış ve kuşatılmıştı şimdi. Miğferinde siyah bir tüy sallanan bir süvarinin emriyle, atlılar silahsız kişileri tepelerine vurarak yere seriyordu. Yere düşenleri atlar ayaklarının altına alıp çiğniyordu. Kıvranan insanların çevresindeki halka gitgide daralmıştı. Yamaca kadar ulaşan çığlıkların insan sesine benzeyen bir yanı kalmamıştı artık.

“Güneye ineceğiz bir de öyle mi?” diye Witcher'a sordu ozan, manidar bir bakışla. “Bu yangınların içinden geçerek mi? Şu katliamcıların geldikleri yere mi?”

“Sanırım,” dedi Geralt bir süre duraksadıktan sonra, “başka bir seçeneğimiz yok.”

“Var,” dedi Milva. “Sizi ormanların içinden geçirerek baykuş mağaralarına götürür ve Ceann Treise’ye döndürürüm. Brokilon'a.”

“Yanan ormanların içinden mi? Az önce ellerinden kıl payı kurtulduğumuz birliklerin arasından geçerek mi?”

“Güneye inen yoldan daha güvenli. Ceann Treise sadece on dört mil uzaklıkta ve yolu iyi biliyorum.”

Witcher, aşağıda alevler içinde kalmış köye baktı. Nilfgaardlılar esirlerin işini bitirmişti, atlılar kafileyi toplayıp yola koyulmaya hazırlanıyordu. Alacalı Scoia’tael çetesi doğuya giden karayoluna yöneldi.

“Ben yolumdan dönmeyeceğim,” diye yanıt verdi Geralt kararlı bir sesle. “Ama Dandelion’ı Brokilon’a götür.”

“Hayır!” diye isyan etti ozan, oysa yüzü henüz normal rengine dönmemişti. “Seninle geliyorum.”

Milva eliyle geçiştirdi, ok kuburunu ve yayını aldı, atlara doğru bir adım attıktan sonra ansızın döndü.

“Lanet olsun,” diye homurdandı. “Elfleri nicedir felaketten kurtarıyorum. Birilerinin ölmesine seyirci kalamıyorum artık. Sizi Yaruga’ya götüreceğim, çılgın herifler! Ama güney değil, doğu yolu üzerinden.”

“Orada ormanlar yanmaya başladı bile.”

“Sizi yangının içinden geçireceğim. Alışkınım ben.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin, Milva.”

“Elbette değilim. Hadi, atlayın eyerlerinize! Kaldırın kıçlarınızı artık!”

Henüz fazla yol gitmemişlerdi. Atlar, sık ormanlarda ve çalılıkların kapadığı dar geçitlerde güçlükle ilerliyordu. Ana yolları kullanmaya cesaret edemiyorlardı çünkü her yerden duyulan nal seslerinden ve şakırtılardan çevrede birliklerin ilerlediği anlaşılıyordu. İç içe geçmiş, fundalıklardan kapanmış çukur yollara vardıkları sırada karanlık bastırınca geceyi

geçirmek üzere durdular. Yağmur yağmıyordu, gökyüzü alevlerden aydınlanmıştı.

Nispeten kuru sayılabilecek bir yer buldular, pelerin ve battaniyelerine sarınıp oturdular. Milva çevreyi keşfe başladı. Kız yanlarından uzaklaşır uzaklaşmaz, Dandelion, Brokilonlu okçunun onda uyandırdığı ama baştan beri baskılamak zorunda kaldığı merakına yenik düştü.

“Maral gibi kız,” diye mırıldandı. “Böyle ahbapların olduğu için çok şanslısın, Geralt. Narin ve cesur, dans eder gibi adım atıyor. Kalçaları benim zevkime göre biraz dar, omuzları da biraz genişçe ama dişi, gerçekten dişi…. Önündeki o iki küçük elma, hoho ho… Gömleği birazdan patlayacakmış gibi…”

“Kes sesini, Dandelion.”

“Yolda,” dedi Dandelion, düş kurmayı sürdürerek, “istemeden dokundum ona. Bir baldırları var, anlatamam sana, mermer gibi. Ooo, sen Brokilon’da geçirdiğin o bir ayda hiç sıkılmamışsındır.”

O sırada keşiften dönen Milva, fısıltıları duyup bakışları fark etmişti.

“Benim hakkımda mı konuşuyorsun, ozan? Arkamı döner dönmez beni neden kesiyorsun sen bakayım? Kuşun biri sırtıma mı sıçmış?”

“Senin okçuluk sanatına duyduğumuz hayranlığı dizginleyemiyoruz.” Dandelion sırıttı. “Bir yarışa katılsan kendin gibisini bulamazsın.”

“Eia popeia.”

“Bir yerde okumuştum,” dedi Dandelion, Geralt’a manidar bir bakış fırlatarak, “en iyi okçu kadınlar Zerrikanyalılardan çıkarmış, bozkır soylarından. Bazı kadınlar, yaylarını gererken engel olmasın diye sağ memelerini kesip atarlarmış. Memenin kirişi engellediğini söylüyorlar.”

“Bunu ozanın biri uydurmuş olmalı,” diye tısladı Milva. “Böyleleri oturup kalemleriyle oturak karıştırırlar, aptallar da inanır onlara. Sanki oklar memeyle atılıyormuş! Kirişi ağzına doğru tutarsın, böyle yan durup

çekersin. Yani kirişe engel olan bir şey yoktur. Kesip atma meselesi ise tam bir budalalık, sürekli kadın memesinden başka bir şey düşünemeyen aylak bir kafa uydurmuş.”

“Şairler ve şiir sanatıyla ilgili sarf ettiğin takdir dolu sözler için teşekkür ederim. Okçuluk hakkında öğrettiklerin için de. Yay, iyi bir silah gerçekten. Size bir şey söyleyeyim mi? Bence, savaş sanatı tam da bu yönde gelişecek. Askerler gelecekte birbirlerine yaklaşmadan savaşacaklar. Öylesine uzun menzilli bir silah keşfedilecek ki taraflar birbirlerini görmeden öldürebilecek.”

“Saçmalık,” dedi Milva. “Ok, iyi bir silahtır ama savaş yüz yüze yapılır, kılıcının uzunluğudur aradaki mesafe, güçlü olan güçsüzün kafasını koparır. Bu her zaman böyleydi, böyle de kalacak. Eğer biterse savaşlar da biter. Savaşın ne demek olduğunu ilk kez gördün. Bendin arkasındaki şu köyde. Aman, neden boş gevezelik ediyoruz böyle? Ben gidip çevreyi araştırayım. Atlar yüksek sesle soluyor, çevrede kurtlar var sanki…”

“Maral gibi.” Dandelion, kızı bakışlarıyla izledi. “Hımmm…. Ama sözü geçen bendin oradaki köye ve yamaçta oturduğumuz sırada kızın söylediklerine dönersek… Biraz haklı olduğunu düşünmüyor musun?”

“Hangi açıdan?”

“Ciri açısından.” Ozan bir an duraksadı. “Bizim güzel ve hedefi sektirmeden vuran genç hanımefendimiz anlaşılan Ciri’yle aranızdaki ilişkiyi kavrayamamış; Nilfgaard imparatoruyla, Ciri’yle evlenmek için yarışacağını sanıyor galiba. Nilfgaard’a gitmenin gerekçesinin bu olduğunu düşünüyor.”

“Dolayısıyla bu konuda bütünüyle yanılıyor. Peki hangi konuda haklıymış?”

“Dur, sinirlenme. Ama gerçeklerle yüzleş. Ciri’yi çocuğun yerine koydun ve kendini onun hamisi olarak görüyorsun. Ama Ciri sıradan bir kız değil. O bir prenses, Geralt. Lafı evirip çevirmeye gerek yok, o kızın hakkı olan bir taht var. Bir saray. Bir taç. Nilfgaard’ınkiler midir bunlar, bilmiyorum. Emhyr, ona en uygun koca adayı mıdır, onu da bilmiyorum…”

“Gerçekten öyle. Bilmiyorsun.”

“Sen biliyorsun, öyle mi?”

Witcher battaniyeye iyice sarındı. “Belli ki bir sonuca varmaya çalışıyorsun. Ama uğraşma, ne olduğunu biliyorum. Ciri’yi, doğduğu andan başlayarak bekleyen yazgısından kurtarmaya çalışmanın bir anlamı yok. Çünkü Ciri’yi kurtarırsak, korumalarından bizi merdivenlerden aşağıya yuvarlamalarını isteyecektir. O halde vazgeçelim. Bu mudur?”

Dandelion ağzını açtı ama Witcher onu konuşturmadı.

“Kızı,” diye sözlerini sürdürdü Witcher, sesini gitgide yükselterek, “bir ejderha ya da hain bir büyücü kaçırmadı, fidye almak için korsanlar da gelip zorla götürmedi. Kız bir kulede, zindanda ya da bir kafesin içinde değil, işkence görmüyor, aç bırakılmıyor. Aksine, atlas kumaşlarının içinde uyuyor, gümüş tabaklardan yemek yiyor, ipekler ve danteller giyinip mücevherler takıyor, yakında başına taç da oturtulacak. Kısacası mutlu o. Ama kötü kaderin bir gün yoluna çıkardığı bir Witcher bu mutluluğu bozmayı, yıkmayı, yerle bir etmeyi, elfin birinden kalan delik botlarıyla üzerinde tepinmeyi kafasına koymuş. Öyle mi?”

“Öyle demek istemedim,” diye mırıldandı Dandelion.

“Onları bana söyledi.” Milva ansızın karanlığın içinden çıkıvermiş ve kısa bir duraksamadan sonra Witcher’in yanına oturmuştu. “Bu sözler bana. Bunları ben söylemiştim ona, içine oturmuş. Öfkeyle söyledim, hiçbir kastım yoktu. Özür dilerim, Geralt. Yaraya tuz basılmasının ne demek olduğunu iyi bilirim. Hadi, kızma bana. Bir daha yapmam. Bağışladın mı beni? Ya da sana bir barışma öpücüğü mü vereyim?”

Milva, izin verilmesini beklemeden kollarını Witcher’in boynuna dolayıp onu yanağından öptü. Witcher da kızı sımsıkı omuzlarından tuttu.

“Yaklaş.” Witcher hafifçe öksürdü. “Sen de Dandelion. Birlikte… daha iyi ısınırız.”

Uzun süre konuşmadılar. Alevlerin aydınlattığı gökyüzünü bulutlar kaplamış, parlayan yıldızlar görünmez olmuştu.

“Size bir şey söyleyeceğim,” dedi Geralt sonra. “Ama gülmeyeceğinize söz vereceksiniz.”

“Konuş.”

“Tuhaf düşler gördüm. Brokilon’da. Önce bunların sanrı olduğunu düşündüm. Beynimin arızalandığını sandım. Çünkü sonuçta, Thanedd’de kafama birkaç darbe yedim. Ama şimdi birkaç gündür yine aynı düşü görüyorum. Sürekli o düş.”

Dandelion ve Milva seslerini çıkarmadılar.

“Ciri,” diye bir süre sonra devam etti Witcher, “bir sarayda, brokar bir gölgeliğin altında uyumuyor. Atıyla, toz toprak içinde kalmış bir köyden geçiyor… Köylüler parmaklarıyla onu gösteriyorlar. Ona, bilmediğim bir adla sesleniyorlar. Köpekler uluyor. Ciri yalnız değil. Başkaları da var. Kısa saçlı bir kız Ciri’yi elinden tutmuş… Ciri kıza gülümsüyor. Ama bu gülümsemeyi beğenmiyorum. Yüzündeki ağır makyajı da beğenmiyorum… En çok da onu geçtiği bütün yollarda ölümün izlemesinden rahatsız oluyorum.”

“Kız nerede o halde?” diye mırıldandı Milva ve Witcher’a kedi gibi sokuldu. “Nilfgaard’da değil mi?”

“Bilmiyorum,” diyebildi Witcher güçlükle. “Ama aynı düşü defalarca gördüm. Sorun şu ki bu tür düşlere inanmam ben.”

“Ahmaksın o halde. Ben inanırım.”

“Bilmiyorum,” dedi Witcher, “ama bir his var içimde. Ciri’nin önünde ateş, ardında ölüm var. Acele etmeliyim.”

Gün ağarırken yağmur başlamıştı. Ama bir gün önce fırtına sonrası yağan sağanak kadar şiddetli değildi. Gökyüzü kararmış, kurşuni bir örtüyle kaplanmıştı. Yağmur hızlanmıyor ama insanı ıslatacak şiddette çiseliyordu.

At binip doğuya doğru yol almaya başlamışlardı. Milva başı çekiyordu. Geralt, Yaruga'nın güneyde olduğunu anımsatınca Milva onu paylayıp, "Rehber benim, ne yaptığımı biliyorum," demişti. Bunun üzerine Witcher sesini bir daha çıkarmamıştı. Sonuçta önemli olan ilerlemekti. Seçtikleri yönün büyük bir anlamı yoktu.

Konuşmadan gidiyorlardı; sırılsıklamdılar, üşümekten eyerlerin üzerinde büzülmüşlerdi. Anayolları hızla aşıp arka patikaları ve orman yollarını tercih ediyorlardı. Caddelerden geçen süvari alaylarının çıkardığı nal seslerini duyunca ormanın içine saklanıyorlar, savaş gürültülerinin yükseldiği bölgelerden özellikle uzak duruyorlardı. Cayır cayır yanan köylerin kıyısından, geriye simsiyah toprak ve yağmurdan ıslanarak ağırlaşan kül kokusunun kaldığı bir zamanların mahallelerinin ve çiftliklerinin önlerinden geçerken eşyalarını toplamış gruplar halinde savaştan ve yangından kaçan köylülere rastladılar. Dermanları kalmamış, sorulan sorulara korku dolu sessiz bakışlarla karşılık veren, yaşadıkları felaket ve dehşetten tükenmiş insanlardı bunlar.

Yangınların, dumanların içinden geçerek, soğuğa ve sise direnerek doğuya doğru yollarına devam ettiler. Savaşın tüm görüntüleri gözlerinin önünde uzanıyordu. Her biri dehşet verici bir imgeydi.

İmgelerden birinde bir kuyu vardı, yanıp kül olmuş bir köyün yıkıntılarının ortasında siyah bir çizgi gibi duruyordu. Kuyunun üstünde çıplak bir ceset asılıydı. Baş aşağı çevrilmişti. Yarılmış olan karnından ve apış arasından fışkıran kan, göğsüne ve yüzüne akmış, saçlarının arasında kuruyup âdeta tel tel olmuştu. Cesedin sırtında runik harflerle Ard yazılıydı. Bıçakla deriye kazınmıştı.

"Bir Aan'brengar," dedi Milva, ıslak saçlarını arkaya atarak.

"Sincaplar geçmiş buradan."

"Aan'brengar ne demek?"

"Muhbir."

Bir başka imgede bir at kapkara bir eyer örtüsü taşıyordu. Hayvan savaş alanının kıyısında sendeliyor, üst üste atılmış cesetlerin ve yere saplanıp kırılmış mızrakların arasında dolanıyordu. Yarılmış karnından sarkmış bağırsaklarını ardı sıra sürükleyerek yürümeye çalışırken içler acısı bir halde hafifçe kişnedi. Onu öldürecek bile kimse yoktu. Savaş meydanını cesetleri soyup soğana çeviren ama atlarla ilgilenmeyen eşkıyalar turluyordu.

Bir başka imgede kolları yana açılmış küçük bir kız vardı, yanıp kül olmuş bir çiftliğin yakınlarında yerde yatıyordu, çırılçıplaktı, kan içindeydi, donuk gözlerini gökyüzüne çevirmişti.

“Savaş, erkek işidir derler bir de,” diye homurdandı Milva. “Bir kadını korumadıkları gibi üzerinden topluca geçerler. Bir de onlara kahraman derler, itoğluitler!”

“Haklısın. Ama değiştiremezsin işte.”

“Ben değiştirdim. Evden kaçarak. Kulübeyi temizleyip yerleri silmek istemedim. Bir de gelip kulübeyi tutuşturmalarını beklemek istemedim, beni o zemine yatırıp…”

Milva cümlesini tamamlamadan atını dürttü.

Sonra bir de katran ocağı imgesi vardı. Dandelion o sahneyi görünce gün boyu yediklerini —yani peksimeti ve kurutulmuş yarım balığı- olduğu gibi çıkardı.

Nilfgaardhlar, ya da Scoia’taeller katran ocağındaki esirlerin işini bitirmişti. Ancak bu esirlerin sayısını yaklaşık olarak bile tahmin etmek olanaksızdı. Çünkü canlarını almak için ok, kılıç ve kargı kullanmakla yetinmemiş, ocakta ele geçirdikleri balta ve testere gibi oduncu aletlerini de kullanmışlardı.

Başka imgeler de vardı ama ne Geralt ne Dandelion ne de Milva bunları akıllarında tutmuştu. Aksine belleklerinden silmeye çalışmışlardı.

Artık hiçbir şeyi umursamıyorlardı.

Sonraki iki günde yirmi mil bile yol alamamışlardı. Yağmur hâlâ yağıyordu. Yaz aylarında hüküm süren kuraklıkta susuz kalan toprak, yağmuru doyasıya emmiş, orman yolları çamurlu kaydıraklara dönmüştü. Sis ve buhar, yangınlardan yükselen dumanları izlemelerini engelliyordu ancak birliklerin hâlâ yakınlarda oldukları ve tutuşabilecek ne bulurlarsa ateşe verdikleri yayılan ağır yanık kokusundan belliydi.

Yurtlarını terk edenlere artık rastlamıyorlardı. Ormanların içinde yalnızdılar. En azından öyle olduklarını sanıyorlardı.

Geralt, arkalarından gelen bir atın soluklarını duydu önce. Yüzü taş gibi oldu, Roach u hemen döndürdü. Dandelion ağzını açtı ama Milva onu bir el hareketiyle susturup eyere taktığı kılıfından yayını çıkardı.

Atının sırtında arkalarından gelen adam çalılıkların arasından çıkmıştı. Onu beklediklerini görünce kahverengi atını durdurdu. Yağmurun şırıltısından başka tek bir çıtın çıkmadığı sessizlikte öylece durdular önce.

“Sana bizi izlemeni yasaklamıştım,” dedi sonra Witcher.

Dandelion’ın en son tabutun içinde gördüğü Nilfgaardlı, gözlerini yere indirip atının ıslanmış yelesine dikti. Ozan, adamı neredeyse tanıyamayacaktı çünkü Nilfgaardh’nın üzerinde şimdi zincirli zırh, uzun bir deri ceket ve bir palto vardı, bunları kuşkusuz havkamn arabasının önünde öldürülen adamların birinin sırtından çekip almıştı. Ama adamın kayının altında yaşanan olaydan sonra biraz sakalı uzamış genç yüzünü Dandelion yine de tanımıştı.

“Sana yasaklamıştım,” diye yineledi Witcher.

“Evet, yasaklamıştın,” dedi genç adam. Nilfgaard aksanıyla konuşmuyordu. “Ama başka çarem yoktu.”

Geralt atından atladı, dizginleri ozana verdi ve kılıcını çekti.

“İn aşağı,” dedi sakin bir sesle. “Görüyorum ki kendine kılıç ayarlamışsın. İyi olmuş. Silahsız olsaydın şişlemezdim seni. Ama şimdi durum farklı. İn aşağı.”

“Seninle çarpışmayacağım. İstemiyorum.”

“Tahmin etmiştim. Bütün hemşehrilerin gibi farklı bir mücadele yöntemini yeğliyorsun. Şu katran ocağındaki gibi peşimizden gelirken mutlaka geçmişsindir oradan. Sana in, dedim.”

“Ben Cahir Mawr Dyffryn aep Caellach.”

“Senden kendini tanıtmanı istemedim. Atından inmeni emrettim.”

“İnmeyeceğim. Seninle çarpışmak istemiyorum.”

“Milva.” Witcher, kıza başıyla işaret etti. “Senden ricam, şunun altındaki atı vur.”

“Hayır!” Nilfgaardlı, Milva’nın kirişe bir ok yerleştirmesine fırsat bırakmadan elini kaldırdı. “Yapma lütfen. İneceğim.”

“Aferin. Şimdi kılıcını çek bakalım, oğlum.”

Genç adam kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. “İstersen öldür beni. Ya da istersen şu elfe söyle, beni okuyla vursun. Seninle çarpışmayacağım. Ben Cahir Mawr Dyffryn… Caellach’ın oğluyum… Size katılmak istiyorum.”

“Yanlış duydum galiba. Bir daha söyle bakayım?”

“Size katılmak istiyorum. Sen kızı arıyorsun. Sana yardım etmek istiyorum. Etmek zorundayım.”

“Çıldırmış bu.” Geralt, Milva’ya ve Dandelion’a döndü. “Aklını kaçırmış. Deliyle mi uğraşacağız şimdi?”

“O halde bize uyar aslında,” diye mırıldandı Milva. “Hani yumruğun gözün ortasına uyduğu gibi.”

“Teklifi bir düşün, Geralt,” diye dalga geçti Dandelion. “Ne de olsa Nilfgaardlı bir soyludur kendisi. Belki onun yardımıyla daha kolay…”

“Diline hâkim ol,” diye ozanın sertçe sözünü kesti Witcher. “Hadi durma, çek şu kılıcını Nilfgaardlı!”

“Çarpışmayacağım. Ayrıca Nilfgaardlı değilim. Vicovaroluyum, adım da…”

“Adın sanın beni ilgilendirmiyor. Çek silahını!”

“Çekmeyeceğim.”

“Witcher.” Milva, eyerin üzerinde yana doğru eğilip yere tükürdü. “Zaman ilerliyor, yağmur şiddetleniyor. Nilfgaardlı çatışmam diye tutturuyor, sen de suratını asmışsın ama adamı gözünü kırpmadan gebertmeyeceksin herhalde. Buraya kök mü salacağız? Kahverenginin böğrüne okumu fırlatayım, sonra yolumuza gidelim. Nasılsa yaya olarak bize yetişemez.”

Caellach’ın oğlu Cahir atının yanına koşup bir çırpıda sırtına atladı ve hayvanı çığlıklarıyla hızlandırarak geldiği yere doğru dörtnala uzaklaşmaya başladı. Witcher, arkasından bir süre baktı, sonra Roach’a bindi. Ne konuşuyor ne de arkasına bakıyordu.

“Yaşlanıyorum,” dedi Witcher, Milva’nın atına yetiştikten sonra. “Son zamanlarda vicdan azabı peydahlandı bende.”

“Bilirim, yaşlılarda olur bu duygu.” Kız ona acıyarak baktı. “Bunun çaresi öküz dili suyudur. Ama önce eyerinin üstüne bir yastık koy.”

“Vicdan azabı,” dedi Dandelion ciddi bir sesle, “basur azabıyla aynı şey değildir, Milva. Yanlış anladın sen.”

“Sizin saçma konuşmalarınızı kim anlayabilir ki! Sürekli konuşmak, tek bildiğiniz bu! Hadi, yola devam!”

“Milva,” dedi Witcher bir süre sonra ve dörtnala koştururken yağmurun kamçıladığı yüzünü kapatmaya çalıştı, “adamın altındaki atı gerçekten vuracak miydin?”

“Hayır,” diye itiraf etti kız gönülsüzce. “Atın bir günahı yok. Ama şu Nilfgaardlı… Lanet olsun, neden peşimize düşmüş ki? Neden başka çaresi

yokmuş?”

“Biliyorsam cehennemi boylayayım.”

Orman bittiğinde hâlâ yağmur yağıyordu, tepelerin arasında güneyden kuzeye —ya da durulan noktaya göre karşı yöne- doğru döne döne uzanan bir karayoluna gelmişlerdi.

Karşılaştıkları sahneye şaşırmadılar, daha önce de aynısını görmüşlerdi. Yolun ortasına devrilmiş ve talan edilmiş arabalar, çıkınlar, denkler, sepetler, saçılmıştı; yerler ölmüş atlarla, kısa bir süre öncesine kadar insan olan, garip pozisyonlarda donup kalmış şekillerle doluydu.

Çekinmeden yaklaştılar çünkü bu katliamın yeni değil, bir ya da iki gün önce yapıldığı açıkça ortadaydı. Bu ayrımı yapmayı öğrenmişlerdi ya da son günlerde edindikleri veya keskinleşen hayvani bir içgüdüyle hissediyorlardı belki. Savaş alanlarını arayıp taramayı da öğrenmişlerdi çünkü saçılmış malların arasından biraz yolluk ya da bir çuval at yemi bulabiliyorlardı bazen.

Yağmalanmış konvoya ait son arabanın yanında durdular; araba sıkıştırılıp yolun kenarındaki hendeğe itilmişti ve kırılmış bir tekerlek dingilinin üstünde çarpık halde duruyordu. Arabanın altında yapılı bir kadın yatıyordu, boynu sanki birkaç kez döndürülmüştü. Ceketinin yakası, küpesini almak için yarılan kulak memesinden boşalan kanı —yağmurdan akmış olsa bile- iyice emmişti. Arabayı örten brandanın üzerine “Vera Aslanbaş ve Oğulları” yazılıydı. Ama oğulları görünürlerde yoktu.

“Bunlar küçük çiftçiler.” Milva dudaklarını birbirine bastırdı. “Bunlar da esnaf. Güneyden gelmişler, Dillingen’den Brugge’e gidiyorlarmış, burada yetişmişler onlara. Bu kötü bir durum, Witcher. Buradan güneye doğru sapabileceğimizi sanmıştım ama şimdi ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Dillingen ve Brugge’ün tamamı mutlaka Nilfgaardhların eline geçmiştir, buradan Yaruga’ya inemeyiz. Doğuya doğru devam edip Turlough’dan geçmemiz gerekecek. Orası ormanlarla ve insanların yaşamadığı topraklarla kaplı, ordu oralara gitmez.”

“Ben artık doğu yönünde ilerlemeyeceğim,” dedi Witcher. “Yaruga’ya gitmek zorundayım.”

“Yaruga’ya gideceksin,” dedi Milva umulmadık bir sükûnetle. “Ama daha az tehlikeli bir yoldan. Buradan güneye yönelirsen, doğrudan Nilfgaardhların tuzaklarına düşersin. Hiçbir kazancın olmaz.”

“Zamandan kazanırım,” diye homurdandı Geralt. “Doğuya doğru ilerleyerek sürekli zaman kaybediyorum. Ama size söyledim, böyle bir lüksüm…”

“Sus,” dedi ansızın Dandelion ve atını çevirdi. “Bir susun.”

“Ne oldu.”

“Kulağıma… bir şarkı çalındı.”

Witcher bir sağa bir sola baktı. Milva burnundan soludu. “Sana öyle gelmiş, ozan.”

“Susun! Kapayın çenenizi! Biri şarkı söylüyor, diyorum size! Duymuyor musunuz?”

Geralt kapüşonunu indirdi, Milva da kulaklarını dikti, bir saniye sonra Witcher’a bakıp başını salladı.

Müzikten anlayan kulağı ozanı yanıltmamıştı. Olanaksız gibi görünen bir şeyin gerçek olduğunu anlamışlardı. Ormanın ortasında, çiseleyen yağmurun altında, cesetlerle dolu bir yolda duruyorlardı ve bir şarkı duyuyorlardı. Güney yönünden keyifle şarkı söyleyerek biri geliyordu.

Milva, kaçmaya hazırlanırcasına atının dizginlerine yapıştı ama Witcher onu bir el hareketiyle durdurdu. Geralt merak etmişti. Çünkü duydukları bu şarkı, piyadelerin ürkütücü, ritmik ve çok sesli gürleyen marşlarına ya da süvarilerin coşkulu, taşkın melodilerine benzemiyordu. Gitgide yaklaşan melodi ürkütücü değil. Hatta tam tersine…

Yağmur, yaprakların arasında hışırdıyordu. Derken şarkının sözlerini anlamaya başladılar. Savaştan ve ölümden geçilmeyen bu topraklara

yabancı gelen neşeli bir şarkıydı bu, buralara hiç uymuyordu, bölgenin doğasına aykırıydı.

Bakın hele, minik kurt nasıl da dans eder ormanda, Gösterir dişlerini, sallar kuyruğunu, atlayıp koşar rahatça.

Minik kurt neden böyle tasasız ve şen?

Yoktur mutlaka dişisi, onun içindir gergini Umta, umta, uhuha!

Dandelion ansızın gülümsedi, ıslak pelerininin altından lavtasını çıkardı, Milva'nın ve Witcher'ın kızgın yüzlerine aldırmadan tellere vurdu ve bağırarak şarkıya başladı:

Bakın hele, minik kurt ormanın içinde nasıl geçer dertli dertli, Başı önünde, kısmış kuyruğunu, gözlerinde yaşlar sicim gibi. Zavallı hayvancık neden azap çeker birden!'

Mutlaka ya nişanlıya da evlidir dünden beri!

"Huhuha!" diye çok sesli bir yanıt duyuldu yakınlardan.

Ardından bir kahkaha yükseldi, biri parmaklarıyla ıslık çaldı, ardından yolun köşesinde tuhaf ve renkli bir topluluk belirdi. Ayaklarına koca çizmeler giymiş birileri, bataklık sularını sıçrata sıçrata tek sıra halinde ritmik adımlarla yaklaşıyorlardı.

"Cüceler," dedi Milva usulca. "Ama Scoia'tael değil bunlar. Sakallarını örmemişler."

Davetsiz misafirler altı kişiydi. Grinin ve kahverenginin bütün tonlarını taşıyan kapüşonlu kısa paltolar giymişlerdi, cücelerin kötü havalarda sıklıkla kullandıkları kıyafetti bu. Geralt biliyordu, bu paltolar kesinlikle su geçirmezdi, bu özelliklerini uzun yıllar içinde katran, sokak tozu ve yağlı yemek artıklarını emerek kazanmışlardı. Bu pratik giysi babadan en büyük erkek evlada geçerdi, bu yüzden bunlara genelde yalnızca yetişkin cüceler sahip olurdu. Bir cüce, ancak sakalı kemerine ulaştığında yetişkin sayılırdı, bu da genelde elli beş yaş civarında gerçekleşirdi.

Yaklaşanlardan hiçbiri elli beşinden daha genç görünmüyordu. Ama daha yaşlı da değildi.

“İnsanlara rehberlik ediyorlar,” diye mırıldandı Milva, cücelerin ardı sıra ormandan çıkan grubu Geralt’a başıyla göstererek. “Mutlaka hepsi yurtlarından kaçmış, ellerinde yükleri var çünkü.”

“Ama cücelerin de az yükü yok,” dedi Dandelion.

Gerçekten de her bir cücenin üzerinde, insanı ve atı bile kısa bir sürede devirecek kadar çok yük vardı. Geralt’ın gözünden kaçmamıştı, yanlarında geleneksel sırt ve bel çantalarının yanı sıra asma kilitli bavullar, devasa bakır kazan ve komodin benzeri bir eşya vardı. İçlerinden biri sırtına bir araba tekerleği bile vurmuştu.

En öndeki cücenin eşyası yoktu. Kemerine büyük sayılmayacak bir balta yerleştirmişti, sırtında çizgili kedi postlarından oluşan kınının içine sokulmuş uzun bir kılıç taşıyordu, omzuna ise yeşil, ıslak ama tüyleri kabarmış bir papağan oturtmuştu.

“Selam olsun,” dedi konvoyun başındaki cüce, yolun ortasında durup ellerini beline dayadı. “Bugünlerde ormanda insan değil kurt görmeyi yeğliyoruz ama illa karşılaşacaksak güzel bir sözle değil, yaydan fırlatılan bir okla merhaba demek geliyor içimizden! Ama biri şarkıyla selam veriyorsa, kendini müzikle tanıtıyorsa o zaman kuşkusuz bizim adamımızdır! Ya da bizim kadınımızdır, hanımefendi kusura bakmazsa tabii! Merhaba. Ben Zoltan Chivay.”

“Ben Geralt,” diye kendini tanıttı Witcher kısa bir duraksamanın ardından. “Şarkı söyleyen ise Dandelion. Bu da Milva.”

“Orospu çocuğu!” dedi papağan kart sesiyle.

“Kapa çeneni!” diye homurdandı Zoltan kuşa dönüp. “Kusura bakmayın. Denizaşırı diyarlardan gelmiş akıllı bir kuştur ama sıra dışı. Bu komik hayvan için on sikke ödedim. Adı Mareşal Duda. Bunlar da adamlarım. Munro Bruys, Yazon Varda, Caleb Stratton, Figgis Merluzzo ve Percival Schuttenbach.”

Percival Schuttenbach cüce değildi. Islanmış kapüşonunun altından keçeleşmiş sakal yerine görünen uzun ve sivri bir burun, sahibinin gnomların eski ve asil bir ırkından geldiğini açıkça ortaya koyuyordu.

“Şunlar da,” dedi Zoltan Chivay biraz ileride ilerlemeyi bırakıp birbirlerine sokulan grubu göstererek, “Kernow’dan kaçan insanlar. Gördüğünüz gibi çocuklu bir sürü kadın. Daha kalabalıktılar ama üç gün önce Nilfgaard, bölgelerini kuşatıp birçoğunu öldürmüş, kalanları da kovalamış. Ormanda karşımıza çıktılar. Şimdi birlikte ilerliyoruz.”

“Pek yürekli ilerliyorsunuz,” dedi Witcher. “Yolun ortasında şarkı söyleyerek.”

“Bence,” dedi cüce sakalını sallayarak, “gözyaşları içinde yürümek daha iyi bir çözüm olmazdı. Dillingen’de sessiz sedasız ormanların içinden yürüdük ama birlikler uzaklaştıktan sonra zaman kazanmak için ana yola geçtik.” Susup saldırıdan geriye kalanlara baktı.

“Böyle manzaralara,” dedi sonra cesetleri göstererek, “alıştık artık. Dillingen’den ve Yaruga’dan beri yollar ceset dolu. Siz bunlardan mıydınız?”

“Hayır. Nilfgaard esnafı katletmiş.”

“Nilfgaard değil,” dedi cüce, başını hayır anlamında sallayıp ölenleri umursamaz bir ifadeyle süzerken. “Scoia’tael yapmış. Normal birlikler cesetlerden okları çekip alma zahmetine girmez. Ama iyi bir ok ucu, yarım kron eder.”

“Adam işi biliyor,” diye mırıldandı Milva.

“Yolculuk nereye?”

“Güneye,” dedi Geralt hemen.

“Hiç önermem,” dedi Zoltan Chivay, başını şiddetle iki yana sallayarak. “Orası cehennemin, yangının ve katliamın tam göbeği. Dillingen mutlaka fethedilmiştir, Siyahlara ait büyük birlikler Yaruga’yı geçiyor, her an nehrin

sağ kıyısındaki vadinin tamamına yayılabilirler. Gördüğünüz gibi bizden önce geçmişler buradan, kuzeydeler, Brugge kentine doğru ilerliyorlar. Tek mantıklı kaçış yolu doğudur."

Milva'nın manidar bir bakış attığı Witcher yorum yapmadı.

"Biz doğuya ulaşmak istiyoruz," diye Zoltan Chivay sözlerini sürdürdü. "Hayatta kalmanın tek yolu, sınırın arkasına gizlenmektir ama doğudan, Ina Nehrinden Temerya birlikleri yaklaşacak. Bu yüzden hedefimiz orman yollarından Torlough tepelerine, oradan eski yoldan Sodden'e, Ina Nehri'ne boşalan Chotla Nehri kıyısına ulaşmak. İsterseniz birlikte yolculuk yaparız. Tabii ağır ilerlemekten rahatsız olmazsanız. Sizin atlarınız var ama göçmenler bizim hızımızı kesiyor."

"Bu sizi rahatsız etmez tabii," dedi Milva gözlerini cüceye dikerek. "Bir cüce yanında eşyası da olsa yürüyerek günde otuz mil yol alabilir, yani bir atlı kadar. Eski yolu biliyorum. Yanınızda göçmenler olmasa Chotla'ya yaklaşık üç günde ulaşırdınız."

"Çocuklu kadın hepsi." Zoltan Chivay sakalını öne doğru uzatıp göbeğini şişirdi. "Onları yazgılarına terk etmeyeceğiz. Bize aksini tavsiye eder miydiniz?"

"Hayır," dedi Witcher, "etmezdik."

"Bunu duyduğuma sevindim. Yani edindiğim ilk izlenim beni yanıltmamış. Evet, ne diyorsunuz? Birlikte yolculuk yapalım mı?"

Geralt, Milva'ya baktı, kız başını salladı.

"İyi." Zoltan Chivay, kızın onay verdiğini görmüştü. "O halde yolu süvariler sarmadan hareket edelim. Ama önce işimiz var… Yazon, Munro, arabalara göz atın. Önemli bir şey kaldıysa çuvallara doldurun. Figgis, bizim tekerlek küçük arabaya uyacak mı, bak bakalım. Çok işimize yarar çünkü."

"Uydu!" diye bağırdı bir saniye sonra tekerleği sırtında taşıyan adam. "Hem de tam oturdu!"

“Gördün mü, kalın kafalı? Dün tekerleği al yüklen dediğimde şaşırıp kalmıştın! Hadi tak arabaya! Caleb, sen de yardım et!”

Rahmetli Vera Aslanbaş’ın yeni tekerlekle donatılan arabası, şaşılacak kadar kısa bir zamanda brandadan ve gereksiz parçalardan arındırıldı, hendekten kurtarılıp yola çıkarıldı. Bütün eşyalar bir çırpıda üstüne yüklendi. Zoltan Chivay, bir an düşündükten sonra çocukların da arabaya bindirilmesini emretti. Ancak talimatı duraksamayla yerine getirildi. Göçmen kadınların cücelere ters ters baktıkları ve onlardan uzak durmaya çalıştıkları Geralt’ın gözünden kaçmamıştı.

Dandelion, iki cücenin cesetlerden soydukları giysileri üzerlerine denemelerini gözden kaçmayan bir rahatsızlıkla izliyordu. Öteki cüceler arabaların içini didik didik etmiş ama götürmeye değer hiçbir şey bulamamıştı. Zoltan Chivay parmaklarıyla ıslık çalarak aramayı kesmenin zamanı geldiğini haber verdi, ardından Roach’u, Pegasus’u ve Milva’nın karayağız atını uzman gözüyle süzdü.

“Binek atı,” dedi ve yüzünü ekşitti. “Yani işe yaramazlar. Figgis, Caleb, arabanın direğine geçin. Dönüşümlü olarak çekeceğiz! İleriii!”

Geralt, cücelerin el koyduğu arabayı yağmurdan bataklığa dönmüş orman yollarında çamura saplanır saplanmaz bırakmak zorunda kalacaklarından kuşku duymamış ama yanılmıştı. Cüceler boğa gibi güçlüydü, ayrıca doğuya giden yollar genelde çamurla değil otlarla kaplıydı. Ama yağmur aralıksız yağıyordu. Milva’nın can sıkıntısı ve öfkesi gitgide artıyordu; ağzını açacak olursa, atların yumuşayan tırnaklarının nallardan dışarı fırlayacağını ve benzeri şeyler söylüyordu. Bunun üzerine Zoltan Chivay dudaklarını yahyor, nalları kontrol ediyor ve at eti pişirmekte rakip tanımadığını söyleyerek Milva’yı çileden çıkarıyordu.

Merkezini, dönüşümlü olarak çekilen arabanın oluşturduğu belli bir konvoy düzeni kurulmuştu. Zoltan arabanın önünden yürüyor, onun yanında Pegasus’un sırtında Dandelion ilerliyor, bir yandan da papağanla didişiyordu. Arabanın arkasından Geralt ve Milva atlarıyla geliyorlar, en sonda da Kernowlu altı kadın yorgun argın yürüyordu.

İzcilik görevini genelde uzun burunlu gnom Percival Schuttenbach yapıyordu. Boy ve güç bakımından cücelerin gerisinde ancak dayanıklılık konusunda onlarla aynı düzeydeydi, beceriklilik açısındansa eline kimse su dökemezdi. Yürürken sıklıkla ansızın yön değiştiriyordu, çalılıkların altını üstüne getiriyordu, önden koşup gözden kayboluyor, sonra ansızın ortaya çıkıp uzaktan yaptığı maymunları andıran heyecanlı hareketlerle yolun sorunsuz ve açık olduğunu anlatıyordu. Bazen de geri dönüp yoldaki engeller hakkında hızlıca rapor veriyordu. Her dönüşünde arabada oturan dört çocuk için avuç dolusu ağaççileği, fıstık ya da tuhaf ama leziz oldukları açıkça görülen yemişler getiriyordu.

Üç gün boyunca çok ağır ilerleyerek orman yollarından geçmişlerdi. Ne bir birlik ne duman ne de yangın görmüşlerdi. Yine de yalnız değillerdi. Rehberleri Percival onlara sık sık ormanda saklanan göçmen gruplar olduğunu haber veriyordu. Böyle pek çok grubun önünden hızla geçip gidiyorlardı çünkü ellerindeki yabaları ve araba kazıklarını silah gibi kaldırmış köylülerin yüzleri kimseyi iletişim kurmaya davet etmiyordu. Yine de aralarında bir fikir doğmuştu; köylülerle konuşup Kernowlu kadınları onların yanına verilebilirlerdi ama Zoltan bu görüşe karşı çıktı, Milva da onu destekledi. Zaten kadınlar da onlardan ayrılmaya niyetli değillerdi. Ama bu seçimleri tuhaftı çünkü cücelere karşı oldukça mesafeliydiler; onlardan korkuyor ve çekiniyorlardı, onlarla konuşmuyor ve her molada uzaklarında durmayı yeğliyorlardı.

Geralt kadınların bu tutumunu, kısa bir süre önce yaşamış oldukları acılara bağlamıştı ama bu isteksizliğin cücelerin teklifsiz davranışlarından kaynaklanabileceğinden de kuşkulanıyordu. Zoltan ve beraberindekiler, Mareşal Duda adındaki papağan kadar sık ve pis küfürler ediyordu ama kuşa kıyasla daha zengin bir repertuvarları vardı. Ahlaksız şarkılar söylüyorlardı, tabii Dandelion da bütün coşkusuyla onlara eşlik ediyordu. Cüceler yere tükürüyor, avuçlarının içine sümkürüyor ve yüksek sesle yelleniyorlardı, bu da gülüşmelere, şakalara ve taklitlere neden oluyordu. Yalnızca büyük ihtiyaçlarını görmek için çalılıkların arasına giriyorlardı ama çişlerini yapmak için fazlaca uzaklaşmak zahmetine girmiyorlardı. Bu tuvalet işi Milva’yı öylesine kızdırmıştı ki Zoltan sabahın köründe çevresine aldırmadan hâlâ sıcak olan kamp ateşi külünün üzerine işeyince onu ağız dolusu payladı. Azarı yiyen Zoltan hiç oralı olmadı, aksine bu işi

yaparken utanıp saklanan kişilerin ikiyüzlü, hain ve gammazlığa meraklı olduğunu, zaten bir iş çevirdiklerinin de gizlenmelerinden anlaşıldığını savundu. Ama bu bilmiş yanıt Milva'yı hiçbir şekilde etkilememişti. Cüceleri hakaretlere boğdu, onlara tehditler yağdırdı, bunun üzerine hepsi uslu uslu çalılıkların arasına girmeye başladı. Ancak hain bir gammaz olmakla suçlanmamak için gruplar halinde işemeye gidiyorlardı.

Dandelion ise yeni ortamında bambaşka biri olup çıkmıştı. Cücelerle —hele birkaçının adını duyduğunu, halatlarını ve şiirlerini bildiğini öğrenince— canciğer dost olmuştu. Dandelion'ın, Zoltan'ın adamlarından geri kalır yanı yoktu. Sırtına, cüceleri kafesleyerek elde ettiği kapitone bir ceket giymiş, tüylü şapkasını bir kürk bereyle değiştirmişti. Beline pirinçten işlemeli bir kemer takmış, arkasına da kendisine armağan edilen korkunç bir bıçak yerleştirmişti. Ne zaman eğilmeye çalışsa, bu bıçak kasıklarına batıyordu. Neyse ki bu kaba hançeri bir süre sonra kaybetti ve yenisini de edinemedi.

Turlough'un çevresini saran sık ormanlardan geçtiler. Ormanlarda yaşam yoktu sanki, yabani hayvanlardan tek bir iz yoktu, anlaşılan birliklerden ve göçmenlerden kaçmıştı hepsi. Avlamak için hiçbir şey bulamıyorlardı ancak şimdilik açlık tehlikesiyle yüz yüze değillerdi. Cücelerin yanında bolca kumanya vardı. Ama erzaklar tükenmeye yüz tutunca —doyurulacak çok mide olduğundan bu aşamaya gelinmesi uzun sürmemişti— Yazon Varda ve Munro Bruys karanlık basmadan ellerinde birer boş çuvalla gözden kayboldular. Sabaha karşı döndüklerinde çuvallar ağzına kadar doluydu. Çuvallardan birinde at yemi vardı; diğeri arpa, un, kurutulmuş sığır eti, bir kalıp peynir ve kocaman bir kindziuk ile doluydu. Kindziuk domuz sakatatlarının iki tahta arasına sıkıştırılıp preslenmesiyle yapılan bir sucuktu.

Cücelerin bunları nereden topladıklarını Geralt tahmin edebiliyordu. Önce sesini çıkarmayıp uygun bir anı bekledi. Zoltan'la yalnız kaldıklarında, onlar kadar açlık çeken ve yaşam mücadelesi veren göçmenlerin erzaklarını çalmayı alçakça bulup bulmadığını kibarca sordu. Cüce, ciddi bir ifadeyle aslında utanç duyduğunu ama huyunu da değiştiremeyeceğini söyledi.

"Benim en büyük hatam," diye açıkladı Zoltan, "sınır tanımaz iyi kalpliliğimdir. İyilik yapmadan duramam. Ancak mantıklı bir cüceyim ve iyiliğimi herkese ulaştıracak güçte olmadığımı biliyorum. Herkese, bütün

dünyaya ve yeryüzünde yaşayan herkese karşı iyi olmaya çalışsam denizde bir damla olurdu bu, yani boşa çaba sayılırdı. Bu yüzden somut, boşa gitmeyecek iyilikler yapmaya karar verdim. Kendime ve yakın çevremdekilere karşı iyiyim."

Geralt başka soru sormadı.

Çadır kurdukları molalardan birinde, Geralt ve Milva iflah olmaz zoraki diğerkâm Zoltan Chivay'la daha uzun sohbetler ediyorlardı. Savaşın gidişatı hakkında cüce oldukça bilgi sahibiydi. En azından böyle bir izlenim uyandırıyordu.

"Taarruz," dedi, herkesin yüzüne küfreden Mareşal Duda'yı susturduktan sonra, "Lammas'tan sonraki yedinci günün şafak vakti Drieschot'tan başladı. Nilfgaard'la birlikte müttefik Verden ordusu da saldırdı çünkü bildiğiniz üzere Verden artık imparatorluğun himayesi altında. Çok hızlı ilerlediler, Drieschot'un arkasındaki bütün köyleri ateşe verdiler ve Brugge'de ileri karakol olarak yerleştirilmiş birlikleri dağıttılar. Dillingen Kalesine ise Yaruga üzerinden yaklaşarak Nilfgaard Siyah Piyade taburu saldırdı. Nehri, hiç umulmadık bir noktadan geçtiler. Yarım günde gemilerden köprü kurdular, inanabiliyor musunuz?"

"Artık her şeye inanmak zorundayız," diye mırıldandı Milva. "Olaylar başladığında Dillingen de miydiniz?"

"Yakınındaydık," diye kaçamak bir yanıt verdi cüce. "Taarruz haberi ulaşır ulaşmaz hemen Brugge'e doğru yola koyulduk. Karayolunda kıyamet kopuyordu, yollar yurtlarından kaçanlarla doluydu, bir kısmı güneyden kuzeye, diğerleri aksi yöne akın ediyordu. Yolu tıkadıkları için ormana saklanabildik. Ama sonradan anladık ki Nilfgaard hem önümüzde hem arkamızdaydı. Drieschot'tan gelen birlikler iki gruba ayrılmış olmalı. Bence büyük bir süvari birliği kuzeybatıya, Brugge kentine yöneldi."

"Bu durumda Siyah Piyadeler Turlough'nun kuzeyine varmış olmalı. Bu durumda biz tam ortada, iki birliğin arasında olmalıyız. Boşlukta."

"Ortadayız," diye itiraf etti cüce. "Ama boşlukta değiliz. İmparator birliklerini yan kollardan Sincaplar destekliyor, Verdenli gönüllüler ve akla

gelebilecek bir sürü çeteler bunlar ve Nilfgaardlılardan daha berbatlar. Kernow'u küle döndürenler, ardından da ormana kaçıp ellerinden kıl payı kurtulduklarımız onlardı. Şimdi ormandan burnumuzu bile çıkaramayız. Ve çok dikkatli olmalıyız. Eski Yola çıkıp, Chotla kıyısından Ina Nehri'ne ulaşacağız, orada Temerya birliklerine rastlamamız gerekiyor. Kral Foltest'in askerleri şaşkınlıklarını yenmiş ve Nilfgaardhların karşısına dikilmiştir mutlaka."

"Keşke," dedi Milva, Witcher'a bakarak. "Sorun şurada: Acil ve çok önemli meseleler bizi güneye çağırıyor. Torlough'dan güneye, Yaruga'ya doğru inebileceğimizi düşünmüştük."

"Sizi hangi meselelerin güneye çağırdığını bilemem," dedi Zoltan, ikisini de kuşkuyla süzerek. "Canınızı tehlikeye attığınıza göre çok acil olmah."

Cümlesini soru tonunda tamamladıysa da ona açıklama yapmaya çalışan olmadı.

Cüce, poposunu kaşıdı, hafifçe öksürdü ve yere tükürdü. "Nilfgaard, Yaruga'nın iki kıyısını da Ina'nın ucuna kadar eline geçirmişse hiç şaşmam," dedi sonra. "Siz Yaruga kıyısında nereye gideceksiniz?"

"Belli bir yere değil," dedi Geralt. "Yeter ki nehir kıyısı olsun. Bir tekneyle nehrin ağzına gideceğim."

Zoltan ona bakıp gülmeye başladı. Ama duyduklarının şaka olmadığını kavrayınca sustu.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi bir süre sonra, "kafanızda tuhaf rotalar canlandırmışsınız. Ama bırakın bu fikirleri. Brugge'ün güneyi tamamen alev altında, daha Yaruga'ya ulaşmadan sizi kazığa oturturlar ya da zincire vurup Nilfgaard'a sürüklerler.

Diyelim ki bir mucize oldu ve Yaruga'ya ulaştınız, ağzına kadar inme şansınız zerre kadar olmaz. Size, Cintra'dan başlayarak nehrin üstüne kurdukları gemi köprüsünden söz ettim. Bu köprünün gece gündüz çok sıkı denetlendiğini biliyorum, nehirden olsa olsa bir somon dışında hiçbir şey

karşıya geçemez. Sizin acil ve önemli meseleleriniz, aciliyetini ve önemini bir miktar yitirmek zorunda. Önce can. Ben böyle bakıyorum.”

Milva’nın duruma benzer açıdan baktığını yüz ifadesi ve gözleri açıkça gösteriyordu. Geralt bir yorum yapmadı. Kendini berbat hissediyordu. Sol kol kemiği ve sağ dizi derinden sinir bozucu bir biçimde sızlıyordu, üstelik yorgunluktan ve ormanın içindeki rutubetten ağrıları daha da artmıştı. Ayrıca o güne kadar tanımadığı ve baş edemediği ızdıraplı, moral bozucu ve rahatsız edici duygularla boğuşuyordu.

Acziyet ve teslimiyet.

İki gün sonra yağmur dinmiş, güneş yüzünü göstermişti. Ormanlar buğu ve sise gömülmüş ancak sis çabuk dağılmıştı. Kuşlar, yağmurun dayattığı suskunluğun acısını çıkarıyorlardı şimdi. Zoltan’ın keyfî yerine gelmiş, uzunca bir mola verilmesini uygun görmüştü. Sonrasında hızla yol alacaklarına ve en çok bir gün içinde Eski Yol’a varacaklarına söz vermişti.

Kernowlu kadınlar çevredeki bütün dalları, kurutmak için astıkları giysilerinin siyahına ve grisine boyamıştı. Kendileri yalnızca iç çamaşırlarıyla kaldıkları için çalılıklar arasına saklanmış yemek pişiriyorlardı. Soyunan çocuklar gönüllerince oyun oynuyor, buhar yayan ormanın vakur sessizliğini kendi yöntemleriyle bozuyorlardı. Dandelion, yorgunluğunu uykuyla çıkarıyordu. Milva, gözden kaybolmuştu.

Cüceler hareket ederek dinleniyordu. Figgis Merluzzo ve Munro Bruys mantar toplamaya çıkmıştı. Zoltan, Yazon Varda, Caleb Stratton ve Percival Schuttenbach arabanın yakınında bir yere oturmuş, bıkıp usanmadan en sevdikleri iskambil oyunu Gritçu oynuyorlardı. Boş kaldıkları her anlarını geçirdikleri bir oyundu bu, hatta yağmurlu ve ıslak akşamlarda da oynamışlardı.

Witcher, arada sırada yaptığı gibi yanlarına oturmuş onları izliyordu. Cücelere özgü bu oyunun karmaşık kurallarını hâlâ çözememişti ama iskambillerin olağanüstü tuhaf şekilleri ve figürlerin çizilişleri onu cezbediyordu. İnsanların oynadıkları iskambillerle kıyaslandığında cücelerinki baskı tekniği açısından gerçek birer sanat eseriydi. Geralt, bu sakallı halkın yalnızca madencilik alanında büyük ilerlemeler

kaydetmediğinden bir kez daha emin oldu. İskambil konusuna gelince, cücelerin bu alanda pazar lideri olmamalarının nedeni insanların iskambilden uzaklaşıp zara yönelmiş olmaları ve şans oyunlarını seven insanların estetiğe önem vermemeleriydi. Witcher, iskambil oynayanları çokça izlemişti; kullandıkları lime lime olmuş karton parçaları öylesine kirliydi ki iskambilleri masaya bıraktıktan sonra ellerini temizlemek zorunda kalıyorlardı. Figürler genelde çok özensiz çizilmişti; kız ve vale, vale at üzerinde oturduğu için ayırt edilebilirdi ancak. Hayvan da attan ziyade topal bir kokarcayı andırıyordu.

Cücelerin iskambillerini süsleyen resimlerde karışıklık yapılması olanaksızdı. Papaz, gerçek bir papazdı; kız, dolgun memeli ve güzeldi; elinde teber taşıyan valenin havalı bir sakalı vardı. Bu figürlere cüce dilinde Hraval, Vaina ve Ballet deniyordu ancak Zoltan ve yoldaşları oyun oynarken ortak lisanı konuşuyorlar ve insanlar arasında yaygın olan terimleri kullanıyorlardı.

Güneş ortalığı ısıtıyor, ormandan buharlar yükseliyor, Geralt cüceleri izliyordu.

Cücelerin oyununun temel ilkesi -gerek yoğunluğu gerekse karşı taraf gripti deyip ortaya sürdüğü bahsi iki misline çıkarması bakımından- at pazarında yapılan açık artırmayı çağrıştırıyordu. Ardından en yüksek mizayı ortaya süren ikili en yüksek puanı almaya çalışıyor, rakip ikili de var gücüyle bunun önüne geçmeye uğraşıyordu. Oyun sert, bağırış çağırış içinde geçiyor ve her oyuncunun yanında kalın bir sopa duruyordu. Sopanın birinin üzerine indirildiği enderdi ama küfürler eşliğinde havada çevrilmesi olağandı.

“Ne biçim oynuyorsun, boynuzlu öküz! Odun kafalı! Kupa yerine neden sinek atıyorsun! Laf olsun diye mi kupayı elimde tuttuğumu sanıyorsun? Sulanmış beynine bir değnek indiresim geliyor!”

“Dört sineğim ve valem vardı, yeter sanmıştım!”

“Dört sinek, haha! Önündeki sineği de saydın herhalde, kâğıtları öyle aşağıda tutuyorsun ki! Sık biraz kıçını, Stratton, üniversitede değilsin!

Burada iskambil oynanıyor! İyi el gelirse, ninem de mandal kutusunda oynar bu oyunu. Sen dağıtıyorsun, Varda.”

“Çifte kupa.”

“Küçük bok yığını!”

“Papaz oynarsa boklarla, tutamaz işer sonra. Çift giriyorum!”

“Grizu!”

“Caleb, uyuma! Çift grizu önerildi. Var mısın?”

“Sinek!”

“Varım! Hah! Ne olacak şimdi? Grizu gelmiyor mu? Tırstın mı oğlum? Sıra sende, Varda. Percival, ona bir daha göz kırparsan, o pörtlek şeylere öyle bir kafa atacağım ki kışa kadar bir daha göz kırpamayacaksın.”

“Vale.”

“Kız!”

“Ve papaz! Üstüne bir de kız! Haha, elimde daha kupalar var, kimse kalpsiz olduğumu söyleyemez, vale, kız, dokuzlu…”

“Üstüne bir de as! Yoksa asın elinde, gidersin temizliğe! Şimdi de onlu! Aaa, Zoltan? Oturduğun yer kıçına mı batıyor?”

“Bak hele şu boktan gnoma! Sopamı şöyle bir alıp…”

Zoltan sopasını kullanmaya fırsat bulamadan ormandan kulakları delen bir çığlık yükseldi.

Yerinden ilk önce Geralt fırladı. Koşarken sövdü çünkü dizi yine sızlıyordu. Zoltan, kedi postuna sarılı kılıcını arabadan kaptığı gibi arkasından yetişti. Onları, ellerinde sopalarıyla Percival Schuttenbach ve öteki cüceler izledi. En arkadan da çığlıkla uyanan Dandelion geliyordu. Ormanın yan cenahından Figgis ve Munro fırladı. İki cüce, mantarla dolu sepetleri yere

fırlatır fırlatmaz çocukları çekerek götürmeye başladı. Milva bir anda belirdi, koşarken okunu kuburdan çekip çıkardı ve Witcher'a çığlığın geldiği yönü gösterdi. Aslında buna gerek yoktu. Neler olduğunu Geralt duymuş, görmüş ve anlamıştı bile.

Bağıran çocuklardan biri, yüzü çilli, saçları örülü, dokuz yaşlarında bir kızdı. Çürümüş ağaç gövdelerinden birkaç adım uzaklıkta yere çakılmış gibi öylece duruyordu. Geralt yıldırım hızıyla kızın yanına atıldı, kollarının altından kavramasıyla birlikte kızın tiz çığlıkları kesildi ve Geralt gözleriyle ağaç gövdelerinin arasındaki hareketi takip etti. Hızla geriye doğru çekilirken Zokana ve cücelere çarptı. Milva da ağaç gövdelerinin arasında bir şeylerin hareket ettiğini fark etmiş ve yayını çekmişti.

"Vurma!" diye bağırdı Witcher. "Çocuğu uzaklaştırın buradan, çabuk. Siz de geri çekilin. Ama sakin olun. Sert hareketler yapmayın!"

Çürümüş gövdelerden birinin hareket ettiğini düşündüler önce; sanki güneş ışınlarıyla örtülü yığının içinden tırmanıp ağaçların arasında gölgelik bir alan arıyordu. Ama dikkatlice bakınca bir odun parçasında bulunamayacak ayrıntılar gördüler; sekiz ince bacak ve kir içinde, akreplerinki gibi parçalara bölünmüş kabuğun altından çıkan toparlak eklemler oldukça alışılmadık bir görüntü sergiliyordu.

"Sakin olun," diye usulca yineledi Geralt. "Kızdırmayın. Sözde hareketsizliği sizi yanıltmasın. Saldırgan değildir ama çok hızlı hareket edebilir. Kendini tehlikede hissederse saldırır ve zehrinin panzehri yoktur."

Yaratık, kütük yığınlarının arasından ağır ağır çıkmaya başladı. Çubuğumsu çıkıntıların üzerinde oturan gözlerini ağır ağır çevirerek insanları ve cüceleri süzdü. Bacaklarını sırayla kaldırdı, keskin çene kemikleriyle özenle dokunduğu ayaklarının uçlarını temizledi.

Witcher'in yanına gelen Zoltan, "Öyle bir çığlık attı ki," dedi kayıtsız bir sesle, "kötü bir şey oldu sandım. Örneğin Verdenli avcı birliğinden bir atlı geldi sandım. Ya da bir savcı. Oysa örümceği andıran irice bir kabukluymuş. Ama kabul etmek lazım, doğa tuhaf şekiller yaratabiliyor."

“Artık yok bunlar,” dedi Geralt. “Orada bir kafagöz oturuyor. Kaos yaratığı. Nesli tükenmekte olan canlı fosil örneklerinden biri, tabii ne demek istediğimi biliyorsan.”

“Elbette biliyorum.” Cüce, Witcher’in gözlerinin içine baktı. “Witcher olmasam da kaos ve bu tür canlıları bilirim. Witcher’in şimdi bu canlı fosille ne yapacağını gerçekten merak ediyorum. Kılıcını mı kullanırsın, yoksa benim sihill’mâ. mi almak istersin?”

“Güzel bir silahmış.” Witcher, Zoltan’ın kedi postlarına sarılı kınından çıkardığı Stocklack üretimi kılıcına göz ucuyla baktı. “Ama işime yaramaz.”

“İlginç,” dedi Zoltan. “Burada böylece durup bakışacak mıyız? Fosilin kendini tehlikede hissetmesini mi bekleyeceğiz? Ya da dönüp Nilfgaardhları yardıma mı çağıracağız? Ne öneriyorsun, canavar avcısı?”

“Bana arabadan bir kepçe ve küçük kazanın kapağını getirin.”

“Ne?”

“Uzmanla tartışma, Zoltan,” dedi Dandelion.

Percival Schuttenbach arabanın üstüne atlayıp istenilen parçaları bir çırpıda getirdi. Witcher, gruba göz kırptı, ardından kepçeyi olanca gücüyle kapağa vurmaya başladı.

Zoltan çok geçmeden “Yeter! Yeter!” diye bağırıp ellerini kulaklarına bastırdı. “Kıracaksın kepçeyi, lanet olsun! Kabuklu kaçtı! Gözden kayboldu, cehennemin dibine gitti!”

“Hem de ne kaçma!” dedi Percival hayranlıkla. “Tozu dumana katarak! Yerler ıslak ama yine de toz kalktı, yemin ederim!”

“Kafagözün,” diye sükûnetle açıkladı Geralt, hafifçe eğilmiş mutfak araç gereçlerini cücelere iade ederken, “işitme duyusu olağanüstü hassastır. Kulakları yoktur ama âdeta bütün bedeniyle duyar. Özellikle metalik seslere katlanamaz. Bu sesler her yerini sızlatır…”

“Bence kıçını bile,” diye Geralt’ın sözünü kesti Zoltan. “Biliyorum çünkü kapağa vurmaya başladığında benim de öyle oldu. Bu canavarın işitme duyusu benimkinden hassassa acırım ona. Yeniden gelmez herhalde? Kendi gibi birkaçını daha yanına alıp?”

“Dünyada benzerlerinin olduğunu sanmıyorum. Kafagöz buraya kolay kolay dönmeyecektir. Yani korkacak bir şey kalmadı.”

“Canavarlar hakkında tartışmayacağım seninle,” dedi cüce bezgin bir sesle. “Ama senin teneke konserin kuşkusuz Skellige Adalarından bile duyulmuştur, kimi müziksever buraya doğru yola çıkmışsa hiç şaşmam. Ancak geldiklerinde bizi burada bulamazlarsa iyi olur. Hadi çocuklar, konaklama bitti! Hey kızlar, giyinin ve çocukları sayın! Hadi, yola!”

Gecelemek üzere durduklarında, Geralt havada kalmış bir konuya açıklık getirmek istedi. Zoltan Chivay, bu kez Grizu oynamak için oturmadığı için onu erkek erkeğe yapacakları açık bir konuşma için kuytu bir yere çekmesi güç olmadı. Geralt lafı evirip çevirmeden doğrudan konuya girdi.

“Witcher olduğumu nereden anladın, söyler misin?”

Cüce, gözlerini Geralt’ın gözlerine diktikten sonra küçük bir kahkaha attı. “İsabetli sezgilerimle hava atabilirdim şimdi. Alacakaranlıkta gözlerinin renginin değiştiğini fark ettiğimi söyleyebilirdim. Ayrıca dünyayı tanıyan bir cüce olduğumu ve Rivyalı Geralt’ın adını duyduğumu da belirtmeliyim. Ama asıl gerçek çok sıradan. Senin ağzın sıkı ama şu arkadaşın, ozan, sürekli şarkı söyleyip konuşuyor, çenesini tutamıyor. Mesleğini ondan öğrendim.”

Geralt başka bir soru sormaktan vazgeçti. Doğrusu da buydu zaten.

“Evet,” diye devam etti Zoltan. “Dandelion ne var ne yok anlattı. Açık sözlülüğü takdir ettiğimizi ve size karşı dostane duygular beslediğimizi hissetmiş olmalı. Ama buna gerek de yoktu çünkü biz bakış açımızı gizlemiyoruz. Uzun lafın kısası, güneye neden alelacele gitmek istediğini biliyorum. Seni Nilfgaard’a çağıran acil ve önemli meselelerin ne olduğunu biliyorum. Orada kimi arayacağını ela Miyonım.

kaynaklanmıyor bu bilgim. Savaştan önce Cintra'da yaşıyordum, sürpriz çocuk ve kaderin ona bu çocuğu yazdığı ak saçlı Witcher hikâyelerini duymuştum."

Geralt bu kez de yorum yapmadı.

"Bundan sonrası," diye sözlerini sürdürdü cüce, "gözlemlemeye kalmıştı. O örümcek benzeri ucubenin kaçmasını sağladın, oysa sen bir Witcher'sın ve Witcher'ın işi bu canavarları temizlemektir. Ama o canavar senin sürpriz çocuğa bir kötülük yapmadığı için kılıcını kınından çıkarmadın, kapağa vurarak onu kaçırmakla yetindin. Çünkü şu an bir Witcher değil, kaçırılmış ve incitilmiş bir bakirenin yardımına koşan asil bir şövalyesin.

"Beni hâlâ bakışlarınla deliyorsun," diye ekledi cüce, yine yanıt alamayınca. "Hâlâ hainlik yapacağımdan kuşkulanıyorsun, huzursuzsun, ortaya çıkan sırrının aleyhine dönmesinden çekiniyorsun. Rahat ol. Ina kıyısına birlikte ineceğiz, birbirimize yardım edip elimizden geleni yapacağız. İkimizin de hedefi aynı: Buralardan kurtulmak ve yaşamaya devam etmek. Asil görevlerimizi sürdürebilmek için. Ya da sadece yaşayabilmek için ama ölüm saati geldiğinde utanç duyulmayacak bir yaşam sürebilmek için. Sen değiştiğini düşünüyorsun. Dünyanın da değiştiğini düşünüyorsun. Ama bu dünya hâlâ aynı dünya. Sen de hâlâ aynı Witcher'sın. Rahat ol.

"Bizden ayrılma düşüncesinden vazgeç," diye monologunu sürdürdü Zoltan, Witcher'ın suskunluğuna aldırmadan. "Ve de güneye tek başına inmekten, Brugge'e, Sodden'e, Yaruga'ya tek başına gitmekten… Nilfgaard için kendine başka bir yol seçmelisin. Eğer istersen, sana tavsiyem…"

"Gerek yok." Geralt, günlerdir ağrıyan dizini ovuyordu. "Bana hiçbir tavsiyede bulunma, Zoltan."

Dandelion'ı, grizu oynayan cüceleri izlerken buldu. Ozanı hiç sesini çıkarmadan kolundan yakaladığı gibi ormana doğru çekiştirdi. Dandelion'ın meseleyi anlaması için Witcher'in yüzüne bir an bakması yeterli olmuştu.

"Çenesi düşük seni," diye çıkıştı Geralt alçak sesle. "Boşboğaz. Geveze. Senin diline bir düğüm atmak gerekirdi, ahmak. Dişlerinin arasına da bir

gem tıkmak.”

Ozan sesini çıkarmıyordu ama yüzü asılmıştı.

“Seninle ortalıkta görünmeye başladığımda,” diye sözlerini sürdürdü Witcher, “aklı başında kişiler bu ahbaplığa çok şaşırmıştı. Yolculuklarımda bana eşlik etmene izin vermemi akılları almamıştı. Issız bir yerde seni soyup soğana çevirmemi, boğmamı, bir çukura atıp üstünü samanla doldurmamı öğütlemişlerdi. Onları dinlemediğime şimdi gerçekten pişmanım.”

“Kim ve neyin peşinde olduğun sır mıydı sanıyorsun?” diye ansızın sesini yükseltti Dandelion. “Herkesten saklanıp sürekli rol mü yapacağız? Şu cüceler… yoldaşlarımız sayılır…”

“Benim yoldaşım falan yok,” diye homurdandı Geralt. “Yok. Olmasını da istemiyorum. İhtiyacım yok. Anlıyor musun?”

“Elbette anlıyor,” dedi Milva arkasından. “Ben de anlıyorum. Senin kimseye ihtiyacın yok, Witcher. Bunu her fırsatta gösteriyorsun.”

Geralt hışımla arkasına döndü. “Ben kişisel bir savaş yürütmüyorum. Bana yoldaşlık etsin diye babayiğit delikanlılara ihtiyacım yok çünkü dünyayı kurtarmak, kötülerin krallığını yıkmak için Nilfgaard’a gitmiyorum. Ben Ciri’ye gidiyorum. Bu yüzden tek başıma gidebilirim. Kulağa hoş gelmiyorsa bağışlayın ama gerisi beni ilgilendirmiyor. Gidin şimdi. Yalnız kalmak istiyorum.”

Bir süre sonra arkasını döndüğünde sadece Dandelion’ın gittiğini fark etti.

“Yine bir düş gördüm,” dedi Geralt. “Milva, zaman kaybediyorum. Zaman kaybediyorum! Onun bana ihtiyacı var. Kurtarılmayı bekliyor.”

“Konuş,” dedi Milva usulca. “İçini dök. Ne kadar zor olsa da, konuş.”

“Berbat bir düştü… Ciri dans ediyordu. Dumanaltı olmuş kulübenin birinde dans ediyordu. Ve, lanet olsun, mutluydu. Müzik çalıyor, biri bağırıyordu… Çığlıklar ve berbat melodiler bütün kulübeyi sarmıştı… Ama o topuklarını

yere vura vura dans ediyor, ediyordu… Ve bu lanet olası kulübenin çatısında, buz gibi gecede… ölüm raks ediyordu. Milva… Maria… Onun bana ihtiyacı var.”

Milva başını çevirdi. “Sadece onun değil,” diye fısıldadı. Ama Witcher’a duyurmadı bu sözlerini.

Witcher, bir sonraki molada Zoltan’ın kılıcı sihill’Xe ilgilenmişti. Kafagözle yaşadıkları olay sırasında bu silaha şöyle bir bakmıştı. Cüce, Witcher’ı ikiletmedi, silahını kedi postlarının arasından çıkarıp cilalı kınından çekti.

Kılıç, yaklaşık kırk inç uzunluğundaydı ama ağırlığı otuz beş onstan fazla değildi. Önemli bir kısmı gizemli runik harflerle bezeliydi, mavimsi bir rengi vardı ve tıraş bıçağı kadar keskindi, biraz idman yapan kişi bununla tıraş bile olabilirdi. Yirmi inçlik, kertenkele derisi şeritleriyle kaplı sapın, topuz yerine silindir biçiminde bir tabakası vardı; balçak, oldukça küçüktü ve büyük bir ustalık örneğiydi.

“Güzel bir parça.” Geralt, sihill’le kısa ve seri bir hamle yaptı, kılıcı soldan sağa doğru yıldırım hızıyla savurup fleşe geçti. “Gerçekten güzel bir demir parçası.”

“Hah!” diye burnundan soludu Percival Schuttenbach. “Demir parçasıymış! Eline al da iyice bak, yoksa turp parçası diyeceksin belki.”

“Çok daha iyi bir kılıcım olmuştu.”

“Hiç kuşkum yok,” dedi Zoltan omuz silkerek. “Bizim demircilerden birinin elinden çıkmıştır mutlaka. Siz Witcherlar kılıç sallamayı iyi bilirsiniz ama kendi ellerinizle yapamazsınız. Bu tür kılıçlar yalnızca bizde üretilir, Mahakam’da, Karbon Dağında.”

“Çeliği cüceler eritir,” diye ekledi Percival Schuttenbach, “ardından kakma işi yapılmış bıçakları çekiçle döverler. Ama bileme ve keskinleştirme işini biz gnomlar yaparız. Kendi atölyelerimizde. Kendi gnom teknolojimizle, tıpkı eskiden dünyanın en iyi kılıçları gwyAyre’larimizi ürettiğimiz gibi.”

“Benim taşıdığım kılıç,” dedi Geralt, kılıcını kınından çıkararak, “Brokilon’dan, Craag An’ın yeraltı tonozlarından. Dtyad’\ar vermişti bana. Birinci sınıf bir silahtır ama ne cücelerin ne de gnomların elinden çıkmıştır. Bir elf kılıcı bu, yüz ya da iki yüz yıllık.”

“Bu işten hiç anlamıyor!” dedi gnom, kılıcı eline alıp parmağıyla üzerinden geçti. “Son şeklini elfler vermiş, doğru. Sapını, balçağını ve topuzunu. Dağlama, gravür, oyma ve diğer süslemeler de elflerin işi. Ama kılıç Mahakam’da dövülmüş ve bilenmiş. Gerçekten birkaç yüz yıl önce dövülmüş çünkü çeliğinin kalitesiz, işçiliğinin basit olduğu ilk bakışta anlaşılıyor. Zoltan’ın sihiir’ini koy bakayım yanına, farkı görüyor musun şimdi? “

“Görüyorum. Benim kılıcım, işçiliği daha kötüymüş gibi bir etki bırakmadı bende.”

Gnom burnundan soluyup elini salladı.

Zoltan, yüzünde kibirli bir ifadeyle sırıttı. “Bir kılıçtan kesmesi beklenir,” dedi ders verircesine, “etki bırakması beklenmez.

Çünkü bıraktığı etkiye göre değerlendirilmez. Gerçek şu: Senin kılıcın çeliğin ve demirin sıradan bileşimiyle ortaya çıkmış, benim kılıcımın bıçağıysa grafit ve boraksla işlenmiş bir alaşımdan dövülmüş…”

“Modern teknoloji!” diye atıldı Percival heyecandan kendini tutamayarak çünkü konu iyi bildiği noktalara gelmişti. “Bıçağın dizaynı ve bileşimi, yumuşak demir çekirdeğinin sayısız katmanları ve asla yumuşak olmayan sert bir çeliğin kaynakla…”

“Ağır ol, ağır ol,” diye durdurdu onu cüce. “Adamdan madenci yapacak değilsin nasılsa, Schuttenbach, ayrıntılarla sıkıcı olma. Ben ona basitçe anlatacağım. Kaliteli ve sert manyetit çelik, Witcher, inanılmaz zor bilenir. Neden mi? Sert olduğu için! Eskiden bizde ve bugün hâlâ sizde olduğu gibi teknik altyapı yoksa ama yine de keskin bir kılıç elde edilmek isteniyorsa, bıçağın sert çelik gövdesinin kenarlarına işlenmeye fazlaca direnç göstermeyen yumuşak çelik kaynak yapılır. Senin kılıcın Brokilon’da bu basitleştirilmiş yöntemle hazırlanmış. Modern kılıçlar ters yönde bir işlemle

yapılıyor, yani gövde yumuşak, kesici uçlar sert oluyor. Bileme işlemi zaman isteyen bir aşamadır ve gelişmiş teknoloji gerektirir. Ama sonuçta öyle bir kılıç elde edilir ki havaya atılan patiska bezini yere düşmeden keser.”

“Senin sihiU’Xe böyle numaralar yapılabiliyor mu?”

“Hayır.” Cüce gülümsedi. “Böylesine keskin kılıçları bir elinin parmaklarıyla sayabilirsin, üstelik bunlar genelde Mahakam’dan dışarı çıkmaz. Ama seni temin ederim, şu hantal yaratığın kabuğu sihill’e karşı koyamazdı. Yaratığı hiç uğraşmadan porsiyonlara ayırırdın.”

Kılıç ve metalürji tartışması bir süre daha sürdü. Geralt anlatılanları dikkatle dinledi, yeni deneyimler edinip bilgisini geliştirdi. Çeşitli sorular sordu, Zoltan’ın sihill’mi inceledi ve denedi. Öğrendiklerini hemen ertesi gün uygulamak zorunda kalacağını henüz bilmiyordu.

Bölgede insanların yaşadığına dair ilk işaret, Percival Schuttenbach’ın orman yollarında yaptığı keşif sırasında gördüğü ağaç kabuklarının özenle yığışması olmuştu.

Zoltan konvoyu durdurup gnomu önden yolladı. Percival gözden kayboldu ama yarım saat sonra koşarak geri döndü, heyecanlı ve soluk soluğaydı, uzaktan el kol işaretleri yapıyordu. Yaklaştı ama anlatmaya başlayacağı yerde parmaklarını burnuna götürüp öylesine şiddetli bir şekilde sümkürdü ki boynuz çalınıyormuşçasına bir gürültü koptu.

“Ürkütme hayvanları,” diye homurdandı Zoltan. “Anlat. Ne var karşıda?”

“Bir yerleşim alanı,” dedi gnom soluk soluğa ve parmaklarını her yeri ceplerle dolu ceketinin eteklerine sildi. “Ağaçsız bir alanda. Üç kulübe, bir samanlık, kerpiçten birkaç baraka… Avluda bir köpek koşuşturuyor, bacadan da duman tütüyor. Yemek pişiyor içeride. Yulaf lapası. Sütlü.”

“Ne yani, mutfağa mı girdin?” Dandelion güldü. “Tencerelerin içine mi baktın? Yulaf lapası piştiğini nereden biliyorsun? “

Gnom ona küçümseyerek baktı, Zoltan da öfkeyle tısladı. “Ona hakaret etme, ozan. O bütün azık kokularını bir mil öteden alır. Yulaf lapası diyorsa yulaf lapasıdır. Lanet olsun, hiç hoşuma gitmedi bu.”

“Neden? Yulaf lapası benim hoşuma gider. Yemeyi çok isterim.”

“Zoltan haklı,” dedi Milva. “Sen de çeneni tut, Dandelion çünkü burada şiir sanatı tartışılmıyor. Sütlü yulaf lapası varsa, orada bir de inek var demektir. Ama yangın dumanını gören her köylü ineğini aldığı gibi ormanın içine dalar. Bu köylü neden çekip gitmemiş peki? Ormana girip geniş bir kavis çizelim. Ben felaket kokusu aldım.”

“Durun bakalım,” diye mırıldandı cüce. “Kaçmak kolay, acele etmeyin. Ama ya savaş bitmişse? Temerya ordusu sonunda harekete geçmişse? Şu ormanların içinde bizim neden haberimiz oluyor ki? Her şeyi belirleyen bir son savaş olmuş ve Nilfgaard geri çekilmek zorunda kalmıştır belki? Belki de sınırı geride bırakmışızdır ve çiftçiler öküzleriyle geri dönüyordur? Bakmalı, kolaçan etmeliyiz, Figgis, Munro, ikiniz burada kalıp gözünüzü dört açacaksınız. Biz keşfe çıkıyoruz. Tehlike yoksa atmaca gibi öteceğim.”

“Atmaca gibi ötecek misin?” Munro Bruys sakalını oynattı. “Kuş seslerini taklit etmeyi beceremezsin ki sen, Zoltan.”

“Mesele bu zaten. Kulağınıza tanıdık gelmeyen tuhaf bir ses duyarsanız, o benimdir. Percival, önden git. Geralt, sen de gelecek misin?”

“Hepimiz geliyoruz.” Dandelion atından indi. “Eğer bize tuzak kurulmuşsa, büyük gruplar halinde daha güvende oluruz.”

“Mareşali size bırakıyorum.” Zoltan, papağanı omzundan indirip Figgis Merluzzo’ya verdi. “Bu hayvan birden ağız dolusu söverse usulca yaklaşmamız boşa çıkar. Gidelim.”

Percival onları hızla ormanın kıyısına, vahşi leylaklarla dolu bir çalılığın içine götürdü. Arazi, çalılıkların arkasında hafifçe meyilliydi, aşağıda bir odun yığını duruyordu. Daha da ilerisi ağaçsız geniş bir alandı.

Başlarını dikkatle uzatıp baktılar.

Gnomun verdiği bilgiler oldukça isabetliydi. Açıklık alanın ortasında gerçekten üç kulübe, bir samanlık ve çatıları çim kaplı birkaç baraka vardı. Bahçenin içindeki gübrelik devasa bir birikinti oluşturmuştu. Evlerin ve bakımsız küçük bahçenin çevresine örülmüş alçak çit yer yer çürümüştü, çitin arkasında boz rengi bir köpek koşup duruyordu. Kulübelerden birinin bacasından duman tütüyor, çökmüş çatıdan ağır ağır yükseliyordu.

“Gerçekten,” diye fısıldadı Zoltan, “mis gibi kokan bir duman. Hele ki burunlarımız yangın kokularına alıştıktan sonra. Ortalıkta at ya da nöbetçi yok, bu iyi çünkü bir grup serseri burada mola verip yemek pişiriyor olabilir. Hımm, bence tehlikeli bir durum yok.”

“İçeri gireceğim,” dedi Milva.

“Hayır,” diye itiraz etti cüce. “Sen Sincaplara çok benziyorsun. Seni görürlerse korkabilirler, insanlar korktuklarında ne yapacakları belli olmuyor. Yazon ve Caleb gitsin. Sen okunu hazır et, bir şey olursa onlara yardım edersin. Percival, ötekilerin yanına fırla. Geri dön düdüğüne hazırlıklı olun.”

Yazon Varda ve Caleb Stratton çalılıklarından usulca çıkıp evlere doğru yöneldiler. Ağır ağır yürüyüp dikkatle çevrelerine bakındılar.

Köpek kokuyu hemen almış, öfkeyle havlayarak bahçeyi dört dönmeye başlamıştı. Cücelerin onu yatıştırmak üzere çaldığı ıslıklara aldırmıyordu. Kulübenin kapısı açıldı. Milva, yayını hemen kaldırıp akıcı bir hareketle kirişi çekti ama sonra hemen bıraktı.

Eşikte orta boylu, uzun saç örgüleri olan dolgun vücutlu bir kız çocuğu belirmişti. Ellerini sallayarak bir şey söylüyordu. Yazon Varda kollarını iki yana açıp ona yanıt verdi. Kız bağırmaya başladı. Grup onun çığlıklarını duyuyor ama ne dediğini anlamıyordu.

Ama Yazon ve Caleb kızın sözlerini duymuş ve etkilenmiş olmalıydılar çünkü iki cüce de emir almış gibi koşarak leylak çalılıklarına döndüler. Milva yayını bir kez daha çekti, nişan almak için okun ucunu hareket ettirdi.

“Lanet olsun, neler dönüyor?” diye homurdandı Zoltan. “Ne oluyor burada? Bunlar arkalarına bakmadan neden kaçıyor? Milva?”

“Kapa çeneni,” diye tısladı Milva ve okunun ucunu kulübeler ve barakalar arasında gezdirmeye devam etti. Ama hâlâ bir hedef yakalayamıyordu. Saç örgülü kız kulübeye girmiş, kapıyı arkasından kapamıştı.

Cüceler, sanki kaosun bütün şeytanları peşlerine düşmüş gibi koşuyordu. Yazon haykırıyordu, belki de sövüyordu. Dandelion’ın bir anda rengi atmıştı.

“Sesleniyor…. Aman Tanrım!”

“Nedir…” Zoltan durup kaldı çünkü Yazon ve Caleb, yüzleri telaştan kıpkırmızı kesilmiş halde yanlarına ulaşmıştı şimdi. “Ne oluyor? Anlatın!”

“Bir salgın…” diyebildi Caleb soluk soluğa. “Kara çiçek…”

“Bir şeye dokundunuz mu?” Zoltan Chivay şiddetle geri çekildi, az kalsın Dandelion’ı devirecekti. “Bahçede bir şeye dokundunuz mu?”

“Hayır… Köpek bizi yaklaştırmadı…”

“Lanet olası köpek sağ olsun.” Zoltan bakışlarını göğe çevirdi. “Ey tanrılar, o hayvana uzun bir ömür ve yığınla, Karbon Dağı’ndan daha yüksek kemikler verin. O tıknaz kızın yüzünde kabarcıklar var mıydı?”

“Hayır, kız sağlıklı. Hastalar en uçtaki kulübede yatıyormuş, akrabalarıymış. Ama çoğunun öldüğünü söyledi. Aman, Zoltan, rüzgâr bize doğru esti!”

“Bırakın titremeyi,” dedi Milva yayını indirirken. “Hastalara dokunmadıysanız bir şey olmaz, korkmayın. Tabii kara çiçekse gerçekten. Kız belki de sizi korkutmak için söylemiştir.”

“Hayır,” diye itiraz etti Yazon, hâlâ titriyordu. “Barakalardan birinin arkasında bir çukur vardı… İçinde cesetler gördüm. Kızın ölüleri gömecek gücü yok, hepsini çukura atıyor…”

“Eh…” Zoltan havayı burnundan ciğerlerine çekti. “Al sana yulaf lapası, Dandelion. Ama benim iştahım kaçtı. Uçuyoruz buradan, haydi.”

Köpek, evlerin önünde havlamaya başladı.

“Siper alın,” diye tısladı Witcher ve dizlerinin üzerine çöktü.

Açıklık alanın karşı tarafında yer alan bir orman yolundan bir grup atlı fırladı, ıslıklar ve çığlıklar eşliğinde evlerin çevresini kuşattı, sonra bahçeye daldı. Atlılar silahlıydı ama bir örnek giyinmemişlerdi. Aksine her biri farklı renkte giysiler içindeydi, teçhizatları rastgele derlenmiş gibiydi. Silahlar silah deposundan çıkmamış savaş alanından toplanmıştı âdeta.

“On üç,” dedi Percival Schuttenbach aceleyle sayarak.

“Neyin nesi bunlar?”

“Ne Nilfgaard ne de başka normal bir birlik,” diye varsayımda bulundu Zoltan. “Scoia’tael de değiller. Bence gönüllü bunlar. Çete.”

“Ya da eşkıya.”

Atlılar haykırarak bahçeyi turluyordu. Köpek, kargının sapını karnına yiyince kaçtı. Saçları örgülü kız eşikten dışarı koşup bağırdı. Gelgeldim uyarısı bu kez etkisini göstermemiş ve ciddiye alınmamıştı. Atlılardan biri dörtnala yaklaştı, kızı saç örgüsünden yakaladı, eşikten uzaklaştırdı ve bir su birikintisinin içinden geçirdi. Ötekiler atlarından indiler, adama yardım edip kızı bahçenin ucuna kadar sürüklediler ve çürümüş saman yığının üzerine savurdular. Kız çaresizce çığlık atıyordu ama hiçbir şansı yoktu. Eşkıyalardan biri bu eğlenceye katılmayıp çitlere bağladıkları atların başında nöbet tuttu. Kızın yürekleri dağlayan çığlıkları dinmek bilmiyordu. Ardından acıyla kısa bir çığlık daha attı. Sonra sesi kesildi.

“Asker bunlar!” Milva yerinden fırladı. “Kahraman orospu çocukları!”

“Çiçekten korkmuyorlar,” dedi Yazon Varda başını şaşkınlık içinde iki yana sallayarak.”

“Korku,” diye mırıldandı Dandelion, “insanı tanımlayan bir özellik. Bunlarda insanlık namına hiçbir şey kalmamış.”

“Bağırsakları dışında tabii,” dedi Milva öfkeyle ve kirişe bir ok yerleştirdi. “Onları da birazdan delik deşik edeceğim, görecek bok herifler.”

“On üç kişiler,” dedi Zoltan Chivay üzerine basarak. “Bir de atları var. Birini ya da ikisini halledersin, ötekiler çevremizi sarar. Ayrıca bu öncü birlik olabilir. Arkalarından nasıl bir gücün geldiğini şeytandan başka kimse bilmiyor.”

“Sesimi çıkarmadan izleyecek miyim yani?”

“Hayır.” Geralt kılıcını kaldırıp alınlığını düzeltti. “Ben izlemekten sıkıldım. Hiçbir şey yapmamaktan ölesiye sıkıldım. Bunların itlaf edilmesi lazım. Atların başında duranı görüyor musun? Ben oraya ulaştığımda onu eyerden indir. Başarırsan birini daha. Ama oraya varmamı beklemeden yapma.”

“Geriye on bir kalır.” Milva, Witcher’a dönmüştü.

“Sayı saymayı biliyorum.”

“Peki ya çiçek hastalığı?” diye mırıldandı Zoltan Chivay. “Oraya gidersen, salgını hepimize bulaştırırsın… Lanet olsun, Witcher! Hepimizi hasta edeceksin, şu şey yüzünden… lanet olsun, senin aradığın kız değil o!”

“Kapa çeneni, Zoltan! Arabaya dönün ve ormanda saklanın.” “Seninle geliyorum,” dedi Milva boğuk bir sesle.

“Hayır, bana uzaktan takviye yap, o zaman daha çok işime yararsın.”

“Ya ben?” diye sordu Dandelion. “Ben ne yapayım?”

“Her zaman yaptığını. Hiçbir şey.”

“Çıldırmışsın sen,” diye homurdandı Zoltan. “Bu kalabalığın karşısında tek başına… Neyin var senin? Kahramanı, bakirelerin kurtarıcısını mı oynamak istiyorsun.”

“Kapa çeneni.”

“Off, cehennemin dibine kadar… Dur! Kılıcını burada bırak. Çok kalabalıklar, birkaç kez vurmak zor olur. Benim sihiU’i al. Bir kez vurman yeterli.”

Witcher, hiç duraksamadan ve tek kelime söylemeden cücenin kılıcını aldı. Milva’ya, atların başında bekleyen eşkıyayı bir kez daha anımsattı. Sonra çalılıkların arasından çıkıp hızlı adımlarla kulübelere yöneldi. Hava güneşliydi. Yeşil çekirgeler ayaklarının altından fırlayıp kenarlara sıçradı.

Atların başında bekleyen nöbetçi, Witcher’in yaklaştığını fark edince eyer askısından bir mızrak çekip çıkardı. Upuzun ve karmakarışık saçları paslı telden örülmüş zincir zırhına dökülmüştü. Ayağında, birinden kısa bir süre önce gasbettiği açıkça anlaşılan, tokaları pırıl pırıl parlayan yepyeni botlar vardı.

Nöbetçi bağırınca çitin arkasından bir eşkıya daha belirdi. Kılıcının kayışını boynuna geçirmiş, pantolonunu düzeltiyordu. Geralt ona çok yaklaşmıştı. Samanlıktan, kızla gönül eğlendiren adamların böğürerek attıkları kahkahaları yükseliyordu. Geralt derin bir soluk aldı ve her solukla birlikte içinde öldürme arzusu kabardı. Aslında kendini yatıştırabilirdi ama istemiyordu bunu. O da biraz eğlenmek istiyordu.

“Kimsin sen? Dur!” diye haykırdı uzun saçlı mızrağını sallayarak. “Ne işin var burada?”

“Sizi izlemekten sıkıldım.”

“Ne?”

“Ciri adı sana bir şey anımsatıyor mu?”

“Ben seni şimdi…”

Eşkıya devam edemedi. Ucunda kurşuni bir tüy sallanan bir ok göğsünün tam ortasına saplanarak onu alaşağı etti. Adam daha yere düşmemişti ki Geralt ikinci okun da yaklaştığını duydu. Öteki asker oku karnına,

pantolonunun belini tutan iki elinin arasına yedi. Hayvan gibi böğürdü, iki büklüm oldu, sırtını çitlere çarptı, tahtalar koparak dağıldı.

Ötekiler ne olduğunu anlayıp silahlarına davranana kadar Witcher aralarına dalmıştı bile. Cüce kılıcı parlayıp melodiler yaymaya başladı; tüy gibi hafif, jilet keskinliğindeki bıçağın nağmelerinde vahşi bir kana susamışlık vardı. Kanlar Witcher'ın yüzüne sıçradı ama silmeye bile zamanı yoktu.

Eşkıyalar çatışmayı düşünmüş olsalar bile, her yere saçılan cansız bedenleri ve oluk oluk akan kanları görünce hevesleri kalmamıştı. İçlerinden birinin pantolonu ayaklarının arasındaydı, çekmeye bile fırsat bulamadan şah damarına bir darbe yedi, sırtüstü devrildi; henüz tatmin olamamış erkekliği gülünç bir halde sağa sola yalpalıyordu. İkincisi —ağzı süt kokan bir oğlandı bu— başını kollarının arasına aldı ve sihill iki bileğini birden kesip geçti. Diğer adamlar dağılıp dört bir yana kaçtılar. Witcher onların peşine düştü; bir yandan da dizindeki zonklamaya içinden küfürler yağdırıyor, bacağının onu yarı yolda bırakmaması için dua ediyordu.

Adamlardan ikisini çitlere sıkıştırdı. Eşkıyalar karşı koymaya, kılıçlarını siper olarak kullanmaya çalıştılar ancak yaşadıkları dehşet buna engeldi. Cüce kılıcının kestiği damarlardan Witcher'in yüzüne yine kanlar fışkırdı. Bunlar olurken geçen süreyi diğerleri kaçmak için kullanmış ve atlarının sırtına atlamıştı bile. İçlerinden birinin ata binmesiyle yere düşmesi bir oldu. Sırtına isabet eden okun etkisiyle seğiriyor, karaya vurmuş balıklar gibi dönüp duruyordu. Adamlardan ikisi atlarını dörtnala koşturmaya başladı. Ancak yalnızca biri kaçabildi çünkü savaş alanında ansızın Zoltan Chivay belirmişti. Cüce, küçük bir baltayı çevirip fırlattı ve kaçanlardan birini sırtından vurdu. Eşkıya can havliyle böğürdü, eyerden yuvarlanarak düştü, yattığı yerde tepinmeye başladı. Canını kurtaran tek adam atın boynunun arkasına büzüldü, cesetlerle dolu çukurun üstünden atlayıp orman yoluna doğru koşturdu.

Witcher ve cüce aynı anda, "Milva!" diye bağırdı.

Kız koşarak yanlarına geldi, durdu, bacaklarını iki yana açıp taş kesildi. Çektiği yayını indirdi, sonra ağır ağır kaldırmaya, kolunu gitgide yükseltmeye başladı. Witcher ve cüce kirişin fırlatma sesini duymadılar, Milva da duruşunu değiştirmedi, kıpırdamadı bile. Oku, tepe noktasına

ulaşıp alçalmaya başladığında görebildiler ancak. Süvari, at sırtında yığıldı, sırtında okun tüylü sapı vardı şimdi. Ama attan düşmedi. Doğruldu ve hayvanı çığlıklar atarak daha hızlı koşmaya zorladı.

“Ne yaymış ama!” diye içini çekti Zoltan şaşkınlık içinde. “Amma vurdun!”

“Boş versene!” Witcher yüzündeki kanları sildi. “Orospu çocuğu kaçtı, yardakçılarını getirecek buraya.”

“Kız vurdu ama! Hem de iki yüz adım öteden!”

“Ata nişan alabilirdi.”

“Atın bir günahı yok!” Milva yanlarına geldiğinde öfkeden burnundan soluyordu. Ormanın içine dalıp gözden kaybolan atlının arkasından bakıp yere tükürdü. “Soluğum biraz kesildiği için namussuzu yakalayamadım… Ah, bok herif, kaç bakalım benim okumla! Uğursuzluk getirsin sana!”

Orman yolundan önce bir kişneme ardından ölümle yüzleşen birinin dehşetli çığlığını duydular.

“Ooo!” Zoltan, Milva’ya şaşkınlık içinde baktı. “Fazla kaçamadı! Oklarının ucunun etkisi hiç fena değil. Zehirli mi? Ya da sihir mi var işin içinde? Herife çiçek bulaşmış bile olsa etkisini bu kadar hızlı gösteremezdi!”

“Ben değildim o.” Milva, Witcher’a manidar bir bakış fırlattı. “Çiçek de değildi. Kim olduğunu sanırım biliyorum.”

“Ben de biliyorum.” Cüce hafifçe gülümseyerek sakalını dişlerinin arasına aldı. “Sürekli çevrenize bakındığınızın farkındayım. Birinin gizlice peşinizden geldiğini biliyorum. Kestane rengi bir aygırla. Kimin nesi olduğunu bilmiyorum ama rahatsız değilseniz… Beni ilgilendirmez.”

“Üstelik artçı birlikler işe yarar,” dedi Milva ve Geralt’a yine anlamlı bir bakış attı. “Şu Cahir’in düşmanın olduğundan emin misin?”

Witcher yanıt vermedi. Zoltan’a kılıcını iade etti. “Teşekkürler. Fena kesmiyor.”

“İyi bir elde tabii.” Cüce ağzını yayarak sırıttı. “Witcherlarla ilgili çok hikâye dinledim. Ama iki dakika bile dolmadan sekiz adamın işini bitireni…”

“Maharet falan değildi. Kendilerini savunmayı bilmiyorlardı.”

Örgülü saçlı kız dört ayak üzerinde güçlükle doğruldu, sonra ayağa kalktı. Sendeledi, parçalanmış gömleğinin kalan parçasını titreyen elleriyle çekiştirmeye çalıştı. Witcher, kızın Ciri’ye zerre kadar benzemediğini şaşkınlık içinde gördü, oysa Ciri’ye ikizi kadar benzediğine birkaç saniye önce yemin edebilirdi. Kız uyumsuz hareketlerle yüzünü ovaladı, çukurun içinden geçerek kulübeye doğru sendeledi.

“Hey, bekle,” diye seslendi Milva. “Şey… Yapabileceğimiz bir şey var mı? Dur!”

Kız dönüp Milva’ya bakmadı bile. Eşikte tökezledi, tam düşecekken kapının kasasına tutundu. Sonra içeri girdi ve kapıyı arkasından çarptı.

“İnsanların şükran duygusu sınır tanımıyor,” dedi cüce.

Milva yerinden yay gibi fırladı, yüzü taş gibiydi. “Ne için şükran duyacakmış ki?”

“Haklı,” dedi Witcher. “Ne için?”

“Eşkıyaların atları için.” Zoltan dik dik bakıyordu. “Onları kesecek, böylece inekleri kesmesine gerek kalmayacak. Anlaşılan çiçeğe karşı bağışıklık kazanmış, şimdi açlık derdi de kalmadı. Yani kurtulacak. Ve senin sayende heriflerin eğlencesinin uzun sürçmediğini ve kulübelerin yanmaktan kurtulduğunu birkaç gün sonra aklını topladıktan sonra anlayacak. Hastalıklı hava üzerimize doğru esmeden gidelim buradan… Hey, Witcher, nereye öyle? Kendine teşekkür ettirmeye mi gidiyorsun? “

“Botlar,” dedi Geralt buz gibi bir sesle ve cansız gözlerini göğe dikmiş olan uzun saçlı eşkıyanın üzerine eğildi, “bana tam gelir diye düşünüyorum.”

Sonraki günlerde at eti yediler. Parlak tokalı botlar oldukça düzgündü. Cahir adlı Nilfgaardh, kahverengi aygırının sırtında hâlâ peşlerinden geliyordu ama Geralt arkasına bakmıyordu.

Grizu oyununun sırrını sonunda öğrenmiş, cücelerle oynamaya başlamıştı. Ama kaybediyordu.

Açıklık alandaki yerleşim yerinde yaşadıkları olay hakkında konuşmuyorlardı. Bir anlamı yoktu çünkü.

Mandragora, namıdiğer adamotu, patlıcangiller familyasından bir bitki türüdür; sapsız, otumsu, havucu andıran bir bitkidir, çoğunlukla ortadan ikiye ayrılan kökü insana benzetilir. Rozet yapraklıdır. Mandragora autumnalis offıcinarum az miktarlarda Vicovaro, Rowan ve Ymlacta yetiştirilir, yabani ot olarak yetiştiği enderdir. Önce yeşil olan, sonra sarıya dönen meyveleri sirke ve karabiberle tüketilir, yaprakları çiğ olarak kullanılır. Adamotu kökü günümüzde tıp ve eczacılık alanlarında kullanılır, eskiden batıl inanç konusunda, özellikle kuzey halkları arasında önemli bir role sahip olmuştur; eskiden bu köklerin oyulmasıyla insan figürleri elde edilir ve evlerde nazarlık ve muska olarak saklanırdı. Bu köklerin hastalıklardan koruduğuna, şans getirdiğine, kadınların doğurganlığını ve doğumları kolaylaştırdığına inanılırdı. Köklere elbiseler dikilir ve yeniayda giydirilirdi. Adamotu kökleri iyi bir ticaret aracıydı ve fiyatı altmış florine kadar çıkardı. Şalgam kökleri de aynı amaçla kullanılırdı. Batıl inançlara göre adamotu kökleri sihir ve zehir olarak da kullanılıyordu ve bu önyargı cadı avı dönemlerinde yeniden ortaya çıkmıştı. Adamotunun kötü amaçla kullanıldığı iddiası Lukrezya aleyhine açılan davada ortaya atılmıştı. Efsanevi Philippa Eilhart'ın da adamotunu zehir olarak kullandığı anlatılır.

Effenberg ve Talbot, Encyclopaedia Maxima Mundi, Cilt XI

Bölüm 3

Eski Yol, Witcher'in son geçişinden bu yana biraz değişmişti.

Elflerin yüzyıllar önce yaptığı, bir zamanlar dümdüz olan, yassı bazalt taşlarıyla döşeli yol, gitgide genişleyen çukurlarla kaplıydı şimdi. Hatta bu delikler yer yer öylesine derindi ki küçük taş ocaklarını andırıyordu. Yavaşlamak zorunda kalmışlardı. Cücelerin arabası engebelerin arasından güçlükle geçebiliyor, bazen de tekerlerler çukura düşüyordu.

Yolun neden delik deşik olduğunu Zoltan Chivay biliyordu. Nilfgaard'la yapılan son savaşta inşaat malzemesi ihtiyacı büyük ölçüde artmıştı. Bunun üzerine insanların aklına Eski Yol ve yerlere çakılı kullanılmayan taş kaynağı gelmişti. Artık kimselerin geçmediği, çorak arazinin ortasında kalmış olan ve hiçbir yeri hiçbir yere bağlamayan yol, ulaşım açısından

önemini yitirdiği için ölçüsüzce ve acımasızca sökülüp paramparça edilmişti.

“Daha büyük ölçekli kentlerinizi,” dedi cüce sitemli bir sesle ve papağanın gaklamaları eşliğinde, “bizim ve elflerin kaideleri üstüne kurdunuz. Köşklerin ve kasabaların temelleri size ait ama inşasını hâlâ bizim taşlarımızla yapıyorsunuz. Üstelik ilerlemenin ve gelişimin siz insanlar sayesinde gerçekleştiğini durmadan yineliyorsunuz.”

Geralt yorum yapmadı.

“Ama sökmeyi bile aklınızla yapamıyorsunuz,” diye sö Zoltan, tekerleklerden birinin düştüğü çukurdan çıkarıl için talimat verirken. “Taşları neden sokakların en uçurt başlayarak sırayla sökmüyorsunuz ki? Çocuk gibisiniz! Çör\ adam gibi yemek yerine, ortasındaki marmeladı parmaklarıma7 deşip çıkarıyor, kalanını çöpe atıyorsunuz çünkü tadını artık beğenmiyorsunuz.”

Geralt, bütün bunlardan siyasi coğrafyanın sorumlu olduğunu anlattı. Eski Yolun batı ucu Brugge’deydi, doğu ucu Temerya’da, ortası Sodden’de, her krallık kendi bölgesini kendi takdirine göre söküyordu. Zoltan, buna yanıt olarak, kralları neresine sokmak istediğini arsız bir el hareketiyle gösterdi ve politikalarını ağzına geldiği gibi epeyce atıp tutarak eleştirdi. Mareşal Duda da kralların annesinin hangi meslekten geçimlerini sağladıklarını saydırdı.

Yol gitgide berbatlaşıyordu. Zoltan’ın çörek ve marmelat benzetmesi artık durumu yansıtamaz olmuştu, yol daha ziyade içindeki üzümler ve fıstıklar talan edilmiş keki andırıyordu. Arabanın dağılacağı ya da sonsuza dek bir çukura gömüleceği an hızla yaklaşıyor gibiydi. Ama yolu delik deşik eden şey kurtuluşları olacaktı aynı zamanda. Güneydoğu yönünde ilerleyen bir yol gördüler, taşları taşıyan arabalar açmıştı burayı. Zoltan’ın morali düzelmişti. Yol, Ina Nehri kıyısındaki kalelerden birine bağlanacaktı mutlaka ve Zoltan burada Temerya birliklerine rastlamayı umuyordu. Cücenin ısrarla inandığı bir konu vardı: Bir önceki savaşta olduğu gibi kuzeydeki krallıkların güçlü karşı atağı inanın karşı kıyısından, Sodden’den gelecekti, bunun üzerine yerle bir edilmiş olan Nilfgaard’dan geriye kalan bir avuç asker Yaruga üzerinden kaçacaktı.

Ve gerçekten yönlerini değiştirmeleriyle birlikte savaş bölgesine yaklaşmışlardı. Geceleri gökyüzü yangınlardan aydınlanıyordu, gündüzleri ise güney ve doğu yönünde ufukta dumanların yükseldiğini görüyorlardı. Gelgeldim kimin vuran ve yakan, kiminse vurulan ve yakılan olduğunu kestiremedikleri için çok dikkatli ilerliyor ve Percival Schuttenbach'ı keşif için önden yolluyorlardı.

Bir sabah bir sürprizle karşılaştılar; sırtında süvari taşımayan kahverengi bir at arkadan gelip önlerine geçti. Nilfgaard işlemeleri taşıyan yeşil eyer örtüsü kan lekeleriyle bezeliydi. Kanın, havkanm arabasının yanında öldürülen atlıya mı ait olduğunu, yoksa atın yeni bir sahip bulmasından sonra mı döküldüğünü saptamak olanaksızdı.

"Bu dertten de kurtulduk demek," dedi Milva, Geralt'a bakarak. "Dert idiyse tabii."

"Asıl dert, adamı eyerden kimin indirdiğini bilmiyor olmamız," diye mırıldandı Zoltan. "Bir de bu kişi peşimize düştü mü, bizim ve eski artçı birliğimizin peşinde mi, onu da bilmiyoruz."

"O Nilfgaardlıydı," dedi Geralt dişlerinin arasından öfkeyle. "Neredeyse aksansız konuşuyordu ama evlerinden kaçan köylüler onu tanımış olabilirler…"

Milva başını çevirdi. "Adamı o gün gebertmen gerekiyordu, Witcher," dedi alçak sesle. "Daha kolay bir ölüm olurdu."

Nilfgaardh olmadığını savunan Nilfgaardlı, Caellah'ın oğlu Cahir'le ilgili son sözler böylece konuşulmuş, adı sonrasında anılmamıştı. Geralt, yapılan onca uyarıya karşın kahverengi ata Zoltan Chivay'ı bindirdi. Cücenin ayakları üzengiye kadar yetişmese de at munisti ve dizginlerle ilerliyordu.

Geceleri alevler çevreyi hâlâ aydınlatıyor, gündüzleriyse yükselen simsiyah dumanlar göğün mavisine karışıyordu. Çok geçmeden yanıp kül olmuş evlere ulaşmışlardı; kömürleşmiş kirişlerden ve çatılardan hâlâ alevler yükseliyordu. Üzerinden dumanların çıktığı yıkıntıların biraz ötesinde üstleri başları hırpani sekiz kişi ve beş köpek oturmuş, şişmiş ve büyük ölçüde kömürleşmiş bir at leşinin üzerinde kalmış et parçalarını koparmaya

çalışıyordu. Cüceleri görünce koşarak uzaklaştılar. Geriye bir adamla bir köpek kalmıştı, at kaburgalarını sıyırmaktan onları hiçbir kuvvet alıkoyamıyordu. ZoltanTa Percival adama sorular sormaya çalışsa da hiçbir yanıt alamadı. Adam yalnızca inliyor, titriyordu, başını içine çekmişti ve kemiklerden kopardığı et parçalarından boğulacak gibi oluyordu. Köpek hırladı, dişetleri ortaya çıkacak şekilde dişlerini gösterdi. Bu arada at leşinden iğrenç bir koku yükseliyordu.

Grup, riske girmemek için ana yoldan ayrılmamış ve çok geçmeden bir sonraki yangın yerine ulaşmıştı. Küçük bir köy alevler içinde kalmıştı, yakınında bir çatışma yaşanmış olmalıydı çünkü dumanların yükseldiği enkazın hemen arkasında bir höyük, onun biraz ötesindeki yol ayrımında devasa bir meşe vardı. Pelitlerle ve asılmış insanlarla doluydu.

“Gidip bakmak gerekir,” dedi Zoltan Chivay kararlı bir sesle ve tehlikeyle ilgili tartışmayı sonlandırmış oldu. “Yakınına gideceğiz.”

“Lanet olsun, neden?” dedi Dandelion öfkeyle. “Sallanan insanlara mı bakacaksın, Zoltan? Soyup soğana çevirmek için mi? Daha buradan görüyorum, ayaklarında botları bile yok.”

“Budalasın sen. Benim derdim bot değil, askerî ortam. Savaş meydanında olayların nasıl geliştiğini anlamak. Pis pis sırıtacak ne var? Sen ozansın, stratejiden anlamazsın.”

“Şaşıracaksın ama anlarım.”

“Ben de diyorum ki biri çalılıkların arasından üzerine atlayıp kıçını ısırsa bile strateji olduğunu anlamazsın.”

“Haklısın, böylesinden anlamam. Çalılıkların arasından atlayan stratejiyi cücelere bırakıyorum. Ağaçlarda asılı olanını da.”

Zoltan eliyle geçiştirip ağaca doğru yürüdü. Merakını dizginleyemeyen Dandelion, Pegasus’u dürtüp Zoltan’ı ağır ağır arkadan izledi. Kısa bir duraksamadan sonra Geralt da onlara katıldı. Derken Milva’nın da geldiğini gördüler.

Cesetleri gagalayan kargalar, onları son anda fark edip gaklayarak ve telaşla kanat çırparak havalandı. Birkaçı ormana doğru uçtu, ötekiler dev ağacın yüksek dallarına konup Mareşal Duda'yı süzmeye koyuldu. Cücenin omzunda oturan papağan, kargalara iğrenç küfürler yağdırmakta gecikmedi.

İdam edilmiş yedi kişiden ilkinin göğsüne asılı levhada, "Vatan haini" yazılıydı. Bir sonraki "işbirlikçi", öteki "elf casusu" bir sonraki "asker kaçağı" idi. Beşinci kişi kanlı gömleği parçalanmış bir kadındı, "Nilfgaard orospusu" diye tanımlanıyordu. İki cesedin önünde levhası yoktu, buna göre orada asılı olmaları bir rastlantıydı.

"Bu iyi," dedi Zoltan Chivay sevinçle ve levhaları gösterdi. "Gördünüz mü? Bizim birlikler buradan geçmiş. Babayiğit çocuklarımız hücuma geçip saldırganı vurmuşlar. Ve görüyorum ki dinlenmeye ve molaya zaman bulabilmişler."

"Bu bizim için ne anlama geliyor?"

"Cephe ileriye kaymış ve Temerya birlikleri bizi Nilfgaardlılardan ayırıyor demek. Yani güvendeyiz."

"Karşıda yükselen dumanlar peki?"

"Onlar bizimkiler," dedi cüce, tok ve kendinden emin bir sesle. "Sincaplar'a barınak ve erzak sağlamış köyleri yakıyorlar. Biz sınırı geçtik bile, inanın. Şu yol ayrımından güneye inen bir yol var, Armerya'ya[5] gider, Chotla ve Ina'nın birleştiği, öncü birliklerin bulunduğu yerdir. Düzgün bir yoldur, kullanabiliriz. Artık Nilfgaardlılardan çekinmemize gerek kalmadı."

[5]Sodden'de, Chotla kıyısında bir kale. Eski Yol, bu kaleye paralel olarak uzanır, (ç. n.)

"Duman varsa yangın da vardır," dedi Milva. "Yangın varsa yanabilirsin. Ateşin üstüne üstüne gitmek bence aptallık. Süvari sınıfının çevremizi bir çırpıda sarabileceği bir yolu kullanmak da aptallık. Gelin ormana dalalım."

"Temeryalılar ya da Sodden ordusu buradan geçip gitmiş," diye ısrar etti cüce. "Sınırı geride bıraktık. Bu caddeden korkmadan ilerleyebiliriz,

birliklere rastlasak bile bizimkiler olacaktır.”

“Tehlikeli,” dedi Milva başını hayır anlamında sallayarak. “Sen sağlam bir savaşçıysan, Zoltan, Nilfgaard’ın daima öncü birlik yolladığını da bilmen gerekir. Temeryalılar buraya uğramış olabilir. Ama bizi ileride neyin beklediğini bilmiyoruz. Güneyde gökyüzü dumanlardan kapkara olmuş, Armerya’da senin öncü birlikler yanıyordur kuşkusuz. O zaman sınırı geçmedik, tam sınırdayız demektir. Askerlere denk gelebiliriz ama eşkıyalar, ayaktakımı ya da Sincaplar da çıkabilir karşımıza. Chotla’ya gidiyoruz ama orman yollarından.”

“Doğru,” dedi Dandelion. “Şu dumanlar benim de hoşuma gitmedi. Temerya saldırıya geçmiş olsa bile önümüzde önden gönderilmiş Nilfgaardh süvari bölüğü olabilir. Siyahlar ilerlemeye hızla devam ediyor. İç bölgelere giriyorlar, Scoia’tael’le birleşip kargaşa çıkarıyor, sonra geri dönüyorlar. Son savaşta Yukarı Sodden’de olanları hatırlayın. Bence de ormanların içinden ilerlemeliyiz. Ormanlarda tehlikeyle karşılaşmayız.”

“Yerinde olsam bu kadar kesin konuşmazdım.” Geralt ağaçta sallanan son cesedi gösterdi; adamın ayaklarının yerinde pençelerin parçaladığı kanlı çoraplar ve fırlamış kemikler vardı. “Bakın. Bu gulgul işi.”

“Canavarlar mı?” Zoltan Chivay geri çekilip yere tükürdü.

“Ölü yiyici mi?”

“Aynen. Geceleri ormanda çok dikkatli olmamız gerekiyor.”

“Lanet olsunnn!” Mareşal Duda’yı artık susturmak güç olacaktı.

“Lafı ağzımdan aldın, kuş.” Zoltan Chivay alnını buruşturdu. “Çıkmaza girdik şimdi. Nereye o zaman? Ormana canavarların arasına mı, yoksa yol boyunca askerin ve eşkıyanın kucağına mı?”

“Ormana,” dedi Milva duraksamadan. “Ağaçların en sık olduğu noktaya. GWgwZ’lan insanlara yeğlerim.”

Ormana daldılar. Önce çok dikkatli ve gergindiler, çalılıklar arasından gelen her hışırtıdan telaşa düşüyorlardı. Ama çok geçmeden kendilerine geldiler, moralleri düzeldi, eski hızlarını yeniden kazandılar. Gulgul görmedikleri gibi varlıklarına işaret eden hiçbir ize de rastlamadılar. Zoltan şaka yapmaya başlamıştı bile; vampirler ve bütün kötü ruhlar, birliklerin yaklaştığını, eşkıyaların ve Verdenli gönüllü birliklerin yaptıklarını öğrenmiş olmalıydılar. Şimdi kuşkusuz korkularından ormanın en kuytu ve en sık yerlerine kaçmış, titreyerek ve köpek dişleri birbirine çarparak iki büklüm öylece oturuyorlardı.

“Dişi vampirler kadınların ve çocukların başını bekler,” diye homurdandı Milva. “Bir askerin savaş meydanında bir koyunu bile rahat bırakmadığını canavarlar bilir. Söğüt dalında bir kadın gömleği asılıysa eğer, heriflere budak deliği bile yeter!”

Epeydir coşku ve espriden uzaklaşmış olan Dandelion, lavtasını akort etti ve söğüt dalları, budak delikleri ve azgın askerler üzerine bir kanto bestelemeye koyuldu. Cüceler ve papağan, ozanın melodisine kafiyeler düzmek için birbirleriyle yarışa girdiler.

“Oh,” diye tekrarladı Zoltan.

“Ne oldu? Ne var?” diye sordu Dandelion; üzengiye basıp ayağa kalktı ve cücenin gösterdiği yöne, uçuruma doğru baktı. “Ben bir şey göremiyorum!”

“Oh.”

“Papağan gibi gevezeliği bırak! Ne ‘Oh’u?”

“Dere,” diye açıkladı Zoltan. “Chotla’nın bir kolu. Adı Oh.” “Ah…”

“O nereden çıktı şimdi!” Percival Schuttenbach güldü. “Ah Deresi yukarı taraftan Chotla’ya akar, buradan epeyce uzaktadır. Bu Oh, Ah değil.”

Zemininde sade bir adı olan derenin aktığı boğaz, yaya olan cücelerin başlarının hizasına kadar gelen ısırgan otlarıyla kaplıydı, keskin bir şekilde nane ve çürümüş odun kokuyor ve kurbağa sesleriyle çınlıyordu. Dik yamaçları oldukça tehlikeliydi. Vera Aslanbaş’ın yolculuğun başından beri

bütün aksiliklere direnen, bütün engelleri aşan arabası Oh Deresi'yle mücadeleyi kaybetti. Bayır aşağı inerken cücelerin elinden kayıp gitti, sarsılarak dereye yuvarlandı ve darmadağın oldu.

Mareşal Dudanın, "Lanet olsunnn!" diye gaklamasını Zoltan'ın ve ekibinin toplu çığlıkları izledi.

Doğruyu söylemek gerekirse," dedi Dandelion arabanın dağılmış parçalarına ve her yere saçılan eşyalara bakarak, "böylesi galiba daha iyi. Az önce Yaruga'yı geçen arabanız yolculuğumuzu yavaşlatıp sürekli sıkıntı yaratmaktan başka işe yaramıyordu. Gerçekçi bak, Zoltan. Karşımıza kimsenin çıkmaması ve peşimize kimsenin düşmemesi büyük şanstı. Kaçmak zorunda kalsaydık arabayla birlikte bütün mallarınızdan da zorunlu vazgeçecektik ama şu koşullarda kurtarabilirsiniz hepsini."

Cüce kızgın bir el hareketi yaptı ve sakalının içine doğru öfkeyle bir şeyler mırıldandı ama Pervical Schuttenbach ozanın görüşüne katıldığını belirtti. Ancak ozanın görüşünü desteklerken anlamlı bir şekilde göz kırpması Witcher'in gözünden kaçmamıştı. Sözde kaçamak bir hareketti ama gnomun yüzündeki keskin ifade kaçamak olmaktan uzaktı.

"Ozan haklı," diye yineledi Percival, yüzünü çarpıtıp göz kırparak. "Chotla'ya ve Ina'ya bir şey kalmadı. Önümüzde Fen Carn var, yolları olmayan geniş araziler. Arabayla çok zorlanırdık. Ina'da Temerya birliklerine rastlarsak o zaman yükümüz… başımıza dert açardı."

Zoltan burnunu çekerek düşündü.

"İyi madem," dedi sonra, arabanın, Oh Deresinin zayıf akıntısının yaladığı parçalarına bakarak. "Ayrılıyoruz. Munro, Figgis, Yazon ve Caleb burada kalıyor. Ötekiler yola devam ediyor. Atlara erzak torbaları ve alet edevat yüklensin. Munro, ne yapacağınızı biliyorsunuz, değil mi? Kürekleriniz var mı?"

"Evet."

"Ama belirgin izler bırakmayın sakın! Ve de burayı çok iyi işaretleyip aklınızda tutun."

“Sen dert etme.”

“Bize kolaylıkla yetişirsiniz.” Zoltan, sırt çantasını ve sihilTı sırtına vurdu, belindeki baltasını düzeltti. “Oh boyunca ilerleyip sonra Chotla kıyısından Ina’ya ineceğiz. Hoşça kalın.”

Geride kalan dört cüce, küçülen konvoyu el sallayarak uğurlamıştı.

“İlginç,” diye Geralt’a fısıldadı Milva. “İlginç! Kim bilir bu arabanın içinde neleri vardı ki buraya gömüp yeri belirlemek zorunda kalıyorlar? Bir de bizim görmemizi istemiyorlar.”

“Bizi ilgilendirmez.”

“Bence,” dedi Dandelion alçak sesle, Pegasus’u devrilmiş ağaç gövdelerinin arasından dikkatle geçirirken, “bu sandıkların içinde iç çamaşırı yoktu. Bu yüke büyük umutlar bağlıyorlar. Çalılıkların ve bu sandıkların içinde ne sakladıklarını öğrenmek için onlarla her fırsatta sohbet ettim.”

“Sence ne saklamışlardır?”

“Geleceklerini.” Ozan, onları kimsenin duymadığından emin olmak için çevresine bakındı. “Percival’in mesleği taş oymacılığı, kendine atölye açmak istiyor. Figgis ve Yazon demirci, onlar da demir atölyesinden söz ettiler. Caleb Stratton evlenmek istiyor ama sevdiği kızın ailesi, meteliksiz olduğu için bir seferinde kovmuş onu. Zoltan ise…”

“Yeter, Dandelion. Karı gibi dedikodu yapıyorsun. Bağışla lütfen, Milva.”

“Sorun değil.”

Derenin öte tarafındaki birkaç ağaçtan oluşmuş ıslak ve karanlık alanın hemen arkasında orman başlıyordu. Ekip, daha sonra ağaçsız alanlardan, bodur kayınların arasından ve kurumuş çayırlardan geçti. Atlarını ağır ağır sürüyorlardı. Yola çıktıktan hemen sonra çilli, saçları örgülü küçük bir kızı eyerinin üzerine oturtan Milva’yı diğerleri de örnek almıştı; Dandelion da Pegasus’un sırtına bir çocuk oturtmuştu, Zoltan ise kahverengi atına iki

çocuk birden bindirmiş, kendisi dizginleri eline almış, atın yanından yürüyordu. Kernowlu kadınlar onlara yetişmekte zorlandıkları için ekip hızını artırmıyordu.

Yaklaşık bir saat boyunca dar geçitlerde ve uçurum kenarlarında dolanmışlardı. Hava kararmak üzereyken Zoltan Chivay durdu, Percival Schuttenbach'la kısa bir görüşme yaptıktan sonra ekibe döndü.

"Kızmayın ve benimle dalga geçmeyin ama sanırım yolu kaybettim. Lanet olsun nerede olduğumuzu ve hangi yöne gitmemiz gerektiğini bilmiyorum."

"Saçmalama," dedi Dandelion öfkeyle. "Bilmiyorum da ne demek? Nehir boyunca gidiyoruz işte. Şu ilerideki boğazda sizin şu Oh Deresi. Haksız mıyım?"

"Evet. Ama hangi yöne aktığına bir bak."

"Kahretsin! Olamaz!"

"Olur," dedi Milva asık suratla, atına bindirdiği çilli kızın saçlarından kurumuş yaprakları ve çam iğnelerini sabırla toplarken. "Yolumuzu dar geçitlerde şaşırdık. Nehir, kıvrılıyor, daireler çiziyor."

"Ama hâlâ Oh kıyısındayız," diye ısrar etti Dandelion. "Kıyıdan ayrılmazsak yolu şaşırmamız olanaksız. Nehirlerin kıvrılarak aktıklarını kabul ediyorum ama sonunda bir yere boşalırlar. Dünya düzeni böyle."

"Bilmişlik yapma, ozan." Zoltan yüzünü buruşturdu. "Kapa çeneni. Düşündüğümü görmüyor musun?"

"Hayır. Düşündüğüne işaret eden hiçbir şey göremiyorum. Tekrar ediyorum, nehir boyunca yolumuza devam edelim, o zaman…"

"Yeter," diye homurdandı Milva. "Sen şehir insanısın. Senin dünya düzenin duvarlarla çevrilidir, bilgeliğin orada işe yarayabilir. Çevrene bir bak! Vadiyi sürekli dar geçitler bölüyor, kıyılar dik ve otlarla kaplı. Nehir boyunca nasıl ilerleyeceksin? Dar geçitten bayır aşağıya mı, çalılıkların ve bataklıkların içinden mi? Bir inip bir çıkacaksın ama atının dizginlerini

elinden kaçırmadan mı yapacaksın bunu? İki dar geçitten sonra soluğun tükenir ve bayıra serilir kalırsın. Beraberimizde kadınlar ve çocuklar var, Dandelion. Ve birazdan güneş batacak."

"Farkındayım. Tamam, susuyorum. Ormanları iyi bilen izcilerin söyleyeceklerine kulak vereceğim."

Zoltan Chivay küfreden papağının ağzına bir tane yapıştırdı, sonra sakalından bir tutamı parmağına dolayıp sertçe çekti. "Percival?"

"Yönü iyi kötü çıkardık." Gnom, ağaç tepelerine kadar alçalmış olan güneşe baktı. "Birinci öneri şöyle: Nehre doğru bakıp ıslık çalıyoruz, dönüyoruz, dar geçitlerden çıkıp kuru alanlara çıkıyoruz ve nehirlerin arasından ve Fen Carn'dan geçerek Chotla'ya ulaşıyoruz."

"Diğer öneriler?"

"Oh Deresi sığdır. Son yağmurlarla birlikte taşıdığı su normalden fazla olsa da yürüyerek aşılabilir. Kıvrımları kısaltacağız ve nehri yolumuzu kapattığı yerlerden geçeceğiz. Güneşi rehber alırsak Chotla ve inanın birleştiği noktaya dosdoğru çıkarız."

"Hayır," diye Witcher ansızın söze girdi. "İki önerinin de dikkate alınmamasını öneriyorum. Aklımızdan bile geçirmeyelim bunları. Karşı kıyıda karşımıza er ya da geç güveyfeneri korulukları çıkacak. Berbat yerlerdir, oralardan uzak durmamızı ısrarla tavsiye ederim."

"Bu bölgeleri biliyor musun yani? Gelmiş miydin buralara? Buradan nasıl çıkacağımızı da mı biliyorsun?"

Witcher bir süre sesini çıkarmadı. "Bir kez gitmiştim oraya," dedi alnını ovalayarak. "Üç yıl önce. Ama öbür taraftan, doğudan gelmiştim. Brugge'e gidiyordum ve yolu kısaltmak istemiştim. Ama nasıl çıkabildiğimi ben de anımsamıyorum. Yarı ölü haldeyken bir arabayla çıkarmışlar beni oradan."

Cüce ona bir an baktı ama başka soru sormadı.

Konuşmadan geri döndüler. Kernowlu kadınlar yürümekte zorlanıyor, tökezliyor ve değneklerden destek alıyorlardı ama şikâyet namına ağızlarını bile açmıyorlardı. Atını Witcher'in yanında süren Milva, eyerin üzerinde uyuyakalan örgü saçlı kızı sımsıkı tutuyordu.

"Tahminimce," dedi sonra ansızın, "üç yıl önce şu koruluklarda fena hırpalanmışsın. Canavarın biri yaptı diye düşünüyorum. Çok tehlikeli bir mesleğin var, Geralt."

"Bunu inkâr edemem."

"Vaktiyle neler olduğunu biliyorum," diye arkadan söze karıştı Dandelion. "Yaralıydın, seni oradan bir tacir çıkarmıştı ve nehir bölgesinde Ciri'yi bulmuştun. Yennefer anlattı bana bunları."

Bu adın geçmesiyle birlikte Milva'nın bıyık altından gülmesi Geralt'ın gözünden kaçmamıştı. Bir sonraki molada gevezeliğinden dolayı Dandelion'ın kulaklarına çekmeye karar verdi. Ozanı tanıyordu, bunun elbette bir yararı olmayacağını biliyordu, kaldı ki Dandelion bildiği ne varsa muhtemelen çoktan herkese anlatmıştı bile.

"Ama," dedi Milva bir süre sonra, "koruluğun olduğu kıyıya gitmemekle hata ettik galiba. Madem kızı orada bulmuştun… Elfler der ki önemli bir olayın geçtiği yere ikinci kez gidersen zaman tekerrür edermiş… Buna şey diyorlar… Of, unuttum. Kaderin ilmiği miydi?"

"Ağ," diye düzeltti Witcher. "Kader ağı."

"Vay, vay, vay!" dedi Dandelion yüzünü buruşturarak. "İlmiklerden, ağlardan konuşmayı bırakın. Bir gün bir dişi elf bana kehanette bulunup bu ağıt vadisinden darağaçlarınm kurulduğu tepede, hem de iblisin eliyle asılacağımı söylemişti. Bu tür ucuz kehanetlere gerçi inanmam ama birkaç gün önce düşümde asıldığımı gördüm. Kan ter içinde uyandım, ağzım kurumuştu, soluk alamıyordum. Yani birilerinin ilmikten söz etmesinden hoşlanmıyorum."

"Seninle değil, Witcher'la konuşuyorum," dedi Milva. "Kulaklarını öyle dikmezsen, hoşlanmadığın şeyler de duymazsın. Evet, Geralt? Kader ağına

ne diyorsun? O koruya gitseydik zaman tekerrür mü ederdi acaba?”

“Başka yola sapmamamız bu yüzden iyi olmuş,” dedi Geralt sert bir sesle. “O kâbusun tekrarlanmasını zerre kadar istemem.”

“Hakkını yemeyeyim, Percival,” dedi Zoltan başını sallayarak ve çevresine bakınarak, “bizi güzel bir yere getirdin.”

“Fen Carn,” diye mırıldandı gnom ve uzun burnunun ucunu kaşıdı. “Höyük Merası… Bu adın nereden geldiğini hep merak etmişimdir…”

“Şimdi öğrendin işte.”

Üzerine akşam karanlığının çökmeye başladığı önlerinde uzanan geniş koyağın her yerinden, göz alabildiğince sanki denizden çıkar gibi binlerce höyük ve yosun kaplı monolit yükselmişti. Taş blokların bazıları sıradan ve şekilsiz kaya parçalarıydı. Diğerleri özenli taş işçiliğiyle dikilitaşlara ve sütunlara dönüştürülmüştü. Bu taş denizinin ortasında yer alan yine başkaları, dolmenler ve tümülüsler öylesine düzgün bir daire oluşturmuştu ki bu görüntü doğanın rastgele yarattığı bir eser olamazdı.

“Gerçekten,” dedi cüce, “konaklamak için güzel bir yer. Bir elf mezarlığı. Eğer doğru anımsıyorsam, Witcher, bir süre önce gTz/gzz/‘lardan söz etmiştin. O zaman şunu bil ki bu höyüklerin arasında kokularını alıyorum. Gız/gız/‘lar, graveir’Xer, vampirler, çöl canavarları, hortlaklar, hayaletler, yani bütün ekip. Hepsi öylece oturmuş ve ne fısıldaşıyorlar, biliyor musun? Av kendi ayaklarıyla geldiği için akşam yemeği aramak zorunda kalmadıklarını konuşuyorlar.”

“Dönsek mi acaba?” diye fısıltıyla önerdi Dandelion. “Belki ortalık iyice kararmadan buradan uzaklaşmak en iyisi olacak?”

“Bence de.”

“Kadınların bir adım daha atacak halleri yok,” dedi Milva kızgın bir sesle. “Çocuklar ayakta duramıyorlar. Atlar yorgun. Bizi buraya sen getirdin, Zoltan, devam edelim, yarım mil daha, üç yüz adım daha, dedin. Ne olacak

şimdi? Beş yüz adım geri mi gidelim? Lanet olsun. Mezarsa mezar, madem buradayız, konaklayacağız işte.”

“Doğru,” dedi Witcher ve atından indi. “Panik yok. Her tarihî mezarlık canavar ve hortlak kaynamaz. Fen Carn’a daha önce hiç gelmedim ama tehlikeli olsaydı mutlaka duyardım.”

Kimsenin, hatta Mareşal Duda’nın bile itiraz edecek gücü kalmamıştı. Kernowlu kadınlar çocuklarını ellerinden tuttular, birbirlerine iyice sokulup oturdular. Korkularından ağızlarını açmıyorlardı. Percival ve Dandelion, ön ayaklarını bağladıkları atları gür çimlerin arasında otlağa yaydılar. Geralt, Zoltan ve Milva çayırın kenarına doğru yaklaşıp sislerin ve karanlığın içine gömülmüş mezarlığa bakmaya başladılar.

“Aksilikler yetmiyormuş gibi bu gece bir de dolunay var,” diye mırıldandı cüce. “Aaah, bu gece vampirlere ziyafet var, aaah, şeytanlar bize sopa atacak… Şu güneydeki ne? Ateş mi?”

“Ateş elbette,” dedi Witcher. “Yine birileri binlerinin çatılarını tutuşturmuş. Sana bir şey diyeyim mi, Zoltan? Şu Fen Carn’da kendimi bir şekilde daha güvende hissediyorum.”

“Ben de öyle hissedeceğim ama güneş doğduktan sonra. Yani gulgul’lar güneşin doğuşunu seyretmemize izin verirlerse.”

Milva atının sırtındaki heybeyi karıştırıp yanıp sönen bir şey çıkardı. “Gümüş bir ok ucu,” dedi. “Böyle bir durum için saklamıştım. Pazarda beş kronum gitti buna. Bununla bir gulgul öldürülür mü, Witcher?”

“Burada gulgul olduğunu sanmıyorum.”

“Meşede asılı adamın ayaklarını gzzZgz/ZTarın yediğini kendi ağzınla söyledin,” diye homurdandı Zoltan. “Mezarlık varsa gulgul’Xax. da vardır.”

“Her zaman değil.”

“Sana güveniyorum. Witcher sensin, uzmansın, umarım gerektiğinde bizi savunursun. Eşkıyaları pek güzel hallettin… Gulgul’\ax eşkıyalardan daha

iyi mi dövüşür?”

“Kıyaslanamayacak kadar iyi hem de. Ama ne dedim sana: Panik yok!”

“Peki vampire etki eder mi bu?” Milva, gümüş ucu bir okun üzerine oturttu ve serçe parmağıyla keskinliğini kontrol etti.

“Edebilir.”

“YZAZZZ’imin üzerinde,” diye homurdandı Zoltan, kılıcını kınından çekerken, “eski cüce runik harfleriyle çok eski bir cüce özdeyişi kazılı. Bir gulgul kılıcıma yaklaşacak olursa beni sürekli hatırlayacaktır. İşte, bakın.”

“Hıh,” dedi yanlarına o sırada gelen Dandelion merakla. “Cücelerin şu ünlü ve gizli runik yazıları bunlar demek! Başlıkta ne yazıyor?”

“Orospu çocuklarına ölüm!”

“Taşların arasından biri geçti!” diye ansızın bağırdı Percival Schuttenbach. “Gulgul\ Gulgul"

“Nerede?”

“Şurada, şurada! Taş kalıplarının arasına saklandı!”

“Tek miydi?”

“Ben tek gördüm!”

“Hava henüz kararmadan bize yaklaşmaya çalıştığına göre deli gibi aç olmalı.” Cüce, avuçlarının içine tükürüp sihill’m sapına yapıştı. “Hah! Açgözlülüğün felakete götürdüğünü birazdan öğrenecek! Milva, işkembesine bir ok yolla, ben de çeliği tepesine indireceğim!”

Milva, okun tüylerini çenesine dayayıp, “Orada bir şey göremiyorum,” diye tısladı. “Taşların arasında kımıldayan bir şey yok. Sana öyle gelmiş olmasın, gnom?”

“İmkânı yok,” diye itiraz etti Percival. “Devrilmiş masa gibi duran şu taşı görüyor musunuz? Gulgul oraya saklandı, tam o taşın arkasına.”

“Bekleyin burada.” Geralt, kılıcını sırtında asılı olan kınından yıldırım hızıyla çekti. “Kadınların başından ayrılmayın ve gözünüz atların da üstünde olsun. Gulgid’Xax saldırmış olsa, atlar huzursuzlanırdı. Gidip ne olduğuna bakacağım.”

“Tek başına gidemezsin,” diye Zoltan diretti. “O gün o yerleşim alanında izin verdim çünkü çiçek hastalığından korkmuştum. Sonrasında utancımdan iki gece uyuyamadım. Bir daha yapmam! Percival, nereye böyle? Arka tarafa mı? Canavarı gördüğünü söylüyorsun, o halde önden gideceksin. Korkma, arkandan geliyorum.”

Höyüklerin arasından geçerken otları hışırdatmamaya çok dikkat ediyorlardı; Geralt’ın dizine kadar gelen yabani bitkiler, cücenin ve gnomun bel hizalarını buluyordu. Percival’in işaret ettiği dolmenlere ulaştıklarında, gulgul’un kaçış yollarını kesmek için birbirlerinden ustalıklı bir şekilde ayrıldılar. Ama bu stratejileri boşa çıktı. Geralt böyle olacağını biliyordu çünkü Witcher madalyonu titrememiş, hiçbir sinyal ulaşmamıştı.

“Burada kimse yok,” dedi Zoltan çevresini incelerken. “Tek bir canlı yok. Sana öyle gelmiş, Percival. Yanlış alarm. Bizi boş yere korkuttun, kıçına gerçekten bir tekme yemeyi hak ediyorsun.”

“Ama gördüm!” diye ısrar etti gnom. “Taşların arasına atlayışını gözlerimle gördüm! İncecikti, vergi memurları gibi kapkara…”

“Kes sesini, budala gnom, yoksa…”

“Bu ne kokusu böyle?” diye Geralt ansızın sordu. “Tuhaf bir koku almıyor musunuz?”

“Gerçekten.” Zoltan burun deliklerini açıp kapattı. “Alışılmamış bir koku var.”

“Kokulu bitkiler.” Percival havayı iki inçlik hassas burnuyla içine çekti. “Pelin, fesleğen, adaçayı, anason… Tarçın? Kd’yeabl?

“Gulgul’lar nasıl kokar, Geralt?”

“Ceset gibi.” Witcher hızla çevresine bakındı, otların içinde izler aradı, sonra hızlı adımlarla dolmenlerin arasına döndü ve kılıcını hafifçe taşa vurdu.

“Çık dışarı,” dedi dişlerinin arasından. “Bunun içinde olduğunu biliyorum. Çabuk, yoksa kılıcımı deliğin içine sokacağım.”

Taş bloklarının altında kusursuz bir şekilde kamufle olmuş oyuğun içinden hafif bir ses duyuldu.

“Çık dışarı,” diye yineledi Geralt. “Bir şey yapmayacağız sana.”

“Saçının teline dokunmayacağız,” dedi Zoltan tatlı bir sesle, sihiU’i oyuğun üzerine tuttu ve gözlerini devirdi. “Korkma!”

Geralt başını iki yana sallayıp Zoltan’a çekilmesini işaret etti. Dolmenlerin altındaki oyuktan yine bir ses duyuldu, ayrıca yoğun bir şekilde kokulu bitki ve kök kokusu yayıldı. Çok geçmeden kır saçlı bir kafa, soylu bir eğime sahip bir burun ve bir yüz gördüler, bunlar kesinlikle bir gulgul’değil, orta yaşlı ve ince yapılı bir erkeğe aitti. Percival yanılmamıştı. Adam gerçekten vergi memurlarını anımsatıyordu biraz.

“Gerçekten korkmadan çıkabilir miyim?” diye sordu adam, hafifçe kırlaşmış kaşlarının altındaki siyah gözlerini Geralt’a çevirerek.

“Evet.”

Adam oyuktan zorlanarak çıktı, siyah giysisini eliyle vurarak temizledi. Bel kısmına önlük benzeri bir şey bağlamıştı. Sırt çantasını düzeltmesiyle birlikte yeniden bitki kokuları yayıldı.

“Efendilerin silahlarını indirmelerini öneriyorum,” dedi adam sakin bir sesle ve çevredekileri süzdü. “Gerekmeyecek çünkü. Gördüğünüz gibi üzerimde silah yok. Hiçbir zaman da olmadı. Ayrıca üzerimde ganimet olarak işe yarayacak bir şey de bulunmuyor. Adım Emiel Regis. Dillingenliyim. Berberim.”

“Doğru.” Zoltan Chivay hafifçe sırttı. “Berber, simyacı ya da ot meraklısı. Kusura bakmayın, efendim ama eczane gibi kokuyorsunuz.”

Emiel Regis dudaklarını aralamadan tuhaf bir biçimde gülümsedi, sonra özür dilercesine kollarını iki yana açtı.

“Sizi kokunuz ele verdi, efendi berber,” dedi Geralt, kılıcını kınına sokarken. “Bizden saklanmanızı gerektiren özel nedenleriniz mi var?”

“Özel mi?” Adam siyah gözlerini iri iri açtı. “Hayır. Olsa olsa genel nedenler benimki. Korktum sizden. Devir böyle bir devir.”

“Doğru,” dedi cüce ve başıyla göğü aydınlatan ateşin ışığını gösterdi. “Devir böyle bir devir. Görüyorum ki bizler gibi göç halindesiniz. Ama çok uzaklardaki Dillingen’den kaçmış ve bu höyüklerin arasına tek başınıza saklanmış olmanız tuhaf tabii.

Ama evet, zor dönemlerde insanların başına çok şeyler geliyor tabii. Siz bizden, biz de sizden korktuk. Korku sınır tanımaz.”

“Benim açımdan,” dedi kendini Emiel Regis olarak tanıtan adam, gözlerini ekipten ayırmadan, “korkmanızı gerektirecek bir durum yok. Umarım karşılıklıdır bu?”

“Ne yani,” diye sırıttı Zoltan ağzını yayarak, “bizi haydut falan mı sanıyorsunuz? Bizler de göçmeniz, efendi berber. Temerya sınırına doğru gidiyoruz. İsterseniz bize katılabilirsiniz. Birlikte olmak yalnız başına olmaktan daha güvenlidir, ayrıca tıptan anlayan biri işimize yarayabilir. Beraberimizde kadınlar ve çocuklar var. Aldığım kokulara göre yanınızda bolca bulunan otların arasında ayak yaralarına iyi geleni var mı?”

“Bir şey buluruz,” dedi berber alçak sesle. “Yardım etmek isterim. Ama birlikte yolculuk yapmaya gelince… Öneri için teşekkür ederim ama göçmen değilim, efendiler. Dillingen’den savaş yüzünden kaçmadım, burada yaşıyorum.”

“Nasıl yani?” Cüce kaşlarını çatıp bir adım geri çekildi. “Burada mı yaşıyorsunuz? Bu mezarlıkta?”

“Mezarlıkta mı? Hayır. Yakınlarda bir kulübem var. Dillingen’deki evimin ve dükkanımın dışında elbette. Yazı burada geçiririm, her yıl hazirandan eylüle kadar burada kalırım, Aziz John arifesinden ekinoksa kadar. Şifalı otlar ve kökler topluyorum, bir kısmını hemen burada damıtıp ilaç ve iksir…”

“Ama,” diye adamın sözünü kesti Geralt, “dünyadan ve insanlardan uzak münzevi yaşamınıza karşın savaştan haberiniz var.” Buraya kadar soru sormamış, bir saptama yapmıştı. “Nereden haber aldınız?”

“Buraya gelen göçmenlerden. Buradan yaklaşık iki mil ötede, Chotla Nehri kıyısında büyük bir kamp bulunuyor. Orada yüzlerce göçmen var, hepsi Brugge ve Sodden’den gelen köylüler.”

“Temerya birlikleri peki?” diye sordu Zoltan. “Yola çıktılar mı?

“Bundan haberim yok.”

Cüce önce sövdü, sonra gözlerini berbere dikti. “Burada oturuyorsunuz demek, Efendi Regis,” dedi ağır ağır. “Geceleri de mezarlıkların arasında dolaşıyorsunuz. Korkmuyor musunuz?”

“Neden korkacakmışım ki?”

“Şu adam,” dedi Zoltan, Geralt’ı göstererek, “Witcher’dir. Bir süre önce gulgul izleri saptadı. Ölü yiyicilerin izleri, anlıyor musunuz? Gulgul’larin mezarlıklara saklandıklarını bilmek için Witcher olmak gerekmiyor.”

“Bir Witcher demek.” Berber, Geralt’a gizlemediği bir merakla baktı. “Canavarların kökünü kazıyan. Haa. İlginç. Bu tarihî mezarlığın yaklaşık beş yüzyıldır burada olduğunu yol arkadaşlarınıza anlatmadınız mı, Efendi Witcher? Gzz/gu/‘lar çok seçici yaratıklar değildir ama yine de beş yüz yıllık kemiklerle uğraşmaktan hoşlanmazlar. Burada gulgul yaşamaz.”

“Buna hiç üzülmedim,” dedi Zoltan Chivay çevresine göz gezdirerek. “O halde, sayın tıp uzmanı, konaklama yerimize buyurun. Soğuk at etimiz var, tenezzül edersiniz herhalde? “

Regis, cüceyi uzun uzun süzdü. “Teşekkür ederim,” dedi sonra. “Benim daha iyi bir fikrim var. Sizi evime davet ediyorum. Yazlık malikânem baraka bile değil, ağaç dallarından ve yapraklarından yapılmış bir kulübe daha ziyade, üstelik küçük, yani yine de açık havada gecelemeniz gerekecek. Ama kulübemin bulunduğu yerde kaynak suyu var. Bir de at etini pişirebileceğiniz bir ocak.”

“Davetinizi seve seve kabul ederiz.” Cüce saygıyla eğildi. “Burada gw/gW’lar olmayabilir ama geceyi bu mezarlıkta geçirme fikrini yine de pek uygun bulmuyorum. Gidelim, sizi ekibimizin diğer üyeleriyle tanıştırayım.”

Onlar kamp alanına yaklaştıkça atlar burunlarından soluyup çifte atmaya başlamışlardı.

“Rüzgârda durmayın, Efendi Regis.” Zoltan Chivay, tıp uzmanına anlamlı bir bakış attı. “Adaçayı kokusu atları ürkütür. İtiraf etmem gerekirse bana da diş çekimini anımsatıyor.”

Emiel Regis, kulübenin girişine siper olan brandanın arkasına geçer geçmez, “Geralt,” diye mırıldandı Zoltan, “gözümüzü dört açalım. Bu leş kokulu otçu pek içime sinmedi.”

“Belli bir nedeni var mı?”

“Yazı mezarlık yakınlarında —hele bu mezarlıklar evlerinden uzak bir yerdeyse— geçiren kişilerden hoşlanmam. Daha sevimli yerlerde ot yetişmiyor mu yani? Bu Regis bana mezar soyguncusu gibi geliyor. Berberler, simyacılar ve benzeri işlerle uğraşanlar cesetleri mezarlarından çıkarıp bunlarla daha sonra çeşitli deneyler yaparlar.”

“Ama bu uygulamalar için taze cesetler gerekir. Bu mezarlık çok eski.”

“Doğru.” Cüce sakalını sıvazlayıp berberin kulübesinin çevresini saran çitlembik dallarının altında kalacak yer hazırlayan Kernowlu kadınları izledi. “Belki de mezarlara saklanmış kıymetli eşyaları çalıyordur?”

“Kendisine sor,” dedi Geralt omuz silkeleyerek. “Davetini hiç nazlanmadan bir çırpıda kabul ettin, şimdi de komplimanlar yapılınca kuşkuya kapılan evde kalmış kızlar gibi davranıyorsun.”

“Hımm,” diye homurdandı Zoltan. “Haksız sayılmazsın. Ama şu kerpiç kulübesinin içinde neyi var neyi yok bir görmek istiyorum. Yani ne olur ne olmaz diye…”

“O zaman gir içeri ve bir çatal istiyormuş gibi yap.”

“Neden çatal?”

“Neden olmasın?”

Cüce, Geralt’a uzun uzun baktıktan sonra kararını verdi ve hızlı adımlarla kulübeye yöneldi, kapıya kibarca vurdu ve içeri girdi. Uzunca bir süre içeride kaldıktan sonra ansızın kapıda belirdi.

“Geralt, Percival, Dandelion, gelin. İlginç bir şey göreceksiniz. Hadi, çekinmeyin, Efendi Regis bizi davet ediyor.”

Kulübenin içi karanlıktı ve çoğunlukla bütün duvarlarında asılı olan bitkilerden ve kök demetlerinden yayılan, insanı kendinden geçiren ve burnunda karıncalanma yaratan sıcak bir kokuyla kaplıydı. Adamın bütün eşyası, üzeri otlarla kaplı bir karyoladan ve üzeri camdan, porselenden ve kilden y apılmış sayısız küçük şişelerle dolu çarpık bir masadan ibaretti. Bütün bunların görünmesini sağlayan içerideki loş ışığın kayrağı, kocaman karınlı bir kum saatini andıran küçük kuzinenin içindeki kömürlerdi. Kuzinenin çevresi, burgulu ve kavisli çeşitli çaplarda tüplerle âdeta ağ gibi örülüydü. Tüplerin içindeki sıvı, tüplerden birinin altına yerleştirilmiş ahşap tekneye damlıyordu.

Percival Schuttenbach kuzineyi görünce açtığı ağzını bir daha kapatamadı, iç geçirdi ve yaklaştı. “Oo! Oo! Oo!” diyerek heyecanını açıkça gösterdi. “Ne görüyorum ben burada? Bu gerçek bir simyacı fırını ve imbiği! Damıtma kazanı, deve boynu ve sempantin bile var! Müthiş bir iş bu! Sistemi kendiniz mi kurdunuz, efendi berber?”

“Elbette,” dedi Emiel Regis tevazuyla. “İksir üretimiyle uğraştığıma göre damıtmak, içlerinden beş esans çıkarmak zorundayım. Bir de…”

Zoltan’ın tüpten düşen bir damlayı yakalayıp ardından parmağını yaladığını görünce duraksadı. Cüce zevkle inledi, kırmızı yanaklı yüzünde tarifsiz bir saadet ifadesi belirdi.

Dandelion da dayanamayıp iksirden tattı ve usulca iç geçirdi. “Beşinci esans,” dedi ağzını şapırdatarak. “Hatta altıncı, belki de yedinci.”

“Öyle de…” Berber hafifçe gülümsedi. “Dediğim gibi, damıtılan bir madde…”

“Özel olarak damıtılmış,” diye onu düzeltti Zoltan. “Hem de ne damıtma! Tatmaksın Percival.”

“Ama ben organik kimyadan anlamam,” diye itiraz etti gnom; damıtma ocağının başında çömelmiş sistemin ayrıntılarını inceliyordu. “İçindeki bileşenleri seçebileceğimi sanmıyorum…”

Regis, “Damıtılmış maddenin özü adamotudur,” diyerek kuşkuları ortadan kaldırdı. “Güzelavrat otu ile zenginleştirilmiş ve nişastayla fermente edilmiştir.”

“Mayalanmış yani?”

“Öyle de diyebiliriz.”

“Bundan bir bardak alabilir miyiz?”

“Zoltan, Dandelion.” Witcher, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sağır mısınız? Mandragora bu. Şu şey mandragoradan damıtılmış. Dokunmayın tekneye.”

“Ama, Efendi Geralt.” Simyacı, tozlu tüplerin ve şişelerin arasından küçük bir dereceli şişe buldu ve üzerini bir bezle iyice temizledi. “Bunda çekinecek bir şey yok. Mandragora tamamen çökeldi, ayrıca içindeki bileşimler özenle ve dikkatle tartılarak eklendi. İki buçuk kilo nişastaya yalnızca beş ons adamotu ve güzelavrat otundan da yalnızca yarım ons…”

“Mesele bu değil.” Zoltan, Witcher’a baktı, hemen anladı ve usulca geri çekildi. “Efendi Regis, mesele sizin içine ne kadar adamotu kattığınız değil, adamotunun kaç para olduğu. Bu karışım bizim için çok pahalı.”

“Mandragora,” diye şaşkınlık içinde fısıldadı Dandelion ve kulübenin bir köşesinde yığılı duran ve küçük pancarlara benzeyen kök yığınını gösterdi. “Mandragora mı bur Hakiki mandragora?”

Simyacı başını salladı. “Dişisi. Karşılaştığımız o mezarlıkta bol miktarda yetişiyor. Yazı bu yüzden burada geçiriyorum.”

Witcher, Zoltan’a çok şey anlatan bir bakış attı. Cüce göz kırptı.

Regis hafifçe gülümsedi. “Lütfen efendiler, lütfen buyurun, sizi tadıma davet ediyorum. Duyarlılığınızı gerçekten takdir ettim, gelgelelim mevcut durumda iksirleri savaşın kasıp kavurduğu Dillingen’e ulaştırmak gibi bir şansım yok. Bunların nasılsa tüketilmesi gerekiyor, dolayısıyla fiyatını konuşmayalım artık. Kusura bakmayın, yalnızca bir adet içecek kabım var.”

“Yeterli,” diye mırıldandı Zoltan, dereceli kabı eline alıp küçük tekneden dikkatlice bir miktar doldururken. “Sağlığınıza, Efendi Regis. Oooo…”

“Kusura bakmayın.” Berber yeniden gülümsedi. “Ürünün kalite bakımından elbette eksikleri var… Aslında tamamlanmamış bir ürün sayılır.”

“Ömrüm boyunca içtiğim en mükemmel tamamlanmamış ürün bu.” Zoltan derin bir soluk aldı. “Ozan, al.”

“Ooooh, Tanrım! Enfes! Sen de bak tadına, Geralt.”

“Ev sahibinden sonra.” Witcher, Emiel Regis’e doğru hafif bir reverans yaptı. “Görgü kurallarını unuttun, Dandelion!”

“Kusuruma bakmayacaksınız, efendiler,” dedi simyacı eliyle geçiştirerek, “ama ben keyif verici maddeleri kendime yasakladım. Sağlığım artık eskisi gibi değil, birçok hoşluktan uzak durmak zorundayım.”

“Tek bir yudum bile mi?”

“Bu ilke meselesi,” dedi Regis sakin bir tonda. “Kendim için geliştirdiğim ilkelerimi asla çiğnemem.”

“İlkelere böylesine bağlı kalmanız bende hayranlık uyandırdı.” Geralt, kaptan önce bir yudum aldı, kısa bir duraksamanın ardından dibine kadar içti. Gözlerine dolan yaşlar aldığı lezzetin keyfîni biraz kaçırdı. Ama midesinde hoş bir sıcaklık hissetti.

“Gidip Milva’yı getireyim,” dedi ve kabı cüceye uzattı. “Biz gelene kadar dibine darı ekme sakın.”

Milva, atların yakınına oturmuş, gün boyu at sırtında taşıdığı çilli kızla şakalaşıyordu. Regis’in sıcak ev sahipliğini öğrendiğinde önce omuz silkti ama sonra direnmedi.

Kulübeye birlikte girdiklerinde ekibi mandragora köklerini incelerken buldular.

“Bu bitkiyi ilk kez görüyorum,” dedi Dandelion, uzunca bir yumru kökü parmaklarının arasında çevirirken. “Gerçekten de insan bedenini anımsatıyor biraz.”

“Beli tutulmuş bir insanı,” dedi Zoltan. “Şuradaki de kitaplarda gördüğümüz hamile kadın âdeta. Şunlarsa, izninizle, birbirini beceren iki insana benziyor.”

“Beyniniz sadece buna çalışıyor…” Milva ölçü kabını başına dikti, sonra elini ağzına götürüp şiddetli bir öksürüğe tutuldu. “Ooo, evet… Çok sertmiş! Gerçekten adamotu mu bu? Hey, o zaman büyücü kadınların içtiklerinden içiyoruz biz de! Her zaman bulunmaz bu. Teşekkürler, efendi berber.”

“Ne demek.”

Sürekli yeniden doldurulan ölçü kabı elden ele dolaştı, moralleri düzeltti, coşkuyu körükledi.

“Duyduğum kadarıyla bu mandragora büyük sihir gücüne sahipmiş,” dedi Percival Schuttenbach kendinden emin bir sesle.

“Kesinlikle öyle,” dedi Dandelion, sonra içkiden bir yudum daha aldı, ağzını sildi ve konuşmaya başladı. “Bu konuyla ilgili az mı balat yazıldı sanıyorsunuz? Büyücü kadınlar mandragorayı, ebedî gençliklerini borçlu oldukları iksirlerin yapımında kullanırlar. Büyücü kadınlar adamotundan ayrıca glamarye adında bir merhem yaparlar. Bu merhemi vücuduna süren bir büyücü kadın öylesine güzel ve baş döndürücü olur ki kimse gözünü ondan alamaz. Mandragoranın ayrıca güçlü bir afrodizyak olduğunu ve aşk sihirlerinde, özellikle de kızları uysallaştırmak için kullanıldığını bilmelisiniz. Mandragoraya halk arasında adamotu denmesinin nedeni de budur. Yani bu bitki kızlar açısından mükemmel sayılmasa da erkekler için olağanüstüdür.”

“Sersem herif,” dedi Milva.

“Benim duyduğuma göre,” dedi gnom kabı tek dikişte boşalttıktan sonra, “adamotunun köklerini topraktan çıkarırken bitki canlıymış gibi ağlar, sızlanırmış.”

“Hah,” diye kısa bir kahkaha attı Zoltan ve elindeki kabı tekneden yeniden doldurdu. “Yalnızca sazlansa keşke! Derler ki mandragora öyle iğrenç çığlıklar atarmış ki duyanlar aklını kaçırırmış, ayrıca beddua eder ve onu topraktan çıkaranların üstüne lanetler yağdırırmış. Bu da öldürücü bir etki yaratırmış.”

“Bence palavra.” Milva, Zoltan’ın elinden ölçü kabını aldı, kafasına dikip ağzını sildi. “Bir bitkinin böyle güçleri olamaz.”

“Anlattıkları kelimesi kelimesine doğru!” dedi cüce heyecanla. “Ama bu otları toplayan kurnazlar kendilerini korumanın bir yöntemini bulmuşlar. Adamotu görünce, otların çevresine bir ip doluyorlar, ipin ucuna da bir köpek bağlayıp…”

“Ya da bir domuz,” diye atıldı gnom.

“Ya da bir yabandomuzu,” diye ekledi Dandelion yüzünde ciddi bir ifadeyle.

“Sen ahmaksın, ozan. Burada mesele şu: Bu köpek ya da domuz mandragorayı topraktan çekip çıkarıyor, böylece lanetler ve büyü hayvana bulaşıyor, uzaktaki çalılıkların arkasına gizlenen ot toplayıcısı ise işin içinden sıyrılıyor. Ne diyorsunuz, Bay Regis? Haklı mıyım?”

“Yöntem ilginçmiş,” dedi simyacı, esrarlı bir şekilde gülümseyerek. “Özellikle de yaratıcılık bakımından. Ama fazlaca zorlaştırılmış. Çünkü teorik açıdan ip yeterdi, hayvana gerek yoktu. Bence mandragora ipi kimin çektiğini fark edecek yeteneğe sahip değildir. Lanetler ve beddualar mutlaka ipi etkiler, kaldı ki ip hem daha ucuzdur hem de kullanımı köpeğe kıyasla daha kolaydır, domuzla kıyaslamıyorum bile.”

“Dalga mı geçiyorsunuz?”

“Ne haddime! Dediğim gibi yaratıcılığınıza hayran kaldım. Ne olursa olsun, ortaya atılan genel görüşe karşın mandragora büyü yapmak ya da beddua etmek gibi bir özelliğe sahip değil. Tazeyken ileri derecede zehirli bir bitkidir, öyle ki bu zehir, kökünün çevresindeki toprağa bile bulaşmıştır, içindeki özünün t yüze ya da eldeki bir yaranın üzerine sıçraması, hatta buharının solunması ölümcül olabilir. Ben maske ve eldiven kullanıyorum ama bu, ip yöntemine de karşı olduğumu göstermez.”

“Hmm,” dedi cüce dalgın dalgın. “Koparılan adamotunun korkunç bir çığlık attığı da doğru mu?”

“Mandragoranın ses telleri yoktur,” dedi simyacı istifini bozmadan. “Bitkiler açısından bilinen bir durumdur bu, değil mi? Ancak saptan ayrılan zehrin güçlü bir halüsinasyon etkisi vardır. Sesler, çığlıklar, fısıltılar ve daha başka sesler, zarar gören merkezî sinir sisteminin ürettiği halüsinasyonlardan başka bir şey değildir.”

“Hah, yemin ederim bunu unutmuştum.” Ölçü kabını o sı rada dudaklarına götüren Dandelion’ın ağzından hafif bir çığlık :

< yükseldi. “Mandragora ileri derecede zehirlidir! Ve elime aldım! Şimdi de bunu delirmiş gibi yutuyoruz!”

“Zehirli olan, adamotunun taze köküdür yalnızca,” dedi Regis yatıştırıcı bir sesle. “Benim köklerim bayat olduğu gibi doğru yöntemlerle hazırlanmıştır, ayrıca elde ettiğim öz, filtre edilmiştir. Yani telaşa gerek yok.”

“Elbette yok,” dedi Zoltan. “Madde maddedir, adaçayından, ısırgan otundan, balık çorbasından ve eski ayakkabı bağcıklarından bile elde edilebilir. Ver şu kabı, Dandelion, millet bekliyor.”

Sürekli yeniden doldurulan kap elden ele dolaşıyordu. Herkes rahatına bakıp yere oturmuştu. Witcher tıslayıp sövüyor, durmaksızın pozisyonunu değiştiriyordu çünkü otururken dizinin ağrıları şiddetleniyordu. Regis’in onu dikkatle süzdüğünü fark etmişti.

“Taze bir yara galiba?”

“Sayılmaz aslında. Ama canımı sıkıyor. Ağrıları hafifleten bir ilacın var mıdır acaba?”

“Ağrının türüne bağlı.” Berber belli belirsiz gülümsedi. “Bir de kaynağına. Terinden tuhaf bir koku alıyorum, Witcher. Sen sihirle mi tedavi edildin? Sana sihirli enzimler ve hormonlar mı verdiler?”

“Çeşitli maddeler aldım. Bunların terimden çıktığından haberim yoktu. Müthiş hassas bir burnun var, Regis.”

“Herkesin güçlü bir yanı vardır. Zay ıf olan yanlarını dengelemek içindir bu. Hangi şikâyetin sihirle tedavi edilmişti?”

“Kolum kırılmıştı ve uyluk kemiğim paramparça olmuştu.”

“Ne zamandı bu?”

“Bir aydan fazla oldu.”

“Ve yeniden yürüyebiliyorsun, öyle mi? İnanılır gibi değil. Brokilon <Zrya</‘ları tedavi etti, değil mi?”

“Nereden çıkardın bunu?”

“Kemik dokusunu bu kadar kısa zamanda tedavi edebilen ilaç sadece dryad’larm elinde var. Ellerinin üstünde siyah noktalar görüyorum; conynhael bitkilerinin köklerinin ve al rengindeki karakafes otunun simbiyotik püsküllerinin deriye işlediği noktalar burası. Conynhael’ı kullanmayı dryad’lardan başka kimse bilmez, al karakafes otu ise Brokilon dışında hiçbir yerde yetişmez.”

“Bravo. Kusursuz bir tümdengelim. Ancak benim aklımı başka bir nokta kurcalıyor. Uyluk kemiğimi ve önkolumu kırmışlardı. Ama ben dizimde ve dirseğimde şiddetli ağrılar hissediyorum.”

“Öyledir zaten.” Berber başını salladı. “Dryad’\arm uyguladığı büyü zarar gören kemiklerini eski haline getirip aynı zamanda sinir dokularında küçük çaplı bir ihtilale yol açmış. Bu, en çok eklemlerde hissedilen bir yan etkidir.”

“Peki ne önerirsin bana?”

“Ne yazık ki hiçbir şey. Daha uzun bir süre yağacak yağmuru hissedeceksin. Ağrıların kış aylarında artacak. Ama güçlü ağrı kesiciler önermem sana. Hele uyuşturucular asla. Sen Witcher’sın, senin için hiç ama hiç uygun olmaz.”

“O halde ben de senin mandragorayla tedavi edeceğim kendimi.” Witcher, Milva’nın az önce verdiği dolu ölçü kabını kaldırdı, tek dikişte boşalttı ve gözünden yaşlar gelene kadar öksürdü. “Lanet olsun, şimdiden daha iyiyim.”

“Asıl hastalığını tedavi ettiğinden ben pek emin değilim,” dedi Regis ağzını açmadan gülümseyerek. “Unutma, belirtiler değil bunların nedeni tedavi edilmelidir.”

“Söylediklerin bu Witcher için geçerli değildir,” diye atıldı kıpkırmızı bir yüzle konuşmaları izleyen Dandelion. “İçki onun sıkıntılarına iyi gelir.”

“Sana da iyi gelsin,” dedi Geralt, ozana buz gibi gözlerle bakarak. “Özellikle içkiden dilin dolanıyorsa.”

“İşte bunu hiç sanmam,” diye yeniden gülümsedi berber. “Bu bileşimin içinde güzelavratotu, bolca alkaloit ve de skopolamin var. Mandragora etkisini göstermeden önce karşımda hitabetle parlayacaksınız.”

“Neyle?” diye sordu Percival.

“Konuşkanlığınızla. Özür dilerim, daha basit sözcükler seçelim o halde.”

Geralt ağzını çarpıtıp hafifçe gülümsedi. “Doğru,” dedi. “İnsan kolayca kibarlığa kayıp bu tür sözleri gündelik yaşamda kullanmaya başlıyor. Duyanlar da burnu büyük bir sersem konuşuyor sanıyor.”

“Ya da işi bilen simyacı,” dedi Zoltan Chivay, ölçü kabını tekneye daldırırken.

“Ya da büyücü kadının birini etkilemek için biraz bir şeyler okumuş olan Witcher,” dedi Dandelion gülerek. “Büyücü kadınlar, beyler, özenle seçilmiş lakırdıya bayılırlar. Haksız mıyım, Geralt, hadi ama bir şey…”

“Bir sus hele,” diye sözünü kesti Witcher buz gibi bir sesle. “Bu karışımın içindeki alkaloitler sende etkisini çok hızlı gösteriyor. Yine gevezeliğe başladın.”

“Şu gizli saklı işleri bırak artık, Geralt,” dedi Zoltan yüzünü buruşturarak. “Dandelion yeni pek bir şey anlatmadı bize. Yaşayan bir efsanesin, bunu engelleyemezsin! Senin maceraların kukla tiyatrolarında bile oynanıyor. Aralarında senin şu Guinevere adındaki büyücü kadınla yaşadıklarını anlatan hikâye de var.”

“Yennefer,” diye düzeltti Regis alçak sesle. “Ben de böyle bir oyun izledim. Belleğim yanıltmıyorsa bir cin avı hikayesiydi.”

“O ava ben de katıldım,” diye övündü Dandelion. “Neler neler oldu, bir bilseniz…”

“Herkese anlat.” Geralt ayağa kalktı. “Anlatırken bir şeyler iç ve bolca süsle püsle. Ben biraz dolaşacağım.”

“Dursana,” diye seslendi cüce elini sallayarak. “Gücenecek ne var bunda?”

“Beni yanlış anladın, Zoltan. Mesanemi boşaltmaya gidiyorum. Yaşayan efsaneler de yapar bu işi.”

Gece buz gibi soğuktu. Atlar çifte atıyor, burunlarından soluyordu, burun deliklerinden buharlar fışkırıyordu. Berberin kulübesi, ay ışığında masalımsı bir görüntüye bürünmüştü. Kitaplarda yazan orman cadısının kulübesini andırıyordu.

Geralt’ın ardından dışarı çıkan Milva çekinerek hafifçe öksürdü. Uzun gölgesi Geralt’ınkine karıştı.

“Neden gelmiyorsun içeri?” diye sordu Milva. “Gerçekten kızdın mı onlara?”

“Hayır.”

“O halde neden ay ışığının altında tek başına duruyorsun?”

“Hesap yapıyorum.”

“Hı?”

“Brokilon’dan yola çıkalı on iki gün oldu, altmış mil kadar yol katettim. Söylentilere göre Ciri, Nilfgaard’da, imparatorluğun başkentinde, dolayısıyla onunla aramda yaklaşık iki bin beş yüz mil bulunuyor. Basit bir hesaplamayla ortaya çıkıyor ki bu hızla ancak bir yıl ve dört ayda oraya ulaşabilirim. Ne diyorsun buna?”

“Hiçbir şey.” Milva omuzlarını silkip yeniden hafifçe öksürdü. “Hesabım seninki kadar iyi değildir. Okumam yazmam zaten hiç yok. Ben salak ve basit bir köylü kızıyım. Senin yanına yakışmam. Konuşmak isteyeceğin biri de değilim.”

“Böyle şeyler söyleme.”

“Doğru ama.” Kız hızla döndü. “Şu gün ve mil hesabını neden yaptın bana? Tavsiyede bulunmam için mi? Seni yüreklendireyim diye mi? Korkunu teskin etmem, canını aksayan bacağından daha çok acıtan yasını hafifletmem için mi? Yapamam ben bunu! Senin başka birine ihtiyacın var. Dandelion’ın sözünü ettiği kişiye. O akıllı, kültürlü kadına. Sevdiğin kadına.”

“Dandelion gevezenin biri.”

“Orası öyle. Ama bazen elle tutulur gevezelikler de yapıyor. Gel içeri girelim, sarhoş olmak istiyorum.”

“Milva?”

“Ne var?”

“Arkamdan gelmeye neden karar verdiğini bana hiç açıklamadın.”

“Sen de hiç sormadın.”

“Şimdi soruyorum.”

“Artık çok geç. Kendim bile unuttum.”

Zoltan onları, “Sonunda geldiniz demek,” diye sevinçle karşıladı; sesi artık hissedilir şekilde değişmişti. “Biz burada bir karar aldık, inanmayacaksınız ama Regis de bizimle gelecek.”

“Gerçekten mi?” Witcher, berberi ısrarlı bakışlarla süzdü. “Bu ani karar nereden çıktı böyle?”

“Efendi Zoltan anlattı,” dedi Regis bakışlarını kaçırmadan, “çevrem, göçmenlerin anlattıklarından çok daha ciddi bir savaşla sarılıymış. Dillingen’e dönmek söz konusu değil bu durumda, bu ıssız yerde kalmak da bana çok akıllıca gelmiyor. Tek başıma yola düşmek de öyle.”

“Bizi hiç tanımadığın halde, güvenip yola çıkabileceğin kişiler gibi mi göründük gözüne? Tek bakış yetti mi yani?”

“İki,” dedi berber hafifçe gülümseyerek. “Birinci bakışım, himayeniz altına aldığınız kadınlara oldu. Sonra da çocuklara baktım.”

Zoltan yüksek sesle geğirdi, ölçü kabını teknenin dibine sürttü. “Görüntü yanıltabilir,” diye takıldı. “Belki kadınları esir pazarında satacağız? Percival, şu alete bir şey yap ya da bobinleri gevşet, ne bileyim! Sarhoş olmak istiyoruz ama burundan kan akarmış gibi ince ince damlıyor yalnızca.”

“Soğutucu sempantin çalışmıyor sanırım. Karışım ısınmıştır.”

“Fark etmez. Gece soğuk nasılsa.”

Isınmış ev yapımı içki, sohbeti daha da yoğunlaştırmıştı. Dandelion’ın, Zoltan’ın ve Percival’in yüzleri kızarıyor, sesleri gitgide değişiyordu, hatta ozanın ve gnomun saçmaladıkları bile söylenebilirdi. Herkes acıkmış, soğuk at eti ve kulübede buldukları bayır turpundan yemeye başlamıştı. Ama gözlerinden yaşlar akıyordu çünkü bayır turpu, ev yapımı içki kadar sert ve acıydı.

Yolculuk hedefinin cücelerin güvenli yerleşim alanı Mahakam ormanları içindeki bölge olmaması Regis’i şaşırtmış gibiydi. Çenebazlıkta şimdi Dandelion’ı gölgede bırakan Zoltan, Mahakam’a asla geri dönmeyeceğini söyleyip orada hüküm süren koşullara duyduğu öfkeyi haykırdı, özellikle de siyasete ve Brouver Hoog iktidarına verip veriştirdi. Hoog, Mahakam valisi ve bütün cüce soylarının hâkimiydi.

“İhtiyar bunak!” diye bağırıp sobanın içine tükürdü. “Yüzüne bakınca canlı mıdır, yoksa içine pamuk mu tıkılmıştır anlayamazsınız. Neredeyse hiç hareket etmez, neyse ki böyledir çünkü her kımıldadığında osurur. Ne dediği anlaşılmaz çünkü bıyığı ve sakalı kurumuş lahana çorbasına bulanmıştır. Ama herkesin yaşamını ve her şeyi o tayin eder çünkü o ne dese yapılmak zorundadır.”

“Ama Vali Hoog’un politikasının kötü olduğunu savunmak güçtür,” diye araya girdi Regis. “Onun kararlı önlemleri sayesinde cüceler elflerden ayrıldı ve Scoia’taellerle birlikte savaşmıyor artık. Böylece katliamlar bitti,

Mahakam’a cezalandırma seferi düzenlenmedi. İnsanlar arası ilişkilerde sağlanan güven meyvelerini veriyor.”

“Bok veriyor.” Zoltan, elindeki içki kabını başına dikti. “Sincaplar meselesinde ihtiyarın derdi güven falan değildi, çok sayıda gencin madenlerdeki ve demir atölyelerindeki işlerini bırakıp birliklerin içinde özgür insanlar olarak maceralar yaşayabilmek için elflere katılmasıydı onun sıkıntısı. Bu durum büyüyüp bir soruna dönüşünce Brouver Hoog dizginleri eline aldı. Sincaplar’ın öldürdüğü insanları kıçına sildi, cücelerin bu yüzden katlanmak zorunda kaldığı misillemelere aldırmadı, sizin şu ünlü katliamlar da kılını kıpırdatmadı. Özellikle katliamlar hiçbir zaman umurunda olmadı, bugün hâlâ aldırmıyor çünkü kentlere yerleşen cüceleri dönek olarak görüyor. Ama Mahakam’a düzenlenecek bir cezalandırma seferi riskine gelince ancak gülerim, sevgili arkadaşlar. Ortada böyle bir risk yok, hiçbir zaman da olmadı çünkü kralların hiçbiri Mahakam’a parmağını bile dokundurmaya cesaret edemez. Daha da fazlasını söyleyeyim: hatta Nilfgaardlılar ormanların çevresindeki vadileri ele geçirmiş olsalardı bile Mahakam’a ellerini sürmeye cesaret edemezlerdi. Neden, biliyor musunuz? Söyleyeyim: Mahakam, çelik demektir. Hem de ne çeliktir! Orada kömür var, orada manyetit tunç var, hem de sonsuz miktarlarda. Oysa başka yerlerde yalnızca demir hidroksit çıkar.”

“Mahakam’da bir de teknoloji var,” diye araya girdi Percival Schuttenbach. “Madencilik ve metalürji! Boktan demirci ocakları değil, yüksek fırınlar var. Çekiçli değirmenler ve buharlı şahmerdanlar…”

“Percival, al, devir,” dedi Zoltan, ağzına kadar doldurduğu ölçü kabını gnoma uzatarak, “yoksa teknolojinle ruhumuzu daraltacaksın. Teknoloji meselesini herkes bilir. Ama Mahakam’ın çelik ihraç ettiğini herkes bilmez. Krallıklara ama aynı zamanda Nilfgaard’a da. Biri bize dokunacak olursa atölyeleri yerle bir eder, maden ocaklarının üzerini kapatıveririz. O zaman siz insanlar yine savaşırsınız ama artık tahta sopalarla, taşlarla ve eşeklerin çene kemikleriyle yaparsınız bu işi.”

“Brouver Hoog’a ve Mahakam’daki vaziyete bu kadar öfkeliysen,” dedi Witcher, “o zaman birdenbire neden ‘biz’ dilinde konuşmaya başladın?”

“Eh tabii,” dedi cüce hiddetle, “dayanışma diye bir şey var herhalde! Kendini beğenmiş elflerden daha zeki olduğumuz için biraz gururlandığımı itiraf ediyorum. Bu gerçeği herhalde yadsıyamazsınız? Elfler birkaç yüzyıl, siz insanlar yokmuşsunuz gibi davrandılar. Göğe baktılar, güzel çiçekleri kokladılar, insan görünce gözlerini devirip başlarını çevirdiler. Ama böyle davranarak bir yere gelinmeyeceğini anlayınca ansızın ürküp silahlarına davrandılar. Öldürmeye ve kendilerini öldürtmeye karar verdiler. Biz cüceler ne yaptık peki? Ortama uyum sağladık. Hayır, sizin boyunduruğunuz altına girdiğimizi falan sanmayın. Biz size boyun eğdirdik. Ekonomik anlamda.”

“Doğrusunu isterseniz,” dedi Regis, “siz, elflerden daha kolay uyum sağladınız. Elfleri toprak bir arada tutuyor. Sizi ise soyunuz sopunuz. Soydaşlarınız neredeyse yurdunuz orası sizin. İleriyi göremeyen bir kral Mahakam’a saldıracak olsa bile, madenleri kurutur ve hiç dertlenmeden başka yere göçersiniz. Kuytulardaki başka dağlara. Ya da işte insanların kurduğu kentlere.”

“Öyle tabii! Sizin kentlerinizde rahat yaşanıyor!”

“Gettolarda bile mi?” Dandelion, içkisinden büyük bir yudum içtikten sonra soluk almaya çalıştı.

“Gettonun nesi kötü? Kendim gibiler arasında yaşamayı yeğlerim. Bana ne entegrasyondan?”

“Bizi bir de esnaf birliklerine kabul etseler keşke.” Percival burnunu koluna sildi.

“Sonunda yapacaklar,” dedi cüce kendinden emin bir tonda. “Eğer olmazsa biz de kaldıramayacakları işe girişir ya da kendi birliklerimizi kurarız, kararı rekabet verir.”

“Yine de Mahakam kentlerden daha güvenli,” dedi Regis. “Kentler her an alevler arasında kalabilir. Dağlardaki savaşın gidişatını beklemek daha akıllıca olur.”

“İsteyen gidebilir oralara.” Zoltan, ölçü kabını doldurdu. “Ben özgürlüğü yeğlerim, o da Mahakam’da yok. İhtiyarın iktidarını tahmin edemezsiniz. Son zamanlarda, kendi deyimiyle toplumsal konuların düzenlenmesiyle ilgilenmeye başladı. Pantolon askımızı kullanmak serbest mi, yoksa yasak mı olsun, gibi örneğin. Sazan balığı hemen yenmeli mi, yoksa jelatinin donması mı beklenmelidir? Okarina flütü çalmak bizim yüzlerce yıllık cüce geleneğimizle bağdaşır mı, yoksa çürümüş, dejenere olmuş insan kültürünün uzantısı mıdır? Sürekli sahip olunacak bir zevce için kaç yıl çalıştıktan sonra başvuruda bulunulabilir? Maden ocaklarından kaç metre uzaklıkta pipo içilmesine izin verilmelidir? Hayati önem taşıyan benzeri daha birçok soru işte… Hayır, çocuklar, Karbon Dağı’na dönmeyeceğim. Ömrümü maden ocaklarında geçirmeye niyetim yok. Ocağın içinde geçen kırk yıl, metan gazı işini erkenden bitirmezse tabii. Ama bizim başka planlarımız var, değil mi Percival? Biz geleceğimizi güvence altına aldık…”

“Gelecek, gelecek…” Gnom elindeki ölçü kabını boşalttı, ağzını şaplattı ve bulanık gözleriyle cüceye baktı. “Sevinmekte acele etmeyelim, Zoltan. Çünkü bizi hâlâ ele geçirebilirler ve geleceğimiz yağlı ip olur… Ya da Drakenborg[6].”

[6]Redanya’da, infazların yapıldığı bir kale. (ç. n.)

“Kapa çeneni,” diye homurdandı cüce, gnoma tehdit dolu bir bakış fırlatarak. “Boşboğazlık ediyorsun!”

“Skopolamin,” diye mırıldandı Regis.

Gnom zırvalıyordu. Milva hüzünlenmişti. Zoltan, daha önce gündeme getirdiğini unutup herkese Mahakam valisi ihtiyar bunağı yeniden uzun uzun anlatıyordu. Geralt, bu hikâyeyi daha önce dinlediğini unutup ona ilgiyle kulak veriyordu. Regis de anlatılanları dinliyor, hatta kafayı iyice bulmuş ekibin içindeki tek ayık kafalı kişi oluşuna aldırmayıp arada görüşlerini bildiriyordu. Dandelion lavtasını tıngırdatıp şarkılar söylüyordu.

En güçel kılların pek kibirli olduğunu herkes bilir, Çünkü sert ağaca tırmanmak en :çor iştir.

“Budala,” dedi Milva. Ama Dandelion oralı olmadı.

Büyümden bakirenin de ağacın da dilinden anlayacaksın, Favasını almayı bilip keyfine bakacaksın.

“Kupa, ödül kupası…” diye kekeledi Percival Schuttenbach dili dolaşarak. “Kocaman bir kadeh diyebiliriz… Opalden yapılmış… Tanrım, ne büyük. Montsalvat Dağı’nın zirvesinde bulmuştum. Kenarları akik döşeliydi, kaidesi altındandı. Gerçek bir mucize…” “Şuna içki vermeyin artık,” dedi Zoltan Chivay.

“Dur, dur,” dedi Dandelion merakla; onun da dili dolaşmaya başlamıştı. “Ne oldu sonra o efsane kadehe?”

“Satıp karşılığında bir katır aldım. Yükleri taşıyabilmek için bir katıra ihtiyacım vardı. Korindon ve kristalize karbon. Bunlardan… ee… yığınla vardı yanımda. Yani yüküm o kadar ağırdı ki katır olmadan yerimden kıpırdayamazdım… Hem ne yapacaktım o kupayı?”

“Korindon mu? Kristalize karbon mu?”

“Sizin yakut ve elmas dedikleriniz işte. Çok… ee… işe yarar şeyler.”

“Yaramaz mı!”

“Burgular ve eğeler için. Depolamak için. Yığınla vardı bende…”

“Duyuyorsun, değil mi Geralt?” Zoltan elini salladı, oturuyor olmasına karşın az kalsın devrilecekti. “Kısa boylu ya, çabuk sarhoş oldu. Yığınla elmas görüyor düşünde. Percival, dikkat et de düşün gerçek olmasın. Yarısı bile. Elmaslarla ilgili kısmını kastetmiyorum ama!”

“Düşler, düşler,” diye yine kekelemeye başladı Dandelion. “Ya sen, Geralt? Yine Ciri’yi gördün mü düşünde? Geralt’ın kâhinlere taş çıkaran düşler gördüğünü bilmelisin, Regis! Ciri, sürpriz bir çocuk, Geralt’ın onunla kader bağı var, bu yüzden kızı düşlerinde görüyor. Kızı, onu zorla kaçıran İmparator Emhyr’in elinden almak üzere Nlfgaard’a gittiğimizi de bilmelisin. Tabii orospu çocuğu bunu hesaba katmadı, o daha gözünü

açamadan kızı elinden geri alacağız! Çocuklar, size daha fazlasını anlatmak isterdim ama bir sır bu, derin ve gizli bir sır… Kimsenin duymaması gerekir, anladınız mı? Hiç kimsenin!”

“Ben bir şey duymadım,” dedi Zoltan, Witcher’a arsız bir ifadeyle bakarak. “Kulağımda tıpa var sınırım.”

“Bu tıpalar gerçekten başa bela,” dedi Regis ve kulağını kurcalıyormuş gibi yaptı.

“Nilfgaard’a gidiyoruz,” dedi Dandelion ve dengesini kaybetmemek için cüceye tutundu ama bunun bir çözüm olmadığını çabuk anladı. “Dediğim gibi, bir sır bu. Hedefimiz son derece gizli!”

“Gerçekten de akıllıca gizli tutuluyor.” Berber başını salladı ve öfkeden rengi atan Geralt’a baktı. “Yolculuğunuzun yönüne bakıldığında, en kuşkucu canlı bile nereye gittiğinizi çıkaramazdı.”

“Milva, neyin var?”

“Rahat bırak beni, budala sarhoş.”

“Aa! Kız ağlıyor! Hey, baksanıza…”

“Defolsana sen!” Milva gözündeki yaşları sildi. “Yoksa alnının ortasına yumruğu yiyeceksin, pis şair bozuntusu… Zoltan, ver şu kabı bana…”

“Ortada yok,” diye kekeledi cüce. “Aa, dur, buradaymış. Teşekkürler, berber… Schuttenbach nerede peki?”

“Dışarı çıktı. Az önce. Dandelion, unutma, bana sürpriz çocuğun hikâyesini anlatacaktın.”

“Tamam, birazdan Regis. Hemen bir yudum alıp geliyorum… Sonra sana hepsini anlatacağım… Ciri’yi, Witcher’i… Bütün ayrıntılarıyla…”

“Gebersin orospu çocukları!”

“Bağırma öyle, cüce! Kulübenin önünde uyuyan çocukları uyandıracaksın! “

“Kızma, Milva. Al, bul kafayı.”

“Heyyt!” Dandelion, odaklayamadığı gözlerini kulübenin içinde gezdirdi. “Kontes Lettenhove beni böyle görseydi…”

“Kim?”

“Boş ver. Lanet olsun, bu içki insanın gerçekten dilini çözüyor… Geralt, sana da doldurayım mı bir tane daha? Geralt!”

“Rahat bırak onu,” dedi Milva. “Bırak, düş görsün.”

Köyün dışındaki samanlıktan müzik sesleri geliyordu, oraya henüz yaklaşmadan müziği duymuş ve heyecanlanmışlardı. Davulun ve kontrbasın hafifçe duyulan ritimlerine, yaklaştıkça da kemanlardan ve flütlerden yükselen melodiye farkında olmadan uyarak uygun adımda ilerleyen atların sırtında beşikteymiş sallanıyorlardı. Gökyüzü pırıl pırıldı, dolunayın tahtaların arasındaki boşluklardan girip aydınlattığı samanlık, sihirli bir masal sarayını andırıyordu.

Samanlığın dışı aydınlık ve gürültülüydü, dans eden çiftlerin gölgeleri kıpır kıpırdı.

Onlar içeri girince müzik sustu ve yanlış akortla uzadı. Dans etmekten ter içinde kalmış köylüler kenara çekildiler, balçıkla kaplı zeminden uzaklaşıp duvar diplerine ve direklerin yanına sokuldular. Mistle’ın yanında yürüyen Ciri, kızların iri iri açılan gözlerini, adamların ve delikanlıların sert, inatçı ve her şeye hazır bakışlarını gördü. Gitgide yükselen fısıltıların ve homurdanmaların gaydaları ve kemanları bastırdığını duydu. Fısıltılar… Sıçanlar… Sıçanlar… Haydutlar…

“Korkmayın,” diye seslendi Giselher ve sesleri kesilen müzisyenlere şakırdayan şiş bir kese attı. “Eğlenmeye geldik. Şenlik herkese açık, öyle değil mi?”

“Biralar nerede kaldı?” Kayleigh bir para kesesini boşalttı. “Nerede sizin ev sahipliğiniz?”

“Burası neden bu kadar sessiz?” Alev, çevresine bakındı. Biz dağlardan eğlenmeye geldik. Cenazeye değil!”

Köylülerden biri sonunda korkusunu yenip elinde içinden köpükler taşan bir toprak kupayla Giselher’e yaklaştı. Giselher kupayı hafifçe eğilerek aldı, başına dikip içti, kibarca teşekkür etti. Birkaç delikanlı ortamı hareketlendirmek için bağırıp seslendi. Ötekiler ağzını açmadı.

“Hey, arkadaşlar,” dedi Alev. “Canım dans etmek istiyor ama görüyorum ki önce sizi canlandırmak gerekiyor!”

Samanlığın duvarının önünde üzeri toprak kaplarla dolu kocaman bir masa duruyordu. Dişi elf ellerini çırptı ve bir sıçrayışta meşe masanın üzerine atladı. Köylüler yer açmak için hızla kapları topladılar, yetişemediklerini ise Alev tek bir tekmeyle masadan uzaklaştırdı.

“Evet, sayın çalgıcılar,” dedi ellerini beline dayayıp saçını arkaya atarak. “Maharetinizi gösterin bakalım! Müzik!”

Botunun topuklarıyla hemen ritim vurmaya başladı. Davul bu ritmi tekrarladı, derken kontrbas ve çoban kavalı onlara katıldı. Flütler ve kemanlar da melodiyi yakaladı, daha karmaşık bir ritme taşıdı ve Alev’i adımlarını ve ritmini değiştirmek zorunda bıraktı. Bir kelebek kadar renkli ve hafif olan elf, hiç zorlanmadan müziğe ayak uydurup dans etmeye başladı. Bunun üzerine köylüler de el çırptılar.

“Faika!” diye bağırdı Alev, ağır makyajla büyütülmüş gözlerini kısarak. “Eline kılıcını aldın mı hızlanıyorsun, anladık! Dansta peki? Bana ayak uydurabilecek misin?”

Ciri, Mistle’ın kolundan kurtuldu, boynundaki fuları çözdü, beresini ve kısa ceketini çıkardı. Tek sıçrayışta masanın üzerinde, elfin yanındaydı şimdi. Delikanlıların ateşli çığlıkları eşliğinde davul ve kontrbas gümbürdemeye, tulum inlemeye başladı.

“Çalgıcılar, çalın!” diye bağırdı Alev. “Becerinizi koyun ortaya! Ama hareketli olsun!”

Elf, ellerini beline koyup başını geriye attı, sonra ayakkabılarının topuklarıyla kesik kesik staccato ritmi vurarak dans etmeye başladı. Ciri de kendini bu ritme kaptırıp Alev’in adımlarını tekrarladı. Bunun üzerine elf gülümsedi, havaya sıçradı, ritmini değiştirdi. Ciri, başının ani bir hareketiyle saçlarını arkaya savurup elfın figürlerini hatasız tekrarladı. Şimdi ahenkle dans ediyorlardı, biri diğerinin yansıması gibiydi. Köylüler çığlıklar atıp el çırpıyordu. Kemanlar yüksek perdeden çalıyor, kontrbasın ağır tınısını ve tulumun iniltisini paramparça ediyordu.

Kızlar elleri bellerinde dimdik dans ederken dirsekleri birbirlerine çarpıyordu. Ritmi, topuklarına çakılı demirler veriyor, masa titriyor ve sarsılıyor, havalanan tozlar ispermeçet mumlarının ve el fenerlerinin ışığında uçuşuyordu.

“Daha hızlı!” diye müzisyenlere bağırdı Alev. “Daha canlı!”

Bu artık müzik değil, çılgınlıktı.

“Dans et, Faika! Kendinden geç!”

Topuk, botun burnu, topuk, botun burnu, topuk, botun burnu ve sıçrama, bir omuz hareketi, yumruklar bele, topuk, topuk. Masa sarsılıyor, ışık dalga dalga yayılıyor, kalabalık dalgalanıyor, her şey dalgalanıyor, herkes ama herkes dans ediyor… Kalabalıktan çığlıklar yükseliyor, Giselher çığlık atıyor, Asse çığlık atıyor, Mistle gülüyor, alkışlıyor, herkes alkışlıyor, ayaklarını yere vuruyor, samanlık sarsılıyor, yeryüzü sarsılıyor, dünya sarsılıyor. Dünya mı? Hangi dünya? Dünya diye bir şey kalmadı, yalnızca dans, dans var… Topuk, botun burnu. Topuk… Alev’in dirseği… Ateş, ateş… Kemanlar, flütler, kontrbas ve tulum kişniyor yalnızca, davulcu bagetleri kaldırıp indiriyor öylesine, ona ihtiyaç kalmadı artık, ölçüyü Alev ve Ciri, onların topukları belirliyor, ortalık çınlıyor, masa sarsılıyor, gümbürdüyor ve zamanlık sallandıkça sallanıyor… Ritim, içlerinde ritim var, müzik var, onlar müziğin kendisi. Alev’in siyah saçları alnında ve omuzlarında dans ediyor. Yaylıların telleri ateşli, alevli, en üst noktaya ulaşan bu melodinin etkisiyle birbirine karışıyor. Şakaklar zonkluyor.

Kendinden geçmek. Kendini kaybetmek.

Ben Falka'yım. Her zaman Faika oldum! Dans et, Alev! Alkış tut, Mistle! Kemanlar ve flütler melodiyi sert bir akortla kesiyorlar, Alev ve Ciri topuklularını aynı anda çevirerek dansın sonunu getiriyor ancak dirsekleri arasındaki iletişim o anda bile kesilmiyor. İkisi de soluk soluğa, yanıyor, ter içindeler ve ansızın birbirlerine sokuluyorlar, sarılıyorlar, terlerini, vücutlarının sıcağını ve mutluluklarını birleştiriyorlar. Samanlık, tek ses gibi çıkan bir çığlıkla, onlarca kişinin alkışlarıyla sarsılıyor.

"Faika, şeytansın sen," diyor Alev soluk soluğa. "Günün birinde haydutluktan bıkarsak, dünyayı karış karış dolaşıp ekmeğimizi dansımızla kazanırız…"

Ciri'nin solukları da kesik kesik. Tek sözcük bile çıkamıyor ağzından. Yalnızca gülümsüyor, zoraki. Yanaklarından bir damla yaş süzülüyor.

Kalabalıktan ansızın bir çığlık yükseliyor. Kayleigh, iriyarı bir köylüyü itiyor, köylü onu itiyor, yumruklar havaya kalkıyor. Reef atlayıp araya giriyor, fenerlerin ışığında bir hançer parıldıyor.

"Hayır! Durun!" diye kükrüyor Alev. "Dövüşmek yok! Dans gecesi bu!" Dişi elf, Ciri'yi elinden tutuyor, birlikte yere atlıyorlar. "Çalgıcılar, çalın! Nasıl sıçradığını göstermek isteyen yanımıza gelsin! Kimin cesareti var bakalım?"

Kontrbas tekdüze bir homurtuya başlıyor, bu homurtunun arasına tulumun uzun iniltisi karışıyor, derken kemanların tiz ve çılgın melodisi başlıyor. Köylüler gülüyor, birbirlerini yumruklayıp çekingenliklerini aşıyorlar. Geniş omuzlu ve açık sarı saçlı biri, Alev'i tuttuğu gibi kendine çekiyor. Bir başkası, daha genç ve daha zayıf, Ciri'nin önünde çekinerek eğiliyor. Ciri, başını kibirle arkaya atıyor, ardından davetkâr bir gülümsemeyle delikanlıya bakıyor. Delikanlı onu belinden kavrıyor, Ciri de ellerini onun omuzlarına koyuyor. Bu temas, Ciri'nin bedeninden ateşli bir ok ucu misali geçiyor, içini nabız gibi atan bir arzuyla dolduruyor.

"Daha hareketli, çalgıcılar!"

Samanlık çığlıklarla inliyor, melodinin ritimleriyle sarsılıyor. Ciri dans ediyor.

Kaosun dirilttiği ölü insan vampirdir, diğer adıyla Wardulak'tir. İlk yaşamını nasıl bir gecedeyitirdiyse, İkinciyi deyine bir gecede kazanır. Tabutunu ay ışığında terk eder ve ay ışığının onu götürdüğü yere tek başına gidebilir; uyuyan bakirelerin ya da genç köylü uşakların üzerlerine eğilir ve onları uyandırmaksızın tatlı kanlarını emer.

Physiologus

Köylüler bol miktarda sarımsak yemiş ve ne olur ne olmaz diye boyunlarına sarımsak çelenkleri asmışlardı. Birçoğu, genellikle kadınlar, sarımsakları bütün bütün her yerlerine tıkıştırıyorlardı. Bütün köy korkunç bir biçimde sarımsak kokuyordu; köylüler böyle yaparak sanki güvende olduklarını, vampirin onlara zarar veremeyeceğini düşünüyordu. Ama vampir çok geçmeden uçarak gelmiş, üstüne üstlük hiç irkilmemiş, dişlerini gıcırdatarak gülmüş ve onlarla alay etmişti. "Kendinize baharat katmakla iyi etmişsiniz," diye seslenmişti, "sizi hemen yiyeceğim çünkü baharatlı et ağız tadıma tam uygundur. Üzerinize tuz ve karabiber serpin, bir de hardalı unutmayın. "

Silvester Bugiardo, Liber Tenebrarum ya da Bilimin Asla Açıklayamadığı Gerçek ve Korkunç Olaylar Kitabı

Yukarıda, en tepelerde, Ölgün ay ışığında, Kapkara bir ölü uçar, Korkmaz mısın sen küçük kız?

Halk türküsü

Bölüm 4

Kuşlar, her zaman olduğu gibi gün doğmadan önce gelmiş, şafak vaktinin kurşuni ve sisli suskunluğunu müthiş bir cıvıltı patlamasıyla doldurmuştu. Yine her zaman olduğu gibi, yola koyulmaya hazır durumda bekleyen ilk kişiler Kernowlu suskun kadınlar ve çocuklarıydı. Berber Emiel Regis de onlar kadar hızlı ve enerji doluydu, yürüyüş değneği ve deriden sırt çantasıyla onlara katılmıştı. Ekibin, damıtma aletinin ürünüyle bir gece önce yakından ilgilenmiş olan diğer üyeleri onlar kadar canlı değildi. Sabah

serinliği içkicileri kendine getirdiyse de ev yapımı mandragora içkisinin etkilerini tümüyle yok edememişti. Geralt, kerpiç kulübenin bir köşesinde ayıldığında başı Milva'nın kucağındaydı. Zoltan ve Dandelion, sarmaş dolaş halde adamotu kökü yığınının üzerinde yatıyor ve duvarlarda asılı kokulu bitki demederi horultularından sallanıyordu. Percival kendine geldiğinde kulübenin arkasındaki çitlembik çalılıklarının içinde iki büklüm halde yatıyordu, üzeri ise Regis'in ayaklarını silmeye kullandığı saman paspasla örtülüydü. Beşinde de farklı farklı olsa da belirgin bitkinlik belirtileri vardı ve susuzluklarını kaynaktan gidermek üzere toplanmışlardı.

Sabah sisi dağılıp kızıl bir topa dönüşmüş olan güneş, Fen Carn'ın karaçamlarının tepesinde yükseldiğinde, ekip artık yola çıkmış, höyüklerin arasında gayretle ilerliyordu. Başı Regis çekiyordu, onun arkasından Percival ve Dandelion canlanmak için üç kız kardeş ve demir kurt halatını bir ağızdan söyleyerek geliyordu. Onların arkasında dizginlerinden tuttuğu kahverengi atının yanından yorgun argın yürüyen Zoltan Chivay vardı. Berberin yardımıyla bulduğu dallı budaklı bir dişbudak değnekle şimdi yanından geçtikleri dev menhirlere vura vura ilerliyor, bu taşların altında nicedir uyuyan elflere ebedî huzur diliyordu. Kanatlarını açmış omzunda oturan Duda arada sırada ne söylediği anlaşılamayan huysuz sesler çıkarıyordu.

Damıtılmış adamotu en çok Milva'nın direncini kırmıştı. Kız güçlükle yürüyordu, ter içindeydi, solgun ve az sonra birini sokacak eşekarısı gibi öfkeliydi, atının eyerinde oturan örgülü saçlı kızın başlattığı muhabbete bile katılmıyordu. Geralt bu durumda onunla konuşmayı denemedi bile; zaten onun da keyfi hiç yerinde değildi.

Sisin ve yüksek ama akşamdan kalma seslerle anlatılan demir kurt hikâyesinin etkisiyle kendilerini hiç beklemedikleri bir anda bir grup köylünün karşısında bulmuşlardı. Ama köylüler onların seslerini uzaktan duymuş, bekliyorlardı. Zemine çakılı monolitlerin arasında duruyorlar ve sırtlarındaki boz rengi gömlekler kusursuz bir kamuflaj oluşturuyordu. Zoltan onları da mezar taşı sandığı için az kalsın içlerinden birinin tepesine dişbudak değneğini indirecekti.

"Ooooo!" dedi sonra. "Kusura bakmayın, sizi görmedim. İyi günler! Merhaba!"

On kadar köylü, her kafadan bir ses çıkararak bu selama karşılık verdi ve gelenleri sert bakışlarla süzdü. Ellerinde kürekler, kazmalar ve uçları sivriltilmiş uzun sopalar vardı.

“Merhaba,” diye tekrarladı cüce. “Chotla kıyısındaki kamptan geliyorsunuz sanırım. Doğru mu?”

Köylülerden biri, yanıt vermek yerine ötekilere Milva’nın atını gösterdi. “Karayağız,” dedi. “Gördünüz mü?”

“Karayağız,” diye yineledi bir başkası ve dudaklarını yaladı.

“Gerçekten, bir karayağız. İyi denk geldi.”

“Hey!” Zoltan bakışları ve hareketleri fark etmişti. “Evet, karayağız. Ne var yani? Bu bir at, zürafa değil, şaşılacak bir durum yok. Arkadaşlar, burada, bu mezarlıkta ne yapıyorsunuz öyle?”

“Ya siz?” Köylü, konvoyu ters ters süzdü. “Ne arıyorsunuz burada?”

“Bu araziyi satın aldık.” Cüce, adamın gözlerinin içine bakıp değneğini bir menhire vurdu. “Dolandırılmış olabilir miyiz diye araziyi adımlarımızla ölçüyoruz.”

“Biz de fangpir avına çıktık!”

“Ne avına?”

“Fangpir,” diye üstüne basarak tekrarladı köylülerin en yaşlısı ve kirden sertleşmiş olan keçe takkesinin üstünden başını kaşıdı. “Lanet olası şuralarda bir yerde yaşıyor olmalı. Dişbudaktan kamalar yaptık, uçlarını iyice sivrilttik, canavarı bir bulalım delik deşik edeceğiz, bir daha doğrulamayacak.”

“Çift gözlü taslarımıza papaz efendiden aldığımız kutsanmış su doldurduk bir de!” diye bağırdı başka bir köylü meydan okuyarak ve tasları gösterdi. “Kan emicinin üzerine serpeceğiz, sonsuza kadar defolsun diye!”

“Ha, ha, ha,” diye güldü Zoltan Chivay. “Görüyorum ki avınıza eni konu hazırlanmış ve her ayrıntıyı iyice düşünmüşsünüz. Vampir diyorsunuz, öyle mi? Siz ne kadar şanslı ve iyi insanlarmışsınız! Aramızda bir vampir uzmanı bulunuyor çünkü…”

Ansızın susup alçak sesle sövdü çünkü Witcher kaval kemiğine sağlam bir tekme savurmuştu.

“Sözünü ettiğiniz vampiri kim gördü?” diye sordu Geralt ve yol arkadaşını anlamlı bir bakışla susturdu. “Onu burada aramanız gerektiğini nereden biliyorsunuz?”

Köylüler kendi aralarında fısır fısır konuşmaya başladılar.

“Kimse görmedi,” diye sonunda bir itirafta bulundu keçe takkeli. “Sesini de duymadık. Zaten nasıl görebiliriz, geceleri karanlıkta uçuyor! Yarasa kanatlarıyla çıt çıkarmadan uçuyor, sesini nasıl duyabiliriz?”

“Fangpiri görmedik,” diye söze karıştı bir başka köylü. “Ama yarattığı felaketler korkunç izler bırakıyor. Dolunay başladığından beri her gece içimizden birini öldürüyor. İki kişiyi, bir kadını ve bir oğlanı paramparça, lime lime etti. Korkunç! İnsanların kollarını koparıp damarlarındaki bütün kanı emmiş! Elimizi kolumuzu bağlayıp üçüncü geceyi mi bekleyelim?”

“Bunu bir vampirin yaptığını kim söylüyor? Ya yırtıcı bir hayvansa? Mezarlıkta vampir aramayı kim akıl etti?”

“Papaz efendi söyledi. Bilgili ve dindar bir zattır, onu bizim aramıza gönderdikleri için tanrılara şükrediyoruz. Üstümüze bir fangpir çöktüğünü hemen anladı. Yeterince dua etmediğimizden ve bir tapınak yapılması için bağışta bulunmadığımızdan ötürü cezalandırılmışız. Şimdi evinde dualar ediyor. Bize de bu yaşayan ölünün gündüzleri yattığı mezarı bulmamızı söyledi.”

“Burayı mı tarif etti?”

“Vampirin mezarını mezarlıkta değil de nerede arayalım peki? Üstelik elf mezarlığı burası. Elflerin hain ve imansız bir ırk olduğunu, ölen iki elften

birinin lanet olası bir yaşayan ölüye dönüştüğünü çocuklar bile bilir. Bütün kötülükler elflerden gelir!”

“Bir de rahiplerden.” Zoltan ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Doğru. Çocuklar bile bilir bunu. Papazın evi buraya uzak mı?”

“Yok, sayılmaz…”

“Şunlarla konuşup durmayın, Peder Haferohm,” diye homurdandı saçlarıyla kaşları iç içe girmiş ve az önce de sert davranmış olan köylü. “Kim bilir neyin nesi bunlar? Tehlikeli bir çeteye benziyorlar! Hadi, işimize bakalım. Bize atı versinler, sonra herkes yoluna gitsin.”

“Evet, haklı,” dedi yaşça büyük olan köylü. “İşimize bakalım, zaman ilerliyor. Verin atı. Şu karayağızı. Fangpiri aramak için ihtiyacımız var. Genç hanım, indir çocuğu eyerden.”

Baştan beri umursamaz bir ifadeyle göğe bakan Milva gözünü köylüye dikti ve yüz ifadesi gitgide gerildi.

“Benimle mi konuşuyorsun, köylü?”

“Evet, seninle. Ver karayağızı, bize lazım.”

Milva, terli ensesini ovaladı, dişlerini birbirine geçirdi, yorgun gözlerinde kurtları anımsatan bir ifade belirmişti şimdi.

“Sizin derdiniz nedir, millet?” Witcher ortamı yumuşatmaya çalışarak gülümsedi. “Şu pek bir kibarca istediğiniz atı ne yapacaksınız?”

“Yaşayan ölünün mezarını başka nasıl bulalım peki? Bunu herkes bilir: Siyah bir atın sırtında mezarlıktan geçeceksin, at bir mezarın önünde durur ve kımıldamazsa fangpir orada yatıyor demektir. O mezarı kazacaksın ve kavaktan yapılmış bir kamayı içinde gezdireceksin. Hiç direnmeyin, bizim için ölüm kalım meselesi! Bu karayağızı almalıyız!”

“Başka renk bir at olsa,” dedi Dandelion yumuşak bir sesle ve Pegasus’un dizginlerini köylüye doğru uzattı, “işinizi görmez mi?”

“Kesinlikle görmez.”

“O zaman şansınıza küsün,” dedi Milva dişlerinin arasından. “Ben de vermiyorum.”

“Ne demek vermiyorum? Sen söylediklerimi duymadın galiba, kadın? Almak zorundayız!”

“Ama ben vermek zorunda değilim.”

“Anlaşmanın bir yolu var,” dedi Regis dostane bir tavırla. “Anladığım kadarıyla, Hanımefendi Milva atını yabancı ellere vermemek için direniyor…”

“Aynen.” Milva yere okkalı bir tükürük attı. “Düşüncesi bile itici geliyor.”

“Herkesi memnun edecek bir çözüm var,” dedi berber sakin bir sesle. “Hanımefendi Milva karayağızın sırtına oturup şu önemli mezarlık turunu kendi atsın.”

“Salaklar gibi mezarlığın içinde dolanmam ben!”

“Senden bunu isteyen yok zaten, kadın!” diye bağırdı saçlarıyla kaşları birbirine girmiş olan adam. “Bu iş için adam gerek, adamakıllı bir herif, karılar evlerinde tencerelerinin başında otursun. Tabii bir kıza daha sonra ihtiyacımız olacak çünkü bakire gözyaşları yaşayan ölülere karşı birebirdir, fangpiri bu gözyaşlarıyla ıslatırsan fitil gibi alevlenir. Ama bu yaşları oğlanlarla fingirdememiş bir bakirenin dökmesi gerekir. Senin böyle biri olduğunu sanmam, kadın. Yani hiçbir işe yaramazsın.”

Milva, öne doğru hızla hamle yaptı, hızlı bir hareketle sağ yumruğunu savurdu. Bir çatırtı duyuldu, köylünün başı arkaya doğru savruldu, bunun üzerine sakallı çenesi ve boynu tam bir hedef haline geldi. Milva bir adım daha yaklaştı, elini açıp olanca gücüyle adama bir şaplak indirdi, aynı anda kalçasını ve omzunu çevirdiği için darbenin şiddeti katlarca arttı. Köylü geriye doğru sendeledi, bir ayağı diğer ayağına dolandı, düştü ve başının arkasını gümbürtüyle bir mezar taşına çarptı.

“Ne işe yaradığımı şimdi gördün,” dedi Milva öfkeden titreyen bir sesle ve elini ovuşturdu. “Hangimizin adamakıllı bir herif olduğunu, hangimizin tencerelerin başında durması gerektiğini gördün. Gerçekten, yumruklaşmak gibisi yok, sonrasında her şey ortaya çıkıyor. Kimin adam ve adamakıllı bir herif olduğu, kimin ayaklarının yere bastığı, kimin ise angut ve sünepe olduğu, yeri boyladığı hemen anlaşılıyor. Haksız mıyım, köylüler?”

Ağızları şaşkınlıktan açık kalan köylüler yanıt vermediler. Keçe takkeli, yerde yatan adamın yanına çömeldi ve hafifçe yanağına vurdu. Hiç tepki alamadı.

“Ölmüş,” diye inleyerek başını kaldırdı. “Öldürdün onu. Bunu nasıl yapabildin, kız? Bir insanı nasıl durduk yere vurup öldürebildin?”

“Böyle olsun istemedim,” diye fısıldadı Milva, elleri yanlarına düştü, benzi kül gibi oldu. Ardından kimsenin ondan beklemediği bir şey yaptı.

Arkasını döndü, sendeledi, başını bir menhire dayayıp kustu, kustu.

“Neyi var?”

“Hafif bir beyin sarsıntısı,” dedi Regis ayağa kalkıp sırt çantasının tokasını takarken. “Başı zarar görmemiş. Bilinci yerine geldi. Olanları hatırlıyor, adını söyleyebiliyor. Bu iyiye işaret. Neyse ki Hanımefendi Milva’nın duygusal tepkisi boşa çıktı.”

Witcher bir kayanın dibine oturmuş göğü seyreden Milva’ya baktı. “Çabuk duygulanan küçükhanım değildir o, böyle şeyler ona dokunmaz,” diye mırıldandı. “Ben olsam suçu dün geceki ev yapımı güzelavratotlu içkiye yüklerim.”

“Ondan önce de küsmüştü,” diye usulca araya girdi Zoltan. “Önceki gün, sabaha karşı. Siz henüz uyuyordunuz. Turlough’da yediğimiz mantarlardan oldu bence. Benim de iki gün boyunca karnım ağrıdı.”

Regis, Witcher’a kırlaşmış kaşlarının altından tuhaf bir biçimde baktı, manidar bir gülümsemenin ardından siyah yün paltosuna sarındı.

Geralt, Milva’nın yanına gidip hafifçe öksürdü. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Berbat. Köylü nasıl oldu?”

“Yeni bir gelişme yok. Kendine geldi. Ama Regis ayağa kalkmasını yasakladı. Köylüler şu sırada bir sedye yapıyorlar, sedyeyi iki atın arasına yerleştirip öyle taşıyacağız.”

“Benim karayağızı alın.”

“Pegasus’u ve kahverengiyi hazırladık. Onlar daha sakin. Hadi kalk, yola çıkma zamanı geldi.”

Sayısı artan ekip şimdi bir cenaze alayını andırıyor ve cenaze taşıyormuş gibi ağır ağır yürüyordu.

“Şu vampir meselesine ne diyorsun?” diye Witcher’a sordu Zoltan Chivay. “Bu hikâyeye inandın mı?”

“Ölü görmedim. Bir şey söyleyemem.”

“Yalan söyledikleri aşikâr,” dedi Dandelion kendinden emin bir tavırla. “Köylüler, cesetlerin paramparça edildiğini anlattılar. Vampirler kimseyi parçalamaz. Bir damarı ısırıp içindeki kanı emer, geriye çok belirgin iki diş izi bırakır. Kurban genelde hayatını kaybetmez. Bu konuda bir uzmanlık kitabı okudum. Bakirelerin kuğu boyunlarındaki ısırma izlerini gösteren gravürler vardı içinde. Doğrula bunu, Geralt.”

“Neyi doğrulayacağım? O gravürleri görmedim ben. Ayrıca bakirelerden de pek anlamam.”

“Alay etme. Vampir ısırığı izlerini mutlaka çok kereler gördün. Vampirin kurbanını parçalara ayırdığı bir vakaya rastladın mı hiç?”

“Hayır. Öyle bir şey olmaz.”

“Ali vampirler asla böyle bir şey yapmaz,” diye yumuşak bir sesle araya girdi Emiel Regis. “Bildiğim kadarıyla alp, katakan, mula, bruxa ve

nosferat bu tür korkunç yaralanmalara yol açmaz. Buna karşın nietopyr ve ekimma kurbanlarının cesetlerine karşı çok acımasız davranır.”

“Bravo.” Geralt ona samimi bir şaşkınlıkla baktı. “Tek bir vampir türünü bile atlamadın. Üstelik yalnızca masallarda adı geçen efsanevi türlerden söz etmedin. Gerçekten etkileyici bir bilgi. Bu durumda bilmen gereken bir nokta daha var: ekimmalar ve nietopyrler bu iklimde kesinlikle bulunmaz.”

“Nasıl yani?” diye tısladı Zoltan, dişbudak değneğini havada çevirirken. “O zaman bizim iklimimizde kadınla çocuğu kim parçaladı? Bir çaresizlik krizine kapılıp kendileri mi yaptı?”

“Bu tür bir şeyi yapabileceklerini bildiğimiz canlıların uzunca bir listesi var. Savaş dönemlerinde çok yaygın bir sıkıntı olan yabani köpek sürüsüyle başlayabiliriz. Bu köpeklerin neler yapabileceğini tahmin edemezsiniz. Ne oldukları çözülemeyen canavarların parçaladığı sanılan kurbanların yarısı gerçekte köpeklerin eline düşmüştür.”

“Yani bir canavarı hesaba katmıyor musun?”

“Katmaz olur muyum? Bir striga yapmış olabilir, harpia, graveir, gulgul..

“Vampir değil mi?”

“Çok zor.”

“Köylüler bir rahipten söz ettiler,” diye anımsattı Percival Schuttenbach. “Rahipler vampirlerden anlar mı?”

“Bazıları birçok konuda oldukça bilgi sahibidir, fikirlerini dinlemek çoğu zaman işe yarar. Ama ne yazık ki her vaka için geçerli değildir.”

“Özellikle de göçmenlerle birlikte ormanlarda dolaşıldığı vakalar için,” dedi cüce burnundan soluyarak. “Bu kişi bence kültürsüz, kaba saba bir münzevi. Rahip, köylüleri araştırmaları için senin mezarlığa yollamış, Regis. Dolunayda mandragora topladığın gecelerde vampir görmedin mi hiç? En küçüğünü bile? Miniciğini?”

“Hayır, asla.” Berberin dudaklarında bir gülümseme belirir gibi oldu. “Ama bunda şaşılacak bir şey yok. Az önce duydunuz; vampir, yarasa kanatlarıyla çıt çıkarmadan uçuyormuş. Yani kolayca gözden kaçabilir.”

“Ve de kimselerin olmadığı ve öncesinde de gitmediği yerlerde kolayca görülebilir,” dedi Geralt. “Gençliğimde zamanımı ve enerjimi, muhtar başta olmak üzere bütün köyün gördüğü ve müthiş ayrıntılarla anlattığı hortlakların ve hurafelerin peşinde koşmakla boşa harcardım. Bir seferinde, sözümona bir vampirin ■

musallat olduğu bir köşkte iki ay boyunca yaşamıştım. Vampir falan yoktu. Ama yemekler fena değildi.”

“Ama vampir söylentilerinin boş çıkmadığı vakalara da rastlamışsındır mutlaka,” dedi Regis, Witcher’a bakmadan. “Böyle durumlarda zamanını ve enerjini boşa harcamamışsındır diye > düşünüyorum. Canavar, kılıcınla mı can vermişti?”

“Öyle vakalar oldu.”

“Öyle ya da böyle,” dedi Zoltan, “köylüler şanslıymış. Ben bu kampta Munro Bruys’u ve öteki çocukları beklemeyi düşünüyorum ve bir mola size de iyi gelecektir. Kadınla çocuğu her kim öldürdüyse, kampta bir Witcher’in bulunması başına bayağı iş açacaktır.”

“Konu açılmışken,” dedi Geralt sert bir bakışla, “kim olduğumu etrafta anlatmamanızı önemle rica ediyorum. Bu rica özellikle seni ilgilendiriyor, Dandelion.” -?

“Nasıl istersen.” Cüce başını salladı. “Kendince gerekçelerin vardır. İyi ki vaktinde uyardın çünkü kamp yeri göründü bile.”

“Yalnızca görünmedi, sesler de geliyor,” dedi uzun süredir ağzını açmayan Milva. “Ne korkunç gürültü bu böyle!”

“Bizim buradan duyduğumuz,” dedi Dandelion yüzünde bilmiş bir ifadeyle, “bir göçmen kampının bildik senfonisidir. Her zaman olduğu gibi yüzlerce insan gırtlağı beste yapar, birkaç inek, koyun ve kaz onlara eşlik eder.

Sololarda kavgaya tutuşmuş kadınlar, dövüşen çocuklar, öten bir horoz ve yanılmıyorsam kuyruğuna deve dikeni batırılmış bir eşek vardır. Senfoninin adı: ‘Ölüm kalım savaşında insan kalabalığı’.”

“Senfoni,” dedi Regis, soylu burnunun kanatlarını oynatarak, “her zaman akustik ve kokuludur. Ölüm kalım savaşı veren kalabalıktan nefis bir koku yayılır, onsuz yaşanılamayacağı sanılan pişmiş lahana kokusudur bu. Buna ayrıca denk gelen her yerde, genellikle de kampın kenarlarında karşılanan fizyolojik ihtiyaçların kokusal ahengi de karışır. Ölüm kalım savaşının neden hela kazma konusundaki isteksizlikle ifade edildiğini hiçbir zaman anlamamışımdır!”

“Bu ukala lakırdınızla cehennemi boylayın,” dedi Milva kızarak. “Bir sürü bilmiş laf ediyorsunuz, oysa birkaç sözcük yeterli: Bok ve lahana kokusu geliyor!”

“Bok ve lahana birbirinden ayrılmaz,” dedi Percival Schuttenbach, bir özdeyiş yumurtlamasına. “Biri diğerini tetikler. Bir devridaim makinesi.”

Gürültülü ve kötü kokulu kamp yerine ulaşıp kamp ateşinin, arabaların ve ağaç dallarından yapılmış barınakların arasında dolaşmaya başlayınca oradaki iki yüzü aşkın göçmenin ilgi odağı olup çıkmışlardı. Gösterilen ilgi inanılmaz bir hızla artıyordu; ansızın biri sızlanıyor, biri bağırıyor, biri birinin boynuna atılıyor, biri çılgın kahkahalar atarken bir başkası sarsılarak ağlamaya başlıyordu. Tarifsiz bir kargaşa başlamıştı. Çocukların, kadınların ve erkeklerin bağrışmaları ve itişip kakışmalarından mesele önce anlaşılamamış ama bir süre sonra ortaya çıkmıştı. Yanlarında getirdikleri Kernowlu kadınlardan ikisi, öldüğünü ya da savaşta kaybolduğunu sandığı kocasını ve erkek kardeşini bulmuştu. Sevinç gözyaşları artık dinmek bilmiyordu.

“Böylesine sıradan bir duygusallık,” dedi Dandelion, dokunaklı sahneyi göstererek, “yalnızca gerçek hayatta yaşanabilir. Balatlarımdan birini böyle sonlandıracak olsam benimle acımasızca dalga geçerlerdi.”

“Kuşkusuz,” dedi Zoltan. “Ama böyle sıradanlıklar bizi yine de mutlu ediyor. Kader insanın elinden bir şeyi almak yerine ona bir şey armağan

edince yürekler bir hoş oluyor. Eh, kadınlardan kurtulduk şimdi. Buraya getirdik, olmaları gereken yere vardılar. Gelin, burada işimiz kalmadı artık.”

Witcher bir an gitmekte acele etmemeyi önerme ihtiyacı hissetti çünkü kadınlardan hiç değilse birinin cüceye teşekkür etmesi gerektiğini anlayacağını düşünüyordu. Ama sonra fikrini değiştirdi çünkü bu yönde hiçbir belirti yoktu. Kavuşma heyecanı içindeki kadınlar, orada durduğunun farkında bile değillerdi.

“Ne bekliyorsun?” diye sordu Zoltan. “Şükranlarından seni çiçeklere boğmalarını mı? Ağzına bal çalmalarını mı? Çekip gidelim, burada işimiz kalmadı.”

“Kesinlikle haklısın.”

Henüz yola koyulmuşlardı ki kuş cıvıltısını andıran bir sesle durdular. Saçları örgülü, çilli kız arkalarından koşarak yetişmişti. Soluk soluğaydı ama elinde koca bir demet çiçek tutuyordu.

“Çok teşekkürler,” diye cıvıldadı kız, “beni, minik erkek kardeşimi ve de annemi koruduğunuz için. Bize iyi davrandığınız ve yaptığınız her şey için. Bu çiçekleri sizin için topladım.”

“Teşekkürler,” dedi Zoltan Chivay.

“Sizler iyi yüreklisiniz,” dedi kız ve saç örgüsünün ucunu ağzına soktu. “O teyzenin anlattıklarının hiçbirine inanmıyorum. Siz iğrenç yeraltı yaratıkları değilsiniz. Sen kır saçlı mağara kaçkını değilsin, sen de Dandelion amca, gürültücü hindi değilsin. O teyzenin söyledikleri doğru değil. Ve sen Maria teyze, eli yaylı pasaklı değilsin, sen Maria teyzesin ve ben seni çok sevdim. En güzel çiçekleri senin için topladım.”

“Teşekkür ederim,” dedi Milva. Sesi biraz değişmişti.

“Hepimiz teşekkür ediyoruz,” diye tekrar etti Zoltan. “Hey, Percival, iğrenç yeraltı yaratığı, çocuğa ayrılırken anı olarak kalacak bir şey ver. Ceplerinden birinde işine yaramayacak bir taş vardır senin? “

“Var. Al, küçükhanım. Berilyum alüminyum oksit silikat, halk arasındaki adıyla…”

“Zümrüt,” diye cümleyi tamamladı cüce. “Çocuğun aklını karıştırma, nasılsa hafızasına almayacak.”

“Nasıl güzel! Yemyeşil! Çok ama çok teşekkürler!”

“Sana uğur getirsin.”

“Ve sakın kaybetme,” diye mırıldandı Dandelion. “Çünkü şu minik taş, küçük bir çiftlik değerinde.”

“Her neyse.” Zoltan, kızın verdiği kantaronları beresine tutturdu. “Diğerlerinden farksız bir taş, konuşacak bir şey yok. Hoşça kal, küçük kız. Artık gidiyoruz, bir yerde nehrin kıyısına oturup Bruys’u, Yazon Varda’yı ve ötekileri bekliyoruz. Artık neredeyse gelirler. Bu kadar geç kalmış olmaları tuhaf zaten. Lanet olsun, iskambilleri ellerinden almayı unuttum. Bahse girerim, bir yerde oturmuş grizu oynuyorlardır!”

“Atlar acıkmış ve susamıştır,” dedi Milva. “Hadi, nehir kıyısına inelim.”

“Belki bize göre de sıcak bir yemek vardır,” diye ekledi Dandelion. “Percival, hadi git şu kampı bir dolan ama burnunu da kullanmayı unutma. En güzel yemeklerin piştiği yerden bir şeyler getir.”

Nehir kıyısına geçiş noktasının kapatılmış olmasına çok şaşırdılar. Suvatın başında nöbet tutan köylüler at başına bir para istiyordu. Milva ve Zoltan çok sinirlendi ama Geralt kavganın ve dikkatlerin üzerlerine çekilmesinin önüne geçmek istediği için onları yatıştırdı ve Dandelion ceplerinin dibinde bulduğu bozuk paraları köylülere verdi.

Çok geçmeden Percival Schuttenbach dönüp geldi, öfkeliydi.

“Yiyecek bir şeyler bulabildin mi?”

Gnom sümkürdü ve elini önünden geçen bir koyunun postuna sildi.

“Buldum. Ama olanaklarımız bunlara ulaşmaya yeter mi bilmiyorum. Burada her şeyin karşılığında para istiyorlar ve fiyatlar soluk kesen cinsten. Unun ve arpanın yarım kilosu bir kron. Bir tabak su gibi çorba iki İngiliz altını. Chotla’dan tuttukları çopra balığından yaptıkları küçük bir tencere çorbaya istedikleri paraya biz Dillingen’de yarım kilo somon füme…”

“At yemi peki?”

“Bir kova yulaf bir gümüş sikke.”

“Ne dedin?” diye kükredi cüce. “Ne kadar?”

“Ne kadar, ne kadar,” diye homurdandı Milva. “Ne kadar olduğunu atlara sor. Otlanmaya bırakırsak devrilip kalacaklar! Ayrıca burada o bile yok!”

*

I

ANDRZEJ SAPKOWSKI

Açıkça ortada olan gerçekleri tartışmanın bir anlamı yoktu. Yulafların başındaki köylüyle pazarlık da bir işe yaramamıştı. Adam, Dandelion’ın kalan parasını aldıktan sonra, Zoltan’ın hakaretlerini ek bir ödeme olarak kabul etti. Ama atlar başlarını yulaf çuvallarına sokarken belli ki çok mutluydu.

“Lanet olası dolandırıcılar!” diye bağırdı cüce ve hırsını önlerinden geçen arabaların tekerleklerine birkaç değnek indirmekten aldı. “Havanın bedava olmasına, aldığımız her soluk karşılığında yarım para istememelerine şaştım doğrusu! Ya da sıçmaya beşlik!”

“Yüksek fizyolojik ihtiyaçların bedeli vardır,” dedi Regis ciddi bir ifadeyle. “Direklerin üzerine çekilmiş şu brandayı görüyor musunuz? Bir de yanı başında duran köylüyü? Kendi öz kızı için pazarlık yapıyor. Ayaküstü fiyat belirliyorlar. Az önce onu birinden tavuk alırken gördüm.”

“Soyunuzun geleceğini çok karanlık görüyorum, insanlar,” dedi Zoltan Chivay suratını asarak. “Bu dünyadaki basiretli her canlı başı derde

girdiğinde, bir felaket yaşadığında kendi cinsinden olan canlıların yanına sığınır çünkü diğerlerinin desteğiyle zor günleri daha kolay atlatır. Ama siz insanlar başkasının felaketinden nasıl kazanç sağlayacağınıza bakıyorsunuz. Açlık dönemlerinde yiyecekler paylaşılmıyor, aksine güçsüz olanlar parçalanıp yeniyor. Bu, kurtlar arasında rastladığımız bir yöntemdir, en sağlıklı ve güçlü olanın hayatta kalmasını sağlar. Ama basiretli ırklarda böylesi bir ayıklama genelde en büyük orospu çocuklarının hayatta kalmalarına ve hükmetmelerine olanak sağlıyor. Bundan sonuç 1 çıkarmayı ve öngörüde bulunmayı size bırakıyorum."

j Dandelion şiddetle itiraz edip cüceler arasında yaşanan çok daha büyük dolandırıcılık ve açgözlülük örneklerini sıraladıysa * da Zoltan ve Percival ağızlarıyla yellenme sesleri çıkararak onu *

susturdular. Cücelerde bu, bir tartışma sırasında karşı tarafın görüşlerini hiçe saydıkları anlamına geliyordu. Tartışma, keçe takkeli vampir avcısı ihtiyarın başı çektiği bir grup köylünün ansızın ortaya çıkmasıyla sonlandı.

"Nalın meselesiyle ilgili olarak geldik," dedi köylülerden biri.

Cüce ve gnom bir ağızdan, "Hiçbir şey satın almayacağız," diye kükredi.

"Konu, kafasını kırdığınız adam," diye hemen açıklama yaptı bir başka köylü. "Onu evlendirmeye karar verdik."

"Benim için hava hoş," dedi Zoltan kızarak. "Yeni yaşamında şans dilerim kendisine. Sağlık, mutluluk ve akıl."

"Ve de bir sürü küçük Nalın."

"Ama durun, efendiler," dedi köylü. "Söylemesi kolay ama nasıl evlendirelim onu şimdi? Adamın aklını vurup dağıttınız; ne yaptığını bilmezken, gece ile gündüzü ayırt edemezken nasıl olacak bu dediğiniz?"

"O kadar da kötü durumda değil hani," diye araya girdi Milva, başını önüne eğerek. "Bence daha iyi artık. Sabahki durumuna kıyasla çok daha iyi hem de."

“Nalın’ın bu sabah ne durumda olduğunu bilmiyorum,” diye karşılık verdi köylü. “Ama birinin ayağa diktiği bir küreğin önüne geçip ona ne güzel bir kız olduğunu söylerken gördüm. Bu konuda konuşacak bir şey kalmadı. Kısacası, kan parasını ödeyin.”

“Ne?”

“Bir süvari bir köylüyü öldürürse kan parası ödemek zorundadır. Kanunda böyle yazılı.”

“Ben süvari değilim!” diye bağırdı Milva.

“Birincisi bu,” diye ona destek oldu Dandelion. “İkincisi, bu bir kazaydı. Üçüncüsü, Nalın hayatta, yani kan parası söz konusu olamaz, en çok tazminat ya da destek verilebilir. Dördüncüsü ise bizim paramız yok.”

“O zaman atlarınızı verin.”

“Bana bak,” dedi Milva gözlerini öfkeyle kısarak, “sen herhalde kaçıksın, köylü. Dikkat et, ölçüyü kaçırma.”

“Orospu çocuğu!” diye gakladı Mareşal Duda.

“Kuş, tam üstüne bastı,” dedi Zoltan Chivay ve elini kemerinin içinde sokulu duran baltasının üzerinde gezdirdi. “Şunu bilin ki köylüler, aklı fikri para kazanmak olan canlılardan hiç hoşlanmam, hele bunu içlerinden birinin parçalanmış kafası üzerinden yapmaya kalkışanlardan hiç! Şimdi yaylanın bakalım. Derhal uzaklaşırsanız, söz veriyorum peşinize düşmeyeceğim.”

“Para ödemek istemiyorsanız o zaman devlet yargılasın sizi.”

Cüce, dişlerini gıcırdatıp elini silahına attığı sırada Geralt onu dirseğinden yakaladı. “Sakin ol. Bu sorunu adamları öldürerek mi çözeceksin?”

“Neden öldüreyim ki hemen? Şöyle sağlam bir şekilde sakat bırakmak da yeterli.”

“Yeter artık, lanet olsun,” diye tısladı Witcher ve köylülere döndü. “Sözünü ettiğiniz devlet kim?”

“Kampın reisi Hector Laabs, yanıp kül olan Birkdorf’un muhtarı.”

“O halde bizi ona götür. Bir şekilde anlaşırız.”

“Şu an meşgul,” dedi köylü. “Bir büyücü kadının mahkemesini yapıyor. Akçaağacın altı nasıl kalabalık, gördünüz mü? Fangpirle işbirliği yapan cadıyı yakalamışlar.”

“Yine şu vampir.” Dandelion kollarını iki yana açtı. “Duydunuz mu? Yine malum konularına geldiler. Eğer mezarlıkta kazı yapamıyorlarsa hemen büyücüleri ve vampirin suç ortağını yakalıyorlar. Millet, siz acaba toprağı sürmek, tohum ekmek ve mahsul kaldırmak yerine Witcher mı olsanız?”

“Alay edin bakalım,” dedi köylü. “Burada bir papaz var ve bir papaz bir Witcher’dan çok daha büyük bir güvencedir. Papaz, bir fangpirin daima bir büyücü kadınla birlikte kötülük yaptığını söyledi. Büyücü, fangpiri çağırıp ona kurbanını gösteriyor ve hiçbir şey görememeleri için insanların gözlerini bulandırıyor.”

“Ve böyle olduğu gerçekten ortaya çıktı,” diye ekledi bir başka köylü. “Hain bir cadının aramızda yaşamasına göz yummuşuz. Ama papaz onun büyücü olduğunu anladı ve şimdi cayır cayır yanacak.”

“Elbette,” diye mırıldandı Witcher. “O halde sizin şu mahkemenize bir göz atalım. Zavallı Nalın’ın başına gelen kazayı başkanla konuşalım. Uygun bir tazminat düşünelim. Öyle değil mi, Percival? Ceplerinden yine küçük bir taşın çıkacağına bahse girerim. Hadi, önden yürüyün.”

Grup, akçaağaca doğru hareket etti, ağacın altı gerçekten heyecanlı insanlarla doluydu. Witcher biraz geride durup diğerlerine göre daha düzgün bakışları olan bir köylüyle sohbete girmeye çalıştı.

“Yakaladıkları büyücü kadın neyin nesidir? Gerçekten sihirle mi uğraşmış?”

“Ah efendim,” diye mırıldandı köylü. “Hiç bilmiyorum. Kız dışarıdan gelmiş, yabancı. Aklı pek yerinde değil bence. Bedenen gelişmiş ama sürekli çocuklarla oynuyor, çocuk gibi zaten, soru sorduğumuzda ağzını açmıyor. Ama benim hiçbir şeyden haberim yok. Herkes, kızın fangpirle fuhuş ve sihirbazlık yaptığını söylüyor.”

“Tutuklu dışında herkes,” dedi Witcher’ın yanında duran Regis usulca. “Çünkü kız sorguya çekildiğinde ağzını açmıyor, diye düşünüyorum.”

Ayrıntılı bir açıklama için zaman kalmamıştı çünkü akçaağacın yanına gelmişlerdi bile. Zoltan’ın dişbudak değneğiyle yol açması sayesinde kalabalık kenara çekilip grubun geçmesine izin vermişti.

Çuval yüklü bir arabanın tekerleğine on altı yaşlarında bir kız kollarından bağlanmıştı. Kızın ayakları yere ulaşmıyordu bile. Grup yaklaştığı sırada kızın gömleği incecik omuzlarından yırtılarak çıkarılıyor, kız da buna gözlerini devirerek kıkırdama ve ağlama karışımı bir sesle tepki veriyordu.

Arabanın yanı başında bir ateş yakılmıştı. Birisi var gücüyle kömürleri körüklüyor, bir başkası bir maşayla tuttuğu nalları ateşe atıyordu. Toplanmış kalabalığın içinden papazın heyecanlı sesi yükseldi. “Hain büyücü! Kâfir kadın! Gerçeği itiraf et! Şuna bakın hele, halk, büyülü içkiyle kafayı bulmuş! Bakın hele! Yüzünden büyü akıyor!”

Papaz, sıska bir adamdı, yüzü, tütsülenmiş balık gibi kuru ve karanlıktı. Sırtındaki siyah papaz cübbesi sanki bir sırığın üzerinde asılıymış gibi duruyordu. Boynunda kutsal bir sembol ışıl ışıl yanıyordu ama hangi tanrının temsil edildiğini Geralt çıkaramamıştı, oysa dinî konularda hayli bilgi sahibiydi. Tanrılar birliği Panteon’un son zamanlarda genişlemiş olması Geralt’ın umurunda değildi. Papaz yeni kurulan tarikatlardan birinin temsilcisiydi kuşkusuz. Eskiler, kızları arabaya bağlayıp batıl inançlı kalabalığı üzerlerine salmaktan çok daha ciddi işlerle uğraşırlardı çünkü.

“İlkçağlardan beri kadın bütün kötülüklerin kaynağıdır! Bir kaos aracıdır, dünyaya ve insan ırkına karşı atılan iftiraların işbirlikçisidir! Kadını yalnız ve yalnız etinin şehveti yönetir! Doymak bilmez arzularını ve doğaya aykırı taleplerini tatmin etmek için şeytana gönüllü hizmet eder!”

“Birazdan kadınlar hakkında daha çok şey öğreneceğiz,” diye mırıldandı Regis. “Bu, hastalık düzeyine varmış bir fobi. Kutsallaştırılmış erkek, sıklıkla vagina dentata’ düşleri görüyor olmalı.”

“Başım üzerine bahse girerim ki durum çok daha vahim,” dedi Dandelion sesini yükseltmeden. “Adam gözleri açıkken bile sürekli normal, dişsiz bir vajinanın hayalini kuruyor. Spermleri başına vurmuş.”

“Ve kızcağız bunun bedelini ödeyecek.”

“Bu kara ahmağı durduracak biri bulunamazsa tabii,” diye homurdandı Milva.

Dandelion, Witcher’a anlamlı ve umut dolu bir ifadeyle baktı ama Geralt gözlerini kaçırdı.

“Şu an yaşadığımız sıkıntılar ve felaketler karıların yaptığı büyülerden değilse nereden geliyor?” diye bağırmayı sürdürdü papaz. “Thanedd Adasında krallara ihanet edenler, Redanya Kralı’na suikast düzenleyenler büyücü kadınların ta kendisi! Sincaplar’ı üzerimize salan, Dol Blathannalı elf cadısının ta kendisi! Büyücü kadınlarla yakınlık kurmakla başımıza ne felaketler açıldığını şimdi görüyorsunuz işte! Onların iğrenç uygulamalarına göz yummakla! Keyfî davranışlarını, arsız kibirlerini, servetlerini görmezden gelmekle! Peki kimdir bunun suçlusu? Krallar! Burunlarının büyüklüğünden tanrılarla bağlarını kopardılar, din adamlarını uzaklaştırdılar, makamlarını ve konutlarını ellerinden 7 Vagina dentata, dişli vajina, Ortaçağ’da erkeklerin tanımadıkları kadınlarla cinsel ilişkiye girmelerini önlemek için kadın cinsel oıganlannın dişlerle ya da öldürücü başka silahlarla bezeli olduğunu ifade eden Latince kavram, (ç. n.)

t f aldılar ama o iğrenç büyücü kadınları saygıya ve altına boğdular! Bütün bunlar hükümdarların eseri!”

“Ha! Vampirin mezarı bulundu işte,” dedi Dandelion. “Yanılmışsın, Regis. Burada mesele vajina değil, siyaset.”

“Ve de para,” diye ekledi Zoltan Chivay.

“Nilfgaardlılarla çarpışmaya başlamadan önce kendi ocağımızı bu dehşetten temizleyelim! Bu çıbanı kızmış demirle yakıp kurutalım! Ocağımızı ateşten bir imtihanla arındıralım! Büyücülükle uğraşan birini yaşatmayız biz!”

“Yaşatmayız! Odun yığınına atalım!”

Arabaya bağlanmış olan kız, isterik kahkahalar atıp gözlerini devirdi.

“Durun, durun acele etmeyin,” dedi asık yüzlü, dev gibi bir köylü. Çevresi, ağzını açmayan erkekler ve somurtkan kadınlarla sarılıydı ve adam o dakikaya kadar konuşmamıştı. “Şu ana kadar yalnızca bağırış çığırış duyduk. Herkes, hatta kargalar bile bağırabilir. Sizin gibi kutlu bir kişiden, bir kargadan daha fazla saygı bekliyorum.”

* “Benim sözlerime muhalefet mi ediyorsunuz, Reis Laabs?

Bir papazın sözlerine, öyle mi?”

„ “Ben hiçbir şeye muhalefet etmiyorum.” Dev adam yere tükürdü ve keten pantolonunu çekti. “Kız öksüz ve bizim buraya çıkagelmiş biri, onunla bir derdim yok. Fangpirle ortak işler çeviriyorsa o zaman alın ve öldürün. Ama ben bu kampın reisi olduğum sürece burada yalnızca suçlular cezalandırılacak. Kızı cezalandırmak istiyorsanız, önce suçunu kanıtlayacaksınız.”

“Hem de nasıl kanıtlarım!” diye bağırdı papaz ve az önce ateşin içine nalları atan uşaklarına işaret etti. “Herkesin gözleri önünde kanıtlayacağım. Size, Laabs ve burada bulunan herkese!”

Uşaklar arabanın arkasından tek saplı, isli küçük bir kazan getirip yere bıraktılar.

“İşte kanıt!” diye havladı papaz ve kazanı tekmeleyerek devirdi. Toprağa bir sıvı süzüldü, kazanın dibinde küçük havuç parçaları, hangi sebze olduğu anlaşılamayan ince yeşil şeritler ve birkaç kemik parçası kaldı.

“Bu cadı büyülü içki hazırladı! Bu iksir sayesinde havada uçabildi! Sevgilisi vampirin yanına gidip onunla fuhuş ve bir sonraki cinayetin

planlarını yaptı! Büyücü kadınların yöntemlerini ve neler kullandıklarını iyi bilirim, bu içkinin neden yapıldığını da çok iyi biliyorum! Bu büyücü, bir kara kediyi canlı canlı kazana atıp pişirdi!”

Kalabalık dehşetle ahlayıp inledi.

Dandelion irkildi. “Korkunç! Canlı canlı pişirmek mi? Kıza acımıştım ama biraz ileri gitmiş…”

“Kapa çeneni,” diye tısladı Milva.

“İşte size kanıt!” diye kükredi papaz ve dumanı tüten sıvının içinden çekip çıkardığı küçük bir kemiği havaya kaldırdı. “İşte çürütülemez bir kanıt! Kedi kemiği!”

“Bu kuş kemiği,” dedi Zoltan Chivay buz gibi bir sesle ve gözlerini kıstı. “Ya bir kargaya ya da güvercine ait. Kızcağız kendine biraz çorba pişirmiş, hepsi bu.”

“Sus, kâfir cüce!” diye kükredi papaz. “Dine küfretme çünkü tanrılar seni imanlı insanların eliyle cezalandırır! İddia ediyorum, bu suyun içinde kedi pişirildi!”

“Kedi suyu! Kesinlikle kedi pişirilmiş!” Papazın yanında duran köylüler bağırmaya başladılar. “Kızın bir kedisi vardı! Kara kedi! Kedisi olduğunu herkes gördü! Nereye gitse hayvan usulca peşi sıra geliyordu! Bu kedi nerede şimdi? Yok oldu! Demek ki kız pişirdi hayvanı!”

“Pişirdi! Büyülü içki hazırlamak için pişirdi!”

“Aynen öyle! Cadı büyülü içki yapmak için kediyi pişirdi!”

“Başka kanıt istemez! Atın cadıyı ateşe! Öncesinde işkence edin ki her şeyi bir bir anlatsın!”

“Orospu çocuğu!” diye gakladı Mareşal Duda.

“Zavallı kedicik!” dedi ansızın Percival Schuttenbach yüksek sesle. “Güzel bir hayvanmış, tombulmuş hem de. Tüyleri antrasit gibi patlıyormuş,

gözbebekleri birer krizoberil taşıymış, bıyıkları uzunmuş, kuyruğu haydut değneği gibi kalınmış! Resim gibi bir kediymiş! Kim bilir ne fare yakalamıştır!”

Köylülerin sesleri bir anda kesilmişti.

“Bunları nereden biliyorsunuz şimdi, Efendi Gnom?” diye homurdandı içlerinden biri. “O kedinin neye benzediğini nereden biliyorsunuz?”

Percival Schuttenbach sümkürdü, ardından parmaklarını pantolonuna sildi. “Arabanın üzerinde oturuyor da ondan! Tam arkanızda.”

Köylüler, sanki emir almış gibi arkalarına döndüler, yüklerin üzerinde oturan kediye bakıp mırıl mırıl konuşmaya başladılar. Hayvan, ansızın gördüğü bu genel ilgiye aldırmamış, arka ayaklarından birini geriye doğru uzatıp kıçını yalamaya başlamıştı.

“Böylece görüyoruz ki,” dedi Zoltan Chivay sessizliğin içine, “sizin çürütülemez kanıtınızı kedi yedi, tanrının elçisi, yani uçtu gitti kanıt. Başka kanıtlarınız var mı? Belki bir dişi kedi? Aslında iyi olurdu, birleşip çoğalırlardı, o zaman kemirgenler samanlığa yanaşmaya cesaret edemezdi.”

Birkaç köylü kısık sesle gülerken, aralarında Reis Hector Laabs’ın da bulunduğu diğer birkaçı kahkahalar attı.

Papaz, kıpkırmızı kesilmişti. “Seni aklıma yazdım, kâfir!” diye bağırdı cüceye bakıp parmak sallayarak. “Kâfir cüce! Karanlıkların yaratığı! Nereden çıktın sen? Yoksa sen de mi vampirle gizli tertipler peşindesin? Bekle hele, cadının işini bitirelim. Sıra sana da gelecek! Önce büyücünün mahkemesini tamamlayacağız! Nallar ateşe atıldı bile, iğrenç derisi şöyle bir cızırdamaya başlasın, günahkâr kadın bize neler itiraf edecek bakalım! Size söz veriyorum, sihirle işlediği günahları bir bir anlatacak. İtiraftan başka kanıt gerekecek mi o zaman?”

“Gerekecek, gerekecek,” dedi Hector Laabs. “Çünkü, aziz peder, bu nalları sizin tabanlarınıza yapıştıracak olsak, sanırım bir kısrağa tecavüz ettiğinizi bile itiraf edersiniz. Ayıp! Siz Tanrı’nın elçisisiniz ancak bir zalim gibi konuşuyorsunuz!”

“Evet, ben Tanrının elçisiyim!” diye kükredi papaz, köylüler arasında başlayan fısır fısır konuşmaları bastırarak. “Tanrının adaletine, cezasına ve misillemesine inanırım! Tanrı’nın hükmüne de! Cadının yaptıklarına Tanrı hükmetsin! Tanrı mahkemesi…”

“İyi fikir,” dedi Witcher yüksek sesle ve kalabalığın içinden sıyrıldı.

Papaz ona hainceb aktı. Köylüler fısıldaşmayı bıraktılar, ağızlarını açıp bakakaldılar.

“Tanrı mahkemesi,” diye mutlak sessizliğin içine konuşmayı sürdürdü Geralt, “bütünüyle güvenilir ve adil bir makamdır. Tanrı hükümleri, laik mahkemelerce de tanınır ve kendi esaslarına dayalıdır. Bu esaslara göre, bir kadının, çocuğun, yaşlının ya da hastalıklı birinin itham edilmesi durumunda bir müdafi mahkemeye başvurabilir. Öyle değil mi, Reis Laabs? Bu durumda ben müdafi olarak başvuruyorum. Muharebe meydanının çevresinde toplanın şimdi. Bu kızın suçlu olduğuna inananlar ve Tanrı’nın hükmünden korkmayanlar çatışmak üzere karşıma geçsin.”

“Hıh!” dedi papaz yüksek sesle, sert bakışlarını Witcher’in üzerinden çekmeden. “Bu yaptığın pek kurnazca değil mi, sayın yabancı? Düelloya kışkırtıyorsun yani? Senin kafa uçuran bir kabadayı olduğun ilk bakışta anlaşılıyor! Haydut kılıcını Tanrı mahkemesine mi çıkaracaksın?”

“Kılıçtan hoşlanmadıysanız, aziz peder,” diye sesini yükseltti, gelip Geralt’ın yanında duran Zoltan Chivay, “ayrıca bu adamdan da hoşlanmadıysanız, o zaman beni layık kabul eder misiniz? Bakireden davacı olan kişi balta düellosu için karşıma geçsin lütfen.”

“Ya da okunu ve yayını alıp benim karşıma.” Milva gözlerini kısıp öne çıktı. “Evet, yüz adım mesafeden tek okla.”

Papaz, “Halkım bakın, cadının hakkını savunanlar nasıl bir anda çoğalıverdi!” diye bağırdıktan sonra döndü ve hafifçe sırıttı. “Tamam, alçak herifler, üçünüzü de Tanrı mahkemesine kabul ediyorum. Birazdan Tanrı’nın hükmü gerçekleşecek, birazdan cadının suçunu saptayacağız ve sizin ahlakınızı sınayacağız! Ama kılıçla, baltayla, mızrakla ya da okla değil! Tanrı mahkemesinin esaslarını bildiğinizi mi söylemiştiniz? Ben de

biliyorum! Nallar ateşin içinde, kızmaktan beyazlaştılar! Ateşle imtihan bu! Hadi bakalım, büyücülüğün yardakçıları! Kim ateşin içinden bir nal alır, bana getirir ve ellerinde yanık izi olmazsa cadının günahsız olduğunu kanıtlar! Ama Tanrının hükmü başka bir şey gösterirse o zaman siz de kız da ölümü hak ettiniz demektir. Ben söyleyeceğimi söyledim!"

Reis Laabs ve ekibi öfkeyle homurdansa da papazın çevresinde toplanmış, müthiş bir gösteri bekleyen kalabalığın coşkulu çığlıkları arasında onları duyan olmadı. Milva, Zoltan'a baktı, Zoltan da Witcher'a ama Witcher göğe bakarken gözlerini Milva'ya çevirdi.

"Tanrılara inanıyor musun?" diye alçak sesle sordu.

"Evet," dedi kız usulca. "Ama kızgın nallar konusuna kafa yormak isteyeceklerini hiç sanmıyorum."

"Ateşle bu orospu çocuğunun arasında yalnızca üç adım var," dedi Zoltan dişlerini sıkarak. "Ben maden ocaklarında çalışmış adamım, bir şekilde dayanırım… Ama şu tanrılarınıza benim için dua edin…"

"Bir dakika." Emiel Regis elini cücenin omzuna koydu. "Şu dua işini aceleye getirme lütfen."

Berber, ateşin başına geldi, papazın ve kalabalığın önünde saygıyla eğildi, ardından hızla uzanıp bir elini kızgın kömürlerin üzerine koydu. Kalabalık tek ağızdan çığlık attı. Zoltan sövdü, Milva tırnaklarını Geralt'ın omzuna geçirdi. Regis doğruldu, elinde tuttuğu kızgın nala sakince baktı ve ağır ağır papazın yanına yürüdü. Papaz geriye doğru kaçarken arkasında duran köylülere çarptı.

"Yanılmıyorsam derdiniz buydu, değil mi aziz peder?" diye sordu Regis, nalı havaya kaldırarak. "Ateşle imtihan, değil mi? Eğer öyleyse, Tanrının hükmünün açıkça ortada olduğunu düşünüyorum. Kız suçsuz. Müdafîleri suçsuz. Ve ben, düşünebiliyor musunuz, ben de suçsuzum."

"El… eli… elinizi gösterin," diye kekeledi papaz. "Yanmamış mı bakalım…"

Berber kendine has tarzıyla dudaklarını aralamadan gülümsedi, sonra nalı sol eline aldı ve sapasağlam olan sağ elini havaya kaldırıp önce papaza, ardından herkese gösterdi. Kalabalıktan hayret nidaları yükseldi.

“Nal kimindir?” diye sordu Regis. “Sahibi gelip alsın.”

Kimseden ses çıkmadı.

“Şeytanın marifetleri bunlar!” diye kükredi papaz. “Kendin de ya büyücüsün ya da şeytanın ta kendisisin!”

Regis, nalı yere atıp döndü. “Hadi bakalım, cin kovma dualarınızı benim üzerime boşaltın,” dedi buz gibi bir sesle. “Nasıl isterseniz öyle yapın. Ama hüküm çoktan verildi. Tanrı mahkemesinin sonucunu sorgulamaya kalkmanın zındıklık olduğunu bu arada biliyorum.”

“Çekil! Yaylan!” diye haykırdı papaz, bir yandan da muskasını berberin burnunun önünde sallayıp diğer eliyle gizemli hareketler yaparak. “Cehennemi boyla, şeytan! Üzerinde durduğun toprak dilerim şimdi yarılır…”

“Yeter!” diye öfkeyle bağırdı Zoltan. “Millet! Sayın Reis Laabs! Bu soytarılığa daha ne kadar seyirci kalacaksınız? Amacınız…”

Cücenin sesi korkunç bir çığlıkla bastırıldı. “Nilfgaaaaaard!” “Batıdan atlılar geliyor! Atlılar! Nilfgaard geliyor! Herkes canını kurtarsın!”

Köy, bir anda mahşer yerine döndü. Köylüler arabalarına ya da kulübelerine koştular, birbirlerinin üzerine atılıp ezildiler, yerlerde sürüklendiler. Kulakları tırmalayan haykırışlar dinmek bilmiyordu.

“Atlarımız!” diye kükredi Milva, yumruklarla ve tekmelerle kendini izdihamdan kurtarmaya çalışarak. “Atlarımız, Witcher! Beni izle, çabuk!”

“Geralt!” diye bağırdı Dandelion, “kurtar bizi!”

Kalabalık, ani gelen dev bir dalga gibi aralarına girdi, Milva’yı sürükleyip götürdü. Dandelion’ı tuniğinden tutan Geralt, büyücülükle suçlanan kızın bağlı olduğu arabaya tam zamanında sımsıkı tutunduğu için

sürüklenmekten kurtuldu. Araba sarsılarak hareket etti, Witcher'la ozan yere düştü. Kız, başını geriye savurup isterik kahkahalar atmaya başladı. Araba uzaklaşıyor, kahkahalar kalabalığın yaygarasından duyulmaz oluyordu.

Dandelion yattığı yerden, "Çiğniyorlar, öldürüyorlar beni!" diye haykırdı. "Parçalıyorlar! İmdat!"

"Orospu çocuğuuu!" diye gakladı nerede olduğu görünmeyen Mareşal Duda.

Geralt başını kaldırdı, ağzındaki kumları tükürdü ve çok tuhaf bir sahneyle karşılaştı.

Dört kişi yaşanan panik ortamına katılmamıştı. Ancak içlerinden biri kendi isteğiyle yapmamıştı bunu; bu kişi papazdı ve boğazına sarılmış olan Reis Hector Laabs, hareket etmesine izin vermiyordu. Diğer iki kişi Zoltan ve Percival'di. Gnom, hızlı bir hareketle papazın eteğini arkadan kaldırdı, elinde maşa olan cüce ateşten kızgın bir nal alıp sözde azizin külotunun içine soktu. Laabs'ın ansızın elinden bıraktığı papaz, dumanlar çıkaran kuyruklu yıldız gibi fırlayıp uzaklaştı. Kulakları tırmalayan çığlıkları çok geçmeden kalabalığın içinde duyulmaz oldu. Reis, gnom ve cüce başarıyla yürüttükleri Tanrı mahkemesi için birbirlerini kutlayacakları sırada Geralt, kaçan ayaktakımının dönüp geldiğini gördü. Her yer toz içinde kaldı, Witcher hiçbir şey göremez oldu, ayrıca doğru düzgün bakmaya zamanı da yoktu çünkü yine domuz herifin birinin yere devirdiği Dandelion'ı kurtarmakla meşguldü. Geralt, ozanı kaldırmak için eğildiğinde sarsılarak yanlarından geçen bir arabanın merdiveni sırtına düştü. Bedenini yere doğru bastıran merdiveni sırtından atmaya çalışırken, merdivenin üzerinden on beş kişi koşarak geçti. Sonunda tam kendini kurtardığını düşünürken yanında başka bir araba tangır tungur devrildi ve Geralt'ın üzerine yarım kilosu bir kron olan unlardan üç çuval birden düştü. Çuvallar patladı ve dünya bembeyaz bulutların içine gömüldü.

"Geralt, kalk!" diye bağırdı ozan. "Kalk ayağa, lanet olsun!"

"Kalkamıyorum!" diye sızlandı değerli unlardan gözünü alamayan Witcher, acısına katlanmakta zorlandığı dizini iki eliyle kavrayarak. "Kurtar kendini,

Dandelion…”

// “Seni tek başına bırakmam!”

’ Kampın batı tarafından gelen korkunç çığlıklara, nal takırtıları ve at kişnemeleri karışmıştı. Çığlıklar ve patırtılar ansızın çoğalmış ve bunlara demirin demirle çarpıştığında ortaya çıkan çınlamalar, şakırtılar ve tangırtılar eklenmişti.

“Savaş!” diye bağırdı ozan. “Çarpışıyorlar!”

“Kim? Kiminle?” Geralt, gözlerini örten unları ve saman * çöplerini hızlı hızlı temizlemeye çalıştı. Yakınlarda bir şey ya nıyordu, yangının soluğu ve ağır kokulu dumanlar onlara kadar ulaşmıştı. Nal takırtıları arttı, zemin sarsılmaya başladı. Geralt’ın duman bulutunun içinde ilk görebildiği, dörtnala yaklaşan onlarca naldı. Çevresi olduğu gibi bunlarla sarılmıştı. Dizinin acısını bir anda unuttu.

“Arabanın altına! Arabanın altına saklan, Dandelion, yoksa bizi çiğneyip geçecekler!”

“Hareketsiz duralım,” diye inledi bedenini toprağa bastıran ozan. “Atların yerde yatan insanları ezmediklerini duymuştum…” “Her atın bu haberi duyduğundan kuşkuluyum ben,” diyebildi Geralt. “Arabanın altına! Çabuk!”

Tam o sırada yanlarından hızla geçen ve insanların arasında dolaşan atasözlerinden haberleri olmayan atlardan biri, nalını Geralt’ın başının yan tarafına çarptı. Witcher’ın gözlerinde ansızın gökyüzünün kızıla ve ateş rengine boyalı bütün renkleri çaktı, ardından yeri göğü zifirî karanlık bürüdü.

Sıçanlar, arkası kesilmeyen, mağaranın duvarlarında defalarca yankılanan bir çığlıkla irkildiler. Asse ve Reef kılıçlarına davrandı, Alev başını bir kaya çıkıntısına çarptığı için sövmeye başladı.

“Ne var?” diye bağırdı Kayleigh. “Ne oluyor?”

Dışarıda hava güneşli olduğu halde mağaranın içi kapk lıktı. Sıçanlar, bütün geceyi onları kovalayan atlılardan kaçı geçirdikleri için uykularını almaya çalışıyordu. Giselher, bir çıri ateşe tutup tutuşturdu, havaya kaldırdı ve Ciri ile Mistle'ın —hA zamanki gibi diğerlerinden uzakta olan— yattıkları köşeye gitti. Ciri başını önüne eğip oturmuş, Mistle da ona sarılmıştı.

Giselher meşaleyi biraz daha kaldırdı. Bunun üzerine diğerleri de yanlarına geldi. Mistle, Ciri'nin çıplak omuzlarını bir postla örttü.

"Dinle, Mistle," dedi Sıçanlar'ın lideri ciddi bir sesle. "Aynı yatağa girip neler yaptığınıza asla karışmadım. Kötü ya da alaylı tek bir söz sarf etmedim. Her zaman başka bir tarafa bakıp görmezden gelmeye çalışıyorum. Usulca ve gizlice sürdürdüğünüz sürece sizin hayatınız ve tercihleriniz kimseyi ilgilendirmez. Ama bu kez biraz abarttınız."

"Aptalca davranma," diye patladı Mistle. "Sen ne hayaller görüyorsun öyle? Kız, uykusunda bağırdı! Kâbus görüyordu!"

"Kâbus mu gördün, Faika?"

Ciri başını salladı.

"Bu kadar mı kötüydü düşün? Ne gördün?"

"Rahat bırak kızı!"

"Kapa çeneni, Mistle. Faika?"

"Bir zamanlar tanıdığım birini," dedi Ciri, "atlar çiğniyordu. Nallar… beni eziyordu âdeta… Onun çektiği acıyı bedenimde hissettim… Başım ve dizim… Hâlâ sızlıyor… Özür dilerim. Uyandırdım sizi."

"Özür dileme." Giselher, Mistle'ın öfkeyle büzdüğü dudaklarına baktı. "Özür dilemesi gereken benim. Düşe gelince… Herkes düş görebilir. Herkes."

Piyadeler ona kuşkuyla baktıktan sonra çaprazladıkları mızraklarını ayırıp kenara çekildiler. Dandelion ve Geralt, şövalyelere doğru ilerlemeye başladılar. Ozan, yüzünde bir soylunun mağrur ifadesiyle yürüyordu,

gelgeldim bu edası orası burası yırtılmış ve una bulanmış tuniğiyle hiç mi hiç uyumlu değildi.

“Durun!” diye kükredi zırhlı askerlerden biri. “Tek adım daha atmaya kalkmayın! Kimsiniz siz?”

“Hesap vermemi isteyen kim peki?” Dandelion ellerini beline koymuştu. “Hem neden? Günahsız yolcuların yolunu kesen muhterem efendiler kimdir?”

“Senin burada soru sormaya hakkın yok, yoksul adam! Senin görevin yanıt vermek!”

Ozan, başını yana eğip şövalyelerin kalkanlarının ve üniformalarının üzerindeki armaları inceledi. “Altın yaldızlı bir alanın üzerinde üç kırmızı kalp,” dedi sonra. “Bundan, bir Aubry olduğunuz anlaşılıyor. Armanızın üzerinde üç ayaklı bir köprü var, bu durumda Aubryli Anselm’in büyük oğlu olmalısınız. Babanızı iyi tanırım, sayın şövalye. Peki siz gür sesli efendi, sizin gümüş kalkanınızın üzerinde ne var? Griffon kafaları arasında siyah bir kazık mı? Yanılmıyorsam Papebrock arması ve ben bu konularda ender yanılırım. Bu kazığın, bu soyun düşünce yapısındaki esnekliği yansıttığı söylenir.”

“Sus artık, Tanrı cezanı versin!”

“Ben ünlü şair Dandelion!” diye böbürlendi ozan, Witcher’a aldırmadan. “Adımı mutlaka duymuşsunuzdur. O halde beni kumandanınızın, en üst rütbeli kişinin yanına götürün çünkü ben kendi ayarımdaki kişilerle konuşmaya alışkınım!”

Zırh kuşanmış atlılar tepki vermediler, gelgeldim yüz ifadeleri gitgide sertleşiyordu ve işlemeli dizginleri saran çelik eldivenler daha bir sıkışıyordu. Ama Dandelion bu gelişmeyi fark etmiyor gibiydi.

“Ee, ne oluyor size?” diye kibirle sordu ozan. “Neden öyle bön bön bakıyorsunuz, şövalyeler? Evet, sizinle konuşuyorum, Bay Kara Kazık! Ne asıyorsunuz suratınızı? Gözlerinizi kısıp alt çenenizi öne ittiğinizde mert, yürekli, asil ve ürkütücü göründüğünüzü size kim söyledi? O kişi her kimse

sizinle dalga geçmiş. Bu halinizle bir haftadır şöyle adamakıllı sıçma şansını elde edememiş birine benziyorsunuz!”

Aubryli Anselm’in üç kalpli kalkan taşıyan büyük oğlu, “Yakalayın şunları!” diye piyadelere haykırdı.

Papebrock soyundan gelen Kara Kazık topuklarını atının sağrısına batırdı. “Yakalayın şunları! Ayaktakımını vurun prangaya!”

Prangalı bileklerini eyer topuzuna bağlayan ip onları çektikçe atların ardı sıra yürümeye çalışıyorlardı. Yürüyor, bazen de koşuyorlardı çünkü atlılar ne hayvanlarına ne de esirlerine aldırıyordu. Dandelion iki kez düşmüş ve bir süre yerde yüzükoyun sürüklenmişti, merhamet çığlıklarına kimse kulak vermemişti. Bir süre sonra ayağa kaldırılmış ama mızrağın sapıyla merhametten uzak bir biçimde ileriye doğru dürtülmüştü. Yolculuk böylece sürüp gidiyordu. Yerden kabararak kalkan tozlar gözlerinin içine giriyor, soluklarını kesiyor, burunlarının içini karıncalandırıyordu. Hele boğazları susuzluktan yanıyordu.

Ama bir tesellileri vardı, onları ite kaka yürüttükleri yol güneye iniyordu. Geralt sonunda —üstelik oldukça hızlı bir biçimde- doğru yönde ilerliyordu. Ama sevinemiyordu yine de. Çünkü bu yolculuğu çok farklı hayal etmişti.

Sonunda hedefe vardıklarında, Dandelion’ın sövmekten -tabii arada yalvarıp merhamet dilenmekten- sesi kısılmıştı.

Geralt’in dirseğindeki ve dizindeki sancılar öylesine dayanılmaz bir işkenceye dönüşmüştü ki Witcher, içinden radikal ve çaresiz eylemlerin değerlendirmesini yapmaya başlamıştı.

Yakılıp yıkılmış bir karakolun yakınlarında yer alan bir askerî kampa gelmişlerdi. Nöbetçilerle, at otlaklarıyla ve dumanı tüten ordugâh ateşiyle çevrili dairenin ortasında şövalyelerin bayraklarla süslü, yer yer çökmüş ve kömürleşmiş kazıklı setin arkasında bulunan geniş ve işlek kale avlusuna kurulmuş çadırları yer alıyordu. Bu avlunun, zorunlu yolculuklarının son durağı olduğu açıkça ortadaydı.

Geralt ve Dandelion bir at yalağı görür görmez kollarına dolanmış ipi koparırcasına çekiştirdiler. Atlılar önce su içmelerine izin vermeye niyetli değil gibiydi ama Aubryli Anselm'in oğlu, Dandelion'ın babasıyla sözde ahbaplığını anımsayınca lütufkâr davranmaya karar verdi. Şair ve Witcher atların arasından yalağa ulaşıp bağlı elleriyle yüzlerini yıkadılar. Ama şiddetle sarsılan ip, onları bir anda gerçeğe döndürdü.

"Siz bana kimi getirdiniz yine?" diye sordu uzun boylu, ince yapılı, altın kaplama zırhı pırıl pırıl parlayan bir şövalye. Bir yandan da elindeki gürzle işlemeli bir pala kınına tak tak vuruyordu. "Sakın bunların da casus olduğunu anlatmayın bana."

"Casus ya da asker kaçağı," dedi Aubryli Anselm'in oğlu. "Bir Nilfgaard birliğini etkisiz hale getirdiğimiz sırada Chotla kıyısındaki kampta yakaladık bunları. Kuşkusuz tehlikeli adamlar!"

Zırhı pırıl pırıl parlayan şövalye bir kahkaha attı ama sonrasında Dandelion'ı dikkatle inceledi, genç ve sert yüzü ansızın aydınlandı. "Saçmalamayın. Çözün ellerini."

"Bunlar Nilfgaard casusları," diye diklendi Papebrock soyundan gelen Kara Kazık.

"Hele şu üstü başı lime lime olan yok mu, köy iti gibi çenesi hiç kapanmıyor. Hergele, sözüm ona şairmiş."

"Doğruyu söylemiş." Altın zırhlı şövalye gülümsedi. "Ozan Dandelion o. Tanıyorum kendisini. Çözün ellerini. Ötekinin de."

"Emin misiniz, Kontum?"

"Bu bir emirdir, Şövalye Papebrock."

"Ne işine yarayacağımı kestirememiştin oysa, değil mi?" diye mırıldandı Dandelion, Geralt'a dönerek; bir yandan da iplerden uyuşmuş olan el bileklerini ovuyordu. "Şimdi anladın işte. Ünüm beni aştı, beni her yerde tanıyor ve sayıyorlar."

Geralt, yorum yapmadı; bileklerini, sancıyan dirseğini ve dizini ovalamakla meşguldü.

“Bu gençlerin işgüzarlıklarını bağışlayın,” dedi, kont diye anılan şövalye. “Herkesi Nilfgaard casusları olarak görüyorlar. Gönderilen her birlik, kuşkulu bulduğu birkaç kişiyi yakalayıp getiriyor. Bunlar, kaçan ayaktakımı arasında dikkat çekenler oluyor. Ancak siz, Efendi Dandelion, her bakımdan dikkat çekicisiniz. Chotla kıyısına nasıl geldiniz, göçmenlerin arasına nasıl karıştınız?”

“Dillingen’den çıkmış Maribor’a gidiyordum,” diye düpedüz yalan söyledi ozan. “Derken kendimizi cehennemin içinde bulduk, meslektaşımla birlikte. Kendisi yazardır. Onu tanıyorsunuzdur mutlaka. Adı… Giraldus.”

“Elbette tanıyorum, onunla ilgili yazılar okudum,” diye övündü şövalye. “Sizinle tanışmaktan şeref duydum, Efendi Giraldus. Ben Daniel Etcheverry, Kont Garramone. Yemin derim, Üstat Dandelion, Kral Foltest’in sarayında şarkı söylediğiniz günden bu yana çok şey değişti.”

“Kuşkusuz öyledir.”

“İşin buralara varacağına kim inanırdı ki?” Kontun yüzü asılmıştı şimdi. “Verden, Emhyr’e sadakat yemini etti, Brugge fethedildi sayılır, Sodden alev alev yanıyor… Bizse geri çekiliyoruz, sürekli geri çekiliyoruz… Kusura bakmayın, bir taktik manevrası uyguluyoruz, demek istemiştim. Nilfgaard her yeri yakıp talan ediyor, Ina’ya ulaşmasına az kaldı, Mayena ve Raswan kalelerini kuşatmak üzere ama Temerya ordusu hâlâ aynı manevranın peşinde…”

“Chotla kıyısında sizin kalkanlarınızın üzerindeki zambakları görünce, bunun taarruz olduğunu sanmıştım,” dedi Dandelion.

“Karşı saldırı,” diye onu düzeltti Daniel Etcheverry. “Ve de cebri arama tarama. Ina’yı geçtik, Nilfgaard’ın ve Scoia’tael’in her yeri ateşe veren birkaç birliğini yok ettik. Armerya’daki karakoldan geriye ne kaldığını görüyorsunuz, oysa orayı yeniden ele geçirebilirdik. Carcano ve Vidort’taki kaleler temellerine kadar yanıp kül oldu. Boş verin, canınızı sıkıyorum, efendiler. Brugge ve Sodden’de olup bitenleri iyi biliyorsunuz. Öyle ya,

oradan göçmenlerle birlikte geldiniz. Benim uyanık çocuklar sizi casus sanmış! Bir kez daha özür dilerim. Sizi öğle yemeğine davet etmek isterim. Aramızda olan bazı asilzadeler ve subaylar sizlerle tanışmaktan mutluluk duyacaklardır, sayın şairler."

"Büyük onur duyarız." Geralt bedenini kasarak eğildi. "Ancak hiç zamanımız yok. Yola koyulmak zorundayız."

"Lütfen nazlanmayın." Daniel Etcheverry gülümsedi. "Sıradan ve mütevazı bir asker yemeği. Karaca kızartması, keklik, çuka balığı, yer mantarı…"

"Böyle bir daveti kabul etmemek," dedi Dandelion iştahla yutkunup Witcher'a manidar bir bakış attıktan sonra, "son derece yakışıksız olurdu. Hemen gidelim, Sayın Kont. Şu altın yaldızlı ve mavi renkteki görkemli çadır sizinki midir?"

"Hayır. O, başkumandanın çadırı. Altın yaldız ve mavi onun vatanının renkleri."

"Nasıl yani?" diye şaşırdı Dandelion. "Bunun Temerya ordusu olduğundan hiç kuşkum yoktu. Ve orduya sizin komuta ettiğinizden."

"Temerya ordusunun özel bir kıtası bu. Ben, Kral Foltest'in irtibat subayıyım. Burada ayrıca birlikleriyle birlikte Temeryalı aristokratlar da bulunuyor ve nizama uymak adına kalkanlarında zambak arması taşıyor. Ancak bu müfrezenin belkemiğini başka bir krallığın yurttaşları oluşturuyor. Çadırın önündeki sancakları görüyor musunuz?"

"Aslanlar." Geralt donup kaldı. "Mavi zemin üzerinde altın yaldızlı aslanlar. Bu… şeyin arması…"

"Cintra'nın," dedi kont. "Bunlar, şu an Nilfgaard işgali altında olan Cintra Krallığının göçmenleri. Saray Nazırı Vissegerd'in komutası altındalar."

Geralt, acil işlerinin onu karaca kızartmasından, çuka balığından ve yer mantarından vazgeçmeye zorladığını konta söylemek için döndü. Ama başaramadı. Bir grup onlara doğru yaklaşıyordu; en önde uzun boylu,

yapılı, kır saçlı bir şövalye yürüyordu, sırtında mavi pelerin, boynunda altın zincir taşıyordu.

“Evet, sayın şairler ve karşınızda bizzat Saray Nazırı Vissegerd,” dedi Daniel Etcheverry. “İzninizle, muhterem efendim, size tanıştırmaktan…”

“Gerekmez,” diye kontun sözünü kesti Saray Nazırı Vissegerd boğuk bir sesle ve Geralt’ı bakışlarıyla delip geçti. “Bizi daha önce tanıştırmışlardı. Cintra’da, Kraliçe Calanthe’nin sarayında. Prenses Pavetta’nın nişanlandığı gün. Üzerinden on beş yıl geçti ama iyi bir belleğim vardır. Ya sen, şerefsiz Witcher? Sen de anımsadın mı beni?”

“Evet.” Geralt başını salladı ve zincire vurmaları için askerlere ellerini uzattı.

Piyadeler, elleri bağlı Geralt’ı ve Dandelion’ı çadırın içindeki taburelere oturttukları sırada Garramone Kontu Daniel Etcheverry iki kafadara yardım etmeye çalıştı. Piyadeler, Saray Nazırı Vissegerd’in emriyle çadırdan çıkınca, kont çabalarını sürdürdü.

“Bu kişi, şair Dandelion, Sayın Saray Nazırı,” diye tekrarladı kont. “Onu tanıyorum. Bütün dünya tanır onu. Böyle bir muamelenin uygun olmadığını düşünüyorum. Kendisinin Nilfgaard casusu olmadığına şövalye sözü verip kefil olurum.”

“Kefil olmakta acele etmeyin,” diye homurdandı Vissegerd, gözünü Witcher ve arkadaşından ayırmadan. “O şair olabilir ama şu Witcher denen caninin yanında yer aldığı sürece ben olsam kefil olmazdım ona. Nasıl bir balık yakaladığınızın sanırım hâlâ bilincinde değilsiniz.”

“Witcher mı?”

“Elbette. Geralt, namıdiğer Ak Kurt. Cirilla, yani Pavetta’nın kızı, Calanthe’nin torunu, şu aralar dillerden düşmeyen Ciri üzerinde hak iddia eden hergele. Bu maceranın saraylarda anlatıldığı günleri anımsayamayacak kadar gençsiniz, kont. Kaderin cilvesine bakın ki ben olaya bizzat tanık olmuştum.”

“Peki bu adamla Prenses Cirilla arasında nasıl bir bağ olabilir ki?”

“Bu köpek yüzünden,” Vissegerd parmağını Geralt’ın üzerine doğrultmuştu, “Kraliçe Calanthe’nin kızı Pavetta, Duny’ye eş olarak verildi, kimsenin tanımadığı güneyli bir ipsiz sapsıza. Bu yakışıksız birliktelikten daha sonra Cirilla doğdu ve iğrenç bir kumpasa alet edildi. Çünkü Duny denen piç, vaktiyle bu evliliği mümkün kılması karşılığında Witcher’a doğacak çocuğunu vermeyi vadetmişti. Sürpriz hakkı, anlıyor musunuz?”

“Pek anlayamadım. Ama siz devam edin, Sayın Saray Nazırı.”

“Witcher,” Vissegerd parmağını yine Geralt’a doğrultmuştu, “Pavetta’nın ölümünden sonra kızı gidip almak istedi ama Calanthe izin vermeyip onu binbir hakaretle kovaladı. Ama herif uygun bir anı bekledi. Nilfgaard’la savaş başlayıp Cintra düşünce, karmaşadan yararlanıp Ciri’yi kaçırdı. Kızı, aradığımızı bilmesine karşın esir aldı. Sonunda kızdan bıkıp onu Emhyr’e sattı!”

“Bu yalan ve iftira!” diye bağırdı Dandelion. “Külliyen yalan!”

“Sus, gezgin çalgıcı, yoksa ağzını da bağlatırım. Olayları birleştirin, kont. Cirilla, Witcher’in elindeydi, şimdi de Emhyr var Emreis’in yanında. Ve de Witcher, bir Nilfgaard öncü birliğinin yanında yakalandı. Nedir bunun anlamı?”

Daniel Etcheverry omuz silkti.

“Nedir bunun anlamı?” diye yineledi Vissegerd, Geralt’a doğru eğilerek. “Ha, şerefsiz? Konuş! Nilfgaard adına ne zamandan beri casusluk yapıyorsun?”

“Ben kimseye casusluk yapmıyorum.”

“Derini parça parça yüzdüreceğim!”

“Öyle yapın.”

“Sayın Dandelion,” diye ansızın araya girdi Kont Garramone. “Siz açıklamalar yapmaya başlasanız bence daha iyi olacak. Ne kadar hızlı, o

kadar iyi.”

“Çoktan yapacaktım,” diye padadı Dandelion, “ama muhterem Saray Nazırı ağzımı bağlatmakla tehdit etti beni! Biz masumuz, deminden beri söylenenlerin hepsi uydurma ve iğrenç iftiralar. Cirilla, Thanedd Adası’ndan kaçırıldı ve Geralt bunu önlemeye çalışırken ağır yaralandı. Bunun böyle olduğunu herkes doğrulayacaktır. O gün Thanedd Adasında bulunan her büyücü. Ayrıca Redanya Bakanlık Müsteşarı Sayın Sigismund Dijkstra…”

Dandelion ansızın sustu çünkü Dijkstra’nın lehlerine tanıklık etmeyeceğini anımsamıştı; ayrıca Thanedd’deki büyücülerden medet ummanın da bir yararı olmayacaktı.

“Geralt’ı, Ciri’yi kaçırmakla suçlamak ne kadar büyük bir saçmalık,” dedi hemen sesini yükselterek. “Kızı, kentteki kadiamdan sonra nehir bölgesinde şaşkın şaşkın dolaşırken bulmuştu. Onu sizden değil, peşine düşmüş olan Nilfgaard ajanlarından sakladı! Ben şahsen bu ajanlar tarafından yakalanıp işkenceye uğradım, Ciri’nin nerede saklandığını söylememi istiyorlardı! Ama ağzımı bile açmadım ve bu ajanlar artık bu fani dünyadan göçüp gittiler. Kimi karşılarına aldıklarını anlamamışlardı çünkü!”

“Ancak sizin yiğitliğiniz işe yaramadı,” diye araya girdi kont. “Emhyr, Cirilla’yı sonunda ele geçirdi. Herkesin bildiği üzere kızla evlenmeyi ve onu Nilfgaard imparatoriçesi yapmayı planlıyor. Onu şimdilik Cintra ve çevre toprakların kraliçesi ilan etti, bu da bizim açımızdan bazı sıkıntılar doğurdu.”

“Emhyr,” dedi ozan, “Cintra tahtına kimi isterse onu oturtabilir. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, Ciri’nin bu taht üzerinde hakkı var.”

“Hak mı?” diye haykırdı Vissegerd, Geralt’ın üzerine tükürükler saçarak. “Hak değil bok denir ona! Emhyr, kızla evlenebilir, kendi bileceği bir iş bu. Kıza da onun doğuracağı çocuğa da aklının estiği gibi unvanlar ve topraklar verebilir. Cintra ve Skellige Adaları Kraliçesi mi? Neden olmasın? Brugge Prensesi? Sodden Kontesi? İstediği gibi buyursun. Ama merakımdan soruyorum şimdi: Neden güneş kraliçesi ve ay hükümdarı değil? Bu lanet olası bozuk kanın taht üzerinde hiçbir hakkı yok! Lanetli kan, bu soyun

bütün kadınları lanetli ve aşağılık yaratıklardır, Riannon başta olmak üzere! Cirilla'nın büyük büyükannesi Adalia, kendi yeğeniyle düzüşürdü, onun büyük büyükannesi Şehvetli Muriel ise önüne gelenle! Bu soyda ensest ilişkilerden doğmuş veledizinalardan ve gayrimeşru kız çocuklarından geçilmiyor!"

"Sesinizi yükseltmeyin, Sayın Saray Nazırı," dedi Dandelion kibirle. "Çadırınızın önünde altın yaldızlı aslanı gösteren sancaklar asılı ama siz kendinizi kaptırmış, Ciri'nin büyükannesi Calanthe'yi veledizina diye tanımlıyorsunuz! Calanthe'yi, askerlerinizin büyük bir kısmının uğrunda Marnadal'de ve Sodden'de canını verdiği Cintra'nın dişi aslanını! Bu durumda birliklerinizin sadakatinden emin olamam artık."

Vissegerd, Dandelion'la arasındaki mesafeyi iki adımda kapattı, ozanı yakasından yakaladı ve oturduğu yerden sarsarak ayağa kaldırdı. Az öncesine kadar yer yer kırmızı lekelerle bezeli olan yüzü kıpkırmızı kesilmişti şimdi. Geralt'ın, tam arkadaşı için kaygılanmaya başladığı sırada, çadıra şans eseri bir emir subayı girip heyecanlı bir sesle bir birliğin önemli haberler getirdiğini duyurdu. Vissegerd, Dandelion'ı oturduğu yere sertçe geri fırlatıp dışarı çıktı.

"Uff," diye sızlandı ozan, başını ve boynunu sağa sola çevirerek. "Az kalsın işimi bitiriyordu… Şu iplerimi biraz gevşetebilir misiniz, kontum?"

"Hayır, Efedi Dandelion, yapamam."

"Bu saçmalığa inanıyor musunuz yoksa? Bizim casus olduğumuza?"

"Benim neye inandığımın burada bir hükmü yok. Bağlı kalmak zorundasınız."

"Eh, ne yapalım." Dandelion hafifçe öksürdü. "Saray nazırınızın içine nasıl bir şeytan girmiş öyle? Neden atmacanın tavuğa saldırması gibi üzerime atıldı?"

Daniel Etcheverry sırıttı. "Askerlerin sadakatsizliğinden söz ederek bir yaraya dokundunuz, sayın şair."

“Nasıl yani? Ne yarası?”

“O askerler sözünü ettiğiniz Cirilla’nın öldüğünü öğrenince elem gözyaşları dökmüştü. Derken başka bir haber yayıldı. Calanthe’nin torununun yaşadığı ortaya çıktı. Üstelik Nilfgaard’da idi ve İmparator Emhyr’in lütuflarının keyfini sürüyordu. O günlerde askerler kitleler halinde firar etti. Düşünün bir kere, bu insanlar evlerini, yurtlarını bırakmış, Sodden’e, Brugge’e ve Temerya’ya kaçmıştı çünkü amaçları Cintra uğruna, Calanthe’nin soyu uğruna savaşmaktı. Vatanlarının kurtuluşu için savaşmak, Cintra’ya saldıranları püskürtmek, Calanthe’nin torununun tahta oturmasını sağlamak istiyorlardı. Ama ne oldu? Calanthe’nin soyu debdebeyle Cintra tahtına geri dönüyor…”

“Onu kaçıran Emhyr’in elinde kukla olarak.”

“Etnhyr, kızla evlenmek istiyor. Yanına, imparatorluk tahtına oturtmak, topraklar ve unvanlar vermek istiyor. Kuklalara böyle mi davranılır? Kovir’den gelen ulaklardan Cirilla’yı sarayda görenler olmuş. Kızın zorla kaçırılmış izlenimi uyandırmadığını belirtiyorlar. Cintra tahtının tek vârisi, Nilfgaard’ın müttefiki olarak bu tahta geri dönüyor. Askerler arasında dolaşan haberler böyle.”

“Bu haberleri tabii Nilfgaard ajanları yayıyor.”

“Biliyorum.” Kont başını salladı. “Ama askerler bilmiyor. Yakaladığımız asker kaçaklarını darağacıyla cezalandırıyoruz ama onları biraz anlayabiliyorum yine de. Cintralı bunlar. Yurtları için savaşmak istiyorlar, Temerya için değil. Kendi komutanlarının emrinde, Temeryalıların değil. Kendi bayraklarının altında. Ama burada, bu orduda altın yaldızlı aslanlarının Temerya zambakları önünde eğildiğini görüyorlar. Vissegerd’in sekiz bin askeri vardı, bunlardan beş bini doğma büyüme Cintralı idi, kalanı Temeryalı takviye birlikleri, gönüllü Bruggelü ve Soddenli şövalyelerdi. Birlik şu an altı bin askerden oluşuyor. Kaçanların tamamı Cintralı. Vissegerd’in ordusu savaşmadan küçüldü. Vissegerd için bunun ne ifade ettiğini anlayabiliyor musunuz?”

“Prestij ve mevki kaybı.”

“Elbette. Askerler kaçmayı sürdürürse, Kral Foltest başkumandanlığı elinden alacak. Bu birliğe Cintralı demek şimdi bile çok zor. Vissegerd çabalıyor, firarların önünü almaya çalışıyor, işte bu yüzden Cirilla’nın ve atalarının belirsiz ama gayrimeşruluğu neredeyse kesin sayılan kökenleriyle ilgili dedikodular yayıyor.”

“Siz de bunları,” dedi Geralt kendini tutamayarak, “gözden kaçmayan bir gönülsüzlükle dinliyorsunuz, sayın kont.”

“Fark ettiniz demek?” diye sordu Daniel Etcheverry hafifçe gülümseyerek. “Eh, Vissegerd benim soyağacımı bilmez… Kısacası, ben Ciri’yle akrabayım. Güzel diye anılan Muriel, Kontes Garramone, yani Ciri’nin büyük büyük büyükannesi, benim de büyük büyük büyükannemdi. Onun aşk maceraları üzerine bizim sülalede çeşitli efsaneler anlatılır ama Vissegerd’in akrabamı enseste yatkınlıkla ve kendini her önüne gelene teslim etmekle suçlamasını dinlemekten yine de hoşlanmıyorum. Ne var ki tepki göstermiyorum. Çünkü ben bir askerim. Efendiler beni anlıyorlar mı?”

“Evet,” dedi Geralt.

“Hayır,” dedi Dandelion.

“Vissegerd, Temerya ordusunun temeli kabul edilen bu birliğin komutanı. Cirilla’nın Emhyr’in elinde olması bu birlik için tehlikedir, aynı zamanda ordu için, dolayısıyla kralım ve ülkem için de tehlikedir. Vissegerd’in Cirilla hakkında yaydığı dedikodulara karşı çıkarak komutanın otoritesini sarsmak gibi bir niyetim yok. Hatta Cirilla’nın bir veledizina olduğu ve tahta çıkmaya hakkı bulunmadığını kanıtlama çabasına destek vermeyi de düşünüyorum. Yani saray nazırına itiraz etmemekle ve emirlerini sorgulamamakla kalmayıp destekleyeceğim. Hatta mecbur kalırsam emirlerini yerine de getireceğim.”

Witcher gülümsedi. “Sanırım şimdi anlıyorsundur, Dandelion? Sayın kont, bizim casus olduğumuzu bir an bile düşünmemiş, aksi halde böylesine ayrıntılı açıklamalarda bulunmazdı. Suçsuz olduğumuzu sayın kont biliyor. Ancak Vissegerd bizi yargıladığında parmağını bile oynatmayacak.”

“Yani bunun anlamı… Şimdi bunun anlamı…”

Kont gözlerini kaçırdı. “Vissegerd öfkeden kuduruyor,” dedi alçak sesle. “Onun eline düşmeniz büyük şanssızlık. Özellikle siz, Sayın Witcher. Elimden gelse, Efendi Dandelion’ı…”

Vissegerd’in geri dönmesiyle birlikte kontun cümlesi yarım kalmıştı. Yüzü hâlâ kıpkırmızı olan saray nazırı boğa gibi soluyordu. Masaya yaklaştı, boydan boya serilmiş olan haritanın üzerine gürzünü vurdu, sonra Geralt’a dönüp gözlerinin içine baktı. Witcher bu ısrarlı bakışlara aynen karşılık verdi.

“Atlıların bulup getirdiği yaralı Nilfgaardlı,” dedi Vissegerd sözcüklerin üzerine basarak, “yolda sargısını açmayı başarmış ve kendine gelemeden kan kaybından ölmüş. Suç ortaklarının yenilgisine ve ölümüne neden olmaktansa ölmeyi yeğlemiş. Ondan yararlanacaktık ama ölerek bizden kaçtı, ellerimizden kayıp gitti ve geriye parmaklarımıza bulaşmış kanından başka bir şey kalmadı. Güzel bir ders. Witcherlann eğitmek üzere yanlarına aldıkları saraylı çocuklara bu tür şeyleri öğretmemeleri yazık doğrusu.”

Geralt sesini çıkarmadı ama Vissegerd’e ısrarla bakmayı sürdürdü.

“Ne var, ucube? Hilkat garibesi? Cehennem kaçkını? Kaçırdığın Cirilla’ya neler öğrettin bakalım? Nasıl eğittin onu? Neler yaptığını herkes biliyor! O piç yaşıyor, hiçbir şey olmamış gibi Nilfgaard tahtına çıkmaya hazırlanıyor! Ve Emhyr onu yatağına aldığında, hiçbir şey olmamış gibi bacaklarını açacak sürtük!”

“Öfke sizi kemiriyor,” diye mırıldandı Dandelion. “Suçu ufacık çocuğun üzerine atmak şövalyeliğe yakışır mı, sayın saray nazırı? Emhyr’in zorla kaçırdığı bir çocuğun üzerine?”

“Zorla da olsa yöntemler vardır! Şövalye yöntemleri, saray yöntemleri! Kız gerçekten soylu bir kan taşıyor olsaydı, bulurdu bu yollardan birini! Bir bıçak bulabilirdi! Bir makas, bir cam parçası, bir iğne hiç değilse! O pislik, bilek damarlarını dişleriyle parçalayabilirdi! Kendini çorabıyla asabilirdi!”

“Sizi daha fazla dinlemek istemiyorum, Efendi Vissegerd,” dedi Geralt usulca. “Sizi daha fazla dinlemek istemiyorum.”

Saray nazırı dişlerini gıcırdatarak öne doğru eğildi.

“İstememen iyi olmuş,” dedi öfkeden titreyen sesle, “çünkü benim de sana söyleyecek sözüm kalmadı. Son bir sözüm var. Vaktiyle, on beş yıl önce Cintra’da yazgı üzerine çok konuşulmuştu. O zamanlar bunun saçmalık olduğunu düşünmüştüm. Ama senin yazgındı bu, Witcher. O geceden başlayarak senin yazgın çizilmiş, kapkara runik haflerle yıldızların arasına yazılmıştı. Pavetta’nın kızı Ciri, senin yazgın. Ve de ölümün. Çünkü Pavetta’nın kızı Ciri uğruna ipte sallanacaksın.”

“Centarus” harekâtı, IV. süvari sınıfı müfrezesi adıyla tugay tarafından başlatılmıştı. Verdenli üç hafif süvari alayından aldığımız takviye desteği “Vreemde” savaş birliğine yerleştirdim. Tugayın kalan bölümünden, Aedim seferi örneğine göre “Sievers” ve Morteisen” savaş birlikleri oluştu ve her biri dörder süvari bölüğünden meydana geldi.

Drieschot toplanma yerinden 4 Ağustos’u 5 Ağustos’a bağlayan gece yola çıktık. Birliklere verilen emir şöyleydi: Vidort-Carcano- Armeria hattına ulaşmak, Ina’dan geçişleri bizim kontrolümüze geçirmek, karşımıza, çıkan düşman birliklerini yok etmek ama güçlü direnişlerin gösterildiği noktalara yaklaşmamak. Özellikle geceleri bölgeleri ateşe vererek ordu bölüklerinin yollarını aydınlatmak, sivil halk arasında korku yaratmak ve düşman topraklarındaki iç bölgelerde iletişim kanallarının göçmenlerle tıkanmasını sağlamak. Sözde kuşatmalarla düşman birliklerini gerçek kanyonlara çekilmeye zorlamak. Halk ve esirler arasından seçilmiş grupları ortadan kaldırarak dehşet yaratmak, paniği artırmak ve düşmanın moralini bozmak.

Yukarıda sayılan görevler, büyük askerî fedakârlıklarla tugay tarafından yerine getirilmiştir.

Elan Trahe, İmparator ve Vatan İçin.

VII. Daerlan Tugayının Şanlı Savaşı

Bölüm 5

Milva, atların yanına zamanında yetişip onları kurtarmayı başaramamıştı. Çalınmalarına seyirci kalmış ancak hiçbir şey yapamamıştı. Panik içindeki çılgın kalabalık önce onu da yanı sıra sürüklemiş, sonra yanından giden arabalar yolunu kapamıştı. Derken meleyen bir koyun sürüsünün arasına sıkışıp kalmış, kurtulabilmek için kar yığınlarının içine düşmüşçesine savaş vermişti. Daha sonra Chotla kıyısına ulaştığında, Hintkamışlarıyla örtülü bataklığa atlayarak Nilfgaardlıların kılıçlarından canını kurtarmıştı. Nilfgaardhlar o sırada nehrin kıyısında toplanmış göçmenleri kadın çocuk demeden acımasızca katletmekle meşguldü. Milva kendini suya atmış,

akıntının sürüklediği cesetler arasından kâh bata çıka yürüyerek kâh sırtüstü yüzerek karşı kıyıya ulaşmıştı.

Ardından takibe başlamıştı. Roach'u, Pegasus'u, kahverengiyi ve karayağız atını çalan köylülerin hangi yöne kaçtıklarını aklında tutmuştu. Ayrıca karayağız atının eyer torbasında o paha biçilmez yayı vardı. Yürürken sular botlarının içinden fışkırırken, yapacak bir şey yok, diye geçirdi içinden, ötekiler şimdilik bensiz idare edecekler. Atları ve yayımı illa ele geçirmeliyim!

Milva önce Pegasus'a yeniden kavuşmuştu. Ozanın atı, sağrısına batırılan hasır ayakkabılara aldırmamış, beceriksiz köylünün onu hızlandırmak için attığı çığlıkları duymazlıktan gelmiş ve dörtnala koşmayı aklının ucundan bile geçirmemişti. Kayın ormanının içinden âdeta uyuklayarak ağır ağır ve isteksizce yürümüştü. Böylece köylü, öteki at hırsızlarının epeyce gerisinde kalmıştı. Arkasından Milva'nın yaklaştığını fark edince bir an bile duraksamadan attan atlamış, iki eliyle pantolonunu sımsıkı)

tutarak çalılıkların arasında gözden kaybolmuştu. Milva, adamın peşine takılmamış, çenesini adamakıllı dağıtmak için duyduğu Bu sözde dörtnala koşma bile yeterli olmuştu çünkü at hırsızlarının kaçışını kendine özgü bir diğer at durdurmuştu: Geralt'ın onun kaprislerinden bunalıp sıklıkla bir başka binek hayvanıyla —eşeğe, katıra ya da keçiye bile razıydı— değiştirme tehdidinde bulunduğu Roach'tu bu. Roach, dizgini yanlış çektiği için sinirlenip sırtında oturan at hırsızını yere fırlattığı sırada Milva hemen yetişmişti. Koşan atlarının sırtında ayağa fırlayan köylüler sağa sola çifte atan ve şahlanan kısrağı dizginlemeye ►

çalışmıştı. Öylesine meşguldüler ki Milva'yı ancak Pegasus'un sırtında üzerlerine saldırdıktan ve içlerinden birini ezip burnunu kırdıktan sonra fark edebilmişlerdi. Adam, tanrılardan çığlıklarla yardım isteyerek yere yuvarlandığında tanıyabilmişti onu Milva. Nalın'dı bu. İnsanlardan, hele ki Milva'dan yana şansı olmayan köylü. i Ancak Milva'nın da şansı burada noktalanmıştı. Daha doğrusu bundan sonra başına geleceklerin şansla bir ilgisi yoktu, asıl neden Milva'nın kibri ve karşısına çıkan birkaç köylüyü canının istediği kadar dövebileceğine kolayca inanmış olmasıydı. Ne var çullandılar. Atım kaçtı. Haydutlar yaya oldukları için hayvanı yakalayamadılar. Yeni bir at bulduğumda sizin çok gerinizde kalmıştım

artık. Size ancak bu sabah yetişebildim. Kampın tam önünde. Ben nehir aşağı yol almış ve karşı kıyıda beklemiştim. Doğuya doğru ilerleyeceğinizi biliyordum.”

Gürgenlerin arasına gizlenmiş atlardan biri sert sert soluyup çifteler attı. Karanlık bastırmak üzereydi. Sivrisinekler hepsinin kulağının dibinde ısrarla vızıldıyordu.

“Ormanda çıt yok,” dedi Cahir. “Birlikler çekildi. Savaş bitti.”

“Katliam demek istedin.”

“Bizim süvari alayı…” Cahir ansızın duraksayıp hafifçe öksürdü. “İmparatorluk süvari alayı kampa bir saldırı düzenledi, bunun üzerine sizin birlikler güneyden hücum ettiler. Muhtemelen Temerya birlikleri.”

“Savaş bittiyse oraya geri dönmeliyiz. Witcher’ı aramalıyız, Dandelion’ı, ötekileri.”

“Karanlığı beklemek daha akıllıca olur.”

“Burası tekinsiz geldi bana,” dedi Milva, yayını daha sıkı kavrayarak. “Karanlık bir orman, insanı ürpertecek kadar da soğuk. Ortalık sözde sessiz ama çalılıkların arasında sürekli hışırtılar var… Witcher, savaş alanlarının gu/gaZ’ları çektiğini söyledi. Ayrıca köylüler fangpir diye bir şey zırvalıyordu…”

“Yalnız değilsin,” dedi Cahir alçak sesle. “Yalnızken daha sıkıntılı.”

“Doğru.” Milva, Cahir’in neyi kastettiğini anlamıştı. “İki hafta boyunca arkamızdan at koşturdun, yapayalnız. Arkamızdan geldin ama çevren kendi adamlarınla doluydu. Sen Nilfgaardlı olmadığını savunsan da bir zamanlar senin adamlarındı onlar.

Anlıyorsam şeytan götürsün beni… Kendi adamlarının arasına dönmek yerine Witcher’ın peşinden gidiyorsun. Neden?”

“Uzun bir hikâye bu.”

Uzun boylu Scoia’tael üzerine doğru eğilince, büzülüp oturmuş olan Struycken korkudan gözlerini kıstı. Çirkin elf diye bir şeyin olmadığı, bütün elflerin güzellikleriyle göz kamaştırdıkları, güzel doğdukları söylenirdi. Sincaplar’ın efsanevi komutanı güzel biri olarak doğmuştu belki. Ama şimdi yüzünü boydan boya kaplayan iğrenç bir yara izi, alnını, kaşlarını, burnunu ve çenesini çarpılmıştı ve elflere özgü güzellikten geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Paramparça yüzlü elf biraz ötedeki kütüğün üzerine oturdu.

“Ben Isengrim Faoiltiarna,” dedi esirin üzerine yeniden eğilerek. “Dört yıldır insanlara karşı savaşıyorum, üç yıldır da birlikleri yönetiyorum. Savaşta kaybettiğim erkek kardeşimi, dört yeğenimi, kırkın üstünde silah arkadaşımı ellerimle gömdüm. Mücadelemde imparatorunuzu müttefikim olarak gördüm ve bunu defalarca kanıtladım: Gizli servislerinize bilgiler aktardım, ajanlarınıza ve genel valilerinize yardım ettim, sizin adlarını verdiğiniz kişileri ortadan kaldırdım.”

Faoiltiarna sustu, eldivenli sağ eliyle bir işaret yaptı. Yakınındaki bir Scoia’tael, kayın ağacı kabuğundan yapılmış büyük sayılmayan bir fıçıyı yerden kaldırdı. Fıçıdan tatlımsı bir koku yayıldı.

“Nilfgaard’ı müttefikim olarak gördüm ve hâlâ da öyle,” diye tekrarladı yüzü yaralı elf. “Ajanım bana tuzak kurulacağını bildirdiğinde bu yüzden inanmamıştım. Nilfgaard’ın bir ulağıyla baş başa görüşmem istenecekti ve belirlenen yere gittiğimde esir alınacaktım. Kulaklarıma inanmadım ama tedbirli biri olduğum için buluşma yerine biraz erken gittim. Ve de yalnız gitmedim. Gizli buluşma yerinde beni bir ulak yerine altı hafiyenin beklediğini, yanlarında da balıkçı ağı, ipler, zincirler, deri bone, tıkaç, kayışlı ve tokalı bir ceket olduğunu görünce yaşadığım şaşkınlığı ve düş kırıklığını anlatamam. Sizin istihbarat servisinizin adam kaçırmak için standart olarak kullandığı teçhizatın aynısıydı diyebilirim. Nilfgaard’ın haber alma servisinin amacı beni, Faoiltiarna’yı canlı olarak, ağzımda tıkaç, sırtımda deli gömleğiyle bilmediğim bir yere götürmekti. Esrarengiz bir mesele diyebilirim. Açıklık kazanmaya muhtaç. Bana pusu kurmuş hafıyelerden hiç değilse birinin -ki ekibin başı olduğundan kuşkum yok- canlı olarak yakalanmış olması ve bana açıklamalarda bulunabileceğini bilmek beni sevindiriyor.”

Struycken dişlerini sıktı ve elfin parçalanmış yüzüne bakmak zorunda kalmamak için başını çevirdi. Üstünde iki eşekarısının vızıldadığı ağaç fıçıya bakmak daha çok işine geliyordu.

“Evet,” dedi Faoiltiarna ter içinde kalmış boynunu bir bezle silerken, “şimdi karşılıklı sohbet edeceğiz, sayın adam kaçıran. Sohbeti kolaylaştırmak için birkaç ayrıntıyı aydınlatmak istiyorum. Şuradaki fıçının içinde akçaağaç şurubu var. Görüşmemiz karşılıklı anlaşma içinde ve olabilecek en üst dürüstlük düzeyinde seyretmezse, sözü edilen şuruptan kafana bolca süreceğiz. Gözlerini ve kulaklarını özellikle dikkate alacağız. Ardından seni bir karınca yuvasının üzerine yatıracağız, şuraya, şu sevimli ve çalışkan böceklerin dolanıp durduğu yere. Şunu belirtmeliyim ki bana yardımcı olmakta ve dürüstlükte kusur eden kişilerde ve Aan’brengar’lardabu yöntem çok işe yaramıştır.”

“Ben sarayın emrinde çalışıyorum!” diye bağırdı ajan; yüzü korkudan kireç gibi olmuştu. “İmparatorluk özel hizmetler birimi subayıyım, komutanım Eiddon Vikontu Vattier de Rideaux’dur! Adım Jan Struycken! Kabul etmiyorum ki…”

“Akçaağaç şurubuna bayılan buranın kırmızı orman karıncaları,” diye ajanın sözünü kesti elf, “büyük bir şanssızlık eseri olarak Efendi Rideaux diye birinin adını hiç duymamışlar. Başlayalım. Beni kaçırma emrini kimin verdiğini sormayacağım çünkü orası belli. Birinci sorum şöyle: Beni nereye götürmeniz istenmişti?”

Elleri ayakları bağlı olan Nilfgaard ajanı dönmeye çalıştı, başını iki yana salladı çünkü karıncaların yanaklarında yürümeye başladığı hissine kapılmıştı. Ama ağzını açmadı.

“Madem öyle,” diye sessizliği bozdu Faoiltiarna ve teknenin yanında duran elfe bir işaret verdi. “Sürün.”

“Sizi Verden’e, Nastrog Sarayına götürmem istendi!” diye haykırdı Struycken. “Efendi de Rideux’nun emriyle!”

“Teşekkür ederim. Nastrog’da beni ne bekliyordu?”

“Sorgu…”

“Ne sorulacaktı bana?”

“Thanedd Adası’ndaki olaylar! Yalvarırım bağlarımı çözün! Her şeyi anlatacağım!”

“Elbette her şeyi anlatacaksın,” diye iç geçirdi elf gerinerek. “Kaldı ki işin başını geride bıraktık ve böyle durumlarda en zoru işin başıdır. Devam edelim.”

“Size, Vilgefortz’un ve Rience’in saklandıkları yeri açıklamanız için baskı uygulamam emredilmişti bana! Bir de Caellach’ın oğlu Cahir Mawr Dyffryn’in yerini!”

“Tuhaf. Vilgefortz’u ve Rience’i sormak için mi tuzak hazırlanmıştı bana? Onların hakkında ne bilebilirim ki? Onlarla aramda nasıl bir bağ bulunabilir? Hele Cahir meselesi daha da tuhaf. Onu size arzu ettiğiniz gibi yolladım. Prangalarıyla. Yoksa gönderim size ulaşmadı mı?”

“Buluşma yerine gönderilen birlikte kim varsa öldürüldü. Cesetler arasında Cahir’inki yoktu…”

Andrzej Sapkowski “Haa. Sayın Vattier de Rideaux kuşkulandı demek? Birliğe yeni bir temsilci göndermek ve açıklama istemek yerine bana hemen bir tuzak hazırladı. Nastrog’a götürülüp sorgulanmamı emretti. Thanedd’deki olaylarla ilgili.”

Ajan sesini çıkarmadı.

“Anlamadın mı?” Elf, ürkütücü yüzünü ajana doğru uzattı.

“Bu bir soruydu. Ve şöyleydi: Mesele ne?”

“Bilmiyorum… Bu konuyu bilmiyorum, yemin ederim…”

Faoiltiarna elini sallayıp bir işaret yaptı. Struycken uluma sesleri çıkardı, kıvrandı, ulu güneş üzerine yemin etti, hiçbir şey bilmediğini ısrarla söyledi, ağladı, başını sağa sola atıp yüzünde kalın bir tabaka halinde

bulanan şurubu tükürdü. Ama dört Scoia’tael onu karınca yuvasına taşırken konuşmaya karar verdi. Oysa ötmenin sonuçları karıncalardan daha ağır olabilirdi.

“Efendim… Birisi bunu duyarsa öldüm demektir… Ama size itirafta bulunacağım… Gizli emirleri gördüm. Gizlice dinledim… Her şeyi anlatacağım.”

“Elbette.” Elf başını salladı. “Karınca yuvasında bir saat kırk dakikalık rekoru Kral Demawend’in özel birliğine bağlı bir subay kırmıştı. Ama sonunda o da konuştu. Başla bakalım. Hızlı, tutarlı ve somut.”

“İmparator, Thanedd Adasında ihanete uğradığından emin. Hain ise Roggeveenli Vilgefortz, büyücü. Bir de yardımcısı Rience. Ama hepsinden önce Cahir Mawr Dyffryn aep Caellah. Vattier… Sizin de bu ihanette parmağınız olup olmadığından -bilmeyerek bile olsa- Efendi Vattier emin değil… Bu yüzden sizi kaçırmamızı ve dikkat çekmeden Nastrog’a getirmemizi emretti. Efendi Faoiltiarna, ben yirmi yıldır haber alma servisinde çalışıyorum… Vattier de Rideaux benim üçüncü şefim…”

“Kopuk kopuk olmasın lütfen. Ve de titremeyi bırak. Bana karşı dürüst davranırsan birkaç şefe daha hizmet etme şansın olur.”

“Çok gizli tutulmasına karşın bildiğim bir şey vardı… Vilgefortz’un ve Cahit’in adada kimi yakalamalarını istendiğini biliyordum. Ve bunu başarmışlar gibi görünüyordu. Çünkü Loc Grim’den sonra şu şeyi getirdiler… dur neydi adı… şey, Cintra Prensesini. O günlerde bunun başarı olduğunu, Cahir ve Rience’in baron ilan edileceklerini ve şu büyücünün hiç değilse kontluğa terfi edeceğini düşünmüştüm. Ama öyle olacağı yerde imparator baykuşu çağırttı… yani Efendi Skellen’i ve Efendi Vattier’yi çağırdı ve Cahir’i yakalamalarını emretti. Bir de Rience’i ve Vilgefortz’u… Thanedd ve oradaki mesele hakkında bilgisi olan herkese işkence edilecekti… Size de… Bir şey… bir ihanet söz konusu olduğu ilk akla gelen şeydi çünkü.. .Loc Grime sahte bir prensesin götürüldüğü…”

Soluğu kesilen ajan, akçaağaç şurubundan yapışmış olan dudaklarını telaşla oynatıp ciğerlerine hava doldurmaya çalıştı.

“Çözün şunu,” diye buyurdu Faoiltiarna Sincaplarına. “Bir de yüzünü yıkasın.”

Emir derhal yerine getirildi. Başarısızlığa uğramış tuzağın tertipçisi az sonra başını önüne eğmiş, Scoia’taellerin efsanevi komutanının önünde duruyordu. Faoiltiarna, onu lakayıt bir ifadeyle süzüyordu şimdi.

“Kulaklarının içindeki şurubu boşalt,” dedi sonra komutan. “Sonra uzun yıllara dayanan deneyime sahip bir casusa yakışacak şekilde kulaklarını dik ve belleğini zorla. İmparatorunuza karşı olan sadakatimin kanıtı olarak sizi ilgilendiren meselelerle ilgili ayrıntılı bir bilgi vereceğim. Sense bunların hepsini, kelimesi kelimesine Vattier de Rideaux’ya tekrar edeceksin.”

Ajan heyecanla başını salladı.

“Blathe ya da sizin hesabınıza göre haziran ayının ortalarında,” diye konuşmaya başladı elf, “Francesca Findabair diye bilinen büyücü Enid an Gleanna benimle iletişime geçmişti. Hemen ardından Rience diye biri Francesca’nın emriyle birliğime geldi, şu sihirbaz Roggeveenli Vilgefortz’un yardımcısıydı anladığım kadarıyla. Son derece gizli tutularak hazırlanan bir eylem planıyla Thanedd’deki buluşmada büyücülerin belli bir bölümünün devre dışı bırakılması hedefleniyordu. Plan bana İmparator Emhyr’in, Vattier de Rideaux’nun ve Stefan Skellen’in her bakımdan desteklediklerı bir eylem olarak sunuldu. Aksi halde dh’oine\er\e işbirliğine girişmezdim, büyücü olup olmamaları fark etmez çünkü yaşamım boyunca nice kışkırtmalarla karşılaştım ben. İmparatorluğun desteği, Kap Bremervoord’a yanaşan Caellach’ın oğlu Cahir yönetimindeki gemiyle doğrulanmış oldu. Cahir, özel yetkilerle ve emirlerle donatılmıştı. Bu emirler doğrultusunda, birliğimden doğrudan Cahir’in emrine verilecek özel bir manga ayırdım. Bu manganın görevinin, belli bir kişiyi ele geçirip adadan kaçırmak olduğunu biliyordum.

“Thanedd’e,” diye kısa bir duraksamadan sonra sözlerini sürdürdü Faoiltiarna, “Cahir’in geldiği gemiyle gittik. Rience’m, gemiyi sihirli bir sisin içine soktuğu bir muskası vardı. Gemiyle adanın altında yer alan bir mağaranın içine girdik. Oradan, Garstang’in altında bulunan yeraltı bölgelerine ulaştık.

“Bir şeylerin yolunda gitmediğini henüz oradayken anlamıştık, Rience, Vilgefortz’dan bazı telepatik sinyaller alıyordu. Bir savaşın içine düştüğümüzü anlamıştık. Hazırdık. Doğrusu da buydu çünkü yeraltından çıkar çıkmaz kendimizi cehennemin ortasında bulduk.”

Elf, sanki anımsamaktan canı acımış gibi biçimsiz yüzünü buruşturdu.

“Başlarda yaşanan başarıların ardından işler sarpa sarmaya başlamıştı. Saray büyücülerinin hepsini bertaraf edemiyor, büyük kayıplar veriyorduk. Kumpasın içindeki bazı büyücüler ölerek ortadan kalktı, bazıları ise canlarını kurtarmak için kendilerini ışınlamaya başladı. Derken Vilgefortz ortadan kayboldu, çok geçmeden de Rience ve hemen arkasından Enid an Gleanna. Sonuncu olayı geri çekilmenin işareti kabul ettim. Ama geri çekilme emrini vermedim, görevlerini yerine getirebilmek için eylem başlar başlamaz yola çıkmış olan Cahir’in ve mangasının dönüşünü bekledim. Ama dönmediklerini görünce onları aramaya koyulduk.

“Mangadan,” dedi Faoiltiarna, Nilfgaardlının gözlerinin içine bakarak, “hayatta kalan kimse olmamıştı, hepsi de vahşice katledilmişti. Cahir’i, Tor Lara’ya, patlama sırasında havaya uçup yerle bir olan kuleye çıkan merdivenin üzerinde bulduk. Cahir yaralı ve baygındı, kendisine verilen görevi yerine getirmediği apaçık ortadaydı. Zaten çevrede bu göreve işaret eden hiçbir iz yoktu, ayrıca aşağıdan, Aretusa’dan ve Loxia’dan kraliyet birlikleri akın akın gelmeye başlamıştı. Cahir’in ne pahasına olursa olsun onların eline geçmemesi gerektiğini biliyordum çünkü o, Nilfgaard’ın bu eyleme doğrudan katıldığının kanıtıydı. Cahir’i alıp yeraltı kanallarından kovuğun içine kaçtık. Gemiye binip yola çıktık. Birliğimizden geriye on iki kişi kalmıştı, çoğu da yaralıydı.

“Rüzgâr bizden yanaydı. Hirundum’un batısına ulaştıktan sonra ormanların içine saklandık. Cahir, sargılarını parçalamaya çalıştı, yeşil gözlü çılgın bir kızla ve Cintralı aslan yavrusuyla ilgili bağıra bağıra bir şeyler söyledi. Mangayı katleden bir Witcher’dan, Martı Kulesi’nden ve kuş gibi uçan bir büyücüden söz etti. Bir at istedi, adaya dönülmesini emretti, ben de mevcut koşullarda bütün bunların bir akıl hastasının zırvaları olduğunu düşündüm. Haberimiz olduğu üzere Aedirn’de savaş bütün hızıyla başlamıştı; küçülmüş olan birliği hızla yeniden yapılandırmak ve dh’oine\ere karşı savaşmaya devam etmek bence her şeyden önemliydi.

“Boş mektup kutusunda sizden gelen gizli emri bulduğumda Cahir hâlâ aramızdaydı. Şaşırmıştım. Cahir’in verilen görevi yerine getirmediği açıkça ortadayken, ihanet ettiğine dair ortada hiçbir emare yoktu. Ama üzerinde fazlaca düşünmeden bunun sizin meseleniz olduğu ve kendinizin halletmesi gerektiği sonucuna vardım. Cahir, elleri ayakları bağlanırken kesinlikle direnmedi, sakince boyun eğdi. Tahta tabuta konmasını ve tanıdığım bir havka yardımıyla mektupta belirtilen yere götürülmesini emrettim. İtiraf ediyorum, yanına refakatçiler vererek birliği zayıflatmaya niyetli değildim. Buluşma noktasında adamlarınızı kimin öldürdüğünü bilmiyorum. Ve Cahir’in yerini yalnızca ben biliyordum. Kıtanızın tamamen rastlantısal olarak imha edildiği olasılığını kabul etmiyorsanız, o zaman haini kendi içinizde arayacaksınız. Çünkü yeri ve zamanı benim dışımda yalnızca sizler biliyordunuz.”

Faoiltiarna ayağa kalktı.

“Bu kadar. Bu bilgilerin tamamı doğrudur. Nastrog sığınaklarında size daha fazlasını anlatmazdım. Araştırma şeflerini ve cellatları yalanlarla tatmin etmeye çalışmış olsaydım, bu size yarardan çok zarar verirdi. Başka bir malumatım yok, özellikle de Vilgefortz’un ve Rience’ın nerede olduklarını bilmiyorum, ayrıca onları haklı olarak mı hainlikle suçluyorsunuz, onu da bilmiyorum. Altını çizmek istediğim bir diğer nokta şu: Cintra Prensesi, ne hakikisi ne de sahtesi, hakkında bir bilgim yok. Ne biliyorsam anlattım. Bay Rideaux’nun ve Bay Skellen’in artık bundan böyle bana tuzak kurmaya kalkışmayacaklarını varsayıyorum. Dh’oine’ler beni uzun zamandır yakalamaya ya da öldürmeye çalışıyor, bu yüzden bana tuzak kuranları kayıtsız şartsız ortadan kaldırmayı alışkanlık edindim. Bundan böyle bu kişilerin Vattier’nin ya da Skellen’in adamı olup olmadığıyla da ilgilenmeyeceğim. Buna ne zamanım ne de isteğim olacak. Anlaşıldı mı?”

Struycken başını sallayıp yutkundu.

“O halde casus, kendine bir at seç ve ormanlarımdan defol.”

“Yani seni bu tabutun içinde cellada götüreceklerdi,” diye mırıldandı Milva. “Tamamını olmasa da şimdi anlamaya başladım. Peki neden bir yere saklanmayıp Witcher’in peşine düşüyorsun? Sana fena bozuluyor… İki kez yaşamını bağışladı…”

“Üç kez.”

“İkisine ben tanık oldum. Gerçi, ilk başta düşündüğümün aksine, Witcher’in Thanedd’de kemiklerini kıran sen değilsin ama Witcher’in kılıcının önüne çıkmaya çalışmakla doğru davrandığından kuşkuluyum yine de. Sizin işlerinizden anlamam ama beni kurtardın, ayrıca gözlerine bakınca iyi biri olduğun anlaşılıyor… Bu yüzden, Cahir, sana şunu kesin olarak söylüyorum: Witcher, Ciri’sini Nilfgaard’a kaçıranlardan söz ederken, dişlerini öyle gıcırdatır ki kıvılcımlar saçılır. O anda ona tükürecek olsan, tükürüğün cızırdar.”

“Ciri,” diye tekrarladı Cahir. “Güzel bir ad bulmuş kıza.”

“Bilmiyor muydun?”

“Hayır. Ben kızdan hep Cirilla ve Cintralı aslan yavrusu diye söz edildiğini duydum. Benim yanımdayken… bir kez olmuştu çünkü bu… Benimle tek kelime konuşmamıştı. Hem de yaşamını kurtardığım halde.”

“Neler olup bittiğini şeytan bile anlamaz.” Milva başını iki yana salladı. “Karmaşık bir yazgınız var, Cahir, karışık, karmakarışık. Aklım almıyor.”

“Senin adın ne peki?” diye ansızın sordu Cahir.

“Milva. Maria Barring. Ama, Milva de.”

“Witcher, yanlış yöne gidiyor, Milva,” dedi Cahir bir süre sonra. “Ciri Nilfgaard’da değil. Nilfgaard’a kaçırılmadı. Daha doğrusu kaçırılmadı.”

“Nasıl yani?”

“Bu uzun bir hikâye.”

“Ulu güneş adına.” Eşikte duran Fringilla, başını eğip arkadaşına baktı. “Saçlarına ne yaptın öyle, Assire?”

“Yıkadım,” dedi Assire var Anahid kuru bir sesle. “Ve de taradım. İçeri gel lütfen, otur. Kalk o koltuktan, Merlin. Kışş!”

Büyücü kadın, kara kedinin isteksizce boşalttığı koltuğa oturdu ve gözünü arkadaşının saçlarından ayırmadı.

“Beni dikizleyip durma öyle.” Assire elini pırıl pırıl parlayan bukleli saçlarına götürdü. “Biraz değişmeye karar verdim. Ayrıca seni örnek aldım.”

“Ben,” dedi Fringilla Vigo kıkır kıkır gülerek, “her zaman acayip biri ve elebaşı olarak kabul edildim. Ama seni böyle akademide ve sarayda görünce…”

“Sarayda yokum ben,” diye arkadaşının sözünü kesti Assire. “Akademi de alışacak artık. On üçüncü yüzyılda yaşıyoruz. Dış görüntüleriyle ilgilenen büyücü kadınların hoppa ve mankafa olduklarına dair önyargılara veda etmenin zamanı geldi de geçiyor.”

“Tırnakların da.” Fringilla, hiçbir şeyi kaçırmayan yeşil gözlerini hafifçe kıstı. “Hayatım, seni tanıyamaz oldum.”

“Benim ben olduğumu anlaman için basit bir büyülü sözcük yeter,” dedi büyücü kadın buz gibi bir sesle. “İstersen büyü yapabilirsin. Sonra da konumuza, senden istediğim şeye gelelim.”

Fringilla Vigo, ayaklarının arasında dolanan kediyi okşadı. Hayvan, siyah saçlı büyücüyü oturduğu yerden kaldırabilmek için mırıldanıp belini büküyor ve bütün bunları gizli bir amaçla değil de şirinlikten yapıyormuş gibi davranıyordu.

“Başyaver Caellach aep Gruffyd senden bir istekte bulundu, değil mi?” diye sordu Fringilla.

“Evet,” dedi Assire sıkıntılı bir sesle. “Caellach ziyaretime geldi, çaresizlik içindeydi, oğlunun kurtarılması için yardım istedi. Emhyr, oğlunun yakalanmasını ve işkenceyle öldürülmesini buyurmuştu. Aileden birine değil de kime başvurabilirdi ki? Caellach’ın karısı, Cahir’in annesi Mawr benim yeğenim, kız kardeşimin en küçük kızıdır. Ama Caellach’a yine de bir söz vermedim. Çünkü bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Bir süre önce meydana gelen bazı olaylardan dolayı dikkatleri üzerime çekmemem

gerekiyor. Bunları sana açıklayacağım. Ama önce, senden edinmeni istediğim bilgiyi dinlemek istiyorum.”

Fringilla belli etmeden rahat bir soluk aldı. Arkadaşının, Caellach’ın oğlu Cahir meselesine karışmak istediğinden korkmuştu çünkü bu konu darağacı kokuyordu. Ayrıca arkadaşının ondan yardım istemesinden çekinmişti çünkü Assire’in isteklerini geri çeviremezdi.

“Yaklaşık haziran ortalarında,” diye başladı Assire, “Loc Grim’de toplanan saray ahalisi, sözüm ona Cintra Prensesi olan on beş yaşındaki bir kızı hayranlıkla izleme olanağı bulmuştu. Emhyr bu huzura kabul sırasında bu kıza ısrarla kraliçe diye hitap etmiş, iltifatlar yağdırmıştı, öyle ki yakında evleneceklerine dair dedikodular çıkmıştı.”

“Ben de duydum.” Assire kediyi okşadı, hayvan Fringilla’yla ilgilenmeyi bırakmış, şimdi kendine başka bir koltuk arıyordu. “Kuşkusuz siyasi amaçları olan bu evlilikten hâlâ söz ediliyor.”

“Ama eskisi kadar yüksek sesle ve sıklıkla değil. Çünkü Cintralı kız Darn Rowan’a götürülmüş. Senin de bildiğin üzere, Darn Rowan’da devletin esirleri tutulur, imparatoriçelik mevkisinin namzetleri değil genelde.”

Assire buna yorum yapmadı. Sabırla bekliyor ve bir süre önce kesip üzerine cila sürdüğü tırnaklarına bakıyordu.

“Emhyr’in üç yıl önce hepimizi çağırıp belli bir kişinin saklandığı yeri bulmamızı emrettiğini anımsıyorsundur mutlaka,” diye sözlerini sürdürdü Fringilla Vigo. “Söz konusu yer, kuzey krallıklar bölgesindeydi. Bulamadığımız için nasıl öfkelendiğini de anımsıyorsundur kuşkusuz. Böyle bir mesafeden araştırma yapılamayacağını, hele koruma sistemlerini kırmanın olanaksız olduğunu söyleyen Albrich’i yerin dibine sokmuştu. Şimdi iyi dinle. Loc Grim’deki şu ünlü huzura kabulden bir hafta sonra, Aldersberg yakınlarında kazanılan galibiyet kutlamaları sırasında Emhyr sarayın salonunda Albrich’i ve beni görmüştü. Ve lütfedip bizimle konuşmuştu. Söylediklerinin özü biraz basitleştirilmiş olarak şöyleydi: ‘Siz tembel ve hımbıl asalaklarsınız. Sözde hünerleriniz bana bir servete mal oluyor ama hiçbir yarar sağlamıyor. Sizin biçare akademinizin beceremediği bir görevi, sıradan bir astrolog dört günde halletti.’”

Assire, yüzünde alaycı bir ifadeyle yüksek sesle soludu ve kediyi okşamayı sürdürdü.

“Şu mucizeler yaratan astrologun ün ü Xarthisius’tan başkası olmadığını öğrenmem çok kolay oldu,” diye devam etti Fringilla Vigo. “O günlerde şu Cintralı kız, imparatorun eş adayı aranıyordu. Xarthisius buldu onu. Ne oldu peki? Xarthisius müsteşar mı yapıldı? Ya da çözümsüz görevler biriminin başına mı getirildi? Hayır. Bir hafta sonra kodese tıkıldı.”

“Bütün bunların Caellach’ın oğlu Cahir’le ne ilgisi bulunduğunu korkarım anlamıyorum.”

“Sabırlı ol. Sırayla anlatmama izin ver. Önemli çünkü.”

“Özür dilerim. Dinliyorum.”

“Üç yıl önce arama işine giriştiğimizde Emhyr’in bize ne verdiğini anımsıyor musun?”

“Bir tutam saç.”

“Doğru.” Fringilla uzanıp çantasını aldı. “Şu tutamı vermişti. Altı yaşındaki bir kıza ait sarı saçlar. Artanı saklamıştım. Darn Rowan’da tecrit edilmiş Cintra Prensesi’yle ilgilenme görevi Liddertal Kontesi Prenses Stella’ya verildi. Stella’nın bana eski zamanlardan kalma birkaç şükran borcu vardı, bu yüzden ikinci bir saç tutamına kolaylıkla ulaşabildim. O da bu işte. Biraz daha koyu bir rengi var ama yaş ilerledikçe saçlarımız koyulaşır. Bununla beraber saçlar iki farklı kişiye ait. İnceledim, bu konuda hiçbir kuşku bulunmuyor.”

“Cintralı kızın Darn Rowan’da tecrit edildiğini öğrenir öğrenmez böyle bir açıklama geleceğini anlamıştım,” diye itiraf etti Assire var Anahid. “Astrolog bu işi ya eline yüzüne bulaştırdı ya da Emhyr’e yanlış bir kişiyi kakalamayı hedefleyen bir komploya dâhil oldu. Ve bu komplo, Cahir aep Caellach’ın yaşamına mal olacak. Teşekkürler, Fringilla. Her şey apaçık.”

“Her şey değil.” Büyücü kadın siyah saçlarını iki yana salladı. “Birincisi, Cintralı kızı bulan ve Loc Grime getiren kişi Xarthisius değil. Emhyr,

kendisine sahte bir prenses getirildiğini öğrenip hakiki prensesin bulunması için yoğun bir arama başlattıktan sonra astrolog yıldız falı işlerine başladı. İhtiyar ahmak sıradan mesleki bir hata ya da şarlatanlık yüzünden kodesi boyladı. Çünkü aranan kişinin yerini yüz millik bir kesinlikle verdiğini öğrendim. Gelgeldim bu bölgenin bir çöl, Tır Tochair Dağlarının ardında, der Velde kaynaklarının ötesinde ıssız, yabani bir yer olduğu ortaya çıkmış. Bölgeye gönderilen Stefan Skellen, akreplerden ve akbabalardan başka bir şey bulamamış."

"Xarthisius denen heriften fazlasını beklemezdim zaten. Ama bu durum, Cahir'in yazgısını değiştirmeyecektir. Emhyr fevri bir adamdır ama kimseyi nedensiz yere işkenceye ve ölüme mahkûm etmez. Senin de belirttiğin gibi, birisi Loc Grim'e sahte bir prensesin ulaşmasını sağlamış. Bu kızı birisi temin etmiş. Yani ortada bir komplo var ve Cahir işin içinde. Ama bilmeden de bu işe bulaşmış, biri tarafından kullanılmış olabilir."

"Öyle olsaydı eğer, sonuna kadar kullanırlardı onu. Sahte prensesi elleriyle Emhyr'e teslim ederdi. Ama Cahir sırra kadem bastı. Neden? Ortadan kaybolması kuşkulara yol açtı. Emhyr'in sahtekârlığı ilk bakışta anlamasını hesaba katabilir miydi? Emhyr anladı ama. Her koşulda anlardı çünkü elinde…"

"Bir saç tutamı vardı," diye büyücünün sözünü kesti Assire, "Altı yaşındaki bir kıza ait bir saç tutamı. Fringilla, Emhyr'in bu kızı araması üç yıla değil çok daha eskiye dayanıyor. Anlaşılan Cahir, henüz oyuncak atlara bindiği günlerde başlamış çok çirkin bir işe bulaşmış. Hımm… Bu saç tutamı bende kalsın. İkisini de etraflıca incelemek isterim."

Fringilla başını ağır ağır sallayıp yeşil gözlerini kıstı.

"Peki, kalsın. Ama dikkatli ol, Assire. Çirkin maceralara alet olma. Çünkü dikkatler üzerine çekilir o zaman. Konuşmamızın başında bunun işine gelmeyeceğini belirtmiştin. Ve de nedenlerini açıklayacağına söz vermiştin."

Assire var Anahid ayağa kalkıp pencerenin önüne gitti, altın kuleli kent diye anılan imparatorluğun başkenti Nilfgaard'ın batan güneşin ışıkları altında ışıldayan kule çatılarına ve mazgal dişlerine baktı.

“Senin bir zamanlar söylediklerini aklımda tuttum,” diye konuşmaya başladı arkasına dönmeden. “Büyü, hiçbir sınırla bölünemezdi. Büyünün esenliği en büyük değerdi, her türlü bölünmenin üstündeydi. Şöyle… gizli organizasyon gibi bir şeyin kurulması yararlıydı… meclis ya da loca gibi bir oluşumun…”

“Ben hazırım,” dedi Nilfgaardlı büyücü Fringilla Vigo, saniyeler süren sessizliğin ardından. “Girmeye kararlıyım ve hazırım. Güvenin ve iltimasın için teşekkür ederim. Söz konusu locanın buluşması ne zaman ve nerede gerçekleşecek, benim gizemli, esrarengiz arkadaşım?”

Nilfgaardlı büyücü Assire var Anahid bu kez döndü. Dudaklarında hafif bir gülümsemenin izi vardı. “Yakında,” dedi. “Sana birazdan her şeyi açıklayacağım. Ama unutmadan senden bir şey isteyeceğim… Bana şapka tasarımcının adresini ver, Fringilla.”

“Tek bir kamp ateşi bile yok,” diye fısıldadı Milva, ay ışığında parıldayan gölün karşı kıyısına bakarak. “Bence orada kimseler yok. Kampta iki yüzü aşkın göçmen vardı. Aralarından tek kurtulan olmadı mı?”

“İmparatorluk askerleri üstünlük sağladıysa hepsini esir almışlardır,” diye fısıldadı Cahir. “Ama zafer sizinkilerin olduysa giderken herkesi yanlarında götürmüşlerdir.”

Nehre yaklaşıp bataklığa dönüşmüş sazlıklara kadar ilerlediler. Milva bir şeyin üzerine basınca sıçradı, bataklıktan çıkmış, sülüklerle kaplı kaskatı kolu görünce bir çığlık atmamak için kendini güçlükle tuttu.

“Bir ceset sadece,” diye mırıldandı Cahir ve kızı kolundan tuttu. “Bizimkilerden biri. Bir Daerlanlı.”

“Kim?”

“Yedinci Daerlan süvari tugayı. Kolunda gümüş bir akrep »

var…

“Tanrılar!” Genç kadın terden ıslanmış eliyle yayı sımsıkı kavrarken zangır zangır titriyordu. “Duydun mu şu sesi? Neydi bu?”

“Kurt.”

“Ya da bir gulgul… Ya da lanet olası başka bir yaratık. İlerideki kamp cesetlerle dolu olmalı. Lanet olsun, karşı kıyıya gece vakti geçmeyeceğim!”

“Günün ağarmasını bekleyelim. Milva? Bu tuhaf koku da…”

“Regis!” Milva, pelin otu, adaçayı, kişniş ve anason kokusu alınca çığlık atmamak için yine güçlükle tuttu kendini. “Regis? Sen misin?”

“Evet.” Berber, karanlığın içinden sessizce süzüldü. “Senin için çok kaygılanmıştım. Görüyorum ki yalnız değilsin.”

“Evet, doğru görüyorsun.” Milva kılıcını çekmeye hazırlanan Cahir’in kolunu bıraktı. “Ben de artık yalnız değilim, o da değil. Ama bazılarının dediği gibi, uzun bir hikâye bu. Regis, Witcher’a ne oldu? Dandelion? Ötekiler? Ne durumda olduklarını biliyor musun?”

“Evet. Atlarınız var mı?”

“Var. Ormanın içine sakladık.”

“O halde güneye doğru yola çıkalım, Chotla boyunca ilerleyelim. Derhal. Gece yarısından önce Armerya yakınlarına varmalıyız.”

“Witcher’dan ve ozandan ne haber? Yaşıyorlar mı?”

“Yaşıyorlar. Ama başları dertte.”

“Ne gibi?”

“Bu uzun bir hikâye.”

Dandelion dönüp iyi kötü dayanılabilir bir pozisyona geçmeye çalışırken yüksek sesle inledi. Ama tütsülenmeye hazırlanmış pastırma gibi iplere dolanmış halde gitgide çöken bir talaş yığınının içinde yatan biri için boşa

harcanmış bir çabaydı bu. “Doğrudan asmadılar bizi,” dedi inleyerek. “Tek umudumuz bu…”

“Kes sesini.” Witcher kımıldamadan yatıyor, odunluğun çatısında keşfettiği delikten aya bakıyordu. “Vissegerd bizi neden hemen asmadı, biliyor musun? Çünkü gün ışır ışımaz bütün birlikler yola çıkmak üzere toplandığında hepsinin gözü önünde asacak bizi. Propaganda amaçlı.”

Dandelion’ın sesi kesildi. Geralt onun inleyip burnunu çektiğini duydu.

“Hâlâ bu işten sıyrılma şansın var,” dedi Witcher, Dandelion’ı yatıştırmak için. “Vissegerd benden özel bir öç alacak ama seninle bir derdi yok. Şu ahbabın olan kont seni kurtaracaktır, göreceksin.”

“Kahretsin,” dedi ozan, Witcher’i şaşırtan bir sükûnet içinde. “Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Küçük bir çocukmuşum gibi davranma bana. Birincisi, propaganda amacı için kullanılacaksa, bir değil iki kişinin asılması daha iyidir. İkincisi, özel bir öç alınırken tanık hayatta bırakılmaz. Hayır kardeşim, ikimiz de sallanacağız.”

“Yeter, Dandelion. Sessiz ol ve bir plan yap.”

“Ne planı, lanet olsun?”

“Aklına ne geliyorsa.”

Dandelion’ın boş sözleri, düşünmekle meşgul olan Witcher’ın aklını toplamasına engel oluyordu. Vissegerd’in birliğinin içinde mutlaka yer aldığını düşündüğü Temerya ordusu haber alma servisi adamlarının her an odunluğu yıkmasını bekliyordu. Ve adamlar ondan Garstang’da ve Thanedd Adasında yaşanan olaylarla ilgili çeşitli ayrıntılar öğrenmek isteyeceklerdi kuşkusuz. Geralt neredeyse tek bir ayrıntı bilmiyordu ama şundan kuşkusu yoktu: Ajanlar ona inanıncaya kadar çok ama çok sıkıntı çekecekti. Tek umudu, gözünü intikam bürümüş olan Vissegerd’in onu esir aldığını ilan etmemiş olmasıydı. Ajanlar, esirleri saray nazırının pençesinden kurtarıp merkez karargâha götürmeye çalışacaktı muhtemelen. Daha doğrusu, ilk sorgudan sonra onlardan geriye kalanı götüreceklerdi karargâha.

Ozan bu arada bir plan düşünmüştü.

“Geralt! Çok önemli bir şey bildiğimizi öne süreceğiz. Casus ya da benzeri bir şey olduğumuz numarası yapalım. O zaman…”

“İnsaflı ol, Dandelion.”

“Nöbetçilere rüşvet vermeyi de düşünebiliriz. Sakladığım bir miktar param var. Çizmemin iç astarına dublonlar diktim. Sağlam bir ihtiyat. Nöbetçileri çağıralım…”

“Elinde ne varsa alıp sana bir de tekme savursunlar.”

Ozan sıkıntıyla homurdandıktan sonra sustu. Avludan sesler ve nal takırtıları geliyordu, en kötüsü de askerler için pişirilen bezelye çorbasının kokuşuydu. Geralt şimdi bunun bir kâsesi için dünyanın bütün çuka balıklarını ve yermantarlarını feda etmeye hazırdı. Odunluğun önünde duran nöbetçiler uyuşuk uyuşuk sohbet ediyor, kahkaha atıyor, arada sırada öksürüp tükürüyorlardı. Paralı askerdi hepsi; sırf zamirlerden ve pis küfürlerden oluşan cümlelerle sohbet etme yeteneklerinden anlaşılıyordu bu.

“Geralt?”

“Ne var?”

“Milva ne oldu acaba? Zoltan, Percival, Regis… Görmedin mi onları?”

“Hayır. Çarpışma sırasında vurulmuş ya da atların ayaklarının altında can vermiş olabilirler. Şu ilerideki kampta dağ gibi bir ceset yığını var.”

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedi Dandelion kararlı ve umut dolu bir sesle. “Hiç sanmam ki Zoltan, Percival ve Milva gibi açıkgözler…”

“Kendini kandırmayı bırak artık. Kurtulmuş bile olsalar bize yardım etmezler.”

“Neden?”

“Üç nedenden. Birincisi, başlarında yeterince dert var. İkincisi, binlerce adamdan oluşan bir birliğin ortasındaki bir odunlukta ellerimiz ayaklarımız bağlı halde yatıyoruz.”

“Üçüncü neden peki? Üç nedenden söz etmiştin.”

“Üçüncüsü,” dedi Geralt yorgun bir sesle, “bu gerçekleşebilecek mucizeler Kernowlu kadının kocasını bulmasıyla tüketilmiş oldu.”

“Şurada.” Berber, ordugâh ateşinin noktayı andıran alevini gösterdi. “Orası Armerya tabyası, şu an ise Mayena’ya yığılmış Temerya orduları öncü birliğinin kampı olarak kullanılıyor.”

“Esir aldıkları Witcher’ı ve Dandelion’ı orada tutuyorlar, öyle mi?” Milva, üzengiye basıp ayağa kalktı. “Of, çok fena. Orada bilmem ne kadar silahlı adam vardır, çevresi de nöbetçilerle sarılıdır. Oraya gizlice girmek kolay olmaz.”

“Bunu yapmanıza gerek yok,” dedi Regis, Pegasus’tan inerek. Hayvan sürekli burnundan soluyarak başını çevirdi, belli ki berberin ağır ot kokusundan midesi bulanmıştı.

“Oraya gizlice girmenize gerek yok,” diye yineledi Regis. “Bu işi tek başıma halledeceğim. Atlarınızla şurada, nehrin parıldadığı yerde bekleyeceksiniz, görüyor musunuz? Yedi Keçi’nin en parlak yıldızının altında. Chotla o noktada Ina’ya akar. Witcher’ı o karmaşanın içinden kurtardıktan sonra o yöne yollayacağım. Orada buluşacaksınız.”

“Kendinden çok emin,” diye mırıldandı Cahir, yanında oturan Milva’ya. “Onu o keşmekeşin içinden tek başına, kimsenin yardımını almadan kurtaracakmış, duydun mu? Kim bu?”

“Bilmiyorum gerçekten,” diye mırıldandı Milva. “Ama kurtaracağı meselesine inanıyorum. Dün kızgın bir nalı gözlerimin önünde ateşin içinden çekip aldı.”

“Büyücü mü?”

“Hayır,” dedi Regis, Pegasus’un arkasından çıkarak ve müthiş kulaklara sahip olduğunu kanıtladı. “Ayrıca kim olduğum çok önemli mi? Ben sana kimlik bilgilerini soruyor muyum? “

“Ben Cahir Mawr Dyffryn Caellach.”

“Teşekkür ederim, hayranlık duydum.” Berberin sesinde alaycı bir tonlama gizliydi. “Nilfgaardlı adını neredeyse hiç Nilfgaard aksam olmadan söyledin.”

“Çünkü ben…”

“Yeter!” diye Cahir’in sözünü kesti Milva. “Tartışmanın ve vakit öldürmenin zamanı değil. Regis, Witcher kurtarılmayı bekliyor.”

“Gece yarısından önce olmaz,” dedi berber buz gibi bir sesle ve bakışlarını aya çevirdi. “Yani konuşmak için zamanımız var. Kimdir bu adam, Milva?”

“Bu adam,” dedi Milva, Cahir’i biraz öfkeyle savunarak, “beni berbat bir durumdan kurtardı. Bu adam, eğer Witcher’i görürse ona yanlış yönde ilerlediğini söyleyecek. Ciri, Nilfgaard’da değil çünkü.”

“Bu gerçek bir aydınlanma.” Berberin sesi yumuşamıştı. “Peki, bu aydınlanmanın kaynağı nedir, muhterem Cahir, Caellach’ın oğlu?”

“Bu uzun bir hikâye.”

Nöbetçi askerlerden birinin konuşmayı bir küfürle böldüğü, bir başka askerin de inlediği sırada Dandelion susalı çok olmuştu. Geralt, nöbetçilerin üç kişi olduğunu bildiği için konuşulanlara heyecanla kulak verdi ama üçüncü askerden çıt çıkmadı.

Soluğunu tutup bekledi. Gelgelelim bir süre sonra kulağına çalınan ses, kurtarıcılarının odunluk kapısını açarken çıkardıkları ses değildi. Kesinlikle değildi. Geralt düzenli, çok sesli horlama duyuyordu şimdi. Nöbetçiler görev başında uykuya dalmıştı.

Derin bir soluk aldı, içinden sövdü ve tam Yennefer’i düşüneceği sırada boynundaki Witcher madalyonu ansızın şiddetle sarsıldı ve burnuna pelin

otu, fesleğen, kişniş, adaçayı ve anason kokuları çalındı. Çeşitli başka kokular da aldı.

“Regis?” diye fısıldadı inanamadığını anlatan bir sesle ve başını talaşların arasından kaldırmaya çalıştıysa da başaramadı.

“Regis,” diye fısıldayarak karşılık verdi Dandelion, kıpırdanıp hışırtılar çıkararak. “Başka kimse böyle berbat kokmaz… Neredesin? Seni göremiyorum…”

“Sessiz olun!”

Madalyon artık sarsılmıyordu. Geralt, ozanın rahat bir soluk aldığını, ardından ipleri kesen bir bıçağın sürtünmesini duydu. Dandelion çok geçmeden, kan dolaşımının yeniden hızlanması üzerine acıyla inledi ama yumruğunu dişlerinin arasına sokarak iniltisini bastırdı.

“Geralt.” Dandelion’ın önünde beliren berberin silik ve sallanan gölgesi hemen ellerindeki ve ayaklarındaki ipleri kesmeye girişti. “Kamp nöbetçilerinin arasından kendiniz sıvışacaksınız. Doğuya, Yedi Keçinin en parlak yıldızına doğru ilerleyin. Doğrudan Ina kıyısına. Orada sizi yanında atlarla Milva bekliyor.”

“Ayağa kalkmama yardım et…”

Ozan önce bir bacağının, sonra diğer bacağının üzerinde doğruldu ama yumruğunu ısırmaya devam ediyordu. Kan dolaşımı artık normale dönmüştü. Çok geçmeden Witcher da hazırdı.

“Nasıl dışarı çıkacağız?” diye ansızın sordu ozan. “Kapının önündeki nöbetçiler horluyor ama belki birazdan…”

“Birazdan falan yok,” diye fısıldayarak onun sözünü kesti Regis. “Beni dikkatle dinleyin. Dolunay var, avlu, yakılan ateşlerden aydınlanmış. Saatin çok geç olmasına karşın kamp çok hareketli ama bu işimize yarayacaktır. Çıkın dışarı. Bol şans.”

“Sen peki?”

“Beni kafanıza takmayın. Beni beklemeyin, arkanıza da bakmayın.”

“Ama…”

“Dandelion,” diye tısladı Witcher. “Kafanıza takmayın beni, dedi, duydun mu?”

“Çıkın dışarı,” diye tekrarladı Regis. “Bol şans. Görüşmek üzere, Geralt.”

Witcher döndü. “Bizi kurtardığın için teşekkür ederim,” dedi. “Ama bir daha hiç karşılaşmasak, daha iyi olacak. Beni anlıyor musun?”

“Kesinlikle. Hadi, zaman kaybetmeyin.”

Nöbetçiler çok ilginç pozlarda uyuyor, horluyor ve ağızlarını şapırdatıyordu. Geralt ve Dandelion hafifçe aralanmış kapıdan geçerken askerler kımıldamadı bile. Hatta Witcher, iki askerin kumaşı elle dokunmuş kalın paltolarını üzerlerinden soyarken bile tepki vermediler.

“Sıradan bir uyku değil bu,” diye fısıldadı Dandelion.

“Elbette değil.” Geralt, karanlıkta odunluk duvarının dibine gizlenmiş, gözleriyle avluyu tarıyordu.

“Anladım,” dedi Dandelion rahat bir soluk alırken. “Regis büyücü, değil mi?”

“Hayır. Büyücü değil.”

“Ateşten kızgın nalı çıkardı. Nöbetçileri uyuttu…”

“Zırvalamayı bırak ve dikkatini topla. Henüz özgür değiliz. Paltoyu omzuna at ve doğru avluya dal. Bizi biri durduracak olursa, askermişiz gibi yapacağız.”

“Güzel. Olur da bir şey meydana gelirse, derim ki…”

“Ahmak askerleri oynayacağız. Yürü.”

Avluyu geçerken, yanan zift fıçılarının ve ordugâh ateşinin çevresinde toplanmış askerlere yaklaşmamaya özen gösterdiler. Avlu, oraya buraya gidip gelenlerle doluydu, kalabalığa iki kişinin daha eklenmesi dikkat çekmemişti. Kimsenin gözüne batmadılar, kimse onlara seslenip durdurmadı. Hızla ve kolayca çitin önüne ulaştılar.

Her şey sanki fazlasıyla yolunda gitmişti. Geralt tedirgin olmuştu çünkü içgüdüsel olarak bir tehlikenin yaklaştığını seziyordu, üstelik kampın merkezinden uzaklaştıkça bu duygusu azalacağı yerde artıyordu. Bu duyguda şaşılacak bir yan olmadığını kendine sürekli tekrarlayıp duruyordu. Gece vakti bile hareketli olan kampta kimse onlarla ilgilenmiyordu ama odunluğun önünde uyutulmuş olan nöbetçileri birisinin fark etmesi tehlike çanlarının çalması demek olurdu. Şimdi son nöbetçi çemberine yaklaşıyorlardı, buradaki askerlerin doğal olarak daha tetikte olması gerekiyordu. Kampın içinden geliyor olmaları bir yarar sağlamazdı. Vissegerd'in birliğini kasıp kavuran firar meselesinden Witcher haberdardı, bu yüzden nöbetçilere kamptan ayrılan kişileri dikkatle incelemeleri emrinin verildiğinden hiç kuşkusu yoktu.

Mehtap bolca ışık yaydığı için Dandelion'ın el yordamıyla ilerlemesine gerek kalmamıştı. Witcher da bu ışıkta gündüz gözüymüş gibi iyi görebiliyordu. Böylece iki nöbetçiyi atlattılar ve çalılıklara saklanıp atlı bir devriyenin geçmesini beklediler. Karşılarında gördükleri gürgen koruluğu, nöbetçi çemberinin dışında kalıyormuş gibi duruyordu. Her şey yolundaydı. Fazlasıyla yolunda.

Onların felaketi, ordunun teamüllerini bilmiyor olmalarıydı.

Gürgen koruluğunun alçak ve karanlık olması cezbediciydi çünkü koruma sağlıyordu. Gelgelelim, nöbetten kaçan askerler oldum olası gizlice çalılıkların içine yatarlar, aralarından o sırada uykuya dalmamış olanlar, hem düşmanı hem de ansızın kontrol turuna çıkan subayları göz hapsinde tutardı.

Geralt ve Dandelion tam gürgen ağaçlarının arasına girmişti ki önlerinde birileri belirdi. Ve de mızrak uçları.

"Parola?"

“Cintra!” diye yanıtladı Dandelion yıldırım hızıyla.

Askerler hep bir ağızdan kahkaha attılar. “Adama bak,” dedi askerlerden biri. “Bir kuruşluk hayal gücü bile yok. Hiç değilse içlerinden biri yaratıcı bir şey bulsaydı ama yok. Varsa yoksa “Cintra”. Evini özledin demek, ha? Peki. Bedeli dünkünün aynısı.”

Dandelion dişlerini sıktı. Geralt durumu ve olası şanslarını değerlendirdi ancak iyi bir sonuca varamadı.

“Hadi görelim,” diye ısrar etti asker. “Geçebilmek istiyorsanız, gümrük ödeyin biz de görmezden gelelim. Çabuk çünkü birazdan devriye subayı gelecek.”

“Du bakıym.” Ozan, konuşma tarzını ve aksanını değiştirmişti şimdi. “Şööle bi oturyım da çizmelerimi çıkaryım, çünkü çizmemin içinde…”

Ama sözünü tamamlayamadı. Dört asker Dandelion'ı yere devirdi, ikisi bir bacağını, diğer ikisi öteki bacağını kendi bacaklarının arasına kıstırıp çizmelerini çıkardılar. Parolayı soran asker, koncun iç kısmındaki astarı parçaladı. İçinden şakırtıyla bir şey düştü.

“Altın!” diye bağırdı nöbetçi amiri. “Öbürünün de çizmesini çıkarın! Ve de devriyeyi çağırın!”

Gelgelelim çizmeyi çıkaracak ve devriye çağıracak kimse yoktu çünkü ekibin bir kısmı dizlerinin üzerine çökmüş, yaprakların arasında dublon arıyor, bir kısmı da Dandelion’ın çizmesinin ikinci tekiyle boğuşuyordu. Geralt, ya şimdi ya da hiç, diye düşünüp nöbetçi amirinin çenesine yandan bir yumruk çaktı ve adam yere düşerken kafasına bir tekme indirdi. Altın peşinde yerlerde sürünen askerler bu durumu fark etmediler bile. Dandelion fazla düşünmeyip ayak koruyucu bezini sallaya sallaya çalılıkların arasında koşmaya başlayınca Geralt da onun peşinden gitti.

Üst üste darbe yemiş olan nöbetçi amiri, “İmdat! İmdat!” diye ulumaya başladı, ardından arkadaşları çığlıklarıyla ona destek verdiler. “Devriyeee!”

“Bok herifler!” diye sövdü Dandelion koşarken. “Fırsatçılar! Parayı siz aldınız!”

“Soluğunu tüketme, sersem! Ormanı gördün mü? Koş!”

“Alarm! Alaaarm!”

Koşmayı sürdürdüler. Geralt, ayak sesleri, nal takırtıları, ıslıklar ve at kişnemeleri duydukça öfkeyle sövüyordu. Sesler hem önden hem arkadan geliyordu. Şaşkınlığı uzun sürmedi, dikkatli bir bakış yetmişti çünkü. Onun kurtarıcı bir orman sandığı şey, bir dalga gibi büyüyüp üzerlerine doğru koşturan atlılardı.

“Dur, Dandelion!” diye bağırdı Geralt, ardından dörtnala yaklaşan devriyeye döndü, parmaklarıyla keskin bir ıslık çaldı. “Nilfgaard!” diye haykırdı, ciğerlerinin bütün gücüyle. “Nilfgaard saldırıyor! Doğru kampa! Kampa dön, sersem! Alarm ver! Nilfgaard!”

Peşlerine düşmüş olan devriye ekibinin en önünde ilerleyen asker, atının dizginini hırsla çekti, ona gösterilen yöne baktı, kulakları tırmalayan bir çığlık attı ve atı döndürmeye çalıştı. Gelgelelim Geralt, Cintra aslanları ve Temerya zambakları için yeterince çalıştığını düşünüyordu. Askerin üstüne atladı ve ustalıklı bir hamleyle onu eyerden yere fırlattı.

“Atla, Dandelion! Ve de sıkı tutun!”

Böyle şeyleri ozana iki kez söylemek gerekmiyordu. At önce, sırtına binen ikinci kişinin ağırlığıyla dizlerinin üstüne çöker gibi oldu ama sağrısına iki topuk batınca dörtnala koşmaya başladı. Sürüler halinde yaklaşan Nilfgaardlılar şimdi Vissegerd’den ve birliğinden çok daha tehlikeli olduğu için, Geralt ve Dandelion kampın nöbetçi çemberi boyunca atı sürüp iki ordunun çarpışma hattından bir an önce çıkmaya çalıştılar çünkü orduların burun buruna gelmesi an meselesiydi. Ne var ki Nilfgaardlılar yaklaşmış ve onları fark etmişti. Dandelion bir çığlık attı, Geralt arkasına baktı ve Nilfgaard kıtasının oluşturduğu kapkara duvardan ayrılan kolların üzerlerine doğru uzandığını gördü. Atın yönünü, bir an bile duraksamadan kampa doğru çevirdi, dörtnala koşturarak kaçan nöbetçileri geride bıraktı. Dandelion bir çığlık daha attı ama bu kez buna gerek yoktu. Çünkü

kamptan üzerlerine doğru akın eden atlıları Witcher da fark etmişti. Vissegerd'in alarma geçirilmiş askerleri şaşılacak kadar kısa bir sürede atlarının sırtına oturmuştu. Gelgelelim Geralt ve Dandelion iki cephenin tam ortasında kalmıştı.

Kaçış yoktu. Witcher, yönünü bir kez daha değiştirdi, atın son gücünü kullanarak hızını artırdı, çekiçle örs arasında sıkışıp kaldıkları tehlikeli alandan çıkmak için canım dişine taktı. Tam başarabileceklerine dair bir umut doğduğu sırada gecenin sessizliğine, havada uçuşan okların çıkardığı korkunç bir vızıltı yayıldı. Dandelion bu kez kulakları tırmalayan bir çığlık daha atıp tırnaklarını Geralt'ın yanlarına geçirdi. Witcher, boynundan sıcak bir şeyin süzüldüğünü hissetti.

"Dayan!" Ozanı dirseklerinden yakalayıp iyice sırtına doğru çekti. "Dayan, Dandelion!"

"Beni öldürdüler!" diye haykırdı Dandelion, öldürülmüş birinin çıkaramayacağı kadar yüksek bir perdeden. "Kan geliyor! Ölüyorum!"

"Dayan!"

İki ordunun birbirinin üzerine yağdırdığı ve Dandelion için ölümcül gibi görünen oklar ve kamalar, aynı zamanda ikilinin kurtuluşu olacaktı. Birbirlerini vuran birlikler gitgide yakınlaşıp hızını kaybetti ve iki cephe arasındaki her an kapanacakmış gibi görünen boş alan, güçlükle soluyan atın sırtındaki iki adamın tuzaktan çıkmasına yetecek kadar bir süre açık kaldı. Geralt, bitkinliğine aldırmadan atı dörtnala koşmaya devam etmeye zorladı çünkü karşılarında onları kurtaracak olan orman duruyorsa da arkalarından nal sesleri geliyordu. At inledi, sendeledi ama koşmayı sürdürdü. Kurtulacak gibiydiler ama Dandelion ansızın inleyip sertçe arkaya doğru yığılınca Witcher'i da kendisiyle birlikte çekip eyerin üzerinden koparırcasına aldı, ikisi birlikte bodur çamların arasından kayıp yere yuvarlandılar. Yere yığılarak düşen ozan ayağa kalkamıyor, sürekli inliyordu. Başının yarısını ve sol omzunu kaplayan kanlar ay ışığında kapkara bir pırıltıya bürünmüştü.

Arkalarında gümbürtüler, şakırtılar ve çığlıklar arasında iki ordu çarpışıyordu şimdi. Savaş tüm vahşetiyle devam ederken peşlerindeki

Nilfgaardlılar onları yine de unutmamıştı. Üç atlı onlara doğru dörtnala gelmeye başlamıştı.

Witcher ayağa fırladı, içini gitgide kabaran bir kinin sardığını hissetti. Atlılara doğru koşturup dikkatlerini Dandelion'ın üzerinden çekmeye çalıştı. Hayır, arkadaşını kurtarmak için kendini kurban etmek niyetinde değildi. Öldürmek istiyordu.

Arkadaşlarından çok önce Geralt'a yaklaşan atlı, atını sürerken elindeki baltayı havaya kaldırdı ama karşısındakinin bir Witcher olduğunu hesaba katamazdı elbette. Geralt, balta darbesini kolayca savuşturdu, eyerin üzerinde öne doğru eğilmiş olan Nilfgaardlıyı pelerininden yakaladı, öteki elinin parmaklarını adamın geniş kemerine geçirdi. Askeri sert bir hareketle çekip attan alaşağı etti, üzerine çöktü ve adamı yere bastırdıkça bastırdı. Yanında hiçbir silahının olmadığının ancak şimdi bilincine varmıştı. Adamın boğazını iki eliyle kavradı ancak demirden boyunluk zırhı olduğu için boğamadı. Nilfgaardlı kıvranırken zırhlı eldivenini Geralt'a doğru savurup yanağını yardı. Witcher ise askeri var gücüyle yere bastırdı, adamın geniş kemerinde asılı olduğunu el yordamıyla fark ettiği hançerini kınından çekip çıkardı. Yerde yatan asker bunu anlayınca böğürmeye başladı. Geralt, kendisini yumruklayan gümüş akrepli eli kenara itip hançeri havaya kaldırdı.

Nilfgaardlı acı bir çığlık attı.

Ve Witcher hançeri adamın ağzından sokup gırtlağına sapladı.

Hem de sapına kadar.

Ayağa fırladığında sırtları boş atlar, cesetler ve savaş alanına doğru uzaklaşan küçük bir birlik gördü. Kamptan gelen Cintralılar, Nilfgaardlıları öldürmüş ama bodur çamların arasına yığılmış ozanı ve yere yatıp savaşan askerleri karanlıkta fark edememişti.

"Dandelion? Nerenden vuruldun? Ok nerede?"

"Ba… Başım… Başıma girdi…"

“Aptal aptal konuşma! Vay canına, şansın varmış… Sıyırmış sadece…”

“Kanıyor…”

Geralt, ceketini çıkarıp gömleğinin bir kolunu yırttı. Okun ucu Dandelion’ın kulağının üst kısmından geçmiş ve şakağına kadar uzanan kötü bir kesiğe sebep olmuştu. Ozan, titreyen ellerini yaranın üstüne bastırdı, sonra ayalarına ve manşetlerine bulaşan kana baktı. Gözbebekleri sürekli kayıyordu. Witcher o an anladı, hayatında ilk kez yaralanmış ve acı çeken biriyle karşı karşıyaydı. Ve de hayatında ilk kez bu miktarda kan gören biriydi Dandelion.

“Kalk ayağa,” dedi Witcher, ozanın başını ve kolunu hızla sararken. “Bunda bir şey yok, Dandelion, küçük bir sıyrık yalnızca. .. Kalk, buradan uzaklaşmalıyız…”

Ovadaki gece savaşı olanca şiddetiyle devam ediyor, demir şakırtıları, at kişnemeleri ve çığlıklar gitgide artıyordu. Geralt hemen Nilfgaardlıların iki atını aldı ancak sadece birine ihtiyaç vardı. Dandelion ayağa kalkmayı başardı ama çok geçmeden yeniden yere yığıldı, inlemeye ve yürekleri sızlatan bir biçimde hıçkırmaya başladı. Witcher onun elinden tutup ayağa kaldırdı, biraz sarsarak kendine getirdi, sonra kucaklayıp eyerin üstüne oturttu. Kendisi Dandelion’ın arkasına oturup atı hareket ettirdi. Doğuya, gökyüzünde şafağın belirmeye başlayan soluk mavi çizgisinde Yedi Keçinin en parlak yıldızının bulunduğu yöne gidiyorlardı şimdi.

“Birazdan hava aydınlanacak,” dedi Milva, göğe değil, nehrin parlayan yüzeyine bakarak. “Kedibahkları, çaçabalıklarının çok fena peşindeler. Ama Witcher’dan ve Dandelion’dan ne bir iz ne bir ses var. Ah, dilerim Regis bu işi eline yüzüne bulaştırmamıştır…”

“Olumsuz konuşma,” diye mırıldandı Cahir, yeniden kavuştuğu kahverengi atının başlığını düzeltirken.

“Tanrı korusun…. Ama öyle işte… İçinizden biri şu Ciri meselesine bulaşınca, sanki başını giyotinin altına koymuş gibi bir şey oluyor… Bu kız uğursuzluk getiriyor… Uğursuzluk ve ölüm.”

“Yere tükür gitsin, Milva.”

“Tanrı korusun, üzerimizden uzak olsun. Nasıl bir soğuk bu böyle? Titriyorum… Bir de susadım ama nehrin başında çürümüş bir ceset gördüm… Iğğğ… Midem bulandı. Kusacağım herhalde.”

“Al.” Cahir matarasını kıza uzattı. “İç. Gel biraz yanıma yaklaş, seni ısıtayım.”

Bir kedibalığı sığ suda yine bir incibalığı sürüsünün arasına daldı ve balıklar gümüşten dolu taneleri gibi sağa sola kaçıştılar. Mehtap ışığında bir yarasanın ya da doğanın hızla geçtiği görüldü.

Başını Cahir’in omzuna koyan Milva, “Kim bilir yarın neler olacak?” dedi dalgın dalgın. “Bu nehri kim aşacak ve kim nalları dikecek?”

“Ne olacaksa olacak. Bu düşüncelerden kurtar kendini.”

“Sen korkmuyor musun?”

“Korkuyorum. Ya sen?”

“Midem bulanıyor.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Baksana Cahir, sen bu Ciri’yi ne zaman gördün?”

“İlk kez mi? Üç yıl önce. Cintra savaşları sırasında. Kentten çıkardım onu. Her yanı yangınlarla sarılı olduğu sırada bulmuştum onu. Kızı kollarımın arasına alıp atımla yangınların, alevlerin ve dumanların arasından geçtim ama o da ateş gibiydi.”

“Ee?”

“Kimse ateşi eliyle tutamaz.”

“Peki Nilfgaard’daki kız Ciri değilse, kim o zaman?” diye sordu Milva uzun bir sessizliğin ardından.

“Bilmiyorum.”

Bir Redanya tabyası olan Drakenborg, elflerin ve diğer bölücü canlıların toplandığı bir tutuklama kampına dönüştürülmüş ve bu görevi yaptığı üç yıllık süreç içinde kendine has karanlık gelenekler geliştirmişti. Bu geleneklerden biri, gün doğarken adam asmaktı. Bir diğeri de ölüme mahkûm edilen kişileri büyük bir ortak hücreye kapatıp şafak vakti oradan darağacına götürmekti.

Hücrede ölüm cezasına çarptırılmış en az on kişi vardı ve her sabah iki, üç ya da dört kişi asılıyordu. Diğerleri de sıralarının gelmesini bekliyordu. Uzundu bu süre. Bazen bir haftayı buluyordu. Bekleyenlere, kampta “Şen kardeşler” diye bir ad takılmıştı. Çünkü hücrede daima neşeli bir ortam vardı. Birincisi, esirlere yemeklerin yanında ekşi ve içine bolca su katılmış bir şarap veriliyordu. Kamp jargonunda buna “Dijkstra’nın seki” deniyordu çünkü bu içkinin ölüm mahkûmlarına Redanya gizli servis şefinin emriyle verildiği bir sır değildi. İkincisi, ölüm hücresine girenler artık sorgu için o çok korkulan yeraltı “çamaşırhanelerine” götürülmüyordu ve de gardiyanlar esirlere cinsel istismarda bulunamıyordu.

O gece de gelenekler alabildiğine uygulanıyordu. İçinde altı elf, bir yarı elf, bir buçukluk, iki insan ve bir Nilfgaardlı barındıran hücreden neşeli sesler yayılıyordu. “Dijkstra’nın seki” bir teneke tabağa boşaltılmıştı ve eller kullanılmadan içiliyordu çünkü sulandırılmış bu içkiyle az da olsa sersemlemek ancak bu yöntemle mümkündü. lorweth’in yerle bir edilmiş birliğinden gelen bir Scoia’tael olan elflerden biri, kısa bir süre önce “çamaşırhane” de çok hırpalandığı için onlara katılmıyor, duvardaki kirişe sükûnet ve ciddiyet içinde “Özgürlük ya da ölüm” sözcüklerini kazıyordu. Kirişin üstünde benzeri yazılardan yüzlercesi vardı. Diğer tutuklular, yine gelenekler doğrultusunda sık sık Şen Kardeşler’in marşını söylüyordu; Drakenborg’da bestelenmiş anonim bir şarkıydı bu, geceleri duyulan bu nağmelerin sözlerini barakalarda yatan her tutuklu öğrenir ve günün birinde kendisinin de o koroya katılacağını bilirdi.

Nöbetlere tutulup seğirirler melodiyle, Darağacında dans ederler, Böyle söylerler şarkılarını, Hürünle ama incelikle.

Şen ve neşelidir kardeşler, Ama bir anı unutmaklar asla:

Bir tekmeyle devrilen tabure Koparacaktır bağlarını yaşamla.

Sürgünün ansızın takırdamasıyla kilitten gıcırtılar yayıldı. Şen Kardeşler şarkıyı kesti. Gün doğarken gardiyanların kapıya gelmesinin tek bir anlamı vardı: Korodan birazdan birkaç ses daha eksilecekti. Belirsiz olan, hangi seslerin gideceğiydi.

İçeriye birkaç gardiyan girdi. Darağacına götürülen kişilerin ellerini bağlamak için yanlarında ip getirmişlerdi. Biri burnunu çekti, değneği kolunun altına sıkıştırdı, bir parşömen kâğıdı açıp hafifçe öksürdü.

“Echel Tregelton!”

“Traighlethan,” diye düzeltti lorweth’in birliğinden gelen elf, sesine özel bir vurgu katmadan. Ahşaba kazıdığı sözlere bir kez daha baktı ve güçlükle ayağa kalktı.

“Cosmo Baldenvegg!”

Buçukluk sertçe yutkundu. Sözüm ona Nilfgaard haber alma teşkilatından aldığı görevle girişiği sabotaj suçlamasıyla hapse atıldığını Nazarian biliyordu. Baldenvegg, suçunu itiraf etmemiş ve süvari alayının iki atını satmak için kendi adına çaldığını, Nilfgaard’ın bu olayla bir ilişkisi olmadığını ısrarla savunmuştu. Ama belli ki ona kimse inanmamıştı.

“Nazarian!”

Nazarian hemen ayağa kalkıp ellerini bağlamaları için gardiyanlara uzattı. Üçü dışarı çıkarıldıktan sonra Şen Kardeşler şarkılarına kaldıkları yerden devam ettiler.

Nöbetlere tutulup seğirirler neşeyle, Darağacında dans ederler, Çok ufaklardan duyulur şarkıları, Riifgâr çalar nağmeleri.

Şafak sökerken kızıla boyanan gökyüzü, güzel ve güneşli bir günü müjdeliyordu.

Nazarian bir şey fark etmişti: Şen Kardeşler’in marşı yanıltıcıydı. İdamlıklar, eli yüzü düzgün bir dans ortaya koyamazdı çünkü yatay kirişli

bir darağacına değil, toprağa çakılmış sıradan bir kazığa asılıyorlardı. Ayaklarının altından bir tabure değil, çok kullanılmanın izlerini taşıyan basit, alçak bir ağaç kütüğü tekmeleniyordu. Şarkının bir yıl önce asılmış olan adı bilinmeyen yaratıcısı, bestelerken bunu bilemezdi elbette. Bütün ölüm mahkûmları gibi ayrıntıları o da ölümle burun buruna geldiği an öğrenmişti. Drakenborg'da infazlar asla halkın önünde yapılmazdı. Sadistçe öç değil, adil ceza! Bu sözlerin de Dijkstra'ya ait olduğu söylenirdi.

lorweth'in birliğinden gelen elf, gardiyanların ellerini itip hemen yükseltiye çıktı ve ilmiğin geçirilmesi için boynunu uzattı.

"Es te-"

Ayaklarının altındaki kütüğe tekme atıldı.

Buçukluk için iki kütüğün üst üste konması gerekmişti. Sözde sabotajcı dokunaklı sloganlar atmaya çalışmadı. Ayakları sertçe seğirdi ve kazıkta asılı kaldı. Sonra başı yana düştü.

Gardiyan, Nazarian'ı tuttu ancak Nazarian o anda bir karar verdi.

"Konuşacağım!" dedi soluk soluğa. "İtirafta bulunacağım!

Dijkstra için önemli bilgilerim var!"

"Biraz geç oldu," dedi, Drakenborg kumandanının infazdan sorumlu yardımcısı ve siyasi işler danışmanı Vascoigne kuşkuyla. "İpi görünce iki kişiden birinin nedense hayal güçleri uyanıyor!"

"Gerçekleri anlatacağım!" Celladın sımsıkı tuttuğu Nazarian kıvranıyordu. "Önemli bilgilerim var!"

Nazarian bir saat sonra hapiste oturmuş yaşıyor olmanın tadını çıkarıyordu. O sırada bir ulak atının yanında ayakta beklerken apış arasını kendinden geçercesine kaşıyor, Vascoigne ise Dijkstra için hazırlanmış raporu bir kez daha okuyordu.

Sayın Kont Haçretleri'ne yüce içniniçle bildirmek isterim ki saray mensubu bir memura saldırdığı için ölüm ceçasına çarptırılan Naçarlan adlı cani

aşağıdaki itiraflarda bulunmuştur: Ryens adında birinin emriyle bu yılın temmuç ayında, yeniayın çıktığı gün iki suç ortağı elf kırması Schirru ve Hirskornla birlikte Dorian kentinde Codringher ve Fenn adlarındaki iki hukukçunun öldürülmesi olayına karışmıştır. Hirskorn olay sırasında öldürülmüş, Schirru ise iki hukukçuyu öldürüp evlerini ateşe vermiştir. Cani Naşarian, bütün suçu Schirru'nun üşerine atmakta, kuşkusuş darağacını boylamaktan korktuğu için cinayet işlediğini ısrarla reddetmektedir. S iş Sayın Kont Haşretleri'ni bu konuda ilgilendirebilecek olan nokta şudur: Adı geçen caniler Naşarian, yarı elf Schirru ve Hirskorn hukukçuları öldürmeden önce hukukçu Codringherle gizli işler yapan Rivyalı Geralt adında bir Witcher'ı gözetim altında tutmuşlardır. Rivyalı Geralt'ın söş konusu hukukçuyla ne gibi işler yaptığını cani Naşarian bilmemektedir çünkü yukarıda adları geçen Ryens ve yarı elf Schirru kendisini bu konuda bilgilendirmemiştir. Söş konusu işlerle kendisine bir rapor sunulan Ryens, iki hukukçunun ortadan kaldırılmasını emretmiştir.

Cani Naşarian ayrıca şu itirafta bulunmuştur: Suç ortağı Schirru'nun hukukçunun evinden çaldığı başı evraklar, Carreras'ta bulunan "Kurnaz Tilki" hanında Ryens'e teslim edilmiştir. Ryens ve Schirrunun orada ne hakkında görüştükleri Naşarian'ın bilgisi dâhilinde değildir ancak ertesi gün üç cani Brugge'e gitmiş ve orada yeniayın dördüncü gününde kırmışı tuğlalarla örülü, kapısına pirinçten bir makas çakılı bir evden genç bir kışı kaçırmışlardır. Ryens, genç kışı sihirli bir içecekle bayıltmış, ardından iki cani Schirru ve Naşarian kışı bir arabayla alelacele Verden'e, Nastrof Kalesi'ne götürmüştür. Ve şimdi Sayın Kont Haşretleri'nin dikkatle okumasını önereceğim husus geliyor: Caniler kaçırdıkları kışı Nilfgaard kale komutanına verirken, kışın Cintralı Cirilla olduğunu ısrarla ifade etmişlerdir. Cani Naşarian ın belirttiğine göre, bu bilgi komutanı olağanüstü heyecanlandırmıştır.

Sayın Kont Hacetleri yukarıdaki bilgileri şişe çok gizli bir ulakla iletiyorum. Ayrıntılı sorgu tutanağını kâtip temişe çeker çekmeş şişe ayrıca ulaştıracağım. Sayın Kont Haşyetleri, cani Naşarian'ın akıbeti konusunda talimat vermenişi rica ediyorum. Başka ayrıntılar hatırlayabilmesi için kendisi kırbaçlanmak mı, yoksa kurallara uygun olarak aşılmalı mıdır?

Derin saygılarımla vs. vs.

Vascoigne raporu hızla imzaladı, mühürledi ve ulağı çağırdı.

Raporda yazılanları Dijkstra aynı günün akşamında öğrenmişti. Philippa Eilhart ise ertesi gün öğlen saatlerinde.

Witcher'i ve Dandelion'ı taşıyan at, gürgen ağaçları arasından çıkıp kıyıda belirince Milva ve Cahir çok heyecanlanmıştı. Öncesinde savaş gürültülerini duymuşlardı çünkü inanın suyu sesleri uzak mesafelere taşıyordu.

Milva'nın, ozanın eyerden indirilmesine yardım ettiği sırada, Geralt'ın Nilfgaardhyı görünce taş kesilmesi gözünden kaçmadı. Ne Milva ne de Witcher ağzını açabildi çünkü Dandelion çaresizlik içinde inlerken ellerinden kaymıştı. Ozanı kumun üzerine yatırıp yuvarladıkları bir pelerini başının altına koydular. Milva, kan içinde kalmış geçici sargıyı değiştirmeye hazırlanırken omzunda bir el hissedip pelin otu, anason ve başka otların kokusunu duydu. Regis, alışkın olunduğu üzere ansızın belirmişti ve ne zaman, nasıl ve nereden çıktığını kimse çözememişti.

"İzin ver," dedi Regis ve gizemli sırt çantasından tıbbi malzemeler çıkardı. "Ben ilgileneyim."

Berber sargıyı hızla çekince Dandelion acıyla bağırdı.

"Sakin ol," dedi Regis, yarayı yıkarken. "Bir şey yok. Biraz kan. Yalnızca biraz kan… Kanın iyi kokuyor, ozan."

Tam o sırada Witcher, Milva'nın hiç beklemediği bir şey yaptı. Atın yanına gitti, eyer torbalarının altına sokulmuş kından uzun Nilfgaard kılıcını çıkardı. "Çekil onun yanından," diye "Kanın iyi kokuyor," diye yineledi Regis, Witcher'a zerre kadar aldırmadan. "Enfeksiyon kokusu almıyorum, oysa başından aldığın yaranın çok ağır sonuçları olabilirdi. Atardamarın ve toplardamarın zarar görmemiş. Şimdi yaranı dikeceğim."

Dandelion inledi ve güçlükle soluk aldı. Witcher'in elindeki kılıç titredi, nehrin yansıttığı ışıkta parıldadı.

“Birkaç dikiş atacağım,” dedi Regis, hâlâ Witcher’in ne kendine ne de kılıcına aldırarak. “Sık dişini, Dandelion.”

Dandelion dişini sıktı.

“Az kaldı, bitiyor.” Regis yarayı sarmaya başlamıştı bile. “Eskilerin deyimiyle düğüne kadar bir şeyin kalmaz. Tam bir ozana uygun bir yara. Başındaki sargıyla bir savaş kahramanı gibi kasılarak yürüyeceksin ve seni gören kızların kalpleri mum gibi eriyecek. Evet, gerçekten şiirsel bir yara. Karından alınan yarayla kıyaslanamaz bile. Yırtılmış bir karaciğer, parçalanmış böbrekler ve bağırsaklar, içindekilerin ve dışkıların dışarı taşması, karın boşluğunda iltihap… Evet, bitti. Geralt, şimdi emrindeyim.”

Regis ayağa kalkar kalkmaz Geralt kılıcını boğazına dayadı. Bu hareketi gözle takip edilemeyecek kadar hızlı yapmıştı.

“Geri çekil,” diye homurdandı Milva’ya. Regis’in kılı bile kıpırdamadı, oysa kılıç hafifçe boğazına bastırıyordu. Milva, karanlıkta berberin gözlerinde tuhaf, kedilerinkini andıran bir ışığın parladığını fark edince soluğunu tuttu.

“Hadi, devam et,” dedi Regis sakince. “Sapla.”

“Geralt,” diye sızlandı yerde yatan ama şuuru tamamen açılmış olan Dandelion. “Sen aklını tamamen mi kaçırdın? O bizi darağacından kurtardı… Yaramı dikti…”

“Kampta kızı ve bizi kurtardı,” diye anımsattı Milva.

“Susun. Onun kim olduğunu bilmiyorsunuz.”

Berber kımıldamadı. Ancak Milva, çoktan fark etmesi gereken şeyi şimdi dehşet içinde anlamıştı.

Regis’in gölgesi yoktu.

“Gerçekten,” dedi sonra Regis ağır ağır, “kim olduğumu bilmiyorsunuz. Ama öğrenmenizin zamanı geldi. Adım Emiel Regis Rohellec Terzieff Godefroy. Bu dünyada sizin hesabınıza göre dört yüz yirmi sekiz yıldır,

elflerin hesabına göre altı yüz altmış iki yıldır yaşıyorum. Başarısızlığa uğramış, sizin Kürelerin Birleşmesi[7] dediğiniz felaketten beri aranızda sıkışıp kalmış şanssız yaratıkların soyundanım. Nazik bir ifadeyle bir canavarım. Kan emen vahşi bir yaratık. Ve şimdi, mesleği gereği benim gibilerin ortadan kaldırılmasıyla uğraşan bir Witcher'la karşılaştım. Anlatacaklarım bu kadar."

[7]Bin beş yüz yıl önce, paralel evrenlerin çarpışmasıyla meydana gelen kozmik felaket. (ç. n.)

"Yeter." Geralt kılıcını indirdi. "Gereğinden fazla anlattın zaten. Defol buradan, Emiel Regis bilmem ne. Çek arabanı!"

"İnanılmaz," dedi Regis alaylı bir sesle. "Gitmeme izin mi veriyorsun? İnsanlar için tehdit oluşturan benim gibi birinin gitmesine? Bir Witcher, bu tür tehlikeleri ortadan kaldırmak için bütün fırsatları değerlendirmek zorundadır."

"Kaybol. Uzaklaş buradan, hem de derhal."

"Hangi sapa bölgelere uzaklaşayım?" diye sordu Regis ağır ağır. "Sonuçta bir Witcher'sın. Beni biliyorsun. Sorunlarını hallettikten sonra, yoluna koyman gerekenleri yoluna koyduktan sonra buralara mutlaka döneceksin. Nerede yaşadığımı, nerede zaman geçirdiğimi, neyle uğraştığımı biliyorsun. Peşime düşecek misin?"

"Hayır diyemem. Karşılığında bir ödül varsa neden olmasın. Ben Witcher'ım."

"Başarılar dilerim." Regis, sırt çantasını kapatıp rulo yapılmış pelerinini açtı. "Hoşça kal. Ha, unutmadan, bir şey soracağım. Bu zahmete girmen için başıma konan bedelin yüksekliği ne kadar olmalıdır? Senin gözündeki fiyatım nedir? "

"Son derece yüksek."

"Gururumu okşuyorsun. Somut olarak peki?"

“Toz ol, Regis.”

“Birazdan olacağım. Ama öncesinde fiyatımı söyle. Lütfen.”

“Sıradan bir vampir karşılığında iyi bir binek atı ve eyer elde etmiştim. Ama sen sıradan değilsin.”

“Ne kadar?”

“Bu rakamı,” dedi Witcher buz gibi bir sesle, “karşılayacak birinin var olduğunu sanmıyorum.”

“Anladım, teşekkür ederim.” Vampir gülümsedi ve bu kez dişlerini gösterdi. Milva ve Cahir bu manzara karşısında bir adım geri çekildi, Dandelion ise çığlık atmamak için kendini güçlükle tuttu.

“Hoşça kal. Başarılar.”

“Hoşça kal, Regis. Sana da.”

Emiel Regis Rohellec Terzieff Godefroy pelerinini silkeledi, hızlı bir hareketle omzuna attı ve kayboldu. Bir anda kayboldu.

“Ve şimdi,” dedi Geralt dönerek, kılıcını ise hâlâ elinde tutuyordu, “sana geliyorum, Nilfgaardlı.”

“Hayır,” diye öfkeyle sözünü kesti Milva. “Artık burama geldi. Atlara atlayalım ve gidelim buradan! Nehirden çığlıklar geliyor, biz ne olup bittiğini anlamadan biri tepemize binecek!”

“Ben bu adamla yola çıkmam!”

“O halde tek başına çık!” diye kükredi Milva, fena halde kızmıştı. “Başka yöne git! Senin kaprislerin canıma yetti, Witcher! Regis hayatını kurtardığı halde kovaladın onu ama bu senin meselen. Ama Cahir beni kurtardı, o halde benim dostumdur! Onu düşman biliyorsan, Armerya’ya dön, hiç durma! Orada dostların ellerinde urganla yolunu gözlüyorlar!”

“Bağırma.”

“O zaman kazık gibi durma. Dandelion'ı aygırın sırtına oturtmama yardım et.”

“Sen atlarımızı mı kurtardın? Roach’u da mı?”

“O kurtardı onları.” Milva, başıyla Cahir’i işaret etti. “Hadi, çabuk ama artık.”

Ina’dan karşıya geçtiler. Sağ kıyıda ilerleyip sığ nehir kollarında ve eski sularda yol aldılar, çalılıkları, kurbağa ve ördek vaklamalarıyla yankılanan bataklıkları aştılar. Gün, kızıl bir güneşle infilak edercesine doğdu, nilüferlerle sarılı göletleri ışığa boğdu. Grup ise, inanın kollarının Yaruga’ya aktığı noktadan bir sapağa daldı. Kapkara, devasa, ağaçların lemna bitkisinden yeşile boyanmış bataklığın içinden büyümüş gibi durduğu ormanların içinden geçiyorlardı şimdi.

Milva en önde, Witcher’in yanında ilerliyor ve Cahir’in anlattıklarını kısık sesle naklediyordu. Geralt yüzünü asmış hiç konuşmuyor, epeyce arkalarından gelen ve Dandelion’a yardım eden Nilfgaardlıya tenezzül edip bakmıyordu. Dandelion biraz sızlanıyor, sövüyor ve baş ağrısından yakınıyordu ama oldukça gayretliydi ve ekibin gerisinde kalmıyordu. Pegasus’u ve eyere tutturduğu lavtasını yeniden bulmuş olmak genel durumunu bir hayli düzeltmişti.

Öğleye doğru güneşin ışınlarını üzerlerine cömertçe yaydığı bir söğüt ormanına ulaştılar; ağaçların arkasında ise Büyük Yaruga bütün haşmetiyle uzanıyordu. Eski Su’dan, sığlıklardan ve su birikintilerinden geçtiler. Çok sayıdaki nehir kollarının arasında bir adaya, bataklıkların ve kara parçalarının ortasında kuru bir bölgeye rastladılar. Adayı çalılıklar ve sazlıklar sarmıştı; üzerinde yetişmiş olan birkaç ağaç çıplak ve kuruydu, karabatak dışkısından bembeyaz olmuştu.

Sazlıkların arasında sıkışıp kalmış ve muhtemelen akıntının sürükleyip getirdiği sandalı ilk gören Milva oldu. Sazlıkların arasındaki açık alanı da ilk o fark etmişti, mola için mükemmel bir yerdi.

Durdular ve Witcher, artık Nilfgaardlı ile konuşma zamanının geldiğine karar verdi. Ama baş başa.

“Thanedd’de sana hayatını bağışladım. Sana garibansın diye acımıştım. Ama bu, hayatımın en büyük hatası oldu. Dün gece büyük bir vampire yol verdim, oysa kılıcımı boğazına dayamıştım ve pek çok insanın canını aldığından kuşkum yoktu. Onu öldürmem gerekiyordu. Ama o an onu düşünmedim çünkü beni tek bir konu meşgul ediyor: Ciri’nin canını acıtanların canına okuyacağım. Yemin ettim, o kıza acı verenler bunun bedelini kanlarıyla ödeyecekler.”

Cahir susuyordu.

“Milva’nın bahsettiği açıklamaların hiçbir şeyi değiştirmez. Bunlardan bir tek şu anlaşılıyor: Thanedd’de çok uğraşmana karşın Ciri’yi kaçırmayı başaramamışsın. Bu yüzden seni yine ona götürmem için gizlice peşimden geliyorsun. Kızı yine ele geçirmeye çalışıyorsun. Belki imparatorun o zaman canını bağışlar ve seni darağacına göndermez.”

Cahir susuyordu. Geralt kendini kötü hissetti, çok kötü hissetti.

“Kız senin yüzünden geceleri çığlık atıyordu,” diye homurdandı. “Onun çocuk gözlerinde kâbus oldun. Oysa sen bir alettin, imparatorunun zavallı bir kölesiydin ve hâlâ da öylesin. En kötüsü şu: Bütün bunlara karşın seni neden öldüremediğimi anlayamıyorum. Beni neyin durduğunu anlayamıyorum.”

“Belki de,” dedi Cahir alçak bir sesle, “görünürdeki her şeye ve bütün tahminlere karşın ortak bir yanımız vardır seninle?”

“Ne olabilir ki bu?”

“Ben de senin gibi Ciri’yi kurtarmak istiyorum. Senin gibi ben de bunun birilerini şaşırtmasıyla ilgilenmiyorum. Senin gibi benim de gerekçelerimi açıklamak gibi bir niyetim yok.”

“Bu kadar mı?”

“Hayır.”

“O halde dinliyorum.”

“Ciri,” diye başladı Nilfgaardlı ağır ağır, “duman altı olmuş bir köyden at sırtında geçiyor. Yanında altı kişi var, hepsi de genç. Bunların arasında kısa saçlı genç bir kadın var. Ciri bir barakada masanın üzerine çıkmış dans ediyor ve mutlu…”

“Milva sana düşlerimi anlatmış.”

“Hayır. Hiçbir şey anlatmadı. İnanmıyor musun bana?” Cahir başını önüne eğdi, topuğunu kumun içinde çevirdi.

“Bana güvenmediğini, inanmadığını unutmuşum. Bunu anlayabiliyorum. Ama tıpkı benim gibi bir düş daha gördün sen. Kimseye anlatmadığın bir düş. Çünkü bu düşü binlerine anlatmak isteyeceğinden kuşkuluyum.”

Servadio’nun şansı yaver gitmişti. Loredo’ya gelirken belli bir kişinin peşinde casusluk yapmak gibi bir niyeti yoktu. Ama köye “Haydut Pazarı” adı boş yere takılmamıştı. Loredo, eşkıyanın geçtiği yol üzerinde bulunuyordu, Yukarı Velde çevresinin haydutları ve dolandırıcıları buraya uğrar, ganimetleri satmak ya da takas etmek, ihtiyaçlarını karşılamak, dinlenmek ve namlı eşkıyalar arasında eğlenmek için buluşurlardı. Köy defalarca ateşe verilip kül olmuştu ama sayıları az olan eski sakinler ve sonradan yerleşmiş kalabalık sayılabilecek sakinler tarafından tekrar tekrar kurulmuştu. Buranın insanları geçimlerini eşkıyalardan karşılar ve oldukça müreffeh bir hayat yaşarlardı. Servadio gibi ajanlar ve muhbirler, valilerin karşılığında birkaç florin ödedikleri bilgilere Loredo’da ulaşmakta güçlük çekmezlerdi.

Servadio’nun umudu bu kez birkaç florinden fazlasını kazanmaktı. Çünkü köye atlarının sırtında Sıçanlar geliyordu.

Komutanları Giselher’di, iki yanında Alev ve Kayleigh yer alıyordu. Arkalarından Mistle ve adına Faika dedikleri kül sarısı saçlı yeni kız geliyordu. Konvoy, Asse ve Reef’le tamamlanıyordu; ellerinde yedek atların dizginleri vardı, bunları kuşkusuz gasbetmişlerdi ve satacaklardı. Bitkindiler ve toz içinde kalmışlardı ama eyerlerinin üzerinde cesur bir ifadeyle oturuyor, Loredo’da misafir olan arkadaşlarının ve ahbaplarının selamlarına canıgönülden yanıt veriyorlardı. Atlarından inip bira içtikten sonra tacirlerle ve çalıntı mal satan uyanıklarla gürültülü pazarlıklara

girişmişlerdi. Bir tek Mistle ve kılıcını sırtında taşıyan kül sarısı saçlı yeni kız onlara katılmamıştı. İkili, her zaman olduğu gibi pazar yerinde bulunan tezgâhlara yönelmişti. Loredo'ya pazar kurulduğu günler olurdu, böyle zamanlarda dışarıdan gelen haydutlara sunulan mallar çok çeşitli ve bol olurdu. İşte böyle günlerden biriydi.

Servadio genç kızları usulca izliyordu. Para kazanabilmesi için muhbirlik yapması, muhbirlik yapabilmesi için de birilerini gizlice dinlemesi gerekiyordu.

Kızlar renkli eşarplara, değerli taşlara, işlemeli bluzlara, eyer örtülerine ve süslemeli at başlıklarına baktılar. Bazı malları ellerine alıp incelediler ama hiçbir şey satın almadılar. Mistle, bir elini sarışın kızın omzundan hiç indirmedi.

Ajan onlara usulca yaklaştı, saraç ürünlerinin satıldığı bir tezgâhta kayışlara ve kemerlere bakıyormuş gibi yaptı. Kızlar kısık sesle sohbet ettikleri için konuştuklarını anlayamıyor ama daha fazla yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Onu fark edip kuşkulanabilirlerdi.

Bir bakkalda pamuk şekeri de satılıyordu. Kızlar oraya yöneldiler. Mistle, kar benzeri şekerlemeyle sarılı çubuklardan iki tane satın aldı, birini sarışın kıza uzattı, o da pamuk şekerinden dikkatle bir parça ısırdı. Köpüğü andıran beyaz bir topak yanağına yapıştı. Mistle kızın yanağını dikkatli ve özenli bir hareketle sildi. Kül sarısı saçlı kız, zümrüt yeşili gözlerini iri iri açtı, dudaklarını yaladı, başını şuh bir ifadeyle yan yatırıp gülümsedi. Servadio, sırtından soğuk terlerin boşaldığını duyumsar gibi oldu. Bu iki dişi eşkıya hakkında ortalıkta dolaşan dedikodular aklına gelmişti şimdi.

Oradan dikkat çekmeden ayrılmak için acele etti çünkü dinleyecek ve öğrenecek bir şey olmadığı açıkça belliydi. Kızlar önemli şeylerden konuşmuyorlardı ancak biraz ötede, haydut çetesinin toplandığı noktada Giselher, Kayleigh ve diğerleri yüksek sesle tartışıyor, bağırıyor, pazarlık yapıyor, kupalarını fıçı tapasının altına tutuyorlardı. Servadio'nun onlardan bir şeyler öğrenme şansı daha yüksekti. Eğer onları dinlemeyi başarabilir ve haberi zaman geçirmeden valinin askerlerine ya da Sıçanlar'la yakından ilgilenen Nilfgaardlı ajanlara ulaştırabilirse ödülü cebinde sayılırdı. Ayrıca vali ondan sağladığı bilgilerle başarılı bir tuzak kurmayı başarırsa Servadio

gerçekten ciddi miktarlarda nakit para kazanırdı. Karıma bir kürk alırım, diye geçirdi içinden heyecanla. Çocuklara da deri ayakkabılar ve oyuncak… Kendime de…

Kızlar tezgâhları dolaşıyor, pamuk şekeri ısırarak ve yalayarak yemenin tadına varıyorlardı. Servadio kızların gözetlendiğini, parmakla üzerlerine işaret edildiğini fark etti ansızın. Servadio tanıyordu onları; Pinta çetesinin dolandırıcıları ve at hırsızlarıydı, Kuyruksökenler diye bilinirlerdi.

Dolandırıcılar, kışkırtmak amacıyla yüksek sesle bir şeyler söyleyip böğürürcesine güldüler. Mistle gözlerini kıstı, elini sarışın kızın omzuna koydu.

“Kumrular!” diye bağırdı dolandırıcı Kuyruksökenler’den biri ve ardından kahkaha attı. Bıyıklı, dev gibi biriydi. “Baksanıza şunlara, birazdan yiyişecekler!”

Servadio sarışın kızın titrediğini, Mistle’ın ise kızın omzunu elleriyle pençe gibi kavradığını gördü. Dolandırıcılar koro halinde kişniyordu âdeta. Mistle ağır ağır arkasına döndü, adamlardan birkaçı gülmeyi derhal bıraktı. Ama bıyıklı dev ya fazla sarhoştu ya da hayal gücü zerre kadar çalışmıyordu.

“İkinizden biri bir herif ister mi acaba?” Dev adam kızlara yaklaştı, iğrenç ve amacını açıkça gösteren hareketler yaptı. “Bence sizin gibileri şöyle evire çevire sikmek lazım, o zaman bu sapıklıktan eser kalmaz! Hey! Seninle konuşuyorum, seni…”

Kızlara dokunmaya fırsatı kalmamıştı. Kül sarısı saçlı kız, saldırıya geçmiş yılan gibi uçarcasına döndü, elinden attığı pamuk şekeri henüz yere bile düşmeden kılıcı ışıltıyla havaya savrulup yere indi. Bıyıklı sendeledi, hindi gibi guruldadı, yarılmış boğazından kanlar fışkırdı. Kız bir daha fırıldak gibi döndü, dans edercesine attığı iki adımla adamın yanında bitti, bir kez daha vurdu, tezgâhların üzeri kana bulandı, adamın cansız bedeni yere devrildi ve çevresindeki kumlar bir anda kızıla boyandı. Biri çığlığı bastı. Bir diğer dolandırıcı eğildi, çizmesinin koncundan bir bıçak çekip çıkardı ama aynı anda yeri boyladı. Giselher, kırbacının madenî sapını kafasına indirmişti çünkü.

“Bir ölü yeter!” diye bağırdı Sıçanlar’ın kumandanı. “O kendi kaşındı, kiminle dalaştığından haberi yoktu! Dönüyoruz, Faika!”

Kül sarısı saçlı kız bunun üzerine elindeki kılıcı indirdi.

Giselher, bir para kesesini şakırdatarak havaya kaldırdı.

“Aramızdaki kardeşlik yasası uyarınca öldürülen bu adam için kan parası ödeyeceğim. Dürüstçe ağırlığı kadar, uyuz cesedinin her yarım kilosuna bir gümüş sikke! Ve kavga bitecek! Haklı mıyım, arkadaşlar? Hey, Pinta, ne diyorsun?”

Alev, Kayleigh, Reef ve Asse komutanlarının arkasına geçmişti. Yüzleri taş gibiydi, ellerini kılıçlarının topuzuna atmışlardı.

“Gerçekten,” dedi Kuyruksöken haydut çetesinden tıknaz, çarpık bacaklı, deri tunik giymiş bir adam, “haklısın, Giselher. Kavga bitsin artık.”

Servadio, olay yerinde hemencecik toplanmış kalabalığın içine girmeye çalışırken yutkundu. İçini bir an bir duygu kapladı: Sıçanlar’ın ve Faika denilen kül sarısı saçlı kızın yakınında olmak zerre kadar içinden gelmiyordu. Valinin vadettiği bedelin sandığı kadar yüksek olmadığını o an kavradı.

Faika kılıcını sakin sakin kınına soktu ve çevresine bakındı. Servadio kızın ince hatlı yüzünün ansızın şekil değiştirdiğini görünce donup kaldı.

“Pamuk şekerim,” diye yakındı kız iç geçirerek ve pislik içindeki kumlara gömülmüş şekerlemesine baktı. “Pamuk şekerim elimden düşmüş…”

Mistle ona sarıldı. “Sana yenisini alacağım.”

Witcher sazlıkların arasındaki kumun üzerine oturmuştu, yüzü asık, öfkeli ve dalgındı. Dışkıyla sıvanmış ağacın tepesinde oturan karabataklara baktı.

Cahir, aralarında geçen konuşmadan sonra çalılıkların arasına girip gözden kaybolmuştu ve hâlâ ortalarda görünmüyordu. Milva ile Dandelion yiyecek bir şeyler arıyorlardı. Akıntının sürükleyip getirdiği sandalda ağların arasında bir bakır kazan ve içi sebze dolu bir hasır sepet bulmuşlardı.

Sandaldan çıkardıkları sepeti kıyıda su kenarına oturttuktan sonra, kıyı boyunca yürüyüp bu bitkilerini sopalarla karıştırarak balıkları tuzağa düşürmeye çalışıyorlardı. Ozan kendini iyi hissediyordu artık, ona kahraman edası kazandıran sargısıyla tavuskuşu gibi salınarak yürüyordu.

Geralt dalgın ve öfkeliydi.

Milva ve Dandelion sepeti kaldırıp sövmeye başladılar çünkü görmeyi umdukları kedibalıkları ve sazanlar yerine sepetin içi gümüş gibi parlayan ufacık balıklarla dolmuştu.

Witcher ayağa kalktı. “Siz ikiniz gelsenize buraya! Sepeti bırakıp buraya gelin. Size bir şey söyleyeceğim.”

“Evlerinize dönün,” dedi sözü dolandırmadan, sırılsıklam olmuş ve balık kokan ikili yanına yaklaştıktan sonra. “Kuzeye, Mahakam yönüne gidin. Ben tek başıma yola devam ederim.”

“Ne?”

“Yollarımız ayrılıyor, Dandelion. Bu saçmalıklarınız yeter artık. Sen evine dönüp şiirlerini yazacaksın. Milva seni ormanlardan geçirecek. Ne var?”

“Yok bir şey.” Milva sert bir hareketle saçlarını omzundan geriye attı. “Yok bir şey. Konuş, Witcher. Neler söyleyeceğini merak ediyorum.”

“Söyleyecek bir şeyim kalmadı. Güneye, Yaruga kıyısına doğru yoluma devam edeceğim. Nilfgaard bölgesinden geçerek. Tehlikeli ve uzun bir yol bu. Ama kaybedecek zamanım yok. Bu yüzden tek başıma gideceğim.”

“Bıktırıcı yükünden kurtulduktan sonra.” Dandelion başını salladı. “İlerlemeyi engelleyen ve sıkıntı yaratan kütük gibi bacaktan, yani benden.”

“Ve de benden,” diye ekledi Milva başını yana çevirerek.

“Dinleyin,” dedi Geralt biraz daha sakin bir sesle. “Bu benim kişisel meselem. Sizi ilgilendirmez. Sadece beni ilgilendiren bir konu yüzünden canınızı tehlikeye atmanızı istemiyorum.”

“Sadece seni ilgilendiren,” diye ağır ağır tekrarladı Dandelion. “Senin kimseye ihtiyacın yok. Yoldaşlar seni rahatsız ediyor ve ilerlemeni yavaşlatıyor. Kimseden yardım beklemediğin gibi kimseyi nazarıitibara almak da istemiyorsun. Ayrıca yalnızlığı seviyorsun. Değinmeyi unuttuğum bir nokta kaldı mı?”

“Elbette,” dedi Geralt öfkeyle. “Boş kafanı, içinde beyin olan başka bir kafayla değiştirmeyi unuttun. O ok bir inç daha sağa kaymış olsaydı, sersem, şu an kargalar gözünü oyuyor olurdu. Sen ozansın, hayal gücün geniştir, bu resmi gözünün önüne getirmeye çalış. Kızla birlikte kuzeye dönün, ben de aksi yönde yola çıkacağım. Tek başıma.”

“O halde bin atına git.” Milva zıplayarak ayağa kalktı. “Sana yalvaracağımı mı sanıyorsun? Canın cehenneme, Witcher! Gel, Dandelion, biz kendimize bir yerde yemek hazırlayalım. Acıktım, şunu dinleyince de midem bulanıyor.”

Geralt başını çevirdi. Dışkı içinde kalmış ağacın tepesinde kanatlarını kurutan yeşil gözlü karabataklara baktı. Ansızın şiddetli bir ot kokusu aldı ve öfkeyle sövmeye başladı.

“Benim sabrımı zorluyorsun, Regis.”

Nereden çıkageldiği belli olmayan vampir, gelip Geralt’ın yanı başına oturdu. “Şaire pansuman yapmam gerekiyor,” dedi sakince.

“O halde onun yanına git. Benden uzak dur.”

Regis iç geçirdi, belli ki gitmek istemiyordu. “Az önce Dandelion ve Milva ile aranızda geçen konuşmayı duydum,” dedi sesine alaylı bir tını katmadan. “İnsanları kazanma konusunda gerçekten yetenekli olduğunu itiraf etmek zorundayım. Bütün dünyanın sana düşman olmasına karşın hâlâ sana yardım etmek isteyen yoldaşlarına aldırmıyorsun bile.”

“Dünya çığırından çıkmış. Vampir, bana insanlarla nasıl ilişki kuracağımı öğretmeye kalkıyor. Sen insanlar hakkında ne bilirsin ki, Regis? Tek bildiğin, kanlarının lezzetidir. Lanet olsun, ben de şimdi seninle konuşmaya mı başladım? “

“Dünya çığırından çıkmış,” diye tekrarladı Regis yüzünde ciddi bir ifadeyle. “Sen başladın. O halde bir öğütü de duymak istersin belki?”

“Hayır. İstemiyorum. İhtiyacım yok.”

“Doğru, bak unutuyordum bunu. Senin öğüde ihtiyacın yok, yoldaşlara da yok, yollarda yanında yoldaşların olmadan da idare edersin. Senin yolculuk hedefin kişisel ve özel, dahası var, bu hedefin yapısı senin bu işi tek başına, şahsen gerçekleştirmeni gerektiriyor. Risk, tehlike, tehdit, çile, kuşkuyla mücadele senin omuzlarında, yalnızca ve yalnızca senin sırtında olmalı. Çünkü bunlar senin ulaşmak istediğin kefaretin, günahtan kurtulmanın bir parçası. Bir tür ateşle imtihan. Ateşin içinden geçeceksin, ki o ateş alazlar ama arındırır da. Tek başına, yalnız. Çünkü yanında biri olursa, sana yardım ederse, bu ateşle vaftizin, bu acının, bu kefaretin bir parçasını dahi üstüne alırsa seni fakirleştirir. Sana katıldığı için, ödeyeceğin kefaretin bir kısmını hakkı olarak alır senden, oysa bu senin kefaretin. Üstündeki günahtan kurtulması gereken sensin ama bu günahtan başkalarıyla birlikte kurtulmak istemiyorsun. Fikir silsilem mantıklı mı?”

“Ayık olan biri için şaşırtıcı. Varlığın beni geriyor, vampir. Beni kefaretimle baş başa bırak lütfen. Ve de günahımla.”

“Derhal.” Regis ayağa kalktı. “Sen kalkma, otur ve düşün. Ama sana yine de bir öğütte bulunacağım. Kefaret arzusu, arındıran ateşle imtihan, suçluluk duygusu, bunların sadece sana özgü şeyler olduğunu düşünebilirsin. Yaşam, bankacılıktan farklıdır, başkalarının borcu senin borcunu ödeyebilir.”

“Git lütfen.”

“Derhal.”

Vampir uzaklaşıp Dandelion’ın ve Milva’nın yanına gitti. Pansuman sırasında ne yiyeceklerine üçü birlikte karar verdiler. Milva sepetteki küçük balıkları ortaya döküp sıkıntıyla baktı.

“Düşünecek fazla bir şey yok,” dedi sonra. “Bu minik şeyleri dallara dizip ateşin üzerinde pişireceğiz.”

“Hayır.” Dandelion sargısı az önce yenilenmiş başını iki yana salladı. “Bence iyi bir fikir değil. Balıklar çok minik ve az. Bunlardan çorba pişirmeyi öneriyorum.”

“Balık çorbası mı?”

“Elbette. Balığımız da tuzumuz da yeterince var.” Dandelion, anlaşılır olmak için parmaklarıyla saymaya başladı. “Soğanımız, havucumuz, maydanozumuz ve yapraklı kerevizimiz var. Bir de kazanımız. Bunları topladın mı ortaya çorba çıkar.”

“Biraz baharat da olsa iyiydi.”

“Ah,” dedi Regis gülümseyerek ve sırt çantasına uzandı, “bu sorun değil. Fesleğen, yenibahar, karabiber, defne yaprağı, adaçayı…”

“Yeter, yeter,” diye sözünü kesti Dandelion. “Bu kadarı yeter, çorbaya mandragora katacak halimiz yok. O halde iş başına. Balıkları ayıkla, Milva.”

“Kendin ayıkla! Şunlara bak hele! Yanlarında bir kadın olunca mutfakta kendilerine hizmet edecek sanıyorlar! Su getireceğim ve ateşi yakacağım. Ama bu balçıkyiyenlerle kendiniz uğraşın.”

“Balçıkyiyen değil onlar,” dedi Regis. “Akkefal, kızılgöz, tatlısu levreği ve tahta balığı.”

“Hıh,” diye atıldı Dandelion. “Görüyorum ki balıktan anlıyorsun.”

“Ben çok şeyden anlarım,” dedi vampir istifini bozmadan ve sesine kibir katmadan. “Çok şey öğrendim.”

“Bu kadar bilgiliysen,” dedi Milva ve ateşi bir kez daha üfleyip ayağa kalktı, “o zaman bu balıkları bütün bilginle ayıklarsın. Ben su getirmeye gidiyorum.”

“Dolu kazanı taşıyabilir misin? Geralt, yardım et kıza!”

“Ben hallederim,” dedi Milva burnundan soluyarak. “Onun yardımına ihtiyacım yok benim. Onun kendi kişisel sorunları var, rahatsız edilmeye gelmez!”

Geralt başını çevirip duymuyormuş gibi yaptı. Dandelion ve vampir, balıkları maharetle ayıklamaya koyuldular.

Dandelion kazanı ateşin üstüne asarken, “Sulu bir çorba olacak,” dedi. “Balıklar keşke biraz daha büyük olsaydı.”

“Şu uygun mu örneğin?” Sazlıkların arasından ansızın Cahir çıktı, elinde tuttuğu bir buçuk kiloluk turnabalığı hâlâ kuyruğunu savurup solungaç kapaklarını hareket ettiriyordu.

“Oo! Muhteşem bu! Nereden buldun, Nilfgaardlı?”

“Ben Nilfgaardlı değilim. Vicovaroluyum ve adım Cahir…”

“Tamam, tamam, anladık. Turnabalığını nereden buldun diye sordum?”

“Kendime bir olta yaptım. Yem olarak da kurbağa kullandım. Oltamı kıyıdaki çukurlardan birine attım ve balık hemen yapıştı.”

“Burada herkes uzman.” Dandelion sargılı başını sağa sola salladı. “Keşke biftek isteseymişim, o zaman biri tutup bir inek getirirdi. Artık ne yapalım, elimizdekiyle idare edeceğiz. Regis, küçük balıkların hepsini olduğu gibi, başlarını ve kuyruklarını koparmadan kazanın içine at. Ama turnabalığının içinin iyice çıkarılması ve temizlenmesi gerekir. Sen bunu becerebilir misin, Nilfg… Cahir?”

“Evet.”

“O halde iş başına. Geralt, lanet olsun, daha ne kadar küskün küskün oturacaksın öyle? Sebzeleri ayıkla ve yıka!”

Geralt söz dinleyip ayağa kalktı ve gelip ötekilerin yanına oturdu ama Cahir’e yaklaşmamaya özellikle dikkat etti. Daha ağzını açıp bıçağının olmadığını söylemesine fırsat kalmadan Nilfgaardlı, yani Vicovarolu ona

kendi bıçağını uzatıp çizmesinin koncundan bir yenisini çıkardı. Geralt bıçağı aldı ve ağzının içinden bir teşekkür geveledi.

İşler elbirliğiyle hızlıca ilerliyordu. Küçük balıkların ve sebzelerin bulunduğu kazan çok geçmeden fokurdamaya başlamış, yüzeyinde köpükler oluşmuştu. Vampir, Milva'nın yonttuğu bir kaşıkla köpükleri topladı. Cahir, turnabalığını ayıklayıp kesti, Dandelion balığın kuyruğunu, yüzgeçlerini, kemiğini ve dişlerle dolu kafasını kazanın içine atıp hepsini karıştırdı.

"Mmm, mis gibi kokmaya başladı. Hepsi piştikten sonra içindekileri süzüp atacağız."

"Ayak koruyucu bezle süzeceksin herhalde?" Milva bir kaşık daha yontarken yüzünü buruşturdu. "Elimizde tel süzgecimiz olmadan nasıl süzeceğiz?"

"Aşkolsun, sevgili Milva." Regis gülümsedi. "İşler böyle yürümez! Olmayan şeylerin yerine elimizde olanları koyabiliriz kolayca. Bu, bir girişim ve olumlu düşünme meselesidir."

"Bilmiş sözlerinle canın cehenneme, vampir."

"Çorbayı benim zincir zırhımla süzeceğiz," dedi Cahir. "Ne olacak, sonrasında çalkalarım olur biter."

"Ama öncesinde de çalkalayacaksın," dedi Milva. "Yoksa içmem o çorbadan."

Süzme işi başarıyla tamamlanmıştı.

"Şimdi balık suyunun içine turnabalığını at, Cahir," diye emir verdi Dandelion. "Mmm, nasıl da kokuyor. Ateşe odun atmayın artık, kazanın hafif hafif tıkırdaması yeterli. Geralt, ne yapacaksın o kaşıkla! Artık karıştırmak yok!"

"Bağırma. Bilmiyordum."

“Bilmemek,” dedi Regis gülümseyerek, “densiz davranışların mazereti olamaz. Bir şeyi bilmiyorsak, kuşkumuz varsa danışıp öğreneceğiz…”

“Kapa çeneni, vampir!” Geralt ayağa kalkıp hepsine sırtını döndü.

Dandelion burnundan soludu. “Şuna bakın, alındı.”

“O öyle biri işte,” dedi Milva dudaklarını büzerek. “Geveze. Ne yapacağını bilmediği zaman gevezelik ediyor ve alınıyor. Siz daha fark etmediniz mi bunu?”

“Çoktan,” dedi Cahir alçak sesle.

“Karabiber ilave etmek gerekiyor.” Dandelion kaşığı yalayıp ağzını şapırdattı. “Biraz da tuz. Evet, şimdi tam oldu. Kazanı ateşten indirelim. Uff, ne sıcakmış! Eldivenlerim yok…”

“Bende var,” dedi Cahir.

“Benim,” dedi Regis, kazanın karşı tarafını tutarak, “eldivene ihtiyacım yok.”

“Güzel.” Ozan kaşığı pantolonuna sildi. “Evet, millet, oturun. Afiyet olsun! Geralt, özel bir davet mi bekliyorsun? Fanfar çalan bir tellal örneğin?”

Kumun üzerinde duran kazanın çevresine yan yana oturdular, nazikçe höpürdetmelere üfleme sesleri karıştı. Çorbanın yarısı içildikten sonra turnabalığı parçalarını yakalama çabası başladı ve sonunda kaşıklar kazanın dibinde buluştu.

“Amma tıkındım,” diye inledi Milva. “Çorba fikri yerindeydi, Dandelion.”

“Gerçekten,” dedi Regis. “Sen ne diyorsun, Geralt?”

“Şunu diyorum: Teşekkür ederim.” Witcher güçlükle ayağa kalktı, yeniden derinden sızlamaya başlayan dizini ovdu. “Yeter mi bu kadar? Fanfar gerekir mi?”

“O her zaman böyledir.” Ozan eliyle geçiştirdi. “Aldırmayın ona. Siz yine şanslısınız; Yennefer’iyle, saçları abanozu andıran solgun yüzlü güzel kadınla kavga ettiğinde yanındaydım ben.”

“Ağzın birazcık sıkı olsa,” diye uyardı vampir. “Ayrıca unutma, sorunları var.”

“Sorunların,” dedi Cahir, geğirmemek için uğraşarak, “çözülmesi şarttır.”

“Doğru,” dedi Dandelion. “Ancak nasıl?”

Milva yüksek ses soluyup rahatça sıcak kumlara uzandı. “Vampir bilgilidir. Bulur bir yolunu.”

“Mesele bilgi değil, eldeki sorunun akıllıca ölçülüp biçilmesidir,” dedi Regis sakince. “Ve de durum ölçülüp biçildiğinde çözülemez bir sorunla karşı karşıya olduğumuz sonucuna varıyoruz. Bu girişimin başarı şansı yok. Ciri’yi bulma olasılığı sıfır.”

“İşler böyle yürümez,” diye dalga geçti Milva. “Olumlu düşünüp girişimci olacaksın. Şu süzgeçte olduğu gibi. Elinde bir şey yoksa yerine başka bir şey koyacaksın. Ben böyle düşünüyorum.”

“Kısa bir süre öncesine kadar,” diye devam etti vampir, “Ciri’nin Nilfgaard’da olduğunu sanıyorduk. Oraya ulaşmak, kızı kurtarmak ya da kaçırmak bütün gücümüzü aşan imkânsız bir iş gibi görünüyordu. Şimdi Cahir’den duyduklarımıza göre Ciri’nin nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Ne yöne gideceğini bilmezsen girişimcilikten söz edilemez.”

“Ne yapalım peki?” Milva eliyle geçiştirdi. “Witcher, ne pahasına olursa olsun güneye doğru yola çıkmak istiyor…”

“Onun için yönlerin özel bir anlamı yoktur,” dedi Regis gülümseyerek. “Nereye doğru yola çıktığı fark etmez, yeter ki elini kolunu bağlayıp bir yerde oturmasın. Gerçekten Witcher’a özgü bir ilke. Dünya kötülüklerle dolu, onun için burnunun dikine gidip yolda rastladığı kötüleri imha etmek ve bu yolla iyiliğe hizmet etmek esastır. Gerisi kendiliğinden gelişir. Bir başka deyişle: Hareket her şeydir, hedef hiçbir şey…”

“Saçma,” dedi Milva. “Onun hedefi Ciri işte. Neden hiçbir şey olsun ki?”

“Şakaydı,” dedi vampir ve hâlâ sırtı onlara dönük olarak ayakta duran Geralt’a bir bakış attı. “Üstelik yersiz bir şaka. Özür dilerim. Haklısın, Milva. Bizim hedefimiz, Ciri. Kızın nerede olduğunu bilmediğimiz için de bunu öğrenmek ve eylemlerimizi ona göre belirlemek gerekiyor. Sürpriz çocuk meselesi bence büyü, yazgı ve diğer doğaüstü unsurlarla yüklü. Bu konulardan çok iyi anlayan ve bize mutlaka yardım edecek birini tanıyorum.”

“Vaay,” dedi Dandelion sevinçle. “Kimdir bu? Nerededir? Uzakta mıdır?”

“Nilfgaard başkentinden daha yakında. Daha doğrusu çok yakın bir yerde. Angren’de. Yaruga’nın bu kıyısında. Caed Dhu koruluklarında yaşayan druid’\erâen söz ediyorum.”

“Derhal yola çıkalım!”

Geralt artık çileden çıkmıştı. “İçinizden biri benim fikrimi almayı uygun buluyor mu acaba?”

“Senin mi?” Dandelion döndü. “Ne yapman gerektiğinden haberin yok senin. Kaşıkladığın çorbayı bile bize borçlusun. Biz olmasak aç kalacaktın. Senin harekete geçmeni bekleyecek olsak, biz de kalacaktık tabii. Bu küçük kazanın içindeki çorba bir işbirliğiydi. Ortak hedefin birleştirdiği bir grubun ortak hareket etmesinin bir sonucu. Anlayabiliyor musun, arkadaşım?”

“Nasıl anlasın ki?” dedi Milva alaycı bir sesle. “O sürekli ben demeyi bilir, ben, yalnızca, tek başıma ben. Münzevi kurt! Avcı olmadığı, ormanı tanımadığı ortada. Kurtlar tek başına ava çıkmaz! Asla! Yalnız kurt hikâyesi bir aldatmacadır, dar kafalıların uydurduğu aptalca bir lakırdı. Ama o anlamaz bunu!”

“Anlar, anlar.” Regis, her zaman yaptığı gibi kapalı ağızla gülümsedi.

“Aptal gibi görünür sadece,” dedi Dandelion. “Ama beynini zorlayacağına inanıyorum artık. Belki doğru sonuca varır mı? Tek başına yapıldığında iyi sonuç veren tek şeyin mastürbasyon olduğunu anlar belki?”

Cahir Mawr Dyffryn aep Caellach kibarca susuyordu.

“Hepinizin canı cehenneme,” dedi Witcher sonunda ve kaşığı çizmesinin koncuna soktu. “Birinizin bile anlamadığı ortak bir hedefin birleştirdiği işbirlikçi ahmaklar grubu, canınız cehenneme.”

Bu kez diğerleri de —Dandelion, Milva olarak anılan Maria Barring ve Emiel Regis Rohellec Terzieff Godefroy- Cahir’i örnek alıp kibarca sustular.

“Ben kimlerin arasına düşmüşüm böyle!” diye sözlerini sürdürdü Geralt. “Silah arkadaşları! Kahramanlar takımı! İçler acısı! Lavtah bir ozan parçası. Yarı dryad, çenesi kapanmayan vahşi bir kadın. Beş yüz yaşma yaklaşan bir vampir. Bir de Nilfgaardlı olmadığında direten lanet olası bir Nilfgaardlı.”

“Ve de bu takımın başında aczi ve karar verme beceriksizliği yüzünden vicdan azabıyla kıvranan bir Witcher,” diye istifini bozmadan devam etti Regis. “Gerçekten, olaylara yol açmamak için başka kimlikler altında yolculuk yapmayı öneriyorum.”

“Ve de alay konusu olmamak için,” diye ekledi Milva.

Kraliçe yanıt verdi: “Bağışlanmayı benden değil, yaptığın büyülerle zarar verdiğin kişilerden dile. Sen kötülük yapma cesaretini gösterdin, o halde şimdi de cesaret göster çünkü yaptıklarının karşılığı ve adalet çok yakın. Günahlarını bağışlamak benim gücümü aşar.” Cadı bunun üzerine kedi gibi tısladı, hain gözlerinde bir ışık yanıp söndü. “Benim sonum yakın,” diye bağırdı, “ama seninki de artık uzak değil, Kraliçe. Lara Dorren’in korkunç ölümünü ve bedduasını çok anacaksın. Bilmelisin ki benim lanetim senin soyunu on kuşak daha bulacak.” Gelgeldim hain büyücü dişi elf, kraliçenin göğsünde cesur bir yüreğin çarptığını anlayınca sövmeyi ve tehditler savurmayı, onu bir lanetle korkutmayı bırakıp köpekler gibi yalvarıp merhamet dilenmeye başladı….

Lara Dorren söylencesi, İnsan versiyonu

… Gelgeldim yakarışları dh’oine’in, zalim insanın taş yüreğini yumuşatmadı. Ama Lara artık kendi için değil, çocuğu için merhamet dilenmeye başlayıp faytonun kapısına sarılınca cellat, kraliçenin emriyle hançeri vurdu ve kadının parmaklarını kesip kopardı. Lara, gecenin dondurucu soğuğunda tepedeki ormanlık alanda son nefesini verirken bir kız çocuğu dünyaya getirdi. Bebek, Lara’nın içinde tüten son sıcakla korundu. Gecenin ortası, kış ve tipi olmasına karşın tepeye ansızın bahar geldi ve Feainnewedd çiçekleri açtı. Bu çiçekler bugün hâlâ iki yerde açar: Dol Blathanndda ve Lara Dorren aep Shiadhal’in hayata gözlerini yumduğu o tepede.

Lara Dorren söylencesi, Elf versiyonu

Bölüm 6

Ciri, sırtüstü yattığı sırada, “Senden rica etmiştim,” diye homurdandı öfkeyle. “Bana dokunmamanı rica etmiştim.”

Mistle, Ciri’nin boynunu gıdıklamak için kullandığı ot sapını geri çekti, ellerini tıraş edilmiş ensesinde birleştirdi ve bakışlarını göğe çevirdi.

“Son zamanlarda tuhaf davranmaya başladın, atmaca yavrusu.”

“Bana dokunmanı istemiyorum, o kadar!”

“Eğlenmek içindi sadece.”

“Biliyorum.” Ciri dudaklarını birbirine bastırdı. “Eğlenmek içindi sadece. Her şey eğlenmek içindi. Ama ben artık eğlenmiyorum, biliyor musun? Hem de hiç!”

Mistle kollarını yeniden iki yana açtı, gözlerini göğün bulut kümeleriyle yer yer bölünen mavisine dikti. Ormanın tepelerinde bir şahin daireler çiziyordu.

“Düşlerin,” dedi sonra. “Düşlerinden kaynaklanıyor, değil mi? Neredeyse her gece çığlık atarak uyanıyorsun. Bir zamanlar yaşadıkların düşlerinde geri dönüyor. Biliyorum.”

Ciri yanıt vermedi.

“Bana bunlardan hiç söz etmedin,” diye sessizliği bozdu Mistle yine. “Yaşadıklarını anlatmadın. Nereden geldiğini de. Bir yakınının olup olmadığını da…”

Ciri elini sertçe boynuna götürdü ama onu rahatsız eden bu kez bir uğurböceğiydi sadece.

“Bir ailem vardı,” dedi boğuk bir sesle ve arkadaşına bakmadan. “Daha doğrusu, olduğunu sanıyordum… İsteseler beni burada, dünyanın öbür ucunda da bulabilecek insanların olduğunu sanıyordum… İsteseler ya da hayatta olsalar… Senin amacın ne, Mistle? Kendimden söz etmemi mi istiyorsun? “

“Gerekmez.”

“İyi o zaman. Çünkü eğlenmek içindi muhtemelen. Aramızdaki her şey gibi.”

“Anlamadığım bir şey var,” dedi Mistle ve başını aksi yöne çevirdi. “Kendini benim yanımda böylesine kötü hissediyorsan, neden uzaklaşmıyorsun?”

“Yalnız olmak istemiyorum.”

“Bu kadar mı?”

“Çok şey bu.”

Mistle dudaklarını ısırdı. Ama ağzını açmasına fırsat kalmadan bir ıslık duydular. İkisi de ayağa fırladı, üzerlerine yapışan çam iğnelerini silkeleyip atların yanına koştular.

“Bir süredir her şeyden çok sevdiğin eğlence şimdi başlıyor,” dedi Mistle atının sırtına atlayıp kılıcını çekerken. “Fark etmediğimi sanma sakın.”

Ciri topuklarını öfkeyle atının sağrısına batırdı. Uçurumun kenarından telaşla ilerlediler. Yolun karşı tarafındaki fidanlıktan fırlayan öteki Sıçanlar’ın vahşi çığlıklarını duyuyorlardı şimdi. Tuzak kapanmıştı.

Huzura kabul sona ermişti. Vattier de Rideaux, İmparator Emhyr var Emreis’in askerî istihbarat teşkilatının şefi Vikont Eiddon kütüphaneden ayrılmış ve Çiçek Vadisi kraliçesinin önünde saray protokolünün gerektirdiğinden daha kibar eğilmişti. Reveransı da büyük dikkatle yerine getirmişti, hareketleri önceden tasarlanmış ve akıcıydı. Saray ajanı, elf kraliçesinin ayaklarının önünde uzanan iki vaşaktan gözünü ayırmıyordu. Altın rengi gözlü yırtıcı hayvanlar uykulu ve miskin görünüyordu ama onların şirin maskotlar değil, kraliçeye protokolün öngördüğünden fazla yaklaşan kişileri anında kanlı bir püreye çevirmeye hazır dikkatli nöbetçiler olduğunu Vattier çok iyi biliyordu.

Francesca Findabair, namıdiğer Enid an Gleanna, Vadilerin Yıldızçiçeği, kapının Vattier’nin arkasından kapanmasını bekledikten sonra vaşakları okşadı ve “Çıkabilirsin, Ida,” dedi.

Elf büyücüsü Ida Emean aep Sivney, Mavi Dağlar’ın özgür elfî, kabul süresince görünmeyen bir sihirle gizlenmişti. Şimdi kütüphanenin bir köşesinde belirdi, elbisesini ve kızıl saçlarını düzeltti. Vaşakların tek tepkisi gözlerini biraz daha fazla açmak oldu. Bütün kedigiller gibi görünmeyeni görebiliyorlardı, basit bir büyülü sözcükle aldatılmaları olanaksızdı.

“Burada casusların birbirlerinin ayaklarına basmasından artık sıkılmaya başladım,” dedi Francesca hırçın bir sesle ve abanoz ağacından yapılmış koltuğa kuruldu. “Kaedwen bana geçenlerde bir ‘danışman’ yolladı, Dijkstra da Dol Blathanna’ya bir ‘ticari heyet’. Şimdi de baş ajan Vattier de Rideuax bizzat burada! Ha, tabii öncesinde imparatorluğun ulu boş adamı Stefan Skellen dolandı buralarda. Ama huzuruma kabul etmedim onu. Ben kraliçeyim, Skellen ise bir hiç. Makam sahibi olabilir ama yine de bir hiç o.”

“Stefan Skellen,” dedi Ida Emean ağır ağır, “bize de uğradı ve eli boş dönmedi. Filavandrel ve Vanadain’le görüştü.”

“Onlara -Vattier’nin bana yaptığı gibi— Vilgefortz’u, Yennefer’i, Rience’i ve Cahir Mawr Dyffryn aep Caellach’ı sormuştur muhtemelen?”

“Yaptığı şeylerden biri de buydu. Şaşıracaksın ama o daha ziyade Ithlinne Aegli aep Aevenien kehanetinin orijinal versiyonuyla ilgilendi, özellikle Eski Kan’dan, Aen Hen Ichaer’den söz edilen bölümleriyle. Tor Lara’yla, yani Martı Kulesiyle de ilgileniyor ve de Martı Kulesini bir zamanlar Tor Zirael’le yani Kırlangıç Kulesi’yle bağlayan efsanevi kapıyla. Bu, insanlar açısından nasıl tipik bir davranış, Enid. Bizim yüzyıllardır çözmeye çalıştığımız muammaların sırrını onlara derhal vereceğimizi sanıyorlar.”

Francesca elini kaldırıp parmağındaki yüzüğe baktı. “Skellen’in ve Vattier’nin şu tuhaf ilgilerinden Philippa’nın haberi var mıdır acaba?” dedi. “Bir de ikisinin de hizmet ettiği Emhyr var Emreis’in?”

“Philippa’nın haberinin olmadığını düşünmek riskli olurdu,” dedi Ida Emean, kraliçeye hızlıca bakarak. “Bir de bildiklerimizi Montecalvo’da Philippa’dan ve bütün locadan gizlemek. Böyle bir davranış üzerimizde iyi bir izlenim bırakmaz… Locanın toplanmasını istiyoruz ne de olsa. Biz elf büyücülerine inanılmasını, ikili oynamakla suçlanmamayı istiyoruz.”

“İşin gerçeği şu: İkili oynuyoruz, Ida. Ve biraz da ateşle. Nilfgaard’ın Beyaz Alevi’yle…”

“Ateş yakar,” dedi Ida Emean, ağır makyajla büyümüş gözlerini kraliçeye çevirdi, “ama aynı zamanda temizler de. İçinden geçmek zorundayız. Riski

göze almalıyız, Enid. Bu locanın toplanması ve harekete geçmesi şart. Hem de bütün üyeleriyle. On iki büyücü kadınla toplanmalıyız ve kehanetin söz ettiği o kadın da aramızda olmalı. Bu bir oyun bile olsa, güven üzerine kurmalıyız."

"Ya bir kışkırtmaysa? "

"Bu işe karışmış olanları sen benden iyi tanırsın."

Enid an Gleanna düşünmeye başladı.

"Sheala de Tancarville," dedi sonra, "içine kapanıktır ve tek başına hareket eder, kimseyle ilişkisi yoktur. Triss Merigold ile Keira Metz'in siyasi ilişkileri vardı ama şimdi sürgündeler çünkü Kral Foltest bütün büyücüleri Temerya'dan attı. Margarita Laux-Antille'in aklı fikri yalnızca okulunda. Elbette bu üç kadın şu sıralar yoğun bir biçimde Philippa'nın etkisi altındalar ve Philippa büyük bir muamma. Sabrina Glevissig, Kaerwen'de sahip olduğu siyasi itibardan vazgeçmeyecektir ama locayı da ele vermeyecektir. Locanın sağladığı güce çok bağlı."

"Şu Assire var Anahid peki? Bir de Montecalvo'da tanışacağımız diğer Nilfgaardlı kadın?"

"Onlar hakkında pek bilgim yok." Francesca hafifçe gülümsedi. "Ama hele bir göreyim, anlarım. Giyim şekillerini görmem gerekir."

Ida Emean, boyalı kaşlarını çattı ama aklından geçen soruyu kendine sakladı.

"Geriye yeşim taşından heykel kalıyor," dedi bir süre sonra. "Hâlâ belirsizliğini ve gizemini koruyan, Ithlinnespeath'ta da adı geçen yeşim heykel. Artık gündeme gelmesinin zamanı geldi de geçiyor. Sana basıncın çözülmesinde yardımcı olmamı ister misin?"

"Hayır, kendim halledeceğim. Çözmeye nasıl tepki gösterildiğini bilirsin. Tanık sayısı az olursa, onurunun bu darbeden alacağı yara da hafifler."

Francesca Findabair, sarayın kalan kısmının önünde uzanan avlunun, görüşü engelleyen ve gürültüleri kesen koruyucu bir alanla güvenli bir şekilde korunup korunmadığından bir kez daha emin olmak istedi. Çukur aynalarla bezeli şamdanın içinde bulunan üç siyah mumu yaktı. Elflerin zodyağı olan Vicca'nın sekiz sembolünü tasvir eden daire biçimindeki mozaik taşın üzerinde duran şamdanlar Belleteyn, Lammas ve Yule sembollerinin ortasına yerleştirilmişti. Mozaik, zodyağın iç kısmında ikinci ve küçük bir daire oluşturuyordu ve bu daire sihirli sembollerle bezeli olup beş köşeli bir yıldızı çevreliyordu. Francesca, iç dairenin üç sembolünün üzerine demirden üç ayaklı küçük bir sacayağı yerleştirdi, bunun üzerine de dikkatle ve özenle üç kristal bıraktı. Kristallerin alt kısımlarının kesmeleri biçim açısından sacayağının üst taraftaki uçlarıyla örtüşüyordu, böylece konumun kusursuz olması gerekiyordu ama Francesca her şeyi birkaç kez daha gözden geçirdi. Hata yapmak istemiyordu.

Yakınlarda bir fıskiye şırıldıyor, mermerden bir doğa tanrıçasının elinde tuttuğu mermer testiden boşalan sular dört demet halinde havuza akıyordu ve havuzu kaplayan, aralarından kırmızı küçük balıkların atlayıp durduğu nilüferleri harekete geçiriyordu.

Francesca, bir ziynet kutusunu açtı, içinden küçük ve kaygan bir yeşim figür alıp beş yıldızın tam ortasına yerleştirdi. Geriye çekildi, bir sehpanın üzerinde duran kara büyü kitabına baktı, derin bir soluk aldı, ellerini havaya kaldırdı ve büyülü sözleri vurguyla okudu.

Mumların ışığı hemen canlandı, kristallerin üst yüzleri parlayıp ışık huzmeleri yaydı. Huzmeler, çok geçmeden rengini değiştiren figürü hedef almıştı. Önce yeşil olan heykelcik altın rengine büründü, hemen arkasından da şeffaflaştı. Hava, koruyucu engele çarpan büyülü enerjinin altında titredi. Mumların birinden kıvılcımlar saçıldı, zeminde beliren gölgeler oynamaya başladı, mozaik can bulup biçim değiştirdi. Francesca havada tuttuğu ellerini indirmedi, büyüyü bozmadı.

Heykelcik, yıldırım hızıyla büyüdü, titredi ve seğirdi, yerde sürünen duman bulutu gibi yapısını ve şeklini değiştirmeye başladı. Kristallerden yayılan ışık, dumanı yardı, ışıklı şeritler halinde hareket eden ve gitgide sertleşen bir cisim belirdi. Birkaç saniye içinde, büyülü dairelerin ortasında ansızın

bir insan silueti ortaya çıktı. Baygın halde yerde yatan siyah saçlı bir kadındı bu.

Mumlardan yükselen dumanlar seyreldi, kristaller söndü. Francesca ellerini indirdi, parmaklarını gevşetti ve alnında biriken terleri sildi.

Yerde yatan siyah saçlı kadın kıvranmaya ve bağırmaya başladı.

“Adın ne?” diye sordu Francesca yüksek sesle.

Kadın kasıldı, ağlamaya başladı, ellerini karnına bastırdı.

“Adın ne?”

“Yen… Yennef… Yennefeeeer! Aaaah…”

Dişi elf rahat bir soluk aldı. Yerdeki kadın hâlâ kıvranıyor, ağlıyor, zemini yumrukluyor ve kusmaya çalışıyordu. Francesca sabırla, istifini bozmadan bekledi. Az öncesine kadar yeşimden bir heykel olan kadın, açıkça acı çekiyordu. Doğaldı bu. Ama beyni hasar görmemişti.

“Ee, Yennefer,” diye bir süre sonra inlemeleri böldü Francesca. “Bu kadarı yeter, değil mi?”

Yennefer dört ayak üstünde zar zor doğruldu, burnunu koluna sildi, huzursuzca çevresini süzdü. Francesca’yı, sanki elf kadın avluda değilmiş gibi görmezden geldi ve kendini fıskiyenin havuzuna attı. Yuttuğu suları ağzından püskürtmeye, tükürmeye ve öksürmeye başladı. Sonunda dört ayak üstünde nilüferlerin arasından geçip mermer doğa tanrıçasının yanına ulaştı ve sırtını heykelin kaidesine dayayıp oturdu. Sular, göğüslerinden aşağıya süzülüyordu.

“Francesca…” diye kekeledi, boynunda taşıdığı obsidyen yıldıza dokundu ve elfe bu kez daha şuurlu gözlerle baktı. “Sen…”

“Ben. Ne anımsıyorsun?”

“Beni sıkıştırdın… Lanet olsun, beni sıkıştırdın mı sen?”

“Seni hem sıkıştırdım hem de çözdüm. Ne anımsıyorsun?”

“Garstang… Eifler. Ciri. Sen. Ve de bir anda beynime inen yirmi beş kilo… Bunun ne olduğunu şimdi anladım. Artifakt basıncı…”

“Belleğin çalışıyor. Bu iyi.”

Yennefer başını eğdi, aralarından küçük kırmızı balıkların kayıp gittiği bacaklarına baktı.

“Havuzdaki suyu değiştirt, Enid,” diye mırıldandı. “Az önce işedim içine…”

“Önemli değil.” Francesca gülümsedi. “Ama dikkat et, kan görülmesin. Basınç işleminin böbrekleri yıkıma uğrattığına da rastlayabiliyoruz.”

“Yalnızca böbrekleri mi?” Yennefer havayı usulca içine çekti. “Sanırım içimde tek sağlıklı organım kalmadı… En azından ben kendimi öyle hissediyorum. Canın cehenneme, Enid, böyle bir muameleyi neden hak ettiğimi bilmiyorum…”

“Havuzdan çık.”

“Hayır. Kendimi burada iyi hissediyorum.”

“Biliyorum. Vücudun susuz kaldı.”

“Vücudum aşağılandı. Yoksun kaldı. Bana bunu neden yaptın?”

“Çık oradan, Yennefer.”

Büyücü kadın güçlükle doğruldu, iki eliyle mermer tanrıçaya tutundu. Üzerine yapışan nilüfer yapraklarını silkeledi, sırılsıklam olmuş elbisesini ani bir hareketle ortadan ikiye ayırıp üzerinden sıyırdı ve şelale gibi akan suların altında çırılçıplak kaldı. Bedenini yıkayıp doya doya su içtikten sonra fıskiye havuzundan çıktı, havuzun kenarına oturdu. Saçlarını sıktı ve çevresine göz gezdirdi. “Neredeyim ben?”

“Dol Blathanna’da.”

Yennefer burnunu sildi. “Thanedd’deki çatışma sürüyor mu?”

“Hayır. Bitti. Bir buçuk ay önce.”

“Seni çok fena kırmış olmalıyım,” dedi Yennefer bir süre sustuktan sonra. “Canını fena yakmış olmalıyım, Enid. Ama artık hesaplaştık sayılır. Biraz sadistçe de olsa çok uğraştın. Boğazımı kesmekle yetinemez miydin?”

“Saçmalama.” Elf ağzını büzdü. “Seni, yaşamını kurtarmak için sıkıştırıp Garstang’dan çıkardım. Bu konuya döneceğiz ama daha sonra lütfen. Şu havluyu al. Şurada da yeni çarşaflar var. Banyodan sonra yeni bir elbise vereceğim. Banyonu uygun bir yerde, sıcak su dolu küvette yapacaksın. Kırmızı balıklara yeterince zarar verdin zaten.”

Ida Emean ve Francesca şaraplarını yudumlarken, Yennefer çok büyük miktarlarda glikoz ve havuç suyu içti.

“Şimdi özedeydim,” dedi Yennefer, Francesca’nın anlattıklarını dinledikten sonra. “Nilfgaard, Lirya’yı ele geçirdi, Kaedwen’i ve Aedim’i böldü, Vengerberg’i yakıp yıktı, Verden’in derebeyi oldu ve şimdilerde Brugge’ü ve Sodden’i almaya çalışıyor. Vilgefortz sırra kadem bastı. Tissaia de Vries intihar etti. Sen ise Çiçek Vadisinin kraliçesi oldun, İmparator Emhyr, benim Ciri’m karşılığında sana taç ve asa vererek teşekkür etti; kızı nicedir arıyordu, şimdi sahip oldu ve keyfince kullanıyor. Beni sıkıştırdın ve bir buçuk ay boyunca bir doğa tanrıçası heykelciği olarak bir kutuda sakladın. Ve tabii sana bunun için teşekkür etmemi bekliyorsun.”

“Böyle gerekir,” dedi Francesca soğuk bir sesle. “Thanedd’de, Rience diye biri vardı, seni zalimce ve ağır ağır öldürmeyi onur meselesi yapmıştı, Vilgefortz ise ona bunun için zemin hazırlayacağına söz vermişti. Rience, bütün Garstang’da seni aradı. Ama bulamadı çünkü bir heykelciğe dönüşmüştün ve yakamda duruyordun.”

“Kırk yedi gün boyunca o figür olarak kaldım.”

“Evet. Bense, Vengerbergli Yennefer bana sorulduğunda onun Dol Blathanna’da olmadığını gönül rahatlığıyla söyleyebildim. Çünkü Yennefer’i soruyorlardı, heykelciği değil.”

“Ne değişti de sonunda beni kutumdan çıkarmaya karar verdin?”

“Çok şey. Birazdan açıklayacağım sana.”

“Ama öncesinde bana başka bir şeyi açıkla. Thanedd’de Geralt vardı. Witcher. Anımsarsan, Aretusa’da sizi tanıştırmıştım. Ne oldu ona.”

“Rahatla. Yaşıyor.”

“Rahatım ben. Konuş, Enid.”

“Senin Witcher,” dedi Francesca, “bir saat içinde kimilerinin ancak bir ömür boyu yapabileceklerinden fazlasını yaptı. Lafı uzatmayayım: Dijkstra’nın bir bacağını kırdı, Artaud Terranova’nın kafasını kopardı ve yaklaşık on Scoia’tael’i hunharca katletti. A, az kalsın unutuyordum: Bir de Keira Metz’de sağlıksız bir heyecana yol açtı.”

“Korkunç,” Yennefer yüzünü abartılı bir biçimde buruşturdu. “Ama Keira bu süreç içinde kendine geldi herhalde? Witcher’i suçlamaya kalkmaz sanırım? Witcher’in onu heyecanlandırdıktan sonra evire çevire becermemiş olmasının nedeni değer verip vermeme meselesi değil zamansızlıktır mutlaka. Bunu tarafımdan kendisine ilet lütfen.”

“Bunu iletmeye bizzat fırsatın olacak,” dedi Vadilerin Yıldızçiçeği. “Hem de yakında. Ama biz yine, boşu boşuna aldırmıyormuş gibi davrandığın meselelere dönelim. Senin Witcher, Ciri’yi savunma işine aklını kullanmadan hararetle daldı. Vilgefortz’u karşısına aldı. Vilgefortz da onu paçavraya döndürdü. Vilgefortz’un onu öldürmemesinin nedeni yetersiz gayret değil yetersiz zamandı. Ee? Bu konudan etkilenmemiş gibi davranmaya devam mı edeceksin?”

“Hayır.” Yennefer’in yüzündeki alaycı ifade kaybolmuştu şimdi. “Hayır, Enid. Bu konu beni etkiledi. Ne ölçüde etkilendiğime yakında birileri tanık olacak. Sana söz veriyorum.”

Francesca öncesindeki alaycı tavırla nasıl ilgilenmediyse tehdide de aldırmadı. “Triss Merigold, ağır yaralı Witcher’ı ışınlama yoluyla Brokilon’a nakletmiş,” dedi. “Bildiğim kadarıyla orada dryad Har,

Witcher'ın tedavisiyle ilgilenmişler. Sanırım iyileşti ama burnunu oradan çıkarmasa iyi olur. Dijkstra'nın ajanları ve bütün krallıkların gizli servisleri peşinde. Ayrıca senin de peşindeler."

"Ne yaptım da bu iltiması hak ettim? Dijksktra'ya zarar vermedim ki… Dur, söyleme, kendim bulacağım. Thanedd'den arkamda tek bir iz bırakmadan kayboldum. Ufalmış ve sıkıştırılmış olarak senin cebine girdiğim kimsenin aklına gelmedi. Komplocu arkadaşlarımla birlikle Nilfgaard'a kaçtığıma herkes inandı. Gerçek komplocular dışında kalan herkes elbette ama onlar da kimseye aydınlatıcı bilgi vermezler. Savaş ne de olsa devam ediyor, yanlış bilgi ise bıçağının daima iyi bilenmiş olmasını gerektiren bir silahtır. Ve şimdi, kırk yedi gün sonra bu silahı kullanmanın zamanı geldi. Vengerberg'deki evim yanıp kül oldu, ben aranıyorum. Scoia'tael birliklerinden birine katılmaktan başka çarem kalmadı. Ya da elflerin özgürlüğü için verilen mücadelenin saflarına katılmaktan."

Yennefer bir miktar havuç suyu içip sükûnetini ve sessizliğini koruyan Ida Emean aep Sivney'i süzdü.

"Ne diyorsunuz, Hanımefendi Ida? Özgür Aen Seidhe'nin Mavi Dağlar'dan gelen kızı? Bana yazılmış yazgıyı doğru tahmin edebildim mi? Neden öyle kaya gibi suskunsunuz?"

"Hanımefendi Yennefer," dedi kızıl saçlı elf, "susuyorum çünkü söyleyecek anlamlı bir sözüm yok. Haksız varsayımlarda bulunmaktan ve boş sözlerle huzursuzluğunu gizlemeye çalışmaktan daha iyidir susmak. Konuya gel artık, Enid. Hanımefendi Yennefer'e meseleyi açıkla."

"Dinliyorum." Yennefer, kadife boyun tasmasında asılı obsidyen yıldızına dokundu. "Konuş, Francesca."

Vadilerin Yıldızçiçeği, ellerini bağlayıp çenesinin altına koydu. "Bugün," dedi, "dolunayın ikinci gecesi. Yakında kendimizi Montecalvo'ya, Philippa Eilhart'ın ikametgâhına ışınlayacağız. Seni de ilgilendirmesi gereken bir oluşumla ilgili bir toplantıya katılacağız. Sen her zaman büyünün en büyük değer sayıldığını, bütün fikir ayrılıklarının, siyasi eğilimlerin, kişisel garezlerin, kişisel ilgilerin, önyargıların ve husumetlerin üzerinde bir konuma sahip olduğunu savunmuşsundur. Asli görevi büyünün çıkarlarını

korumak, büyünün hiyerarşik sıralamada hak ettiği yere oturmasını sağlamak olan bir kurumun, bir tür gizli locanın kısa bir süre önce temelinin atıldığını duymak seni kuşkusuz sevindirecektir. Söz konusu locaya yeni üyeler önerme imtiyaz hakkımı kullanarak iki adaylığı gündeme getirmek istiyorum: Ida Emean aep Sivney ve sen."

"Nasıl beklenmedik bir onur ve tercih," dedi Yennefer alaycı bir sesle. "Hiçliğe karıştıktan sonra doğrudan gizli, elit ve her şeye gücü olan bir locaya yükselmek. Kişisel kinlerin ve önyargıların üstünde bir yer. Ancak bunun için uygun muyum? Elimden Ciri'yi alanlara ve benim gözümde önemsiz sayılmayan bir adamı sakat bırakanlara karşı beslediğim kini yenebilecek kadar sağlam bir karaktere sahip miyim? Üstelik bu kişiler bana da…"

"Yeterince sağlam bir karakter sergileyeceğinden kuşkum yok, Yennefer," diye atıldı elf. "Seni tanıyorum ve bu yönde sıkıntın olmadığını biliyorum. Sana bahşedilen imtiyazla ve onurla ilgili kuşkularını dağıtmaya yarayacak hırs da var sende. Ama istersen şöyle de söyleyebilirim: Seni locaya önereceğim çünkü bunu hak eden ve amaca mükemmel bir şekilde hizmet edecek birisin."

"Teşekkür ederim." Büyücü kadının yüzünde yine alaycı bir gülümseme vardı. "Teşekkür ederim, Enid, hırs, gurur ve bencillik duygularıyla dolduğumu hissediyorum gerçekten. Her an patlayabilirim. Ve bu öyle hızlı olur ki neden benim yerime Dol Blathannah ya da Mavi Dağlar'dan gelen bir elfi önermediğini düşünüp taşınmama bile fırsat kalmaz."

"Bunun nedenini," dedi Francesca buz gibi bir sesle, "Montecalvo'da öğreneceksin."

"Şimdi öğrenmeyi yeğlerdim."

"Söyle ona," diye mırıldandı Ida Emean.

"Mesele Ciri," dedi Francesca kısa bir süre düşündükten sonra ve ifadesiz gözleriyle Yennefer'e baktı. "Loca bu kızla ilgileniyor ve onu senin kadar iyi tanıyan başka biri yok. Geri kalanını orada öğrenirsin."

“Anlaştık.” Yennefer iki kürek kemiğinin ortasını kaşıdı. Basınçtan kurumuş teni hâlâ şiddetle kaşınıyordu. “Bir tek şunu söyle: Locanın üyeleri kimler? Siz ve Philippa dışında? “

“Margarita Laux-Antille, Triss Merigold ve Keira Metz. Kovirli Sheala de Tancarville. Sabrina Glevissig. Ve Nilfgaardh iki büyücü kadın.”

“Uluslararası kadınlar cumhuriyeti demek?”

“Öyle de denebilir.”

“Beni eminim hâlâ Vilgefortz’un suç ortağı sanıyorlar. Kabul edecekler mi beni?”

“Beni ettiler. Gerisini sen halledeceksin. Ciri’yle olan ilişkini açıklamanı isteyecekler. Senin Witcher sayesinde on beş yıl önce Cintra’da meydana gelen olaylardan başlayıp bir buçuk ay önce yaşanan olaylara kadar. Açık ve dürüst davranman kaçınılmaz olacak. Senin sadakatini meclis önünde onlar doğrulayacak.”

“Doğrulanacak bir şeyim olduğunu kim söylüyor? Sadakatten söz etmek için henüz erken değil mi? Bu kadınların düzenlediği çay toplantısının statüsünü ve programını bile bilmiyorum henüz.”

“Yennefer.” Elf düzgün kaşlarını hafifçe çattı. “Seni locaya önereceğim. Ama seni bir şeye zorlamak gibi bir niyetim yok. Seçim senin.”

“Nasıl bir seçim şansım olduğunu tahmin edebiliyorum.”

“İstediğini tahmin et. Ama yine de seçiminde özgürsün. Ama ben kendi adıma, locayı seçmeni samimiyetle öneririm. İnan bana, kendini körü körüne olayların içine atmaktansa, ki bence buna pek heveslisin, locayı seçmekle Ciri’ne çok daha fazla yardım edebilirsin. Ciri ölümle burun buruna. Onu ancak birlikte hareket ederek kurtarabiliriz. Montecalvo’da anlatılacak olanlara kulak verirsen, doğruyu söylediğime kanaat getireceksin… Yennefer, gözlerinin içinde gördüğüm parıltılar hoşuma gitmiyor. Kaçmaya yeltenmeyeceğine dair bana söz ver.”

“Hayır.” Yennefer başını iki yana sallayıp kadife tasmasındaki yıldızı eliyle örttü. “Böyle bir söz veremem, Francesca.”

“Seni dürüstçe uyarmak isterim, hayatım. Montecalvo’nun sabit bütün kapılarında bükülme blokajı bulunuyor. Philippa’nın iznini almadan oraya girmeye ya da oradan çıkmaya çalışan herkes soluğu dimerityum demiriyle kaplı bir zindanda alır. Bileşenleri bilmeden kendi ışınlanma kanalını açamazsın. Yıldızını elinden almayacağım zira ruhsal güçlerine tümüyle sahip olman gerekiyor. Ama hilelere kalkışırsan… Yennefer, izin veremeyeceğim şeyler var… Ciri’yi kurtarmak ve öç almak için çıldırmış gibi tek başına işe atılmana loca izin veremez. Senin şablonun hâlâ bende, büyülü sözcüklerin algoritmaları elimde. Seni yeniden küçültür ve tanrıça heykelciğine dönüştürürüm. Gerekiyorsa birkaç aylığına. Ya da birkaç yıllığına.”

“Uyarı için teşekkürler. Ama sana yine de söz vermeyeceğim.”

Fringilla Vigo yüz ifadesini kontrol etse de sinirli ve gergindi. Nilfgaardlı genç büyücüleri, basmakalıp fikirlere ve görüşlere düşkün oldukları için defalarca azarlamıştı, kendisi kuzeyli karakteristik büyücü kadınlarla ilgili harcıâlem, dedikodu ve propaganda kokan tanımlamalarla alay ederdi; kuzeyli büyücüleri tarif eden resimler yapmacık, küstah, kendini beğenmiş, sapıklık sınırlarını zorlayacak hatta aşacak kadar ahlaksız olurdu genelde. Gelgelelim Montecalvo Sarayına ışınlanma zamanı yaklaştıkça, gittiği yerde esrarengiz locayla ilgili neyle karşılaşacağına dair kuşkular içini kemiriyordu. Orada onu nelerin beklediğini de kestiremiyordu. Sınır tanımayan hayal gücünün zorla gözünün önüne getirdiği fotoğraflarda memeleri elbiselerinden fırlamış, meme uçları kırmızıya boyanmış, boyunlarını elmas gerdanlıklar süsleyen baş döndürücü güzellikte kadınlar görüyordu; dudakları, alkol ve uyuşturucudan parlayan, gözleri nemli kadınlar… Gizli meclis oturumunun çılgın ve sınır tanımayan bir seks âlemine dönüştüğünü, hararetli müzikleri, azdıran afrodizyakları, her iki cinsten köleleri ve sıra dışı aksesuarları Fringilla gözünün önünde canlandırmıştı bile.

Son ışınlanmadan sonra siyah mermerden iki sütunun arasında bulmuştu kendini; ağzı kurumuştu, gözleri büyü rüzgârından ıslanmış, eli kare biçimindeki dekoltesini dolduran zümrüt gerdanlığını sımsıkı kavramıştı.

Yanı başında ise Assire var Anahid ete kemiğe bürünmüştü, o da çok gergindi. Fringilla, arkadaşının yeni ve alışılmadık giysisinden aklının karıştığını varsaymakta haksız sayılmazdı: Sade ama son derece zarif sümbül rengi elbiseyi krizoberil taşlarıyla bezeli sade ve mütevazı bir gerdanlık tamamlıyordu.

Gerginlikleri bir anda kaybolmuştu. Sihirli fenerlerle aydınlatılmış geniş ve soğuk salonda çıt çıkmıyordu. Ortalıkta davul çalan çıplak bir zenci yoktu, mahrem bölgelerini payetlerle kapatıp masaların üzerinde dans eden kızlar da yoktu, içerisi esrar ve kantaridin de kokmuyordu. Nilfgaardh büyücü kadınları hemen ağırlayan Philippa Eilhart, şatonun güzel, ciddi, kibar ve tarafsız ev sahibesiydi. Orada hazır bulunan diğer büyücü kadınlar da yaklaşıp kendilerini tanıttılar ve Fringilla rahat bir soluk aldı. Kuzeyli büyücüler güzel ve renkli kadınlardı, mücevherleri ışıl ışıl parlıyordu, gelgelelim makyajla vurgulanmış olan gözlerinde uyuşturucudan ve nemfomaniden eser yoktu. Hiçbiri göğüslerini açmamıştı. Aksine, sert ifadeli, siyahlar içindeki Sheala de Tancarville ve mavi gözleri, büyüleyici kestane rengi saçları olan gencecik Triss Merigold, alışılmadık ölçüde bir iffet duygusuyla boğazlarına kadar düğmeli giysiler içindeydi. Esmer Sabrina Glevissig ve iki sarışın Margarita Laux-Antille ile Keira Metz'in giysilerinin dekolteleri cüretkâr olsa da Fringilla'nınkinden derin değildi.

Meclisin diğer üyelerini beklerken hep birlikte yaptıkları keyifli sohbette, herkes kendinden söz etme fırsatı bulmuştu; Philippa Eilhart'ın ölçülü saptamaları ve fikirleri buzları hızlıca ve ustalıkla eritmişti; böylece çevredeki tek buz, üzerinde istiridyelerin yığılı olduğu büfedeki buzdu. Ortamın havası ısınmıştı artık. Araştırmacı Sheala de Tancarville, kendisi gibi araştırmacı olan Assire var Anahid ile konuşabileceği onlarca ortak konu yaratmış, Fringilla ise neşeli Triss Merigold'a kısa zamanda yakınlık duymaya başlamıştı. Konuşmalara, istiridyelerin içi emilirken / Andrzej Sapkowski darılan sesler eşlik ediyordu. İstiridye yemeye yalnızca Sabrina TJlevissig, Kaedwen Dağları'nın gerçek kızı katılmamış, "İğrenç, vıcık vıcık bir şey," diyerek küçümseyen görüşünü bildirmekten de geri kalmamıştı. Ardından bir parça erikli soğuk karaca kızartması istemişti. Philippa, Sabrina'nın hakaretine kibirli bir soğuklukla karşılık vermek yerine, çıngırak ipini çekmiş, çok geçmeden de uşaklar usulca ve dikkat

çekmeden et getirmişti. Fringilla büyük bir şaşkınlık içindeydi. Eh, diye geçirdi içinden, her yerin âdeti başka.

Sütunlar arası gerçekleşen ışınlanma önce ışığını yaydı sonra titreşmeye başladı. Sabrina Glevissig'in yüzünde şaşkınlık hiç geçmeyecek gibi duruyordu. Keira Metz elindeki istiridyeyi ve bıçağı buzun üzerine bıraktı. Triss, iç geçirmemek için kendini güçlükle tuttu.

Açılan kapıda üç büyücü kadın belirdi. Üç dişi elf. Birinin saçları kopkoyu altın renginde, birininki kırmızı, diğerininki de simsiyahtı.

"Hoş geldin, Francesca," dedi Philippa. Heyecanı sesine yansımasa da gözlerinden okunuyordu ama gözlerini hemen kıstı. "Hoş geldin, Yennefer."

"Locada iki koltuğun sahibini belirlemek gibi bir ayrıcalık tanındı bana," dedi Francesca adlı koyu sarı saçlı elf ahenkli bir sesle; Philippa'nın şaşkınlığı gözünden kaçmış olamazdı. "Bunlar da adaylarım. Herkesin çok iyi tanıdığı Vengerbergli Yennefer. Ve Bayan Ida Emean aep Sivney, Mavi Dağlar'dan gelen bir Aen Saevherne."

Ida Emean kızıl saçlı başını hafifçe eğdi, fulya rengi kabarık elbisesi hışırdadı.

"Sanırım," dedi Francesca çevresine bakarak, "tam kadro buradayız?"

"Vilgefortz eksik," diye alçak sesle tısladı Sabrina ve gizlemediği bir öfkeyle Yennefer'e ters ters baktı.

"Bir de mahzende saklanan Scoia'taeller," diye mırıld Keira Metz. Triss ona buz gibi bir bakış attı.

Philippa, tanıştırma sürecini kapattı. Fringilla; Francesca Findabair'i, Enid an Gleanna'yı, Vadilerin Yıldızçiçeği'ni, ünlü Dol Blathanna Kraliçesini, bir süre önce kendisine topraklar verilen elflerin hükümdarını merakla süzdü. Francesca nin anlata anlata bitirilemeyen güzelliği abartı değilmiş, diye geçirdi içinden.

Kızıl saçlı, iri gözlü Ida Emean, Nilfgaardlı iki büyücü dâhil oradaki herkesin açıkça ilgisini çekmişti. Mavi Dağlar'dan gelen özgür elfler, insanlarla ilişki kurmuyorlardı, hatta insanların yakınında yaşayan akrabalarından bile uzak duruyorlardı. Özgür elflerin içinde yaşayan ve sayıları az olan Aen Saevheme'ler, âlimler, efsanevi bir bilmece sayılıyordu. Elfler bile bir Aen Saevherne'yle görüşecek olsalar bunu gizli tutarlardı. Ida, gruptan yalnızca saç rengiyle ayrı düşmüyordu. Mücevherlerinde tek gram metal, tek karat taş yoktu; bu kadın yalnızca inci, mercan ve kehribar takıyordu.

En büyük heyecan kaynağı ise kuşkusuz en son gelen büyücülerin sonuncusu, kapkara saçlı Yennefer'di. Giysisine siyah ve beyaz renkler hâkimdi ve ilk izlenimin aksine kadın bir elf değildi. Montecalvo'ya gelmesi müthiş ve herkesi sevindirmeyen bir sürprizdi. Bazı büyücü kadınlardan yayılan kin ve düşmanlık havası Fringilla'nın gözünden kaçmamıştı.

Yennefer, Nilfgaardlı büyücüler kendisine tanıştırılırken, menekşe rengi gözlerini Fringilla'dan ayırmamıştı. Gözleri yorgundu ve altlarında oluşmuş mor halkaları makyaj bile örtememişti.

"Biz tanışıyoruz," dedi ve kadife tasmasında asılı obsidyen yıldıza dokundu.

Salonda ansızın derin ve beklenti dolu bir sessizlik oluştu.

"Daha önce karşılaştık," diye tekrarladı Yennefer.

"Ben anımsamıyorum." Fringilla ısrarlı bakışlara aynen karşılık verdi.

"Hiç şaşırmadım. Ama benim iyi bir yüz ve beden hafızam vardır. Seni Sodden Tepesinde görmüştüm."

"O zaman doğrudur." Fringilla Vigo başını kaldırdı, yüzünde mağrur bir ifadeyle herkesi tek tek süzdü. "Sodden Tepesi nde ön saftaydım."

Philippa Eilhart hemen atılıp, "Ben de oradaydım," dedi. "Ben de bazı şeyleri anımsıyorum. Gelgeldim, belleği aşırı zorlamanın ve anıları boş yere

kurcalayıp durmanın bu salonda toplanmış bizlere bir yararı olacağını sanmıyorum. Unutmak, bağışlamak ve barış bizim burada yapmak istediğimiz şeye çok daha fazla hizmet eder. Benimle hemfikir misin, Yennefer?"

Siyah saçlı büyücü alnına düşmüş bukleleri itti. "Ne yapmak istediğinizi bir öğrenebilsem," dedi, "o zaman hangi konuda hemfikir olduğumu, hangisinde de olmadığımı söylerim."

"Bu durumda en iyisi hemen başlamak. Hanımlar, yerlerinize geçmenizi rica ediyorum."

Yuvarlak masanın çevresindeki koltukların biri hariç hepsinde adlar yazılıydı. Fringilla, Assire var Anahid'in yanında oturuyordu, sağındaki boş yer onu Sheala de Tancarville'den ayırıyordu, Sheala'nın yanında ise Sabrina Glevissig ve Keira Metz vardı. Assire'in soluna Ida Emean, Francesca Findabair ve Yennefer dizilmişlerdi. Assire'in tam karşısına Philippa Eilhart oturmuştu, sağına Margarita Laux-Antille, soluna Triss Merigold geçmişti.

Koltukların kolçaklarına sfenks heykelleri oyulmuştu.

Philippa oturumu açtı. Ekibi yeniden selamladıktan sonra zaman kaybetmeden konuya girdi. Meclisin bir önceki toplantısına dair Assire'den ayrıntılı bir rapor alan Fringilla, giriş konuşmasında yeni bir bilgiyle karşılaşmadı. Bütün büyücü kadınların locaya girişleriyle ilgili yaptıkları açıklamalar ya da ilk konuşmaları da sürpriz değildi onun için. Gelgelelim biraz telaşlanmıştı çünkü bildirilen ilk görüşler, imparatorluğun kuzeylilere karşı yürüttüğü savaşla, özellikle de kısa bir süre önce Sodden'de ve Brugge'de başlatılan ve devamında imparatorluk birliklerinin Temerya ordusuyla çatışmaya girdiği operasyonla ilgiliydi. Meclisin ilkesel olarak siyasi konulara girmemesi gerekirken, büyücüler görüşlerini kendilerine saklayamamıştı. Bazılarını belli ki Nilfgaard'ın kapıya dayanmış olması rahatsız ediyordu. Fringilla'nın duyguları karışıktı. Böylesine kültürlü insanların, imparatorluğun kuzeye kültür, refah, düzen ve siyasi istikrar getireceğini kavrayacaklarını varsaymıştı. Öte yandan, ülkesine yabancı birlikler yaklaşacak olsa kendisinin nasıl bir tepki vereceğini de kestiremiyordu.

Ama Philippa Eilhart askerî tartışmalardan sıkılmıştı. “Savaşın nasıl sonlanacağını kimse öngöremez,” dedi. “Kaldı ki böyle bir öngörünün yararı da yoktur. O halde bu konularda soğukkanlı bir duruş sergileyelim. Ayrıca savaş o kadar da kötü bir durum değil. Ben olsam nüfus yoğunluğundan korkardım çünkü aksi halde tarımın ve ticaretin mevcut durumu topyekûn açlık felaketi demekti. Ayrıca savaş, hükümdarların siyasetinin devamı anlamına gelir. Bugün devletleri yönetenlerden hangisi yüz yıl sonra yaşıyor olacak? Elbette hiçbiri. Kaç hanedan ayakta kalacak? Bunu kimse söyleyemez. Günümüzde yaşanan toprak ve hanedanlık sorunları da günümüz duyguları ve umutları da yüz yıl sonra tarih kitaplarının tozlu sayfaları arasında kaybolup gidecek. Ama öngörülü olmazsak, birilerinin bizi savaşa sürüklemesine izin verirsek bizden de geriye toz kalır yalnızca. Ancak bayrakların ötesini görebilirsek, milliyetçi savaş çığlıklarına kulaklarımızı tıkarsak biz de kalıcı oluruz. Ve de kalıcı olmak zorundayız. Zorundayız çünkü sorumluluk taşıyoruz. Krallara ve onların kişisel, tek bir krallıkla sınırlı çıkarlarına karşı değil sorumluluğumuz. Biz dünyaya karşı sorumluyuz. İlerlemeye karşı. Bu ilerlemenin beraberinde getireceği değişimlere karşı. Bizler gelecekten sorumluyuz.”

“Tissaia de Vries olsa bunu farklı dile getirirdi,” dedi Francesca Findabair. “Onun derdi daima sıradan ve sade insanlara karşı sorumluluk taşımaktı. Geleceğe değil, bu ana.”

“Tissaia artık yaşamıyor. Yaşasaydı aramızda olurdu.”

“Elbette.” Vadilerin Yıldızçiçeği gülümsedi. “Ama savaşı açlık felaketine ve nüfus yoğunluğuna karşı uygun bir çözüm olarak görmezdi. Son söze dikkat edin, değerli üyeler. Görüşmelerimizde iletişimi kolaylaştırması için genel dili kullanıyoruz. Gelgelelim benim için bir yabancı dil bu. Benim ana dilimde ‘Nüfus yoğunluğu’ diye bir kavram yoktur. Efsanevi Tissaia de Vries basit insanların kaderlerini iyileştirmek için çalışmıştı. Bana sorarsanız, basit elflerin kaderleri daha az önemli değildir. Ben olsam, düşüncelerin hızla geleceğe yönlendirilmesi ve bugüne geçici ve önemsiz bir şey olarak bakılması fikrine alkış tutardım. Ancak üzülerek görüyorum ki bugün yarını şekillendirir ve yarın olmadan gelecek olmaz. Savaş karmaşasında yanıp gitmiş bir kayın ağacının başında oturup ağlamak siz

insanların gözünde gülünç olabilir; öyle ya kayın ağacı çok, biri olmazsa öteki olur, hiç kayın olmazsa akasya olur. Botanik mecazları için kusura bakmayın. Ancak lütfen şunu bilin ki siz insanlar için siyaset konusu olan, bizim için ölüm kalım meselesidir."

"Siyasetle ilgilenmiyorum," dedi sihir akademisinin rektörü Margarita Laux-Antille sesini yükselterek. "Kendimi eğitimlerine adadığım kızların, beyinlerinin vatan sevgisi sloganlarıyla yıkanmasını ve paralı asker komutanları olarak kullanılmalarını istemiyorum. Bu kızların vatanı büyüdür, onlara bunu öğretiyorum. Birisi benim kızlarımı savaşa bulaştırırsa, onları Sodden'de yeni bir tepeye çıkarırsa, o zaman cephede savaş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın kızlarım kayboldu demektir. Senin çekincelerini anlıyorum, Enid ancak büyünün geleceğiyle ilgilenmek zorundayız, ırk sorunlarıyla değil."

"Büyünün geleceğiyle ilgilenmek zorundayız," diye tekrarladı Sabrina Glevissig. "Ancak büyünün geleceğini büyücülerin statüsü belirler. Bizim statümüz. Önemimiz. Toplum içinde oynadığımız rol. Saygı, takdir, inandırıcılık ve yararlı olduğumuza, büyüden vazgeçilemeyeceğine toplumun inanması. Seçeneğimiz aslında çok basit: Ya statü kaybedip fîl dişi kulelerde tecrit edileceğiz ya da hizmet edeceğiz. Hizmet, Sodden'in tepelerinden birinde, paralı asker komutanlığı bile olabilir…"

"Ya da hizmetçi ve yamak?" Triss Merigold güzel saçlarını arkaya savurdu. "Boynumuzu büküp imparatorun parmağının her hareketiyle hizmete hazır olarak mı? Çünkü Nilfgaard barışı her yere hâkim olursa bize biçeceği rol budur."

"Her yere hâkim olursa," dedi Philippa sözcüklerin üstüne basarak, "başka seçeneğimiz yok. Hizmet etmek zorundayız. Ama büyüye hizmet. Krallara ya da imparatorlara, bugünkü politikalarına değil. Irk entegrasyonuna da değil çünkü bu konu da günümüz siyasi hedefleri arasında yer alıyor. Meclisimiz, sevgili hanımlar, bugünkü siyasi iklime ve cephe hattı üzerinde günbegün yapılan değişikliklere ayak uydurmamız için toplanmadı. Mevcut ortama uygun çözümler aramamız ve bunu yaparken bukalemun gibi renkten renge girmemiz için de toplanmadı. Locamızın — bizim aksimize- aktif bir rolü olmalı ve bu hedef uğruna bütün olanaklardan yararlanılmalıdır."

“Doğru anladıysam,” dedi Sheala de Tancarville başını kaldırarak, “olayların gidişatı üzerinde aktif rol oynanması için propaganda yapıyorsun. Bütün olanaklarla. Hukuka aykırı olanlarla da mı?”

“Sen hangi hukuktan söz ediyorsun? Küçük insanlar için olandan mı? Kanunnamelerde yazan, bizim hazırladığımız ve saray hukukçularına dikte ettiğimiz hukuktan mı? Bizi tek bir hukuk bağlar. Bizimki!”

“Anlıyorum.” Kovirli büyücü kadın gülümsedi. “Yani olayların gidişatı üzerinde aktif rol oynayacağız. Hükümdarların politikaları işimize gelmezse tutup değiştireceğiz. Öyle mi, Philippa? Yani şu taçlı budalaları hemen devirelim, tahtlarından edelim ve sürelim mi? Hatta doğrudan iktidara el mi koyalım?”

“Uygun gördüğümüz hükümdarları tahtta oturttuğumuz oldu zaten. Ama hatayı, büyüyü tahta oturtmamakla yaptık. Hiçbir zaman büyüye mutlak gücü tanımadık. Bu hatayı düzeltmenin zamanı geldi şimdi.”

“Tabii ki kendini düşünüyorsun, değil mi?” Sabrina Glevissig masanın üzerine doğru eğildi. “Redanya tahtını, öyle değil mi? Ekselansları 1.Philippa? İmparatoriçenin prensi olarak Dijkstra’yı yanına alarak mı?”

“Kendimi düşünmüyorum. Redanya Krallığı’nı da düşünmüyorum. Kuzeyde, bugünkü Kovir’de gelişip büyüyecek ulu bir krallık düşünüyorum. Nilfgaard kadar güçlü olacak ve dünyanın bocalayan dengesini yerine oturtacak bir imparatorluk. Büyüyle yönetilen bir imparatorluk ve bunu Kovir tahtının vârisini bir büyücü kadınla evlendirerek sağlayacağız. Evet, doğru duydunuz, sevgili üyeler, doğru yöne bakıyorsunuz. Meclisin on ikinci büyücüsünü bu masadaki boş yere oturtacağız. Sonra da tahta çıkaracağız.”

Salonu saran sessizliği Sheala de Tancarville bozdu. “Gerçekten hırslı bir plan,” dedi hafif alaycı bir sesle. “Burada oturan herkese yaraşır bir plan gerçekten. Böylesi bir meclisin kurulmasını haklı çıkarıyor. Ne de olsa daha az havalı işler, gerçeğe ve uygulanabilir olmaya yakın görevler asaletimize yakışmaz. Yok, yok, biz en iyisi peşinen kesinlikle çözülemez görevler bulalım kendimize.”

“Neden çözülemez?”

“Bağışla bizi, Philippa,” dedi Sabrina Glevissig. “Hiçbir kral bir büyücüyle evlenmez, hiçbir toplum bir büyücü kadının tahta çıkmasını kabullenmez. Çok eski bir gelenek engeller bunu. Aptalca bir gelenek olabilir bu ama gerçek.”

“Ayrıca,” diye ekledi Margarita Laux-Antille, “teknik olarak tanımlayabileceğim bazı engeller de var. Kovir sarayı için düşünülebilecek kişinin bir dizi koşulları yerine getirmesi gerekir; hem bizim hem de Kovir sarayı açısından. Bu koşullardan biri diğerini devre dışı bırakır, her biri diğeriyle açıkça çelişki içindedir. Bunu görmüyor musun, Philippa? Bu kişinin bizim açımızdan, büyü eğitimi almış, kendini tamamen büyüye adamış, rolünü anlayan ve ustalıkla, fark edilmeden, kuşku uyandırmadan oynayacak biri olması gerekir. Bir orkestra şefine ve suflöre gerek duymadan, geride ipleri çeken ancak tahtın geçireceği ilk sarsıntıda isyancıların öfkesini üzerine çekecek olan nüfuzlu birine dayanmadan yapmalıdır bunu. Aynı zamanda öyle biri olmalıdır ki bu kişi, Kovir onu bizim göze çarpan baskımıza gerek kalmadan veliahta eş olarak seçmelidir.”

“Orası öyle tabii.”

“Peki sence Kovir, üzerinde baskı kurulmadan kimi seçecektir? Damarlarında nesillerden beri asil kan taşıyan kral soyundan bir kızı elbette. Genç prense uygun genç bir kız. Çocuk doğurabilen bir kız çünkü burada asıl mesele hanedan. Bu talep yüzünden, Philippa, sen söz konusu olamazsın, aynı şekilde içimizde en geç olan Keira ve Triss de. Okulumdaki öğrenciler de olamaz; zaten onları biz de istemeyiz çünkü henüz çok çok saflar, onlardan birinin bu masadaki on ikinci koltuğa oturması akla sığmaz. Bir diğer deyişle, bütün Kovir aklını oynatmış ve kralın bir büyücüyle evlenmesini kabul etmiş olsa bile biz böyle bir büyücü bulamayız. O halde kuzeyin kraliçesi kim olacak?”

“Kral soyundan bir kız,” dedi Philippa sakince. “Damarlarında asil, birçok büyük hanedanlığın kanı akacak. Henüz çok genç ve doğurgan olacak. Olağanüstü büyük büyü ve kehanet gücüne sahip olacak, kehanetlerin bildirdiği Eski Kan’ı taşıyacak. Orkestra şefleri, suflörler, perde arkasındaki

güçler ve nüfuzlu adamlar olmaksızın rolünü kolayca oynayan bir kız çünkü yazgı böyle istiyor. Gerçek yeteneklerini yalnızca bizim bildiğimiz ve bileceğimiz bir kız. Cirilla, Cintra Prensesi Pavetta'nın kızı, Dişi Aslan Calanthe'nin torunu. Eski Kan, kuzeyin buzdan alevi, yok eden ve yenileyen, geleceği yüzyıllar öncesinden kehanet edilen. Cintralı Ciri, kuzeyin prensesi. Ve onun kanından dünyanın kraliçesi doğacak."

Faytona eşlik eden atlılardan ikisi, pusudan fırlayan Sıçanlar'ı görünce hemen dönüp kaçmaya başladı. Ama hiç şansları yoktu. Giselher, Reef ve Alev yollarını kesti ve kısa bir mücadeleden sonra işi uzatmadan adamları katletti. Kayleigh, Mistle ve Asse, dört atın koşulmuş olduğu faytonu kurtarmaya kalkışan diğer iki kişinin üstüne çullandı. Ciri sonsuz bir öfke ve düş kırıklığıyla kıvranıyordu. Ona kimseyi bırakmamışlardı. Duruma bakılırsa kimseyi öldüremeyecekti.

Ama faytona öncülük eden, hafif bir zırh kuşanıp hızlı bir atın sırtına oturmuş bir atlı daha vardı. Kaçabilirdi ama kaçmadı. Döndü, kılıcıyla havada daireler çizdi ve atını doğrudan Ciri'nin üstüne sürdü.

Ciri, atlının yaklaşmasını bekledi, hatta atını biraz yavaşlattı. Ama adam üzengiye basıp kılıcını savurunca Ciri eyerin üzerinden sarkarak darbeyi ustalıkla savuşturdu, ardından hemen doğrulup kendini atının sırtına attı. Atlı hızlı ve ustaydı, bir kez daha vurdu. Ciri darbeyi bu kez kılıcıyla yana savuşturdu; sonra silahını bir çalımla adamın yüzüne savurdu. Adam içgüdüsel olarak sol eliyle başını koruyunca, Kaer Morhen'de saatlerce çalışıp öğrendiği gibi Ciri, kılıcı elinde çevirip adamın koltuk altına sapladı. Nilfgaardlı eyerden kaydı, dizlerinin üstüne düştü, çılgınca uludu, kesilen atardamarından fışkıran kanları durdurmak için çılgınca hareketler yaptı. Ciri adamı bir süre izledi; var gücüyle ölümle mücadele etmeye çalışan birini seyretmek her zaman olduğu gibi büyülemişti onu. Atlının kan kaybından ölmesini bekledi. Sonra dönüp arkasına bakmadan oradan uzaklaştı.

Pusu geçmiş, eskort son adama kadar katledilmişti. Asse ve Reef koşumlu iki atın gemlerini tutarak faytonu durdurdu. Sağdaki atın yere devirdiği öncü -renkli tunik giymiş bir delikanlıydı bu- yere diz çökmüş, ağlıyor ve merhamet dileniyordu. Faytoncu dizginleri elinden bırakmış, dua eder gibi bağladığı elleriyle o da hayatının bağışlanması için yalvarıyordu. Giselher,

Alev ve Mistle dörtnala koşarak faytonun yanına geldiler, Kayleigh atından atlayıp kapıyı sertçe açtı. Ciri atının üzerinde yaklaştı, yere atladı ama kanlı kılıcını elinden bırakmadı.

Faytonun içinde uzun bir elbise giymiş yaşlı, şişman bir kadın, yanında da boğazına kadar kapalı güpür yakalı siyah bir elbise içinde beti benzi atmış genç bir kız oturuyordu. Elbiseye değerli taştan işlenmiş şık bir figürün tutturulduğu Ciri'nin dikkatinden kaçmadı.

Alev, koşumu gözden geçirirken, "Ne güzel atlar bunlar böyle!" dedi. "Sanki fırçayla boyanmış gibi güzel desenleri var! Dünyanın florini eder bunlar!"

"Faytonu da," dedi Kayleigh kadına ve kıza bakıp sırıtarak, "arabacı ve öncü, koşumu kuşanıp kente çekerler artık. Yokuşlarda şu iki şirin hanımefendi yardım eder onlara!"

"Sayın haydutlar!" diye inledi uzun elbiseli yaşlı kadın. Ciri'nin elindeki kanlı çelikten ziyade Kayleigh'nin sırıtmasından korktuğu açıkça ortadaydı. "Sizi şerefli davranmaya çağırıyorum. Bu kızcağıza leke sürmezsiniz herhalde!"

"Hey, Mistle," diye seslendi Kayleigh yüzündeki alaycı gülümsemeyle. "Duyduğum kadarıyla senin şerefine çağrı yapılıyor!"

"Kapa çeneni!" Hâlâ eyerin üzerinde oturan Giselher alnını buruşturdu. "Şakalarına kimse gülmüyor. Sen kaygılanma, kadın. Bizler Sıçanlar'ız. Biz kadınlarla mücadele etmeyiz, onlara zarar da vermeyiz. Reef, Alev, çözün koşumları! Mistle, yakala atları! Gidiyoruz buradan!"

"Biz Sıçanlar kadınlarla mücadele etmeyiz." Kayleigh, bakışlarını benzi atmış siyah elbiseli kıza çevirip yine dişlerini göstererek sırıttı. "Onların da canı istediği zaman bazen eğleniriz birlikte. Senin canın istiyor mu, küçük hanım? Bacaklarının arası kaşınıyor mu? Hadi ama utanmana gerek yok. Başını sallaman yeterli."

"Saygılı olun!" diye bağırdı uzun elbiseli yaşlı kadın sesi çatallanarak. "Muhterem Barones'le böyle konuşmaya nasıl cesaret edebilirsin, haydut!"

Kayleigh bağırarak güldü, ardından abartılı bir reverans yaptı. “Bağışlamanızı rica ediyorum. Kusura bakmayın. Sordum yalnızca.”

“Kayleigh!” diye seslendi Alev. “Ne oyalanıp duruyorsun orada öyle? Atları koşumlarından çözmeme yardım et. Faika! Davran!”

Ciri, faytonun kapısına çakılmış armadan —siyah zemin üzerine oturtulmuş gümüş bir tekboynuzdu bu- gözünü alamıyordu. Tekboynuş, diye geçirdi içinden. Bir yerde bir tekboynuş görmüştüm… Ne şamandı? Başka bir yaşamda mı? Yoksa düş müydü yalnızca?

“Faika! Neyin var?”

Falka’yım ben. Ama önceleri değildim. Değildim önceleri.

Bir hamle yapıp dudaklarını birbirine bastırdı. Mistle’a kötü davrandım, diye düşündü. Kırdım onu. Bir şekilde öşür dilemeliyim.

Bir ayağını faytonun basamağına koyup bakışlarını kızın elbisesini süsleyen taşa çevirdi. “Ver onu bana,” dedi kısaca.

“Nasıl cesaret edebilirsin?” diye sinirlendi yaşlı kadın. “Kiminle konuştuğunu biliyor musun? Muhterem Barones Casadei’dir kendisi!”

Ciri kıza baktı, kimsenin onu duymadığından emin olmak için çevresine göz gezdirdi.

“Barones mi?” diye tısladı. “Düşük bir unvan. Şu genç şey kontes bile olsa, kıçını yere yakınlaştırıp başını iyice önüne eğerek karşımda reverans yapması gerekirdi. Ver o broşu! Ne bekliyorsun? Korsenle birlikte koparıp almamı mı?”

Philippa’nın sözlerinden sonra masaya hâkim olan sessizliği çok geçmeden birbirine karışmış konuşmalar izledi. Büyücü kadınlar hep bir ağızdan şaşkınlıklarını, anlatılanlara inanamadıklarını dile getirip açıklama istediler. Pek çoğu kuzeyin kraliçesi olarak öngörülen Cirilla ya da Ciri hakkında birçok şey biliyordu ama diğerleri sadece adını duymuştu ve hakkında bilgi sahibi değildi. Fringilla Vigo bir şey bilmiyordu ama bir kuşkusu vardı ve

bir saç tutamı başta olmak üzere bitmek bilmeyen varsayımlar üzerinde duruyordu. Kısık sesle sorular yönelttiği Assire, susmakla kalmayıp onu da susturdu. Bunun üzerine sözü yine Philippa Eilhart aldı.

“Çoğumuz Ciri’yi, Thanedd Adası’nda transa geçip kehanette bulunarak ortalığı birbirine kattığında görmüştük. Aramızdan bazıları onunla yakın, hatta çok yakın bir ilişki kurmuştu. Özellikle seni kastediyorum, Yennefer. Açıklama yapmanın zamanı geldi artık.”

Yennefer, orada hazır bulunan büyücülere Ciri’yi anlatırken Triss Merigold arkadaşını dikkatle izliyordu. Yennefer sakin ve duygusal iniş çıkışlar göstermeden konuşuyordu ama Triss onu uzun zamandır ve çok iyi tanıyordu. Yennefer’in çeşitli ortamlarda, sıkıntılı, kaygı veren, hasta etmenin sınırına dayanan, hatta gerçekten hasta eden koşullarda yanında olmuştu. Yennefer o an kuşkusuz böyle bir durumdaydı. Sıkıntılı, kaygılı ve hasta görünüyordu.

Büyücü kadın anlatıyor, olayı ve adı geçen kişileri yakından tanıyan Triss, dinleyicileri dikkatle süzüyordu. Özellikle de Nilfgaardlı iki büyücüyü. Bunlardan biri, inanılmayacak kadar değişmiş olan Assire var Anahid’di; bakımlıydı ama makyajı ve şık elbisesi ona oturmamıştı. Diğeri Fringilla Vigo’ydu; gençti, sevimliydi, doğallığı ve iddiasız zarafetiyle dikkat çekiyordu, gözleri yeşil, saçları Yennefer’inki gibi siyahtı ancak onunki kadar sık değildi, daha kısaydı ve dümdüz taranmıştı.

Yennefer’in anlattıkları uzun ve epeyce karışık olmasına karşın, Nilfgaardlı iki büyücü Ciri’nin hikâyesindeki sayısız dönemeçleri takip edemiyormuş gibi durmuyordu. Yennefer, Cintra Prensesi Pavetta ile büyüyle Kirpi adlı canavarın bedenine sokulmuş olan genç adam arasındaki ünlü aşk hikâyesiyle başlayıp Geralt’ın rolünden ve Ciri ile Witcher’ı birleştiren sürpriz hakkından, yazgıdan söz etti. Ciri ile Geralt’ın Brokilon’da karşılaşmalarına, savaşa, kızın bir kaybolup bir ortaya çıkışına ve Kaer Morhen’e değindi. Rience’ten ve kızın peşine düşen Nilfgaardlı ajanlardan, Melitele Tapınağı’ndan, Ciri’nin sırrı çözülemez yeteneklerinden söz etti.

Triss, Assire ve Fringilla’yı izlerken, yivlerinde taş gibi ifadelerle dinliyorlar, diye içinden geçirdi. Heykel gibiler. Ama gizledikleri bir şeyler olduğu aşikâr. Kim bilir ne? Emhyr’in Nilfgaard’a kimi getirdiğini

bilmedikleri için şaşkınlık mı yaşıyorlar? Ya da her şeyi uzun zamandır hatta bizden daha iyi bilmelerinden kaynaklanan bir bakış mı bu? Yennefer birazdan, Ciri'nin Thanedd'e gelişinden ve transa geçip ortalığı birbirine katan kehanetlerinden söz edecek. Geralt'ın fena hırpalandığı ve Ciri'nin kaçırıldığı Garstang'deki kanlı mücadeleyi anlatacak. Ondan sonra yapmacık tavırlar bitecek, diye düşündü Triss, maskeler düşecek. Thanedd'deki olayın arkasında Nilfgaard'ın olduğunu herkes biliyor. Bütün gözler üzerinize çevrilince, Nilfgaardlı hanımlar, konuşmaktan başka seçeneğiniz kalmayacak. O zaman pek çok şey aydınlığa kavuşacak, belki ben de bir şeyler öğrenirim. Örneğin Yennefer'in Thanedd'den nasıl kaybolduğunu, neden ansızın burada Montecalvo'da olduğunu, Francesca'nın topladığı grupta bulunduğunu anlarım. Mavi Dağlar'dan gelen Aen Saevheme, Ida Emean, kimdir ve oynadığı rol nedir? Neden Philippa Eilhart'ın hâlâ bildiklerini eksik anlattığı duygusunu taşıyorum? Oysa sürekli haberleştiği Dijkstraya değil, bütün sadakatiyle büyüye bağlı olduğunu belirtiyor.

Ve de Ciri'nin gerçekte kim olduğunu öğrenirim belki. Onlar için kuzeyin kraliçesi, benim gölümde ise hâlâ kız kardeşimmiş duygusunu taşıdığım kül sarısı saçlı Kaer Morhenli Witcher olan Ciri.

Fringilla Vigo, Witcherlar hakkında epeyce şey duymuştu; geçimlerini canavarları ve vahşi hayvanları öldürerek kazanan mahluklardı. Yennefer'in anlattıklarını dikkatle dinlerken, sesinin tonuna kulak veriyor ve mimiklerini takip ediyordu. Aklının karıştırılmasına izin vermeyecekti. Herkesin büyük ilgi duyduğu Ciri denen kızla Yennefer arasında duygusal bir bağ olduğu aşikârdı. Tuhaftı ama büyücü kadınla sözünü ettiği Witcher arasındaki bağ da aşikârdı. Ve de güçlüydü. Fringilla derin düşüncelere daldı ancak yükselen seslerle bölündü.

Toplantıda hazır bulunan büyücülerden bazılarının, Thanedd'deki ayaklanma sırasında düşman saflarda karşı karşıya durdukları aklına gelmişti zaten, bu yüzden masada Yennefer'i iğneleyici sözlerle hedef alan soğukluk onu hiç şaşırtmamıştı. Belli ki kavga başlayacaktı ama Philippa Eilhart lafı uzatmadan elini masaya vurup bardakları ve kadehleri titretince bunun önünü kesti.

“Yeter!” diye bağırdı. “Kes sesini, Sabrina! Sen de oyuna gelme, Francesca! Thanedd ve Garstang konuları yeter! Tarih oldu onlar!”

Tarih, diye düşündü Fringilla, içinin hüzünle dolmasına şaşırarak. Ama farklı cephelerde de olsa katkıda bulundukları bir tarih. Onların bir değeri vardı. Neyi neden yaptıklarını biliyorlardı. Oysa biz imparatorluk büyücüleri hiçbir şey bilmiyoruz. Bizler çırak gibiyiz, diye geçirdi içinden, bize verilen görevi biliriz ama neden verildiğinden haberimiz olmaz. Locanın kurulacak olması iyi bir şey, diye düşündü. Kim bilir, sonu nasıl olacak ama başlaması iyi.

“Devam et, Yennefer,” dedi Philippa.

“Söyleyeceklerim bu kadardı.” Siyah saçlı büyücü dudaklarını birbirine bastırdı. “Tekrar ediyorum, Ciri’yi Garstang’a götürme görevini bana Tissaia de Vries vermişti.”

“Her şeyi artık hayatta olmayan kişilerin üzerine atmak en kolay iştir,” diye homurdandı Sabrina Glevissig ama Philippa çok sert bir bakış atarak onu susturdu.

“Geceleri Aretusa’da olanlara bulaşmak istemiyordum,” diye anlatmayı sürdürdü Yennefer, benzi atmıştı ve sinirliydi. “Ciri’yi alıp Thanedd’den kaçmak istiyordum. Ama Tissaia, kızın Garstang’a gitmesinin birçok kişide şok etkisi yaratacağına ve trans halindeyken bulunduğu kehanetlerin sorunu önleyeceğine beni ikna etti. Suçu onun üzerine atmıyorum çünkü ben de benzer şekilde düşünüyordum. İkimiz de hatalıydık. Ama benimki daha büyüktü. Keşke Ciri’yi Rita’nın koruması altında bıraksaydım…”

“Olan olmuş artık,” diye onun sözünü kesti Philippa. “Herkes hata yapabilir. Tissaia de Vries bile. Tissaia, Ciri’yi ilk kez ne zaman görmüştü?”

“Buluşmadan üç gün önce,” dedi Margarita Laux-Antille. “Gors Velen’de. Ben de o gün tanımıştım kızı. Ve onu görür görmez sıra dışı bir ufaklık olduğunu anlamıştım!”

“Tuhaf denebilecek kadar sıra dışı,” dedi, o ana kadar susmuş olan Ida Emean aep Sivney. “Çünkü kız sıra dışı bir kan taşıyordu. Hen Ichaer, Eski

Kan. Taşıyıcısına sıra dışı yetenekler bahşeden genetik materyal. Oynayacağı, oynamak zorunda olduğu büyük rolü bahşeden materyal.”

“Elflerin efsaneleri, mitleri ve kehanetleri böyle istediği için mi?” diye sordu Sabrina Glevissig alaycı bir sesle. “Bu mesele bana baştan beri masal ya da hayal ürünü gibi geliyordu. Artık kuşkum kalmadı. Sayın hanımefendiler, bir değişiklik yapıp ciddi, mantıklı ve gerçek bir konuya geçmemizi öneriyorum.”

“Irkınızdan gelen ve üstünlüklerinizin kaynağı olan bu gerçekçi akılcılık karşısında eğiliyorum.” Ida Emean hafifçe gülümsedi. “Ancak burada, her zaman akılla çözümlenemeyen ve açıklanamayan bir güçten yararlanan kişilerin ortasında elflerin kehanetlerini önemsemeden geçiştirmenin çok uygun olmadığı görüşündeyim. Irkımız her zaman akılla hareket etmez ve gücünü mantıktan almaz. Buna karşın on binlerce yıldır varlığını sürdürmektedir.”

“Sözünü ettiğiniz, Eski Kan denen genetik materyalin pek dirençli olmadığı anlaşılmıştır,” dedi Sheala de Tancarville. “Elflerin, asla yok saymadığım efsaneleri ve kehanetleri bile Eski Kan’ı tamamen yok olmuş, nesli tükenmiş olarak değerlendiriyor. Bu kanı damarlarında taşıyan son kişi Lara Dorren ve Lodlu Cregennan idi.”

“Hepsi öyle demiyor,” dedi ilk kez söz alan Assire var Anahid. “Mitolojinizi bir miktar inceledim ve bu efsaneye rastlamadım.”

“Efsane değil bu,” dedi Philippa Eilhart. “Gerçek bir hikâye. Aramızda biri var ki Lara’nın ve Cregennan’ın hikâyesini çok iyi tanımakla kalmayıp sonuçlarını da biliyor. Ve bunlar kuşkusuz buradaki herkesin ilgisini çekecektir. Söz almanı rica ediyorum, Francesca.”

“Söylediklerine bakılırsa,” dedi elf kraliçesi gülümseyerek, “Bu vakayı benim kadar biliyorsun.”

“Bilmediğimi söyleyemem. Buna karşın senin aktarmanı rica ediyorum.”

“Benim loca karşısındaki açık sözlülüğümü ve dürüstlüğümü ölçmek için.” Enid an Gleanna başını salladı. “Peki. Hanımlar, yerlerinize rahatça

kurulmanızı rica ediyorum çünkü anlatacağım hikâye kısa değil.”

“Lara ve Cregennan’ın hikâyesi gerçektir ancak şimdilerde öylesine masalsı süslemelere boğulmuştur ki özünü anlamak güçtür. Ayrıca insan ve elf versiyonları arasında ciddi farklılıklar bulunur, ikisinde de şovenizm ve ırkçılık izleri vardır. Bu yüzden süslemeleri atlayıp gerçeklerle sınırlı bir aktarım yapacağım. Evet, Lodlu Cregennan bir büyücüydü, Lara Dorren aep Shiadhal bir elf büyücüsü, bir Aen Saevherne, bir bilge idi. Hen Ichaer’in, yani Eski Kan’ın biz elflere bile esrarengiz gelen taşıyıcılarından birisiydi. İkisinin dostluğunu ve sonraları başlayan aşkını başlarda iki ırk da memnuniyetle karşılamıştı ancak çok geçmeden ortaya çıkan aleyhtarlar, insan ve elf büyüsünün birleşmesine şiddetle tepki gösterdi. Gerek insanlar gerekse elfler arasında bu birleşmeyi hainlik olarak değerlendirenler vardı. Bunun dışında tam olarak anlaşılamayan bazı kişisel çıkmazlar ve kıskançlıklar söz konusuydu. Bu entrikalar sonucunda Cregennan öldürüldü. Peşine düşülen ve öldürülmesi için fetvalar verilen Lara Dorren, ıssız bir köşede bir kız bebek dünyaya getirirken yorgunluktan can verdi. Bebeği mucizevi bir biçimde kurtuldu. Redanya Kraliçesi Cerro onu evlat edindi.”

“Lara’nın, yardım çığlıklarına kulaklarını tıkayıp onu buz gibi havada sokağa atması yüzünden üzerine yağacak lanetten korktuğu için bebeği almıştı kraliçe,” diye araya girdi Keira Metz. “Çocuğu benimsemiş olmasaydı, kendisi ve bütün soyu korkunç bir felaket yaşayacaktı…”

“Francesca’nın gerek duymadığı masalsı süslemeler tam da bunlar işte,” diye sözünü kesti Philippa Eilhart. “Elimizdeki verilere sadık kalalım.”

“Eski Kan’ı taşıyan bilgelerin kehanet yetenekleri gerçektir,” dedi Ida Emean, Philippa’ya bakarak. “Efsanenin bütün versiyonlarında tekrar tekrar görülen kehanet teması da düşündürücüdür.”

“Bu eskiden böyleydi, hâlâ da böyle,” dedi Francesca. “Lara’nın lanetiyle ilgili rivayetler hiçbir zaman kesilmedi, hatta on yedi yıl sonra, Cerro’nun evlat edindiği ve adını Riannon koyduğu kız büyüyüp annesinin efsanevi güzelliğini gölgede bırakacak kadar alımlı bir genç kız olduğunda bile akıllardan silinmedi. Bebekliğinde evlat edinilen Riannon resmen Redanya Prensesi unvanını taşıyordu ve sarayın gözü onun üzerindeydi. Riannon çok

sayıdaki aday arasından genç Temerya Kralı Goidemar'ı seçti ancak lanetle ilgili rivayetler bu evliliği az kalsın engelleyecekti. Riannon ile Goidemar'ın düğününden üç yıl sonra bu dedikodular halkın ağzına düştü. Falka'nın isyanı sırasında."

Faika'dan da isyanından da haberi olmayan Fringilla'nın kaşlarını kaldırması Francesca'nın gözünden kaçmamıştı.

"Kuzey ülkeleri için," diye devam etti Francesca, "çok trajik ve kanlı bir olaydı bu, üstünden yüz yılı aşkın zaman geçmesine karşın anısı bu yüzden hâlâ tazedir. Kuzey ülkelerinin o yıllarda neredeyse hiç irtibatta olmadığı Nilfgaard'da bu olay bilinmiyordur mutlaka, bu bakımdan izninizle belli verileri kısaca paylaşacağım. Faika, Redanya Kralı Vridank'ın kızıydı. Sonraki yıllarda Lara'nın bebeğini evlat edinen güzel Cerro'yu gözüne kestirip bitirdiği evliliğinden doğmaydı. Günümüze kadar gelen bir belgede, boşanmanın nedenleri uygunsuz ve karmaşık bir biçimde anlatılır. Yine mevcut olan başka bir belgede, Vridank'ın ilk karısı üzerine küçük ama anlamlı bir tasvir yapılmıştır. Kadın, Kovirli bir soyludur, kuşkusuz yarı elftir ama insansı özellikleri açıkça ağır basmaktadır. Gözleriyle akıl hastası bir münzeviye, saçlarıyla suda yüzen bir cesede, ağzıyla bir kertenkeleye benzer.

Özetle, bu çirkin kadın bir yaşındaki kızıyla birlikte Kovir'e geri yollanır. Çok geçmeden ikisi de unutulur."

"Faika," dedi Enid an Gleanna bir anlık kısa bir suskunluktan sonra, "yirmi beş yaşına geldiğinde kendini hatırlattı: Bir isyan başlattı ve anlatılanlara bakılırsa kendi elleriyle babasını, Cerro'yu ve iki üvey erkek kardeşini öldürdü. Silahlı ayaklanma başlarda Temerya ve Kovir soylularının bir kısmının desteklediği, meşru yollardan doğan bir çocuğun mirası için verilen mücadele gibi yürütülse de çok geçmeden devasa bir çiftçi savaşına dönüştü. İki taraf da zalimlikte sınır tanımıyordu. Faika, kana susamış şeytan olarak tarihe geçti. Muhtemel olan şudur ki artık ne duruma ne de isyancıların bayraklarına yazdıkları parolalara hâkim olabiliyordu: krallara ölüm, büyücülere ölüm, papazlara, aristokrasiye, zenginlere ve beylere ölüm. Derken her canlının ölümü talep edilmeye başlandı çünkü gözünü kan bürümüş ayaktakımını dizginlemek olanaksızdı. İsyan, başka ülkelere sıçramaya başlamıştı…"

“Nilfgaardlı tarihçiler yazdılar bunu,” diye araya girdi Sabrina Glevissig, alay ettiğini gizlemeyerek. “Hanımefendi Assire ve Vigo okumuşlardır mutlaka. Kısa kes, Francesca. Riannon’a ve Houtborg üçüzlerine gel.”

“Elbette. Cerro’nun evlatlığı, Lara Dorren’in kızı Riannon ki artık Temerya Kralı Goidemar’ın karısıydı, Falka’nın isyancıları tarafından rastlantı eseri yakalanıp Houtborg Sarayı’na kapatıldı. Esir alındığı sırada hamileydi. İsyanın bastırılmasından ve Falka’nın öldürülmesinden sonra uzun bir süre hâlâ ayakta duran saraya sonunda Goidemar bir yıldırım baskını düzenleyerek karısını kurtardı. Riannon’un yanında yürümeyi öğrenmiş iki kız çocuk ile henüz öğrenmeye çalışan bir erkek çocuk vardı. Riannon belleğini yitirmişti. Öfkeden çılgına dönen Goidemar, bütün esirleri işkenceye tabi tuttu ve uluma sesleriyle bölünen itiraf parçalarından ortaya net bir fotoğraf çıktı.

“Güzelliğini annesinden değil, elf büyükannesinden almış olan Faika, yerini sağlamlaştırmak için kendini aristokratlardan çete reislerine ve belalılara kadar bütün ‘büyükler’e cömertçe sunmuştu. Sonunda hamile kalmış ve tam da Houtborg’da esir tutulan Riannon’un ikizlerini dünyaya getirdiği sırada bir çocuk doğurmıştu. Faika, bebeğinin Riannon’un bebeklerinin yanına bırakılmasını emretmişti. Onun gayrimeşru çocuğuna süt annelik yapma şerefine yalnızca kraliçelerin erişebileceğini söyleyip zaferden sonra kuracağı yeni düzende başları taçlı bütün kadınları aynı yazgının beklediğini duyurmuştu.

“Sorun şuydu: Üç çocuktan hangisinin Falka’ya ait olduğunu Riannon dâhil kimse bilmiyordu. Falka’nın kızlardan birinin annesi olduğu varsayılıyordu çünkü Riannon sözüm ona bir kız ve bir erkek çocuk dünyaya getirmişti. Tekrar ediyorum, sözüm ona, çünkü Falka’nın abartılı açıklamalarının aksine bebekleri sıradan köylü sütanneler emzirmişti. Riannon sonunda iyileşip kendine geldiğinde neredeyse hiçbir şey anımsamıyordu. Evet, doğum yapmıştı. Evet, yatağına üç bebek getirilmiş ve gösterilmişti. Hepsi bu kadardı.

“Bunun üzerine büyücüler çağırıldı, bebekleri inceleyip kimin kim olduğunu açıklamaları istendi. Goidemar öylesine sabit fikirliydi ki Falka’nın gayrimeşru çocuğu belirlenir belirlenmez onu umuma açık bir yerde öldürtecekti. Buna izin veremezdik. İsyanın bastırılmasından sonra

ele geçirilen isyancılara bir daha ayaklanamasınlar diye akıl almaz barbarlıklar yapıldı. İki yaşındaki bir çocuğun idamını düşünebiliyor musunuz? İşte efsane o zaman doğdu! Falka'nın, Lara Dorren'in laneti yüzünden canavar olarak doğduğuna dair söylentiler dolaşıyordu zaten ki saçmalıktı bu çünkü Faika, Lara ile Cregennan henüz tanışmadan dünyaya gelmişti. Ama sene hesabı yapmayı kimsenin canı istemiyordu pek.

El ilanları ve akıl karıştırıcı belgeler Oxenfurt Akademisi'nde bile sessiz sedasız kaleme alınıp yayılıyordu. Ama ben, Goidemar'ın bize yüklediği araştırmaya döneceğim…"

"Bize mi?" Yennefer başını kaldırdı. "Yani kime?"

"Tissaia de Vries'e, Augusta Wagner'e, Leticia Charbonneau'a ve Hen Gedymdeith'e," dedi Francesca istifini bozmadan. "Sonraları ben de ekibe alındım. Gencecik bir büyücüydüm ama safkan bir elftim. Babam ise… gerçek babam, reddetmişti beni… Bir bilgin idi. Eski Kan'ın geninin ne olduğunu biliyordum."

"Ve henüz çocuklara yönelmeden kral ve kraliçe üzerinde inceleme yaptığınız sırada bu gen Riannon'da bulundu," dedi Sheala de Tancarville. "Bir de iki çocukta bulundu bu gen ve Falka'nın bu geni taşımayan gayrimeşru çocuğunun hangisi olduğunu hemen anladınız. Peki çocuğu kralın öfkesinden nasıl kurtardınız?"

"Çok basit bir yolla." Elf gülümsedi. "Çözememiş gibi yaptık. Krala, vakanın zor olduğunu, incelemelerimizi sürdürdüğümüzü ve zaman alacağını belirttik…. Uzun zaman… Özünde iyi ve saygın bir insan olan Goidemar kısa zamanda öfkesini yendi, bize baskı yapmayı bıraktı. Bu arada üçüzler büyüyor, sarayın içinde f koşuşturup duruyordu, kralın, kraliçenin ve tüm saray ahalisinin mutluluk kaynağıydı. Amavet, Fiona ve Adele. Üçü de birbirinin i kopyasıydı. Anlaşılacağı üzere herkes onları dikkatle inceliyordu, özellikle çocuklardan biri bir kabahat işleyince kuşkular beliriyordu. , Bir gün Fiona lazımlığı pencereden doğrudan başkumandanın başından aşağıya boşaltmış, başkumandan da ona 'iblisin piçi'

diye bağırınca makamından olmuştu. Bir süre sonra Amavet bir merdiveni yağlamıştı ve nedimelerden biri kayıp düştüğü sırada lanetli kandan söz edip inleyince saraydan uzaklaştırılmıştı. Alt tabakadan biri ağzını açıp dedikodu yapacak olsa soluğu zindanda alıp kırbaçlandığı için herkes diline hâkim olmayı kısa zamanda öğrenmişti. Hatta çok eski soya mensup bir baron, Adele'in attığı okun kalçasına saplamasını öylesine hoşgörülü…"

"Sevgili çocukların muzipliklerine dalıp konuyu saptırmayalım," diye elfîn sözünü kesti Philippa Eilhart. "Goidemar gerçeği ne zaman öğrendi?"

"Hiçbir zaman. Sormuyordu, bizim de söylemek işimize gelmiyordu."

"Ama içlerinden hangisinin Falka'nın gayrimeşru çocuğu olduğunu biliyordunuz, öyle mi?"

"Elbette. Adele."

"Fiona değil mi?"

"Hayır. Adele. Vebadan öldü. İblisin piçi, lanetli kan, iblis Falka'nın kızı bir salgın sırasında kralın tepkisine aldırmadan kent hastanesinde papazların tedavisine yardım etti, çocukların hayatını kurtardı ama hastalığın kendisine de bulaşması sonucu öldü. On yedi yaşındaydı. Bir yıl sonra üvey erkek kardeşi Amavet, Kontes Anna Kameny'yle bir aşk ilişkisine girdi ve kontun azmettirdiği hafiyeler tarafından öldürüldü. Dünyada her şeyden çok sevdiği çocuklarının acısına dayanamayan Riannon da aynı sene hayata gözlerini yumdu. O günlerde Goidemar bizi yine huzuruna çağırdı. Çünkü, Cintra Kralı Coram'ın gözü ünlü üçüzlerden sonuncusu olan Fiona'nın üzerindeydi. Kızı, kendi adını taşıyan oğlu Coram'la evlendirmeyi düşünüyordu ancak ortalıkta dolaşan rivayetlerden haberi vardı ve oğlunun Falka'nın gayrimeşru çocuğuyla hayatını birleştirmesini istemiyordu. Biz, bütün ağırlığımızı koyarak Fiona'nın evlilik birliği içinde doğduğunu kendisine garanti ettik. Kralın buna inanıp inanmadığını bilmiyorum ama gençler birbirinden hoşlanmıştı ve Riannon'un kızı, Ciri'nin büyük büyük büyükannesi çok geçmeden Cintra kraliçesi oldu."

"Ve de Coram Hanedanına sizin izlemeyi sürdürdüğünüz şu ünlü geni getirdi."

“Fiona,” dedi Enid an Gleanna sakin bir sesle, “Eski Kan genini taşımıyordu. Biz bu gene daha o günlerde Lara geni diyorduk.”

“Nasıl yani?”

“Lara geni taşıyıcısı Amavet idi ve araştırmalarımız devam ediyordu. Çünkü âşığının ve kocasının ölümlerine neden olan Anna Kameny, yas dönemi sürerken ikiz bebek dünyaya getirdi, bebeklerden biri kız biri erkekti. Bebeklerin babası kuşkusuz Amavet’ti çünkü Muriel adı verilen kız bebek malum geni taşıyordu.”

“Şu Şehvetli Muriel mi?” diye şaşkınlık içinde sordu Sheala de Tancarville.

“O adı çok sonraları aldı.” Francesca gülümsedi. “Önce Şirin Muriel’di. Gerçekten çok sevimli, tatlı bir bebekti. On dört yaşına geldiğinde ondan artık Kadife Gözlü Muriel diye söz ediyorlardı. Bu gözlere bakıp niceleri kendinden geçti. Kız sonunda Kont Robert Garramone’a eş olarak verildi.”

“Erkek kardeşi peki?”

“Crispin. O geni taşımadığı için onunla ilgilenmemiştik. Muhtemelen savaşların birinde öldü çünkü aklı fikri savaşmaktaydı.”

“Bir dakika.” Sabrina, saçlarını sert bir hareketle karıştırdı.

“Şehvetli Muriel, Kâhin Adalia’nın annesiydi…”

“Doğru,” dedi Francesca. “İlginç bir kişilikti Adalia. Güçlü bir kaynak, bir büyücü için olağanüstü bir malzemeydi. Ne yazık ki büyücü olmak istemiyordu. Kraliçeliği tercih etti.”

“Gen peki? Taşıyor muydu?”

“Tuhaf ama hayır.”

“Tahmin etmiştim.” Assire başını salladı. “Lara geni ancak kadından kadına kesintisiz olarak aktarılabiliyor. Taşıyıcı bir erkekse, gen ikinci, en geç üçüncü kuşakta kayboluyor.”

“Ama sonrasında yeniden aktive oluyor,” dedi Philippa Eilhart. “Bu geni taşımayan Adalia, Calanthe’nin annesiydi ve Ciri’nin büyükannesi olan Calanthe geni taşıyordu.”

“Riannon’dan sonraki ilk taşıyıcı kadın,” dedi ansızın Sheala de Tancarville. “Siz bir hata yaptınız, Francesca. İki gen vardı. Biri, ki asıl gen buydu, gizliydi, latent gendi, Fiona’da gözünüzden kaçtı, Amavet’in güçlü ve keskin geni aklınızı karıştırmıştı çünkü. Oysa Amavet’inki gen değil aktivatördü. Hanımefendi Assire haklı. Erkekten erkeğe aktarılan aktivatör, Adalia’da öylesine belli belirsizdi ki göremediniz bile. Adalia, Şehvetli’nin ilk çocuğuydu, sonra doğurduğu çocuklarda aktivatörün zerresi bile bulunmuyordu mutlaka. Fiona’nın gizli geni sonraki erkek nesillerde, en geç de üçüncü kuşakta sönüp gidecekti. Ama kaybolmadı ve ben bunun nedenini biliyorum.”

“Lanet olsun,” dedi Yennefer dişlerini sıkarak.

“Bu genetik ve gen bilimleri karmaşasında bağlantıları kaçırdım ben,” dedi Sabrina Glevissig.

Francesca, meyve dolu bir tabağı kendine doğru çekti, elini uzattı ve büyülü sözcükler söyledi. “Bu telekinezi ve panayır havası için özür dilerim.” Gülümsedi ve kırmızı bir elmanın masanın üstünde süzülmesini sağladı. “Ama bu süzülen meyveler sayesinde her şeyi, yaptığımız hatayı da açıklamam daha kolay olacak. Bu kırmızı elma Lara geni, Eski Kan. Yeşil elma, gizli geni simgeliyor. Nar ise sözde gen, yani aktivatör. Başlayalım. Şu Riannon, kırmızı elma. Oğlu Amavet ise nar. Amavet’in kızı, Şehvetli Muriel ve torunu Adalia da nar, Adalia’da bütün izler kaybolmak üzere. Ve diğer cephe: Riannon’nun kızı Fiona, yeşil elma. Oğlu, Cintra Kralı Corbett yeşil. Corbett ile Kaedwenli Elen’in oğulları Dagorad, yeşil. Gördüğünüz gibi, iki kuşakta üst üste yalnızca erkek evlatlar doğmuş, gen ortadan kayboluyor, belli belirsiz oranlarda mevcut. Ama şimdi en altta bir narımız ve bir de yeşil elmamız var. Maribor Prensesi Adalia ve Cintra Kralı Dagorad. Ve de ikisinin kızları Calanthe. Kırmızı elma. Yeniden yapılanmış olan güçlü Lara geni.”

“Fiona’nın geni,” dedi Margarita Laux-Antille başını sallayarak, “kan bağları bulunan akrabalar arasında yapılan evlilik sayesinde Amavet’in

aktivatörüyle buluşmuş. Akrabalığı fark eden olmadı mı? Arma ve mühür bilimi uzmanları ya da tarih yazarları bu aşikâr ensesti fark etmediler mi? “

“O kadar aşikâr değildi. Anna Kameny, ikizlerinin gayrimeşru olduğunu açıklamamıştı çünkü kocasının ailesi hem onun hem de çocuklarının unvanlarını, armalarını ve mal varlıklarını derhal ellerinden alırdı. Tabii dedikodular ısrarla yayılıyor, üstelik halk arasında konuşulmakla sınırlı kalmıyordu. Ensest ile lekelenmiş olan Calanthe, dedikoduların henüz ulaşmadığı uzaklardaki Ebbing’de bir eş aramak zorunda kaldı.”

“Piramidine iki kırmızı elma daha ekle, Enid,” dedi Margarita. “Bayan Assire’in doğru fark ettiği üzere, yeniden sağlanmış olan Lara geni şimdi doğrudan kadınlara geçiyor.”

“Evet. Sırada Calanthe’nin kızı Pavetta var. Ve de Pavetta’nın kızı Cirilla. O, Eski Kan’ın tek vârisi olarak Lara genini taşıyor.”

“Bir tek o mu?” diye sert bir sesle sordu Sheala de Tancarville.

“Çok kesin konuşuyorsun, Enid?”

“Ne demek istiyorsun?”

Sheala ansızın ayağa kalktı, yüzüklerle süslü parmaklarını meyve tabağına doğru oynatarak kalan meyvelerin havada süzülmesini sağladı. Francesca’nın şeması şimdi karman çorman olmuş, arapsaçına dönmüştü.

“Bunu demek istiyorum,” dedi Sheala buz gibi bir sesle ve birbirine girmiş meyveleri gösterdi. “Çünkü olası genetik kombinasyonlar bunlar. Ve biz bu kadarını görüyoruz. Yani hiçbir şey görmüyoruz. Hatanız öcünü aldı, Francesca, ardından çığ gibi hata yağdı. Gen, yüz yıl sonra tesadüfen ortaya çıktı ve bu yüz yıllık süre içinde hiç duymadığımız olaylar meydana gelmiş olabilir. Gizli, örtbas edilmiş olaylar. Evlilik öncesi, evlilik dışı doğmuş çocuklar, gizli evlat edinmeler, hatta çocukların değiştirilmesi. Ensest. Irkların birbirine karışması, unutulmuş ataların sonraki kuşaklarda ortaya çıkan kanı. Özetle: Yüz yıl önce bu gen yakınınızda, hatta elinizin altındaydı. Ve elinizden kayıp gitti. Bir hata bu, Enid, hata, hata! Çok fazla rastlantı. Yetersiz kontrol ve rastgele gelişen olaylara hükmedememek.”

“Biz,” dedi Enid an Gleanna ağzını büzerek, “kafese kapatabildiğimiz ve canımızın istediği gibi çiftleştirebildiğimiz tavşanlarla çalışmıyorduk.”

Gözlerini Triss’in baktığı yöne çeviren Fringilla, Yennefer’in ellerinin oyma kolçağa ansızın sımsıkı sarıldığını gördü.

Şu an Yennefer ile Francesca’yı bağlayan bu demek, diye aklından geçirdi Triss, göklerini arkadaşından kaçırmayı sürdürürken. Menfaat. Çünkü işler kesinlikle yönlendirilmiş eşleşmelerle ve disiplinle yürümüş. Ciri ve Kovir Prensi ile ilgili olmayacakmış gibi görünen planları aslında tamamen gerçekçi. Bunu daha önce de yapmışlar. Kimi isterlerse onu tahta oturtmuşlar, ihtiyaçları ve çıkarları doğrultusunda bağlantılar kurup hanedanlıklar kurmuşlar. Büyü, afrodizyak, iksir kullanmışlar. Krallar ve kraliçeler planları, amaçları ve anlaşmaları yok sayıp çoğu 7çman sınıfbakımından uygun olmayan evlilikler yapmış. Sonraları da çocuk sahibi olmak isteyenlere -eğer onların çocuk doğurmaları uygun bulunmuyorsa- gizlice gebeliği önleyici maddeler içirmişler. Ama doğurmaları gerektiği halde bunu istemeyenlere de istedikleri ilaçlar yerine plasebo olarak meyankökü suyu vermişler. Bütün olanaksızgibi görünen akrabalık ilişkileri böyle doğmuş. Calanthe, Pavetta… Ve Ciri. Yennefer bu işe bulaşmış. Ama şimdi pişman. Haklı da. Lanet olsun, ya Geralt bunu öğrenirse…

Sfenksler, diye düşündü Fringilla Vigo. Kolçakların üstünde oyma sfenksler. Evet, meclisin sembolü ve arması olmalıydı bu. Bilgi, giçem, suskunluk. Bunlar sfenkslerdir. İstediklerine kolayca ulaşırlar. Kovir’i şu Çin’leriyle evlendirmek onlar için çocuk oyuncağıdır. Güçsahibiler. Bilgi sahibiler. Ve de olanak sahibiler. Sabrina Glevissig’in boynundaki elmas gerdanlık ormanlardan ve kayalık alanlardan geçilmeyen Kaedwenin genel bütçesiyle eşdeğerdedir mutlaka. Planladıkları her şeye kolayca ulaşır onlar. Ama bir sorun var…

Hah, diye düşündü Triss Merigold, konuşma sonunda en başta değinilmesi gereken konuya geliyor. Ciri’nin Nilfgaard’da, Emhyr’in elinde bulunduğuna dair akılları başa getiren ve şevk kıran gerçeğe… Kıçın, burada kurulan planlardan çok uçaklarda bulunduğu gerçeğine…

“Emhyr’in Ciri’nin peşine uzun zaman önce düştüğünü tartışmaya bile gerek yok,” dedi Philippa. “Herkes, asıl meselenin siyasi evlilik ve kızın yasal mirası olan arazileri ele geçirmek olduğunu düşünüyor. Ama asıl dertlerinin siyaset değil, Emhyr’in evlilik yoluyla imparatorluk soyuna katmak istediği Eski Kan olabileceği de dikkate alınmalı. Emhyr bizim bildiğimizi biliyorsa eğer, kehanetin kendi soyunda yerine gelmesini ve dünya kraliçesinin Nilfgaard’da doğmasını istiyordur herhalde.”

“Bir düzeltme yapmak isterim,” diye araya girdi Sabrina Glevissig. “Bunu isteyen Emhyr değil, Nilfgaardlı büyücüler. Çünkü geni bulup önemi konusunda Emhyr’i bilgilendirenler yalnızca onlar. Burada hazır bulunan Nilfgaardlı hanımlar bunu onaylayacak ve bu entrika içindeki rollerini açıklayacaklardır.”

“Beni hanımların, çok uzaklarda bulunan Nilfgaard’daki hile ağlarını meydana çıkarma eğilimleri şaşırtıyor,” diye atıldı Fringilla. “Oysa şimdiye kadar dile getirilen her şey komplocuları ve hainleri yakınınızda aramanız gerektiğine işaret ediyor.”

“Açık ve isabetli bir yaklaşım.” Sheala de Tancarville, karşılık vermeye hazırlanan Sabrina’yı sert bir bakışla susturdu. “Eski Kan’la ilgili bilgi bizden duyulup Nilfgaard’a ulaştı, şu ana kadar konuşulanlar bunu gösteriyor. Hanımlar Vilgefortz’u unuttular mı yoksa?”

“Hayır.” Sabrina’nın siyah gözlerinde birkaç saniye nefret ışığı yanıp söndü. “Ben unutmadım!”

“Onun da sırası gelecek.” Keira Metz, dişlerini gıcırdattı. “Ama şimdilik mesele Vilgefortz değil; mesele, bizim için çok önemli Eski Kan Ciri’nin, Nilfgaard İmparatoru Emhyr var Emreis’in elinde olması.”

“İmparatorun,” dedi Assire sakin bir sesle ve Fringilla’ya bir bakış attı, “elinde hiçbir şey yok. Darn Rowan’da tutulan kız sıra dışı bir gen taşımıyor. Bütünüyle sıradan bir kız o. Cintra Prensesi Ciri olmadığı kesin. İmparatorun aradığı kız değil o. Malum geni taşıyan kızı arıyordu Emhyr. Elinde kızın saçları da var. Ben o saçları incelemiş ve anlamadığım bir şey bulmuştum. Ama şimdi anlıyorum.”

“Ciri, Nilfgaard’da değil,” dedi Yennefer alçak sesle. “Kız orada değil.”

“Kız orada değil,” diye sözcüklerin üzerine basarak tekrarladı Philippa Eilhart. “Emhyr’i aldattılar, ona kızın benzerini kakaladılar. Ben bu durumu dün öğrendim. Bayan Assire’in yaptığı dürüst açıklamaya sevindim. Meclisimizin işlemeye başladığını doğrulamış oldu.”

Yennefer, ellerinin ve dudaklarının titremesini engellemekte zorlanıyordu. Sakin ol, diyordu kendine sürekli, sakin ol, duygularını belli etme, bir fırsat kolla. Dinle, sürekli dinle, bilgi topla. Sfenks. Sfenks ol.

“Vilgefortz yaptı demek.” Sabrina yumruğunu masaya vurdu. “Emhyr değil, şu sihirbaz bozması Vilgefortz, şu saygın bok herif! Hem Emhyr’i hem de bizi kandırdı!”

Yennefer, derin soluklar alarak sakinleşmeye çalışıyordu. Vücudunu saran elbisesinin içinde boğulacakmış gibi duran Nilfgaardlı büyücü Assire var Anahid, Nilfgaardlı bir asilzadeden söz etti. Yennefer, kimin kastedildiğini anlayınca elinde olmadan yumruklarını sıktı. Tüylü miğferli, Ciri’nin kâbusu kara süvari… Francesca’nın ve Philippa’nın bakışlarının üzerine doğrulduğunu hissetti. Göz göze gelmeye çalıştığı Triss ise gözlerini kaçırdı. Lanet olsun, diye düşündü Yennefer, umursamaz bir ifade takınmak için bütün gücüyle uğraşırken, ben nasıl bir belaya bulaştım böyle! Bu kıtp. nasıl bir kargaşanın içine sürükledim! Lanet olsun, Witcher’ın yüküne nasıl bakacağım…

“Ciri’yi bulmak ve Vilgefortz’un yakasına yapışmak için harika bir fırsat var demek ki,” dedi Keira Metz heyecanla. “Hergeleyi köşeye sıkıştıralım!”

“Köşeye sıkıştırılmadan önce Vilgefortz’un saklandığı yerin bulunması gerekir,” dedi Sheala de Tancarville, Yennefer’den oldum olası hoşlanmayan Kovirli büyücü alaylı bir sesle. “Ama bunu bugüne kadar kimse başaramadı. Hatta herifi ararken ne zamanlarını ne de sıra dışı yeteneklerini esirgeyen bu masada toplanmış bazı hanımlar bile başaramadı bu işi.”

“Vilgefortz’un çok sayıdaki barınaklarından ikisi bulundu,” dedi Philippa Eilhart buz gibi bir sesle. “Dijkstra diğerlerini yoğun bir biçimde arıyor ve

ben olsam bu adamı hafife almazdım. Büyünün çalışmadığı yerlerde ajanlar ve muhbirler işe yarayabiliyor.”

Dijkstra’ya eşlik eden ajanlardan biri zindanın içine baktı ve dehşetle geri çekildi. Duvara yaslandığında yüzü bembeyazdı, her an bayılacakmış gibi duruyordu. Dijkstra, bu aşırı duyarlı adamı evrak işlerine kaydırmayı aklına koydu. Ama hücrenin içine kendi bakınca fikri hemen değişti. Midesi altüst olmuştu. Gelgelelim emrindeki kişilerin yanında açık vermemeliydi. Acelesi yokmuş gibi yaparak cebinden parfümlü bir mendil çıkarıp ağzına ve burnuna kapattı ve taş zeminin üzerinde yatan çıplak cesedin üzerine eğildi.

“Karnı ve rahmi yarılmış,” dedi, sesinin sakin ve soğuk çıkmasına çalışarak. “Ustalıkla yapılmış, sanki cerrah elinden çıkmış. Kızın karnından cenin alınmış. Kız bu işlem sırasında yaşıyormuş. Ama bugün yapılmamış bu. Hepsi aynı durumda mı? Lennep, seninle konuşuyorum.”

“Hayır…” Ajan bakışlarını cesetten çevirirken titredi. “Diğerlerinin âdemelmaları boğaz mengenesiyle kırılmış. Onlar hamile değilmiş… Ama onları parçalara ayıracağız…”

“Toplam kaç kişi bulundu?”

“Bunun dışında dört kişi daha. Hiçbirinin kimliği saptanamadı.”

“Yanlış,” dedi Dijkstra mendilinin arkasından. “Ben şunun kimliğini belirledim. Jolie bu, Kont Lanier’in küçük kızı. Bir yıl önce kaybolan. Gidip diğerlerine bir bakayım.”

“Bazıları yangında tanınmaz hale gelmiş,” dedi Lennep. “Kim olduklarını anlamak çok zor… Ancak efendim, ayrıca… biz bir şey daha bulduk…”

“Kekelemeyi bırak da konuş.”

“Şuradaki kuyunun içinde,” dedi ajan yerdeki bir deliği göstererek, “kemikler var. Bir sürü kemik. Oradan çıkarıp inceleme fırsatı bulamadık henüz ama başım üzerine bahse girerim ki hepsi de genç kadınlara ait.

Büyüden yararlanılırsa kimlikleri de saptanabilir belki. Hâlâ kaybolan kızlarını arayan ailelere de haber vermek gerekir…”

“Katiyen olmaz.” Dijkstra sert bir hareketle döndü. “Burada bulduğunuz şeyler hakkında ağzınızı açmayacaksınız. Kimseye tek söz etmek yok. Özellikle de büyücülere. Burada gördüklerimden sonra büyücülere olan güvenim gitgide azalıyor. Lennep, üst bölgeler kıyı bucak arandı mı? Arama işlerimize yardımcı olacak bir şey bulamadınız mı?”

“Hiçbir şey, efendim.” Lennep başını önüne eğdi. “Haber gelir gelmez, atları çılgınca koşturarak soluğu burada aldık. Ama geç kalmıştık. Her yer yanıp kül olmuştu. Büyüyle elbette, bundan kuşkumuz yok. Alevler yalnızca burayı, zindanların içini yutamamış. Nedenini bilmiyorum gerçi…”

“Ama ben biliyorum. Buraları tutuşturan Vilgefortz değil, Rience ya da büyücünün başka bir yardımcısıydı. Vilgefortz olsa hata yapmazdı, bize duvarlardaki kapkara isten başka bir şey bırakmazdı. Evet, ateşin temizlediğini bilir o… Bir de izleri sildiğini.”

“Doğrudur,” diye mırıldandı Lennep. “Şu Vilgefortz’un buraya geldiğine dair elimizde bir kanıt bile yok.”

“O halde böyle kanıtlar sağlayın.” Dijkstra mendili yüzünden çekti. “Bunun nasıl yapılacağını size ben mi öğreteceğim?

Vilgefortz’un buraya geldiğini biliyorum. Zindanda cesetler dışında başka bir şey kalmamış mı? Şu demir kapının ardında ne var?”

“İzninizle, efendim.” Ajan, yamaklardan birinin elindeki meşaleyi aldı. “Size göstereceğim.”

Zindandaki her şeyi küle çevirmesi amaçlanan yangının orada, demir kapının ardındaki geniş alanda başladığından kuşku yoktu. Büyülü sözler söylenirken yapılan bir hata, planı büyük ölçüde yerle bir etmişti ama yangın yine de çok ağır seyretmişti. Duvarlardan birini tamamen kaplayan rafları kömüre çevirmiş, cam eşyaları patlatmış ve eritmiş, içeride ne varsa hepsini kötü kokulu bir yığına döndürmüştü. İçeride zarar görmeden kalan

şeyler, teneke tablalı bir masa ve ayakları zemine gömülerek sabitlenmiş tuhaf biçimli iki sandalyeydi. Tuhaftılar ama hangi amaca hizmet ettikleri açıkça ortadaydı.

“Bunlar öyle dizayn edilmiş ki,” diyerek yutkundu Lennep, sandalyeleri ve üzerlerine takılı askıları göstererek, “oturanın bacaklarının ayrılmasını sağlıyor. İyice iki yana ayrılmasını.”

“Orospu çocuğu,” diye homurdandı Dijkstra dişlerini birbirine geçirerek. “Lanet olası orospu çocuğu…”

“Sandalyenin altındaki olukta,” diye devam etti ajan alçak sesle, “eser miktarlarda kan, dışkı ve idrar kalıntılarına rastladık. Çelik sandalye çok yeni, anlaşılan hiç kullanılmamış. Nasıl değerlendirmem gerektiğini bilemiyorum…”

“Ama ben biliyorum,” dedi Dijkstra. “Bu çelik sandalye özel birisi için öngörülmüş. Vilgefortz’un, özel yetenekleri olduğunu varsaydığı biri için.” “Dijkstra’yı ve gizli servisini asla hafife almıyorum,” dedi Sheala de Tancarville. “Vilgefortz’un bulunmasının an meselesi olduğunu biliyorum. Ancak anladığım kadarıyla hanımların bazılarının inandığı kişisel öç gerekçesini dikkate almak istemiyorum ve Ciri’nin Vilgefortz’un elinde olduğuna dair bir garantimiz bulunmadığını izninizle belirtiyorum.”

“Vilgefortz’un değilse kimin elinde peki? Kız, adadaydı. Bildiğim kadarıyla onu içimizden biri ışınlayarak uzaklaştırmadı oradan. Kız, ne Dijkstra’nın ne de bir kralın elinde, bu kadarını biliyoruz. Tor Lara’nın enkazı içinde de bedeni bulunmadı.”

“Tor Lara,” dedi Ida Emean ağır ağır, “bir zamanlar içinde çok güçlü bir geçit barındırıyordu. Kızın bu geçit üzerinden Thanedd’den kaçmış olabileceğine hiç mi katılmıyorsunuz?”

Yennefer gözlerini kıstı ve tırnaklarını kolçakların üstündeki sfenkslerin kafalarına geçirdi. Sakin ol, dedi içinden. Aman sakin ol. Margarita’nın bakışlarını üstünde hissetti ama başını kaldırmadı.

“Eğer Ciri, Tor Lara’dan geçtiyse,” dedi Aretusa rektörü biraz farklı bir ses tonuyla, “o zaman maalesef planlarımızı ve projelerimizi unutmamız gerekecek. Korkarım Ciri’yi bir daha görmeyeceğiz. Martı Kulesinin artık olmayan geçidi arızalıydı, çarpıktı, ölüm tehlikesi taşıyordu.”

“Biz burada neyi konuşuyoruz ki?” diye patladı Sabrina. “Kuledeki geçidi fark edebilmek için, algılayabilmek için dördüncü dereceden sihir uygulamak gerekiyor! Kapıyı harekete geçirmek içinse başüstat yetenekleri gerekir! On beş yaşındaki bir çömezi bırakın, Vilgefortz’un bu yeteneğe sahip olduğundan emin değilim. Böyle bir varsayımda nasıl bulunabiliyorsunuz? Bu kızı ne sanıyorsunuz? Ne özelliği var onun?”

“Ne özelliği olduğu önemli mi ki, Bay Bonhart?” diye sordu İmparator Emhyr var Emreis’in soruşturma komisyonu başkanı Baykuş lakaplı Stefan Skellen. “Daha doğrusu bir özelliği olup olmadığı önemli mi? Ben, kızın ortadan kalkmasıyla ilgileniyorum. Size bunun için yüz florin ödeyeceğim. Ne özelliği olduğunu öğrenmeyi çok arzu ediyorsanız, bunu kızı öldürdükten sonra ya da öncesinde bulup çıkarın, tamamen keyfinize kalmış. Bir şey öğrenecek olsanız bile fiyat değişmeyecektir, bunu üstüne basarak mertçe belirtiyorum.”

“Peki kızı size canlı olarak teslim edersem?”

“O zaman da değişmeyecektir.”

Bonhart denen dev yapılı ama iskeleti andıracak kadar iri kemikli adam, kır bıyığını burdu. Öteki eli sürekli kılıcının üzerindeydi, sanki topuzun üzerindeki oymaları Skellen’in bakışlarından gizlemek ister gibi bir hali vardı.

“Kızın kellesini getireyim mi?”

“Hayır.” Baykuş yüzünü buruşturdu. “Ne yapacağım kellesini? Bala yatırıp muhafaza mı edeceğim?”

“Kanıt olarak.”

“Sözünüze güveniyorum. Siz ünlüsünüz, Bonhart. Ayrıca güvenilir olduğunuz konusunda da ün yapmışsınız.”

“Takdiriniz için teşekkürler.” Kelle avcısı sırıttı.

Hanın kapısının önüne yirmi silahlı adam diktiği halde, bu sırıtmayı görünce Skellen’in tüyleri ürperdi. “Takdir edilmek aslında hakkım olmalı ama nadir karşılaştığım bir durum. Varnhagenlere bütün Sıçanlar’ın kellelerini götürmek zorundayım, yoksa ödeme yapmıyorlar. Falka’nın kafasına ihtiyacınız yoksa, onu diğerlerinin yanına eklememe umarım karşı çıkmazsınız?”

“İkinci bir ödülü cebe indirmek için mi? Mesleki ahlak nerede kalır o zaman?”

“Ben, Muhterem Efendi Skellen,” dedi Bonhart gözlerini kısarak, “öldürme karşılığında değil, öldürerek yaptığım hizmetin karşılığında ücret alırım. Ve ben hem size hem de Varnhagenlere bir hizmette bulunmuş oluyorum.”

“Mantıklı,” dedi Baykuş. “Uygun gördüğünüz gibi davranın. Ödülünüzün ödemesini yapmam için sizi ne zaman bekleyeyim?”

“Yakında.”

“Yani?”

“Sıçanlar, Eşkıya Yoluna doğru ilerliyor, kışı dağlarda geçirmeyi planlıyor. Önlerini keseceğim. Yirmi günden fazla sürmez.”

“Hangi yolda olduklarından emin misiniz?”

“Fen Aspra yakınlarında bir konvoyu yağmalayıp iki tüccarı soymuşlar. Tyffîa yakınlarında konaklamışlar. Sonra Druigh’e saldırıp bir köy şenliğinde dans edip oynamışlar. Ardından da Loredo’ya uğramışlar. Faika, Loredo’da bir adam öldürmüş. Öyle bir yöntemle yapmış ki bunu, insanların bugün bile olayı anlatırken dişleri takırdıyor. Şu Falka’nın özelliğinin ne olduğunu bu yüzden sormuştum.”

“Sizin özelliğinizle aynı sayılır,” dedi Stefan Skellen alaylı bir sesle. “Ama yok, özür dilerim, siz öldürme değil, hizmet karşılığında para alıyorsunuz. Siz gerçek bir zanaatkarsınız, Bonhart, gerçek bir ustasınız. Sıradan bir meslek mi? Yapılacak çok mu iş var? Hizmetiniz karşılığında para alıyorsunuz ve yaşamak için bir şeyler yapmak gerekir, değil mi? Hımm?”

Kelle avcısı, Skellen’e uzun uzun baktı. Öyle ki Baykuş’un yüzündeki gülümseme sonunda kayboldu.

“Gerçekten öyle,” dedi sonra. “Yaşamak zorundayız. Kimi geçimini elinden gelen işleri yaparak sağlar. Kimi de mecbur kaldığı işleri yapar. Ben yaşamım boyunca herkesten şanslıydım, benden şanslısı olsa olsa orospulardır. Gerçekten tutkuyla sevdiğim bir zanaat karşılığında para kazanıyorum.”

Philippa’nın bir şeyler atıştırmak ve kuruyan boğazlarını ıslatmak için yaptığı mola önerisini Yennefer rahatlama, sevinç ve umutla karşıladı. Gelgelelim umutlanmakla hata ettiğini çok geçmeden anladı. Onunla konuşmaya açıkça can atan Margarita’yı Philippa salonun diğer ucuna çekti. Yennefer’in yanına yaklaşan Triss Merigold’a Francesca eşlik ediyordu. Elf, iki büyücünün arasında geçen konuşmayı hiç sıkılmadan dinledi. Gelgelelim Yennefer, Triss’in menekşe rengi gözlerindeki huzursuzluğu görmüş ve yanlarında üçüncü bir kişi olmasa bile Triss’ten yardım istemenin anlamsızlığını fark etmişti. Triss kuşkusuz bütün ruhunu meclise adamıştı. Yennefer’in vefasına güvenilemeyeceğini de hissediyordu elbette.

Triss, Geralt’ın Brokilon’da güvende olduğunu ve dryad’Xaxvn. çabaları sayesinde iyileşme sürecine girdiğini söyleyerek Yennefer’i sevindirmeye çalıştı. Her zaman olduğu gibi Geralt’tan söz ederken yüzü kızarmıştı. Geralt, vaktiyle kızı müthiş etkilemiş olmalı, diye düşündü Yennefer, Triss’e içinden gülerek. Geralt gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmadı. Onu kolay kolay unutamayacak. Böylesi iyi zaten.

Yennefer, aldığı bu haberi umursamamış gibi yapıp omzunu silkti. Aldırmaz tavrına ne Triss’in ne de Francesca’nın inanmış olmasıyla ilgilenmedi. Yalnız kalmak ve bu ihtiyacını karşısındakilerin anlamasını istiyordu.

Anladı onlar da.

Yennefer epeyce uzakta olan büfenin başına geçip dikkatini istiridyelere verdi. Dikkatle yiyordu çünkü basıncın etkisinden hâlâ ağrıları vardı. Bedeninin vereceği tepkiyi bildiği için şarap içmeye cesareti yoktu.

“Yennefer?”

Yennefer arkasına döndü. Fringilla Vigo gözünü Yennefer’in elinde sımsıkı tuttuğu bıçağa çevirmiş hafifçe gülümsüyordu.

“İstiridyeler yerine benim karnımı yarmak istediğini görüyor ve hissediyorum. Düşman mıyız hâlâ?”

“Meclis, karşılıklı bağlılığı şart koşuyor. Ama dostluk zorunlu değil.”

“Değil, zaten olmasın da.” Nilfgaardlı büyücü kadın salona göz gezdirdi. “Dostluk ya uzun ve kesintisiz bir süreç sonunda oluşur ya da ani gelişir.”

“Sanırım düşmanlık da öyle.” Yennefer, istiridyeyi açtı ve içeriğini deniz suyuyla birlikte höpürdeterek içti. “Bazen birini bir salise görürsün, sonra gözün kararır ve ondan tak diye hoşlanmamaya başlarsın.”

“Oo, düşmanlık meselesi çok daha karmaşık.” Fringilla gözlerini kıstı. “Diyelim ki tepenin zirvesinde hiç tanımadığın biri senin gözlerinin önünde erkek arkadaşını doğrar. Sen hiçbir şey görmezsin, karşındakini tanımazsın ama ondan hoşlanmamaya başlarsın.”

“Olabilir bu.” Yennefer omuzlarını silkti. “Kaderin oyunları bitmez.”

“Kader,” dedi Fringilla alçak sesle, “şımarık bir çocuk gibidir, ne yapacağı belli olmaz. Dostlar birbirlerine sırtlarını döner ve düşmanlar işe yarar olur. Örneğin düşmanınla baş başa kalıp konuşabilirsin. Kimse bunu önlemeye çalışmaz, kimse sözlerini kesmez, kimse onları gizlice dinlemez. Herkes, bu iki düşman aralarında ne konuşabilir ki zaten, diye düşünür. Önemli bir şey konuşacak halleri yoktur nasılsa. Onlar da önemsiz şeyler konuşup arada sırada birbirlerini iğnelerler.”

“Kuşkusuz herkes böyle düşünür,” dedi Yennefer başını sallayarak. “Haklılar da.”

Fringilla’nın acelesi vardı. “Bu koşullarda sıradan olmayan önemli bir soruya değinmek bizim için uygun olacaktır.”

“Aklında hangi soru var?”

“Senin planladığın firarla ilgili soru.”

O sırada ikinci istiridyesini açmakla uğraşan Yennefer az kalsın parmağını kesecekti. Çevresine kaçamak bir bakış attı, sonra başını kaldırmadan Nilfgaardlı büyücüyü süzdü. Fringilla Vigo gülümser gibi yaptı.

“Rica etsem bana bıçağını biraz verebilir misin? İstiridyeler için. Sizin istiridyeleriniz müthiş. Bizim güneyde böylelerini bulmak çok zor. Hele savaş yüzünden her yer ablukaya alınmışken. Abluka kötü bir şey, öyle değil mi?”

Yennefer hafifçe öksürdü.

“Fark ettim.” Fringilla elindeki istiridyenin içini höpürdeterek içti, sonra bir İkincisine uzandı. “Evet, Philippa bize bakıyor. Assire de. Assire kuşkusuz meclise karşı sadakatimi sorguluyor. Birilerine acımaktan öleceğime inanmaya hazır çünkü. Hımm… Aşkla sevilen adam katledilmiş. Öz evlat gibi görülen kız kaçırılmış, belki bir yerde esir… Belki de ölümle burun buruna? Belki de yanlış bir oyunda piyon olarak kullanıldığı içindir? Yemin ederim, ben olsam katlanamazdım buna. Derhal kaçardım. Bıçağını al lütfen. Bu kadar istiridye yeter, fiziğimi korumalıyım.”

“Az önce değindiğin abluka,” diye fısıldadı Yennefer, Nilfgaardlı büyücünün gözlerinin içine bakarak, “çok berbat bir şey. Hatta zararlı. Kişinin içinden geldiği gibi davranmasına engel olur. Bir ablukayı aşmak için… olanak gerekir. O da bende yok.”

“Sana bunları sağlamamı mı bekliyorsun?” Nilfgaardlı büyücü, hâlâ elinde tutuğu sert istiridye çanağına baktı. “Oo, söz konusu olamaz. Meclise sadakatle bağlıyım, meclis ise sevdiğin kişilerin yardımına koşmanı arzulamıyor elbette. Ayrıca senin düşmanınım, bunu nasıl unutabilirsin, Yennefer?”

“Haklısın. Nasıl yapabildim?”

“Karşımda bir arkadaşım dursa,” dedi Fringilla alçak sesle, “ışınlama bileşenlerine sahip olması durumunda bile ablukayı dikkat çekmeden kıramayacağı konusunda onu uyarırdım. Böyle bir girişim zaman gerektirdiği gibi çok göze batar. Göze batmayan, doğal bir çekici kütle biraz daha iyidir. Tekrar ediyorum: Biraz. Geçici bir çekici kütleye ışınlanma, senin de elbette bildiğin gibi, çok tehlikelidir. Bir arkadaşım böyle bir tehlikeyi göze almaya karar verse onu vazgeçirmeye çalışırdım. Ama sen arkadaşım değilsin.”

Fringilla elindeki çanağı biraz eğip masanın üzerine bir miktar deniz suyu akıttı.

“Bu anlamsız sohbeti böylece noktalıyoruz,” dedi ardından. “Meclis bizden karşılıklı bağlılık bekliyor. Neyse ki dostluk zorunlu değil.”

Yennefer’in ortadan kaybolmasının yarattığı karmaşa yatıştıktan sonra, “Işınladı kendini,” dedi Francesca Findabair soğuk ve duygusuz bir sesle. “Heyecanlanmanın bir yararı yok, hanımlar, hiçbir şey yapamayız. Kendisi çok uzakta. Benim hatamdı. Yennefer’in obsidyen yıldızının büyünün yankılarını bastırdığından kuşkulanıyorum.”

“Nasıl yaptı bunu, lanet olsun!” diye bağırdı Philippa. “Yankıları baskıladı, bu zor değil. Ama hangi mucizeyle bir geçit açıldı ki? Montecalvo abluka altında!”

“Hiçbir zaman hoşlanmadım ondan.” Sheala de Tancarville omuzlarını silkti. “Yaşam tarzını hiçbir zaman onaylamadım. Ancak yeteneklerini asla sorgulamadım.”

“Ne biliyorsa sökülecek!” diye sinirlendi Sabrina Glevissig. “Meclis hakkında her şeyi! Uçtuğu yer doğrudan…”

“Saçma,” diye telaşla Sabrina’nın sözünü kesti Triss Merigold ve gözlerini Francesca Findabair’e ve Ida Emean’a dikerek. “Yennefer bizi ele vermez. Bizi ele vermek için kaçmadı.”

“Triss haklı,” dedi Margarita Laux-Antille. “Neden kaçtığını, kimi kurtarmak istediğini ben biliyorum. Onu ve Ciri’yi bir arada görmüştüm. Ve her şeyi anlayabiliyorum.”

“Ama ben hiçbir şey anlamıyorum!” diye bağırdı Sabrina ve sesler yeniden yükseldi.

Assire var Anahid arkadaşına doğru eğildi. “Bunu neden yaptığını sormuyorum,” diye fısıldadı. “Nasıl yaptığını da sormuyorum. Ama nereye, diye soruyorum?”

Fringilla Vigo hafifçe gülümsedi ve parmağını kolçağın oyma sfenks başı üzerinde gezdirdi. “Nereden bileyim,” diye fısıldadı. “İstiridyelerin hangi sahilden getirildiğini nereden bileyim?”

[9] Dinî kitapların parçası olmasa da dinî otoritelerce kabul görmüş metinler, (ç. n.)

Ithlinne, asıl adıyla Ithlinne Aegli, efsanevi elf şifacı, astrolog ve kâhin Aevenienin kızı. Kehanetleriyle ve öngörüleriyle tanınır, bunların en önemlisi Aen Ithlinnespeath, yani Itlina Kehaneti dir. Bu kehanet sayısız defalar kopya edilmiş ve çeşitli biçimlerde yayımlanmış, çeşitli çağlarda büyük ilgi ve beğeni toplamıştır. Bu yayınlara eklenen yorumlar, anahtarlar ve açıklamalar, her döneme göre uyarlanmış, böylece Ithlinne'nin kehanet yeteneğinin üstünlüğüne duyulan inanç güçlenmiştir. En yaygın görüş, Ithlinne'nin Kuzey Savaşlarını (1239-1268), Büyük Salgınları (1268, 1272 ve 1294), İki Tekboynuz'un kanlı savaşını (1309-1318) ve Haakların istilasını önceden bildirmiş olmasıdır. Ithlinne'nin aynı zamanda XIII. yüzyılın sonlarından beri gözlenen iklim değişikliklerini (Beyaz Soğuk) önceden bildirdiği söylenir. Batıl itikada göre, "Beyaz Soğuk" dünyanın sonunun başlangıcıdır ve dünyayı yok edecek dişi güçle bağlantılı algılanır. Itlina Kehanetinin bu bölümü, büyücü kadınlara karşı başlatılan ava ve dünyayı yok edecek dişi gücün cisme bürünmüş hali kabul edilen çok sayıda şanssız kızın ve genç kadının ölümüne neden olmuştur (1271-1276). Bugün pek çok araştırmacı Ithlinne'yi efsanevi bir kişilik olarak görmekte ve onun kehanetlerini yeni çağda ortaya çıkmış apokrif ve ustalıklı yapılmış edebî bir taklit olarak değerlendirmektedir.

Effenberg ve Talbot, Encyclopedia Maxima Mundi, 10. Cilt

Bölüm 7

Gezgin masalcı Pfiffer'in çevresini çember gibi saran çocuklar, tarifsiz çığlıklar eşliğinde isyan ediyorlardı. İçlerinden yaşça en büyüğü, en güçlüsü ve en cesuru olan, üstelik masalcıya iki katlı bir sefertası içinde lahana çorbası ve domuz yağında kavrulmuş patates getiren demircinin oğlu Connor, sonunda sözcü olarak öne çıkıp arkadaşlarının görüşünü duyurdu.

"Ne bu şimdi, büyükbaba?" dedi. "Ne demekmiş 'Bugünlük bu kadar'? Masalın böyle bir yerinde kesmek olur mu? Bizi böyle ortada bırakmak doğru mu? Sonrasında olanları merak ediyoruz! Yeniden köye uğramanı bekleyemeyiz çünkü yeniden gelmen altı ayı, belki de bir yılı bulur! Devamını anlat!"

“Güneş battı,” diye karşılık verdi yaşlı adam. “Sizin yeriniz yataklarınız, sizi ağızları süt kokanlar sizi! Yarın iş başında sızlanır ve esnerseniz, anne babanız ne der? Ben biliyorum ne diyeceklerini: İhtiyar Pfîffer çocuklarımıza yine gece yarısına kadar masallar anlatıp kafalarını bulandırmış, onları uykusuz bırakmış. Köyümüze bir dahaki gelişinde ona hiçbir şey yok, ne lapa ne köfte ne de kavrulmuş pastırma! İhtiyarı köyden kovalayacağız çünkü masallarıyla zarar vermekten ve sıkıntı yaratmaktan başka işe…”

“Hiç de bile! Öyle demeyecekler!” diye hep bir ağızdan bağırdı çocuklar. “Hadi, devam et büyükbaba! Lütfen!”

“Hımmm,” dedi ihtiyar, Yaruga’nın karşı kıyısındaki ağaçların tepesinde batan güneşe bakarak. “İyi madem. O zaman şöyle bir anlaşma yapacağız: İçinizden biri koşup eve gidecek ve boğazımı biraz ıslatabilmem için bana ayran getirecek. Buradakiler de kimi anlatacağıma karar versinler çünkü sabaha kadar konuşsam bile herkesi anlatamam. Yani seçiminizi yapacaksınız: Kimi şimdi, kimi bir dahaki sefere anlatayım?”

Çocuklar yine çığlık çığlığa birbirlerinin seslerini bastırmaya başlamışlardı.

“Kesin sesinizi!” diye bağırdı Pfiffer bastonunu havada sallayarak. “Karar verin, dedim, kargalar gibi gaklayın, demedim. Evet, kimi? Kimi anlatmamı istiyorsunuz?”

“Yennefer’i,” dedi Nimue incecik sesiyle; ekibin en küçüğüydü ve arkadaşları ona Parmak Kız diyordu. “Büyücünün başına neler geldiğini anlat bize, büyükbaba,” diye devam etti kucağındaki uyuyan kediyi okşarken. “Ciri’yi kurtarmak için dağın tepesindeki manastırdan büyüyle nasıl kaçmış? Bunu dinlemek istiyorum. Çünkü büyüyünce ben de büyücü olacağım.”

“Hem de sen!” diye seslendi değirmencinin oğlu Bronik. “Sen önce sümüklü burnunu temizle, Parmak Kız çünkü büyücüler sümüklüleri yanına çırak almıyormuş! Büyükbaba, Yennefer’i değil, Ciri’yi ve Sıçanlar’ı anlat, soyguna nasıl gitmişler, nasıl dövüşmüşler…”

“Kesin sesinizi,” dedi Connor yüzünü asarak. “Siz budalasınız gerçekten. Bugün bir şey dinlemek istiyorsak bir sırası olmalı bunun. Bize Witcher’i ve yoldaşlarını, Yaruga’yı nasıl geçtiklerini anlat, büyükbaba.”

“Ama ben Yennefer’i istiyorum,” diye atıldı Nimue incecik sesiyle.

“Ben de,” dedi Nimue’nin ablası Orla. “Yennefer’i ve Witcher’ini dinlemek istiyorum. Aşklarını dinlemek istiyorum. Ve de sonu iyi bitsin, büyükbaba! Kimsenin ölmesini istemiyorum, sakın ha!”

“Sus, aptal şey, ne anlarsın sen aşktan! Bize savaşı anlat, mücadele anlat!”

“Witcher’in kılıcını anlat!”

“Ciri’yi ve Sıçanlar’ı anlat!”

“Kapayın çenenizi!” Connor, tehdit dolu bakışlarla çevresini süzdü. “Yoksa sopayı kaptığım gibi hepinizi pataklarım, maskaralar sizi! Bir sırası olmalı dedim. Büyükbaba, Witcher’i mı anlatsın? Dandelion ve Milva ile birlikte yollarda…”

“Evet!” diye atıldı Nimue yeniden. “Milva’yı dinlemek istiyoruz, Milva’yı! Çünkü eğer büyücüler beni aralarına almazlarsa okçu olacağım!”

“O halde karar verilmiştir,” dedi Connor. “Bir an önce başlansın, baksanıza büyükbaba uyuyup kalmak üzere, kır saçlı başını sarkıtmış, bıldırcın kılavuzları gibi burnuyla gagalayıp duruyor. Hey, büyükbaba! Uyuma! Bize Witcher Geralt’ı anlat. Yaruga kıyısında ekibini bulduğu yerden başla.”

“Ama öncesinde,” diye atıldı Bronik, “meraktan çadamamamız için, büyükbaba, bize ötekiler hakkında hiç değilse azıcık bir şeyler söyle. Başlarına ne geldiğini anlat. O zaman masalın devamını anlatman için köye bir dahaki gelişini daha rahat bekleyebiliriz. Kısacık söyle bari, Yennefer ve Ciri ne oldu? Lütfen.”

“Yennefer,” dedi Pfiffer kıkır kıkır gülerek, “Kahler Dağı’ndaki büyücü sarayından büyü yoluyla uçup gitti ve denizin içine cup diye düştü. Okyanusun azgın dalgalarının içine, sivri kayalıklar arasına. Ama

korkmayın, bir büyücü için çocuk oyuncağı bunlar, boğulmadı Yennefer. Skellige Adaları'na ulaşıp orada müttefiklerini buldu. Çünkü biliyor musunuz, büyücü Vilgefortz'a delice öfkeliydi. Ciri'yi onun kaçırdığından hiç kuşkusu yoktu. Vilgefortz'u bulacak, öcünü alacak ve Ciri'yi kurtaracaktı. Şimdilik bu kadar. Bunların nasıl geliştiğini bir dahaki sefere anlatırım."

"Ciri peki?"

"Ciri, Sıçanlar'la birlikte yağmalama işine devam etti, Faika adıyla gizlendi. Eşkıyalık hoşuna gitmişti çünkü o zamanlar henüz kimse bilmese de bu kızın içinde kötülük, hainlik vardı. Bir insanın ruhunda gizlenebilecek en kötü şeyler Ciri'de kendini göstermeye başlamış ve ağır ağır iyi taraflarını yenmeye başlamıştı. Ah, Witcher ona Kaer Morhen'de öldürmeyi öğreterek büyük bir hata yapmıştı! Ciri, birilerinin canını alırken, ölümün adım adım peşinde olduğunu bilmiyordu. Çünkü korkunç Bonhart izini sürmeye başlamıştı bile. Bonhart ve Ciri'nin karşılaşmaları kaderlerine yazılmıştı. Ama bunu bir başka sefer anlatırım. Şimdi Witcher'ın başına gelenleri dinleyin bakalım."

Çocuklar seslerini kesip ihtiyarın çevresinde yan yana dizildiler. Çıt çıkarmadan dinlemeye koyuldular. Karanlık bastırmıştı artık. Ahududu çalılıkları ve kulübenin yanında yetişen ebegümeçleri ansızın tekinsiz ve karanlık bir ormana dönüşmüştü. Neydi orada hışırdayıp duran? Fare mi yoksa alev gözlü korkunç bir elf miydi? Ya da çocukları gözüne kestirmiş bir striga ya dayağa mıydı yaklaşan? Ahırda öküzler mi ayaklarını yere vuruyordu, yoksa yüz yıl önce olduğu gibi yine Yaruga'yı geçen zalim saldırganların atlarının nalları mıydı gümbürdeyen? Ya da büyü yoluyla uzaklardaki denize doğru uçan bir büyücü kadın mıydı?

"Witcher Geralt," diye anlatmaya başladı masalcı, "yeni yoldaşlarıyla birlikte bataklıklarla ve ormanlarla dolu Angren'e doğru vakit geçirmeden yola çıkmıştı. Ooo, o zamanki ormanlar bugünkülerle hiç karşılaştırılamaz, günümüzde böyleleri kalmadı, olsa olsa Brokilon'da vardır belki. Yaruga kıyısında hep birlikte, akıntının ters yönünde ilerleyip balta girmemiş kapkara ormanlara ulaştılar. Önceleri iyi durumdaydılar ama sonra, ooo… sonra neler olduğunu anlatacağım size…"

Çok eskilerde kalmış, unutulmuş zamanlara ait masal uzayıp gidiyordu. Çocuklar kulak kesilmiş merakla dinliyordu.

Witcher dik yamacın en üst noktasında bir kütüğün üzerine oturmuş, Yaruga'nın sazlıklarla ve iğde çalılıklarıyla kaplı kıyısına bakıyordu. Güneş gitgide alçalıyordu. Telliturnalar nemli çimlerin arasından çıkıyor, gru gru diye sesler çıkararak topluca havalanıyordu.

Her şey ters gitti, diye içinden geçirdi Witcher, oduncuların kulübesine ve Milva'nın arka tarafta yaktığı kamp ateşinden çıkan ince duman şeridine bakarken. Her şey aleyhimize döndü. Oysa ne iyi başlamıştı. İlginç bir ekibim vardı ama ekipti işte. Önümüzde bir hedef vardı; yakın, gerçekçi, somut bir hedef. Angren üzerinden doğuya doğru ilerleyip Caed Dhu'ya gidecektik. Yolundaydı her şey. Ama ters gitti işte. Şanssızlık mı yoksa kader mi?

Telliturnaların her saat başı duyulan sesleri yükseldi.

Emiel Regis Rohellec Terzieff Godefroy, Armeria yakınlarında Witcher'ın önüne çıkan kahverengi Nilfgaard atının sırtında ilerliyordu. Hayvan, önceleri vampirin kendine ve baharat kokusuna tepki verse de kısa sürede alışmıştı ve yanında ilerleyen Roach'tan daha büyük sıkıntılar çıkarmıyordu. Bir atsineğinin soktuğu Roach, arada bir fena çifteler atıyordu. Regis'in ve Geralt'ın arkasından başındaki sargı ve yüzündeki savaşçı edasıyla Pegasus'un sırtına oturmuş Dandelion geliyordu. Yolda bestelemeye çalıştığı ritmik kahramanlık türküsü, dizeleri ve melodisiyle savaşı, kısa bir süre önce başlarından geçen macerayı betimliyordu. Türkünün sözlerini yazıp bestesini yapan kişinin yaşanan bu macera sırasında yiğitliğin en büyüğünü sergilediği eserin formundan açıkça anlaşılıyordu. Konvoyun sonunu Milva ve Cahir Mawr Dyffryn aep Caellach oluşturuyordu. Cahir, yeniden buldukları kahverengi ata binmiş, mütevazı teçhizatlarının bir kısmını yükledikleri kıratı dizgininden tutmuş çekiyordu.

Derken nehir kıyısındaki rutubetli bölgelerden çıkıp yüksek ve kuru arazilere ulaşmışlardı. Bulundukları sırtlardan baktıklarında güneyde parıldayan Yaruga kanalını, kuzeyde de uzaklardaki Mahakam Dağlarının yüksek ve kayalık girişini görebiliyorlardı. Hava güzeldi, güneş ısıtıyordu,

sivrisinekler sokmayı ve kulaklarının çevresinde vızıldamayı bırakmıştı. Çizmeleri ve pantolonlarının paçaları kurumuştu. Güneşin vurduğu yamaçlardaki böğürtlen çalılıkları meyve yüklüydü, atlar bolca ot bulmuştu, kristal gibi berrak suların akıp gittiği çaylar alabalık doluydu. Geceleri kamp ateşi yakıp yanına uzanabiliyorlardı. Kısacası her şey muhteşemdi, morallerinin düzelmesi gerekirdi. Ama düzelemedi. Bunun nedeni ilk kamplarından birinde ortaya çıkmıştı.

“Bir saniye bekle, Geralt,” dedi ozan, çevresine bakındı ve hafifçe öksürdü. “Kamp yerine dönme hemen. Burada biz bizeyken seninle konuşmak istiyoruz, ben ve Milva. Mesele… Evet, Regis.”

“Haa.” Witcher, kucağına doldurduğu odunları yere bıraktı. “Korktunuz demek? Geç bile kaldınız.”

“Sus.” Dandelion alnını buruşturdu. “Onu arkadaş kabul ettik, o da Ciri’yi ararken bize yardıma hazır olduğunu söyledi. Beni darağacından kurtarmasını asla unutmayacağım. Ama, lanet olsun, yine de korkuyoruz. Şaşırdın mı? Yaşamın boyunca böylelerini, izlerini sürüp öldürdün.”

“Onu öldürmedim. Buna niyetim de yok. Bu kadar açıklama yeterli mi? Değilse, yüreğim sızlasa da korkularına şifa olamam. Aykırı bir durum ama aramızda şifa dağıtmayı bilen tek kişi tam da o, Regis.”

“Sana sus demiştim,” dedi ozan öfkeyle. “Yennefer’le konuşmuyorsun, yapmacık konuşma tarzını kendine sakla. Basit sorunun basit yanıtı vardır.”

“O halde sor sorunu. Ama yapmacık konuşma tarzında olmasın.”

“Regis, bir vampir. Vampirlerin neyle beslendiği sır değil. İyice acıkırsa ne olacak? Evet, evet, balık çorbası yediğini gördük, o günden beri de bizimle birlikte yiyip içiyor, gayet normal, bizler gibi. Ama… susuzluğunun üstesinden gelmeyi başarabilecek mi? Geralt, her sözü ağzından cımbızla mı çekeceğim?”

“Başından kan fışkırdığında yakınlarda olmasına karşın kana karşı duyduğu açlığı bastırmıştı. Sana pansuman yaparken parmaklarını bile yalamadı. Bir dolunayda, şu mandragora maddesiyle kafayı bulup onun kulübesinde

uyuduğumuzda, boyunlarımıza saldırmak için şahane olanağı vardı. Kuğu boynunda izler var mı, yokladın mı hiç?”

“Dalga geçme, Witcher,” diye söylendi Milva. “Sen fangpirler hakkında bizden fazla bilgi sahibisin. Dandelion’la dalga geçiyorsun ama bana yanıt ver bakalım. Ben balta girmemiş ormanların içinde büyüdüm, okula gitmedim, cahilim. Ama bu benim suçum değil, yani alay edemezsin. Gerçekten ayıp ama ben de korkuyorum biraz şu… Regis’ten.”

“Haksız değilsin.” Geralt başını salladı. “O âli bir vampir. Son derece tehlikeli. Düşmanımız olsaydı ben de ürkerdim ondan. Ama lanet olsun, çözemediğim nedenlerden yoldaşımız şimdi. Bizi şu sıralar Caed Dhu’ya, Ciri hakkında bilgi almama yardımcı olabilecek druid’lerin yanma götürüyor. Çaresizim, bu yüzden bu şansı kaçırmak istemiyorum. Bu yüzden bir vampiri kendime yoldaş yapmaktan kaçınmıyorum.”

“Sırf bu yüzden mi?”

“Hayır,” dedi Witcher. Biraz duraksadıktan sonra açık davranmaya karar verdi. “Sırf bu yüzden değil. O… o doğru davranıyor. Chotla’daki kampta, kıza mahkeme yapılırken harekete geçmekten bir an bile çekinmedi. Oysa bu girişimiyle kimliğinin ortaya çıkabileceğini biliyordu.”

“Kızgın bir nalı ateşin içinden çekip almıştı,” dedi Dandelion. “Hatta bir süre elinde tutmuş, yüzünü bile buruşturmamıştı. İçimizden kimse bu numarayı sıcak bir patatesle bile tekrarlayamaz.”

“Ateşe karşı duyarlılığı yok.”

“Başka hangi becerileri var?”

“İsterse görünmez olabilir. Birine bakışıyla büyü yapabilir, derin bir uykuya daldırabilir, zaten Vissegerd’in kampındaki nöbetçilere uygulamıştı bunu. Yarasa görünümüne bürünebilir, yarasa gibi uçabilir. Bunları belki yalnızca geceleri ve dolunayda yapabiliyordur. Ama belki de yanılıyorumdur. Beni birkaç kez şaşırttı, başka numaraları da olabilir. Sanırım vampirler arasında da farklı biri. Bütünüyle insana benziyor, hem de yıllardır. Gerçek doğasını sezebilen atları ve köpekleri sürekli yanında taşıdığı baharatların kokusuyla

yanıltıyor. Benim madalyonum da ona tepki vermiyor, oysa vermesi gerekir. Tekrar ediyorum, sıradan kıstaslar uygulayamam ona. Geri kalanını kendisine sorun. Bizim yoldaşımız o, aramızda çekinceler olmamalı, hele güvensizlik ve kaygı asla. Hadi kampa dönelim. Şu odunları taşımama yardım edin."

"Geralt?"

"Dinliyorum, Dandelion."

"Ya… Tamamen teorik olarak soruyorum… Eğer…"

"Bilmiyorum," dedi Witcher dürüstçe ve doğrudan. "Onu öldürmeyi başarabilir miyim, bilmiyorum. Gerçekten hiç denemek istemem."

Dandelion, Witcher'in önerisini ciddiye alıp belirsizlikleri ve kuşkuları ortadan kaldırmaya karar vermişti. Ve kararını yeniden yola koyulur koyulmaz uyguladı. Hem de kendine has bir tavırla.

"Milva!" diye ansızın at sırtından seslendi ve imalı bakışlarını vampire çevirdi. "Okunu alıp önden gidebilir ve bir geyik yavrusu ya da yaban domuzu yavrusu vurabilirsin. Kocayemiş, mantar, balık ve göl midyesi yemekten usandım artık, lanet olsun. Değişiklik yapıp şöyle bir parça doğru düzgün et yemek istiyorum. Ne dersin, Regis?"

"Anlamadım?" Vampir, başını atın boynunun arkasından uzattı.

"Et!" diye yineledi ozan anlaşılır bir tonda. "Milva'yı avlanmaya ikna etmeye çalışıyorum. Taze et yer misin?"

"Yerim."

"Peki kan, taze kan içer miydin?"

"Kan mı?" Regis yutkundu. "Hayır, kan deyince almayayım. Ama canınız istediyse size engel olmayayım."

Geralt, Milva ve Cahir hiç seslerini çıkarmadılar.

“Derdini biliyorum, Dandelion,” dedi Regis ağır ağır. “İzin ver, seni yatıştırayım. Doğru, vampirim ben. Ama ben kan emmiyorum.”

Suskunluk, derin bir sessizliğe dönüşmüştü şimdi. Ama Dandelion bu ortamda sussa kendi olmazdı.

“Beni sanırım yanlış anladın,” dedi kayıtsızmış gibi davranarak. “Aslında demek istediğim…”

“Kan emmiyorum,” diye sözünü kesti Regis. “Epeydir hem de. Bıraktım.”

“Ne demek ‘bıraktım’?”

“Bıraktım demek.”

“Gerçekten, anlayamıyorum…”

“Kusura bakma, özel bir konu bu.”

“Ama…”

“Dandelion.” Witcher artık dayanamayıp eyerin üzerinde yan döndü. “Regis sana az önce sinirlerini bozmamanı söyledi. Daha kibar bir şekilde, o kadar. O halde kibar ol ve çeneni kapat.”

Doğan huzursuzluk ve güvensizlik gitgide büyümüştü. Geceyi geçirmek üzere durduklarında aralarındaki hava hâlâ ağır ve gergindi, Milva’nın küçük bir nehrin kenarında yaklaşık dört kiloluk kocaman bir yaban kazı vurmasıyla bile dağılmamıştı. Kazı balçığa sarıp kızartmışlar, en küçük kemiklerini bile iyice sıyırmışlardı. Açlıklarını bastırmışlar ama huzursuz havayı yenememişlerdi. Dandelion’ın gösterdiği muazzam çabaya karşın sohbet ortamı doğamıyordu. Ozan tek başına konuştuğunu neden sonra fark edince susmayı yeğlemişti. Kamp ateşinin başındaki ölüm sessizliğine atların çiğnediği kuru otların hışırtısı eşlik ediyordu yalnızca.

Saatler epeyce ilerlemişti ama kimsenin yatmaya niyeti yoktu. Milva, ateşin üzerine astığı küçük kazanın içinde su ısıttı ve buharında okların birbirine girmiş tüylerini düzenledi. Cahir, çizmesinin kopmuş bir tokasını onardı.

Geralt o sırada eline geçirdiği bir çubuğu oyuyordu. Regis de sırayla herkesi tek tek süzüyordu.

“İyi madem,” dedi sonunda. “Görüyorum ki artık şart. Bazı şeyleri anlaşılan size daha önce açıklamam gerekiyordu…”

“Bunu senden kimse beklemiyor.” Geralt uzun süre özenle oyduğu çubuğu ateşe attı ve başını kaldırdı. “Açıklama yapmana ihtiyaç duymuyorum. Ben eski kafalı biriyim, birine elimi uzatıp onu yoldaş olarak kabul etmişsem, bu benim için noter huzurunda imzalanmış bir sözleşmeden daha değerlidir.”

“Ben de eski kafalıyım,” dedi Cahir hâlâ çizmesiyle uğraşırken.

“Ben de başka kafa bilmem,” dedi Milva ve kazandan yükselen buhara tuttuğu oku bir diğeriyle değiştirdi.

“Dandelion’ın zırvalarına aldırma,” diye ekledi Witcher. “O böyledir işte. Ama bize sırrını açmak ya da açıklama yapmak zorunda değilsin. Biz de sana özelimizi anlatmadık.”

“Ama tahminimce,” dedi vampir gülümseyerek, “mecburiyetim olmasa da size anlatmak istediklerimi dinlemek istiyorsunuz. Elimi uzattığım ve yoldaş kabul ettiğim kişilere karşı açık davranmak gibi bir ihtiyacım vardır.”

Bu kez kimse yanıt vermedi.

“Vampir kimliğimle bağlantılı olabilecek bütün kaygılarınızın yersiz olduğunu söylemekle başlamak isterim,” dedi Regis bir süre bekledikten sonra. “Kimsenin üstüne atlamayacağım, dişlerimi birinin boynuna geçirmek için geceleri gizlice dolaşmayacağım. Ayrıca bu söylediklerim yalnızca arkadaşlarım için geçerli değildir; arkadaşlarımla en az burada hazır bulunan eski kafalı kişiler kadar eski kafalı bir ilişkim vardır. Ben kana dokunmam. Hiçbir şekilde, asla. Benim açımdan sorun yaratmaya başladıktan sonra bıraktım çünkü. Öylesine tehlikeli bir sorundu ki çözmem hiç kolay olmamıştı.

“Bu sorun,” diye devam etti vampir kısa bir duraksamadan sonra, “aslında aynen kitaplarda yazdığı gibi ortaya çıkıp sıkıntılı bir seyir izledi. Henüz çok gençken… hımmm… Yaşıtlarımın büyük bir bölümü gibi seçkin kişiler arasına karışıp eğlenmekten zevk almışımdır. Nasıl olduğunu bilirsiniz, bir zamanlar sizler de gençtiniz. Ama sizde bir yasaklar ve kısıtlamalar sistemi var: ebeveyn gücü, vasiler, liderler, patronlar, âdetler ve gelenekler. Bizde bunlar yoktur. Gençler sınırsız bir özgürlüğe sahiptir ve bunu değerlendirir. Böylece gençlere özgü aptallıklardan oluşan aptalca bir davranış modeli gelişir. Sen kafayı çekmiyor musun? Ne biçim vampir olacaksın o zaman? İçmiyormuş! O halde bu oyunbozanı aramıza almayalım! Oysa ben kimsenin keyfîni kaçırmak istemiyordum ama arkadaşlarımın beni artık benimsemedikleri düşüncesinden ürkmüştüm. Biz de eğlenmeye başladık. Adamakıllı kafaları çekiyorduk, her dolunayda bir köye uçup kimden bulsak içiyorduk. İğrenç, rezil bir şeydi, peh… Kimden olduğu önemli değildi… yeter ki … şey… hemoglobin olsun. Kan yoksa, eğlence de yoktu! İçip cesaret toplamadan önce vampir kızlara yanaşmaya cesaret edemiyorduk.”

Regis susup düşüncelere daldı. Kimse ağzını açmıyordu. Geralt, bütün isteğinin kafayı çekmek olduğunu hissetti.

“Durum gitgide berbat bir hal alıyordu,” diye devam etti vampir. “Zaman geçtikçe rayından çıkıyordu. İyice havasına girdiğim zamanlar bazen üç dört gece yeraltı mezarına dönmezdim. Belli bir miktar… sıvı aldıktan sonra kontrolü kaybederdim ve beni durdurmak olanaksız olurdu. Arkadaşlarım arkadaştı işte. Kimi beni dostça frenlemeye çalışırdı ama onlara bozulurdum. Kimi de kafayı çekmek için beni mezardan çıkarır, beni., şey., maddelere zorla iterlerdi. Ve benimle dalga geçerlerdi.”

Hâlâ tüyleri düzeltmekle uğraşan Milva öfkeyle söylenmeye başlamıştı. Cahir, çizmesinin tamirini tamamlamış, uyuyor gibi görünüyordu.

“Sonraları korkutucu belirtiler ortaya çıkmıştı,” diye sözlerini sürdürdü Regis. “Eğlence ve grup arkadaşları önemini kaybetmeye başlamıştı artık. Onlarsız olabileceğimi fark etmiştim. Varsa yoksa kandı artık benim için.”

“Aynalara bakamayacak hale mi gelmiştin?” diye araya girdi Dandelion.

“Hayır,” dedi Regis sakin bir sesle. “Aynada yansımam yoktur benim.”

Sonra bir süre sustu.

“Bir… vampir kızla tanıştım. Ciddi bir şey olabilirdi ve öyleydi de galiba. Azıtmayı bırakmıştım. Ama uzun sürmedi. Kız beni terk etti. Kan emmeye asıl ondan sonra başladım. Çaresizlik, üzüntü bilirsiniz mükemmel savunmalardır. Herkes bu durumu anladığını sanır. Ben bile anladığımı sanmıştım. Ama uygulamada öyle olmamıştı. Sizi sıkıyor muyum? Birazdan bitiriyorum. Sonunda kabul edilemez, bağışlanamaz, bir vampirin yapmayacağı şeyler yaptım. İçtikten sonra uçmaya başladım. Bir gece arkadaşlar beni kan için bir köye yolladılar. Çeşmeye giden bir kızı son anda yakalayamadım, kovasını devirdim. Köylüler az kalsın işimi bitirecekti, neyse ki bunun nasıl yapıldığını bilmiyorlardı. Beni kamalarıyla delik deşik ettiler, kafamı gövdemden ayırdılar, üzerime kutsanmış su boşalttılar ve beni gömdüler. Uyandığımda kendimi nasıl hissettiğimi tahmin edebiliyor musunuz?”

“Ben edebilirim,” dedi Milva, gözünü oklarından birine dikerek. Hepsi dönüp şaşkınlıkla ona baktı. Milva hafifçe öksürüp başını çevirdi.

Regis hafifçe gülümsedi. “Tamam, bitirdim,” dedi. “Mezarda kendimi düşünmek için yeterince zamanım vardı…”

“Yeterince mi?” diye sordu Geralt. “Ne kadar süre?”

Regis ona baktı. “Mesleki merak mı? Elli yıl kadar. Yeniden oluştuğum sırada kendime hâkim olmaya karar verdim. Kolay olmadı ama başardım. O günden beri içmiyorum.”

“Hiç mi?” Dandelion kekelemeye başlamıştı ama merakı üstün gelmişti. “Hiç mi? Hiçbir zaman mı? Çünkü hani…”

“Dandelion.” Geralt kaşlarını hafifçe kaldırdı. “Kendine gel. Ve sus.”

“Özür dilerim,” diye mırıldandı ozan.

“Özür dilemen gerekmez,” dedi vampir sakin bir sesle. “Sen de onu azarlama, Geralt. Onun merakını anlayabiliyorum. Ben, daha doğrusu efsanemle onun tüm insansı korkularını temsil ediyorum. Bir insandan bütün korkularından arınmasını beklemek zordur. Korkular, insan ruhunun bütün duygu durumları kadar önemlidir. Korkuları olmayan bir ruh, sakat ruhtur.”

“Senin korkularımı uyarmadığını düşünsene,” dedi yeniden kendine gelen Dandelion. “Sakat bir adam mı sayılırım o zaman?”

Geralt, Regis’in bir an dişlerini göstererek Dandelion’ın sözde sakatlığını iyileştireceğini sanmış ama yanılmıştı.

Vampir abartılı hareketlere yeltenmemişti.

“Ben, bilincimize ve bilinçaltımıza yerleşmiş korkuları kastetmiştim,” dedi sakince. “Şimdi yapacağım benzetme seni rahatsız etmesin: Karga, korkusunu yenip üzerine oturduktan sonra bir sopanın üzerinde asılı duran gömlekten ve şapkadan korkmaz artık. Ama rüzgâr korkuluğu hareket ettirince kaçar.”

“Karganın davranışı, hayatta kalma savaşıyla açıklanabilir,” dedi Cahir karanlığın içinden.

“Bok açıklanabilir,” diye tısladı Milva. “Kargayı ürküten korkuluk değil insandır çünkü insanoğlu ona taşlarla ve oklarla saldırır.”

“Hayatta kalma savaşı,” dedi Geralt, “uygulamada kargalar değil insanlar için geçerlidir. Açıklamaların için teşekkür ediyor ve tamamen kabul ediyoruz, Regis. Ancak insanoğlunun bilinçaltının derinlerini deşme. Milva haklı. Bazı insanların kana susamış bir vampir gördüğünde gösterdiği büyük korku mantıksız değildir, hayatta kalma arzusundan kaynaklanır.”

“Uzman konuşuyor.” Vampir, Witcher’a doğru hafifçe eğildi. “Hayalî korkulara karşı verdiği savaş karşılığında para kabul etmeye mesleki gururunun izin vermediği bir uzman. Adının temiz kalmasına önem veren bir Witcher yalnızca gerçek ve doğrudan tehlike yaratan bir hainle savaşmak için kiralatır kendini. Bu uzman, bir vampirin neden bir

ejderhadan ya da kurttan daha büyük bir bela olduğunu bize anlatacaktır. Bu iki hayvanın da büyük köpek dişleri vardır.”

“Bu iki hayvanın köpek dişlerini eğlenme, hoşça vakit geçirme ya da karşı cinse karşı duydukları çekingenliği yenme değil, karın doyurma ya da savunma amaçlı kullandıkları için olmasın?”

“İnsanların haberi yok bundan,” dedi Regis duraksamadan. “Sen uzun zamandır biliyorsun, diğer arkadaşlar şimdi öğrendi. Sizin dışınızdaki herkes, vampirlerin bu işi zevk için yapmadığına, kanla, sadece kanla ve de insan kanıyla beslendiğine kesinkes inanmıştır. Kan, yaşam kaynağı bir sıvıdır, kaybı organizmanın zayıflaması, yaşam gücünün düşmesi demektir. Siz olayı şöyle görürsünüz: Kanımızı döken bir canlı can düşmanımızdır. Kanımızı emen ve bununla beslenen bir yaratık ise kötünün kötüsüdür, kendi gücünü bizim üzerimizden artırır, onun ırkının gelişip çoğalması için bizimkinin tükenmesi gerekmektedir. Ve son olarak böyle bir yaratık iğrençtir çünkü kanın yaşam kaynağı olduğunu bildiğimiz halde bu canlıdan tiksiniriz. İçinizden biri kan içer miydi? Hiç sanmam. Kan gördüklerinde fenalaşıp bayılan insanlar vardır. Bazı toplumlarda kadınlar ayda birkaç gün kirlenmiş kabul edilip ayrı bir yerde…”

“Belki vahşi toplumlarda böyledir,” diye atıldı Cahir. “Ve de kan görünce olsa olsa sizin kuzeyli insanlar bayılır.”

“Konuyu dağıtıyoruz,” dedi Witcher başını kaldırarak. “Doğru yolda giderken kuşkulu bir felsefenin karanlık ormanlarında kaybolduk. İnsanlar, onları gıda değil meyhane olarak gördüğünüzü bilseler sence farklı yaklaşırlar mıydı, Regis? Gerçekdışı korkuları nerede görüyorsun? Vampirler insan kanı emerler, bu gerçeği ortadan kaldıramazsın. Bir vampirin bir şişe içki gözüyle baktığı bir insan gücünü yitirir, bu açıkça ortadadır. Deyim yerindeyse içi boşaltılan bir insan, yaşam gücünü açıkça yitirir. Genelde de ölür zaten. Kusura bakma ama ölüm korkusunu kandan tiksinmekle aynı kefeye koyamazsın. Âdet kanı ya da başka bir kan olsa da.”

“Öyle akıllı akıllı konuşuyorsunuz ki başım döndü,” diye tısladı Milva. “Oysa bütün bilgelikleriniz kadının eteğinin altında dönüp duruyor. Boklu filozoflar sizi.”

“Kanı örnek göstermeyi bir an bırakalım,” dedi Regis. “Çünkü bütün mitlerin gerçeklerle bir şekilde bağlantısı vardır. Verilere dayanmayan ama yine de çok yaygın olan mitleri ele alalım. Vampir tarafından ışınlan birinin vampir olmak zorunda kaldığını herkes bilir. Öyle değil mi?”

“Doğru,” dedi Dandelion. “Şöyle bir balat vardı…”

“Temel aritmetik bilgin var mıdır?”

“Yedi liberal sanatı inceledim. Diplomamı ise yüksek onur belgesiyle aldım.”

“Sizin dünyanızda, Kürelerin Birleşmesinden sonra ortada yaklaşık bin iki yüz âli vampir varmış. Benim gibi içki düşmanlarının sayısı benim eskiden yaptığım gibi aşırı içenlerin sayısını aşmaktadır. İstatistiki ortalamalara göre bir vampir her dolunayda içer çünkü dolunay bizim için bayram günüdür, bütün bayramlar gibi… şey… ıslatılması gerekir. İnsan takvimini esas alıp yılda on iki dolunaydan yola çıkarsak, teorik olarak yılda 14 bin 400 insanın ısırıldığı sonucuna varırız. Birleşme’den bu yana, yine sizin zaman hesabınıza göre, yaklaşık bin beş yüz yıl geçmiştir.

Basit bir hesapla, şu an için dünyanızda teorik olarak 21 milyon 600 bin vampirin var olduğu sonucu çıkıyor. Ancak bu hesabı geometrik büyümeyle tamamladığımızda…”

“Yeter,” diye inledi Dandelion. “Abaküsüm yok ama sayıyı gözümün önüne getirebiliyorum. Daha doğrusu getiremiyorum. Yani vampirliğin bulaşması saçmalık ve uydurmadır.”

“Teşekkür ederim.” Regis eğildi. “Bir sonraki mite geçelim. Denir ki vampirler, ölmüş ama bütünüyle ölememiş insanlardır. Tabutun içinde çürümez, çözülüp toz olmazlar. Kıpkırmızı yanaklarıyla mezarlarında yatarlar, dışarı çıkıp ısırmaya hazırdırlar. Böyle bir mit, sizin saygın ölülere karşı bilinçaltımzdaki gerçekdışı tiksintinizden değil de nereden gelir başka? Ölüleri hürmete boğar, dilinizden düşürmezsiniz, ölümsüzlük düşleri kurarsınız, mitlerinizde ve efsanelerinizde ölenler uyanıp ölümü yener. Ama göçüp gitmiş olan sevgili büyük büyükbabanız gerçekten mezarından kalkıp sizden bir bira isteyecek olsa korkudan aklınızı oynatırsınız. Ve ben buna

şaşırmıyorum. İçindeki yaşam süreçleri durmuş olan organik maddeler, kendini sevimsiz bir biçimde belli eden

çürür, akar. Mitlerinizin

kaçınılmaz parçası olan ölümsüz ruh, pis kokan leşi iğrenerek terk eder ve uçup gider. O temizdir ve saygıya layıktır. Ama siz öyle iğrenç bir ruh uydurmuşsunuz ki uçup gitmez, cesedi terk etmez ama kokmak istemez. Bu iğrenç ve doğaya aykırıdır! Yaşayan bir ölü sizin gözünüzde yozlaşmanın olabilecek en iğrenç örneğidir.”

“İnsan,” dedi Geralt hafifçe gülümseyerek, “batıl inançları olan ilkel bir ırkı temsil eder. Kamalarla delik deşik edildiği, kafası koparıldığı ve elli yıl toprağın altında gömülü kaldığı halde dirilen bir varlığı anlamakta zorlanır.”

“Evet, bu gerçekten zordur.” Vampir, alay edildiğini anlamazlıktan geldi. “Sizin mutasyona uğramış ırkınız tırnaklarının ve saçlarının uzamasını, derisinin yeniden oluşmasını doğal karşılar ama bu açıdan daha yetenekli ırklar olduğunu kabullenmeyi beceremez. Ama bu beceriksizliğinizin kaynağı ilkel doğanız değildir, aksine egosantrik oluşunuz ve kendi mükemmelliğinize inanmanızdır. Sizden daha mükemmel olan bir şey sizin gözünüzde iğrenç bir sapmadır. Ve iğrenç sapmalar sosyolojik alanda kullanılma maksadıyla mitlere yüklenir.”

“Hiçbir bok anlamadım,” dedi Milva usulca ve alnına düşen saçları okun sapıyla geriye itti. “Tek anladığım masallardan söz ettiğiniz; ormandan gelme aptalın tekiyim ama masalları bilirim. Beni en çok, senin güneşten ürkmemen şaşırtıyor, Regis. Masallarda güneş bir vampiri kavurup toza dönüştürür. Bunu da mı masal olarak değerlendireyim?”

“Kesinlikle,” dedi Regis. “Bir vampirin yalnızca geceleri tehlikeli olduğuna, güneşin ilk ışınıyla birlikte toza döndüğüne inanmışsınız siz. En eski çağlarda kamp ateşinin başında doğan bu mitin temelinde sizin güneşle ilişkiniz yatıyor, yani siz sıcağı seversiniz ve sizi gündüzleri canlı kılan bir günlük ritminiz var. Sizin gözünüzde geceler soğuktur; karanlık, kötü, kaygı vericidir, tehlikelerle doludur; oysa gündoğumu, yaşam uğruna verilen mücadelede kazanılan yeni bir zaferdir, yeni bir gündür, hayatın devamıdır. Güneş ışığı aydınlık ve sıcaklıktır, sizin için yaşam kaynağı sayılan güneş

ışınları düşmanınız olan canavarların imhası demektir. Vampir küle dönüşür, cin taş kesilir, kurtadam kurt görünümünü kaybeder, periler gözlerini örtüp kaçarlar. Geceleri dolaşan yırtıcı hayvanlar yuvalarına döner ve sizler için tehlike olmaktan çıkar. Günbatımına kadar dünya sizindir. Tekrar ediyorum ve altını çiziyorum: Mit denen şey, eski çağlarda kamp ateşinin başında doğmuştur. Bugün ise bir mittir yalnızca çünkü evlerinizi artık ısıtıyor ve aydınlatıyorsunuz. Hâlâ güneşin ritmiyle yönetilmenize karşın geceyi fethetmeyi başardınız. Biz âli vampirler eski çağlardaki yeraltı mezarlarımızdan uzaklaştık biraz. Biz günü fethettik. Analoji kusursuz. Bu açıklama seni tatmin etti mi, Milva?"

"Zerre kadar etmedi." Milva oklardan birini fırlattı. "Ama sanırım anladım. Öğreniyorum. Kültürüm artıyor. Sosyolozi, aktivazi, motasyonazi, kurtadamzi… Okullarda insanı kızılcık sopasıyla döverlermiş. Sizin burada öğrenmek daha keyifli. Kafan zonkluyor ama kıçın sağlam kalıyor."

"Tartışmayı bile gerektirmeyen, açıkça görülen bir şey var," dedi Dandelion. "Güneş ışınları seni küle dönüştürmüyor, Regis, güneşin ısısı, çıplak elinle ateşin içinden çekip aldığın kızgın nal gibi etkilemiyor seni. Ama senin analojine dönersek: Biz insanlar için gündüzler aktivitenin, geceler ise dinlenmenin doğal zamanı olarak kalacak. Bizim fiziksel yapımız böyledir, örneğin gözlerimiz gündüzleri geceye kıyasla daha iyi görür. Geralt bir istisnadır, her iki durumda da iyi görür ama o bir mutant. Vampirlerde de bir mutasyon mu söz konusu?"

"Böyle de diyebiliriz," dedi Regis. "Gelgelelim, uzun bir sürece yayılmış mutasyon bence artık mutasyon değil evrimdir. Ama fiziksel yapıyla ilgili söylediklerin doğru. Güneş ışınlarına uyum sağlamak bizim için olmazsa olmazdı. Hayatta kalabilmek için bu bakımdan insanlara benzememiz gerekiyordu. Bunun da sonuçları oldu elbette. Şöyle anlatayım: Yağmurdan kaçarken doluya yakalandık."

"Anlamadım?"

"Güneş ışınlarının uzun vadede öldürücü olduğunu düşündüren bazı gerekçeler bulunuyor. Bir teoriye göre, dikkatli bir hesaplamayla yaklaşık beş bin yıl sonra bu dünyada aydan gelen, geceleri aktif olan canlılar yaşayacak."

Cahir, “İyi ki o zaman hayatta olmayacağım,” diye iç geçirip ardından uzun uzun esnedi. “Siz ne durumdasınız bilemem ama artmış gündüz aktivitesi bana gece uykusunun gerekliliğini anımsatıyor.”

“Bana da.” Witcher uzandı. “Katil güneşin doğmasına yalnızca birkaç saatçik kaldı. Regis, uykuya teslim olmadan önce bilim ve ilerleme adına üzerimize bir vampir miti serpiştirebilirsin. Çünkü bahse girerim ki hâlâ bir tane daha vardır dağarcığında.”

“Olmaz mı!” Vampir başını salladı. “Bir tane daha anlatayım. Bu sonuncu ama kesinlikle en önemsizi değil. Bu, size cinsel fobilerinizi dayatmış olan mittir.”

Cahir yüksek sesle soludu.

“Bu miti sona saklamıştım,” dedi Regis, Witcher’ı bakışlarıyla tartarak. “Duyarlılığım bunu gündeme getirmemi engellemişti ama Geralt kışkırttı beni, o halde siz de dinlemek zorundasınız. İnsanları en çok, cinselliğe dayanan korkular hırpalar. Kanını emen bir vampirin kollarında baygınlık geçiren bir bakire; bir dişi vampirin itici uygulamalarına maruz bırakılmış, vampirin ağzının bedeninin her yerine dokunmasına katlanan bir delikanlı. Sizin gözünüzün önüne getirdiğiniz bunlar. Bir oral tecavüz. Korkudan taş kesilmiş kurbanını oral sekse zorlayan bir vampir. Ya da oral seksin iğrenç bir parodisi. Üremeyi hiçbir şekilde sağlamayan seks, iğrenç, itici bir şeydir.”

“Kendi adına konuş,” diye mırıldandı Witcher.

“Üreme değil, haz ve ölümle taçlanan eylem,” diye devam etti Regis. “Kendinize bundan tehlikeli bir mit yaratmışsınız. Oysa bilinçaltınızda aynen bunları hayal ediyor, gelgelelim partnerinizle paylaşmaya korkuyorsunuz. O halde bunu sizin yerine mitolojik vampir yapıyor ve kötünün büyüleyici simgesi mertebesine yükseliyor.”

“Söylememiş miydim?” diye bağırdı Milva, Regis sözlerini bitirince. “Durmadan aynı şey! Akıllı uslu başlarlar ama illa bir kadının bacak arasında bitirirler!”

Telliturnaların çığlıkları gitgide uzaklaşıp kayboluyordu.

Bir gün sonra, diye anımsadı Witcher, çok daha iyi bir ruh haliyle yola çıkmıştık. Ve hiç beklemediğim bir anda yolumuz savaşla kesilmişti.

Sık ormanlarla kaplı, neredeyse bomboş ve stratejik açıdan önemsiz, saldırganları cezbetmeyecek bir bölgeden geçiyorlardı. Nilfgaard'a yaklaşmış olmalarına ve imparatorun topraklarından onları yalnızca Büyük Yaruga'nın sularının ayırmasına karşın bu sınırı aşmak zordu. Ama büyük bir sürprizle karşılaşmışlardı.

Savaş, Brugge ve Sodden'deki kadar dehşetli değildi. Ufuk, geceleri alevlerin ışığıyla aydınlanmıyor, gündüzleri de dumanlar göğün mavisini yarmıyordu. Burada, Angren'de renkli görüntüler yoktu. Ama daha korkunçtu. Ansızın, çılgınca gaklayarak ormanın üzerinde daireler çizen bir karga sürüsü gördüler. Derken önlerine cesetler çıktı. Ölülerin üstleri başları yağmalanmıştı, tanınmayacak haldeydiler, işkence gördükleri açıkça belliydi. Bu insanlar savaşta ölmüştü ama bununla bitmemişti. Cesetlerin çoğu çalılıkların arasındaydı ama bazıları paramparça edilmiş halde kollarından ya da bacaklarından ağaçlara asılmıştı, bazıları kömürleşmiş uzuvlarını sönmüş odun yığınından uzatmıştı, bazıları da kazığa çakılmıştı. Ve kokuyorlardı. Bütün Angren'i bir anda korkunç ve iğrenç bir barbarlık kokusu sarmıştı.

Çok geçmeden uçurumların dibine ve ormanlara saklanmak zorunda kalmışlardı çünkü arazi sağdan, soldan, önden ve arkadan süvari alaylarının atlarının nal sesleriyle gümbürdüyordu. Ayrıca saklandıkları yerlerin önünden tozu dumana katarak sürekli yeni birlikler geçiyordu.

"Yine," dedi Dandelion, "kimin kimi ve neden vurduğunu bilmiyoruz. Arkamızda ve önümüzde kimlerin olduğunu ve kimin hangi yöne gitmeyi amaçladığını da bilmiyoruz. Kimler ilerliyor, kimler geri çekiliyor? Lanet olsun! Size söylemiş miydim anımsamıyorum ama savaşın alevler içindeki bir geneleve benzediğini iddia ediyorum…"

"Söyledin," diye sözünü kesti Geralt. "En az yüz kez."

“Neden burada savaşıyorlar?” Ozan yere koca bir tükürük fırlattı. “Ardıç ağaçları ya da kum uğruna mı? Bu şahane arazinin verecek başka bir şeyi yok ki!”

“Çalılıkların içinde yatanların arasında elfler de vardı,” dedi Milva. “Scoia’tael birlikleri oldum olası buraya gelir. Dol Blathanna’dan ve Mavi Dağlar’dan gelen gönüllüler Temerya’ya giderken bu yoldan geçmek zorundalar. Birisi onlara bu yolu kapatmaya çalışıyor diye düşünüyorum.”

“Temerya ordusunun burada Sincaplar’ın peşine düşmesi olmayacak bir şey değil,” dedi Regis. “Ama bölgede yine de çok fazla birlik var. Nilfgaardlıların buradan Yaruga’yı geçmiş olmalarından kuşkulanıyorum.”

“Aynı kuşku bende de var,” dedi Witcher hafifçe sırıtarak ve yüzünün taş gibi ifadesi değişmeyen Cahir’e baktı. “Bu sabah bulduğumuz cesetler, Nilfgaard savaş tekniklerinin izlerini taşıyordu.”

“Al birini vur ötekine,” diye homurdandı Milva ve Nilfgaardlıyı korudu. “Cahir’e kaymasın gözleriniz çünkü şu an ikinizi aynı mucizevi kader bağlıyor. O, siyahların eline düşerse öldü demektir, sense daha yakında Temeryalıların darağacından kurtuldun. Yani arkamızdakini, önümüzdekini, kimin bizden, kimin düşman, kimin iyi, kimin kötü olduğunu tahmin etmeye çalışmanın bir yararı yok. An itibarıyla hangi renkleri taşırlarsa taşısınlar hepsi bizim ortak düşmanımız.”

“Haklısın.”

“Tuhaf,” dedi Dandelion, ertesi gün bir sonraki süvari alayını atlatmak üzere, yine sık bir ormanlığa saklandıkları sırada. “Birlikler dağlarda yerleri inleterek at koşturuyor ama aşağıdan, Yanığa tarafından balta sesleri geliyor. Oduncular sanki hiçbir şey olmamış gibi işlerine bakıyorlar. Duyuyor musunuz?”

“Belki oduncu değillerdir,” diye fikir yürüttü Cahir. “Belki bu da bir ordudur? İstihkâm erleri belki?”

“Hayır, oduncu,” dedi Regis. “Belli ki Angren altınlarının yağmalanmasını hiçbir şey durduramıyor.”

“Ne altınları?”

“Şu ağaçlara baksanıza.” Vampirin sesinde yine küçümseyen bir vurgu belirmişti; küçük ve az gelişmiş kişilere her şeyi bilen bir bilge kimliğiyle ders veriyordu. Gereğinden fazla duyduğu bu vurgu Geralt’ı sinirlendirmeye başlamıştı.

“Bu ağaçlar,” dedi Regis, “sedir, akçaağaç ve Angren çamıdır. Çok değerlidir. Burada her yerde odun istifleme alanları görürsünüz, kütükler buradan sallarla akıntı yönünde taşınır. Her yerde ağaçların devrildiğini ve balta seslerini gece gündüz duyabilirsiniz. İzlediğimiz ve gürültülerini duyduğumuz savaşın anlamı burada. Bildiğiniz üzere Nilfgaard, Yaruga ağzında, Cintra’da, Verden’de ve Yukarı Sodden’de egemenliği ele geçirdi. An itibarıyla belki Brugge’de ve Aşağı Sodden’de. Bu, akıntı yönünde taşınan odunların imparatorluk bıçkıhanelerine ve tersanelerine verilmeye başlandığı anlamına geliyor. Kuzeydeki krallıklar salla nakil işini yavaşlatmaya çalışıyor, Nilfgaard ise tersine olabildiğince çok ağacın kesilmesini ve nakledilmesini istiyor.”

“Ve bizi her zaman olduğu gibi yine kör talih buldu,” dedi Dandelion başını sallayarak. “Çünkü Angren’den ve şu odun savaşının içinden geçerek Caed Dhu’ya gitmek zorundayız. Oraya başka bir yol yok herhalde?”

Witcher, Yaruga’nın karşı kıyısında batan güneşe bakarken, Nal şakırtıları ufaklaşıp ortalık sakinleşince ve yolumuza, devam edebileceğimizi anladığımda aynı soruyu ben de Regis’e sormuştum, diye anımsadı.

“Caed Dhu’ya giden başka bir yol mu?” dedi vampir düşünerek. “Dağ aşmamak, birliklerle karşılaşmamak için mi? Var aslında. Ama ne elverişli ne de pek güvenlidir. Üstelik daha uzundur. Ama o yolda birliklerle karşılaşmayacağımızı garanti edebilirim.”

“Söyle o zaman.”

“Kuzey yönüne sapıp Yaruga kıyısındaki çukurların içinden ilerlemeye çalışabiliriz. Ysgith içinden. Ysgith’i bilir misin, Witcher?”

“Bilirim.”

“Nehir kıyısındaki bataklıkların içindeki ormanlardan geçmişliğin var mıdır?”

“Vardır.”

“Sakin tavrın, anlaşılan bu fikri benimsediğini gösteriyor,” dedi vampir ve hafifçe öksürdü. “Eh, beş kişiyiz, aramızda bir Witcher, bir asker, bir de okçu var. Deneyim, iki kılıç ve bir yay. Nilfgaardlı bir süvari alayıyla dalaşmak için zayıf bir ekip ama Ysgith için yeterli olabilir.”

Ysgith, diye düşündü Witcher. En elli kilometrekarelik bir bataklık, aralarda küçük göletler… Tuhaf ağaçların yetiştiği sular içinde karanlık ormanlar. Kiminin gövdesi pul puldur, alt kısmı soğan biçimindedir, bol yapraklı tepeye doğru incelir. Kimi ağaç bodur ve eğridir, karmakarışık kökler üzerinde oturur, dalları ahtapot gibi iç içe geçmiştir, çıplak tepelerinden demet demet yosunlar ve kurumuş bataklık bitkileri sarkar. Bu demetler sürekli hareket eder ama rüzgârdan değil zehirli bataklık gazından. Ysgith, bataklık arazi. Leş kokulu arazi demek daha doğru olurdu.

Ne var ki yaşam bataklıkların, çamurların içinde, lemna ve elodea bitkileriyle örülü göletlerin ve göllerin içindedir. Oralarda kunduzlar, kurbağalar, kaplumbağalar ve su kuşları yaşamaz sadece. Ysgith çok daha tehlikeli yaratıklarla doludur; kıskaçları, vantuzları, ahtapot gibi kolları olan ve bunlarla yakalayan, yaralayan, boğan ve parçalayan yaratıklardır. Oralarda bunlardan öylesine çok vardır ki kimse tam bir tanımlama ve sınıflama yapamaz. Witcherlar bile. Geralt da Ysgith’de, daha doğrusu Aşağı Angren’de çok ender ava çıkmıştı. Bu arazide neredeyse kimse yaşamazdı, bataklıkların kıyısına yine de yerleşmiş olan kişiler canavarları bölgenin bir parçası olarak görmeye alışmıştı. Onlardan çekinirlerdi ancak köklerini kazıması için bir Witcher görevlendirmek pek akıllarına gelmezdi. Pek gelmezdi ama arada sırada geldiği olurdu. Geralt bu yüzden Ysgith’i ve tehlikelerini iyi bilirdi. İki kılıç ve yay, diye düşündü. Ve deneyim, Witcher olarak biriktirdiklerim. Ekip olunca başarılır. Özellikle ben önden ilerler ve her şeyi göz hapsinde tutarsam. Çürümüş ağaç gövdelerini, yosun kümelerini, ot balyalarını, bitkileri, hatta orkideleri. Çünkü Ysgith’te orkideler çiçeğe benzer, oysa gerçekte zehirli sürüngen örümcektir. Dandelion’ı frenlemem, hiçbir şeye dokunmamasına dikkat etmem gerekecek. Kaldı ki orada klorofil diyetlerini bir parça etle zenginleştirmeye

yatkın pek çok bitki vardır. Filizleri deriyle temas ettiğinde sürüngen örümceklerin zehri kadar şiddetli bir etki yaratır. Zehirli buhar. Ağzımızı ve burnumuzu nasıl kapatacağımızı düşünmemiz gerekecek…

“Evet, ne diyorsun?” Regis, Geralt’ı düşüncelerinden sıyırdı.

“Planı kabul ediyor musun?”

“Evet. Hemen yola çıkalım.”

O gün, Ysgith’i geçme niyetimi diğerlerine açmamı bir şey engellemişti, diye anımsadı Witcher. Regis’e de ağcından kaçırmamasını tembihlemiştim. Neden olduğunu ben bile bilmiyorum. Her şeyin artık bütünüyle berbat olduğu bugün, Milva’nın tutumunu fark ettiğim için çekimser kalmış olabilirim diyorum. Kızın sorunları vardı. Açıkça belirtiler vardı. Ama yok, doğru değil bu. Hiçbir şey fark etmedim, fark ettiklerimi de görmemden geldim. Ahmaklar gibi. Ve biz doğuya doğru yola çıktık ve önce bataklık yönüne sapmadık.

Öte yandan acele etmemekle iyi yaptık, diye düşündü Witcher, kılıcını çekti ve elini jilet kadar keskin bıçağın üzerinde gezdirdi. O gün hemen Ysgith’e gitseydik bu silaha sahip olamazdım.

Sabahtan beri ne bir birlik görmüş ne de ses duymuşlardı. Milva diğerleriyle mesafeyi epeyce açarak önden ilerliyordu. Regis, Dandelion ve Cahir konuşuyorlardı.

“Umarım druid’ler bize Ciri konusunda yardıma yanaşırlar,” dedi ozan kaygıyla. “Ben çok druid gördüm ve inanın bana hepsi içine kapanık, huysuz ve insandan ürken tuhaf yaratıklardı. Bırakın büyü kullanmayı, belki bizimle konuşmaya yanaşmazlar bile.”

“Regis’in Caed Dhu’da bir tanıdığı var,” diye bir hatırlatma yaptı Witcher.

“Bu tanışıklık üç yüz ya da dört yüz yıllık olmasın?”

“Çok daha yeni,” dedi vampir gizemli bir gülümsemeyle. “Ayrıca druid’Xer uzun ömürlüdür. Sürekli açık havada, ilk halini koruyan bozulmamış

doğanın içinde yaşarlar, bu da sağlıkları üzerinde mükemmel bir etki yaratır. Derin derin soluk al, Dandelion, ciğerlerini orman havasıyla doldur, o zaman sen de sağlıklı olursun."

"Bu orman havasından yakında üzerimde bir post bitecek, lanet olsun," dedi Dandelion küçümseyen bir tavırla. Geceleri düşümde meyhane, bira ve banyo görüyorum. İlk halini koruyan doğa ilk halini koruyan cehennemin dibine kadar gitsin, üstelik bu doğanın şifalı etkisinden kuşkuluyum, hele ki ruh sağlığı üzerindeki etkisinden! Sözü edilen druid'\er bunun en iyi örneği çünkü hepsi tuhaf akıl hastaları. Doğaları ve onun korunması söz konusu olunca onları durdurmak olanaksız. Hükümdarlara dilekçe götürmelerine defalarca tanık oldum. Avlanmayın, ağaç kesmeyin, atık sularınızı nehirlere vermeyin ve benzeri saçmalık.

Ama aptallığın zirvesi, koskoca bir heyetin şu ökseotu çelenkleriyle Cidaris Kralı Ethain'e gelmesiydi. O sırada oradaydım…"

"Ne istiyorlardı?" diye ilgilendi Geralt.

"Bildiğiniz üzere Cidaris, nüfusun büyük bölümünün balıkçılıktan geçimini sağladığı krallıklardan biridir. Druid'ler, kralın belli bir ağ gözü aralığını buyurmasını ve daha dar gözlü ağ kullananları ağır bir şekilde cezalandırmasını talep ediyor. Ethain ağzını açıp baktı, ökseotu çelenkleri takmış heriflerse geniş gözlü ağların mevcut balık varlığının tükenmesini sağlayacak tek çözüm olduğunu savundular. Kral onları terasa götürdü, denizi gösterip en cesur denizcilerinin bir seferinde iki ay boyunca batıya doğru yelken açtığını ancak gemide içme suyu tükenmeye yüz tuttuğu için dönmek zorunda kaldıklarını ama bu arada ufukta karadan tek bir iz bile olmadığını anlattı. 'Ey druid'ler, böyle bir denizin balık varlığının tükeneceğini düşünebiliyor musunuz,' diye sordu. Elbette düşünebiliyoruz, diye yanıt verdi ökseotu takmış adamlar, gerçi doğrudan doğadan beslenme bakımından balıkçılık denizlerde çok uzun zaman sürecekti, gelgelelim balıkların azalacağı ve insanların açlıkla karşı karşıya kalacağı günler de gelecekti. Bu yüzden mutlaka geniş gözlü ağlar kullanılmalı, gelişimini tamamlamış balıklar avlanmah ve küçük balıklar korunmalıydı. Ethain druid'iere sözü edilen o korkunç açlık çağının ne zaman başlayacağını düşündüklerini sordu, onlar da öngörülerine göre iki bin yıl sonra gerçekleşebileceğini belirttiler. Kral onları kibarca uğurladı ve bin yıl sonra

yeniden uğramalarını istedi, kararını düşünüp o zaman verecekti. Ökseotu takmış adamlar espriyi anlamayıp kapının önüne konmuşçasına kasıldılar.”

“Druid’\er böyledirler işte,” dedi Cahir. “Bizim Nilfgaard’da…”

“İşte yakaladım!” diye bir zafer çığlığı attı Dandelion. “Bizim Nilfgaard’da! Daha dün sana Nilfgaardlı dedim diye, kıçını atsineği ısırmış gibi yerinden fırlamıştın! Sanırım ne olduğuna artık karar vermelisin, Cahir!”

“Sizin gözünüzde Nilfgaardlı olmak zorundayım,” dedi Cahir omuz silkerek. “Görüyorum ki fikrinizi değiştirmek olanaksız. Şunu bilmelisiniz, başkentte ve başkent yakınlarındaki Aşağı Alba’da ikamet eden kişiler imparatorlukta böyle tanımlanır. Oysa benim soyum Vicovaro’dan geliyor, bu yüzden…”

“Kapayın çenenizi!” diye sertçe emir verdi ekibe öncülük eden Milva. Hepsi o anda susup atlarını dizginledi. Çünkü bu uyarının, genç kadının yenebilecek bir şeyi gördüğü, duyduğu ya da içgüdüsel olarak sezdiği anlamına geldiğini öğrenmişlerdi artık. Milva’nın şimdi bu hedefe yaklaşması ve okunu saplaması gerekiyordu. Gerçekten de Milva yayını gerdi ancak atından inmedi. Yani konu av değildi. Geralt usulca yaklaştı.

“Duman,” dedi Milva kısaca.

“Ben göremiyorum.”

“Burnundan soluk almalısın.”

Duman kokusu çok zayıf olsa da duyusu Milva’yı yanıltmamıştı. Bu duman orman yangınından ya da yanan bir evden gelmiyordu. Hoş kokulu bir duman olduğunu fark etmişti Geralt. Üzerinde bir şeylerin kızartıldığı bir ateşten yükseliyordu.

“Yolumuzu değiştirelim mi?” diye alçak sesle sordu Milva.

“Ama önce ne olduğuna göz atmalıyım,” dedi Geralt, atından indi ve dizginleri Dandelion’a uzattı. “Neden kaçındığımızı öğrenmekten zarar

gelmez. Ve de arkamızda kimin olduğunu. Gel, Milva. Sizler atlarınızdan inmeyin. Ve gözünüzü dört açın.”

Orman kenarındaki çalılıkların ardında ağaçların köklerinden kesilmiş ve belli aralıklarla kütüklerin üst üste yığılmış olduğu geniş bir arazi uzanıyordu. İnce duman bu yığınların arasından yükseliyordu. Geralt biraz yatışır gibi oldu; görüş mesafesinde hareket eden bir şey yoktu, yığınların arası ise dardı, buraya büyükçe bir grubun gizlenebilmesi olanaksızdı. Bu Milva’nın da dikkatini çekmişti.

“Atları yok,” diye fısıldadı Milva. “Asker değil bunlar. Bence oduncu.”

“Bence de. Ama yine de gidip bakmak istiyorum. Arkamı kolla.”

Geralt odun yığınlarının arasından usulca ilerlerken sesler duydu. Daha da yaklaştı ve çok şaşırdı. Kulakları onu yanıltmamıştı.

“Haydi papaz!”

“Haydi kız!”

“Griyi!”

“Pas. Senin elin! Bitti işin! Hadi be, hadi…”

“Hahaha! Çeke çeke vale çekti! Hile yapıyorsun, gördüm! Beceremediğini anlamayalım diye her numaraya varsın!”

“Dur, göreceğiz bakalım. Vale attım. Nee, aldı mı? Öf, Yazon, cücelerin yüz karasısın!”

“Neden kızı atmadın, budala? Ben sopamı hazırlayayım…”

Witcher aslında dikkati elden bırakmayacaktı, öyle ya herkes grizu oynayabilirdi ve Yazon başkalarının da adı olabilirdi. Ama oyuncuların heyecanlı seslerinin arasına ansızın çok iyi tanıdığı boğuk bir gaklama karıştı. “Orospu çocuğu!”

“Selam, çocuklar.” Geralt, saklandığı odun yığınının arkasından çıkmıştı. “Sizleri görmek ne güzel! Üstelik, papağan dâhil tam takımsınız.”

“Ay, şimdi bayılacağım!” şaşkınlığından elindeki iskambilleri düşüren Zoltan Chivay ayağa fırladı. Öylesine hızlı hareket etmişti ki omzunda oturan Mareşal Duda kanatlarını çırpıp korkuyla bağırdı. “Witcher, gözlerime inanamıyorum! Yoksa hayal mi görüyorum? Percival, sen de benim gördüğümü görüyor musun?”

Percival Schuttenbach, Munro Bruys, Yazon Varda ve Figgis Merluzzo, Geralt’ın çevresini sarıp elini var güçleriyle tek tek sıktılar. Ağaç kütüklerinin ardından Geralt’ın ekibi de çıkınca sevinç iyice büyüdü.

Zokan, “Milva! Regis!” diye bağırıp hepsiyle kucaklaştı. “Dandelion, başı sargılı olsa da canlı canlı karşımızda! Bu melodram tadındaki sıradanlığa bu defa ne diyorsun, çalgıcı? Gördüğün gibi yaşam şiir değil! Neden, biliyor musun? Ele avuca gelir yanı yok da ondan!”

“Peki,” dedi Dandelion çevresine göz gezdirirken, “Caleb Stratton nerede?”

Zoltan ve arkadaşları bir anda susup ciddileştiler.

“Caleb,” dedi cüce burnunu çekerek, “toprağın altında, küçük bir meşenin dibinde, çok sevdiği tepelerinden ve Karbon Dağı’ndan uzaklarda uyuyor. Siyahlar, Ina kıyısında üstümüze saldırdığında hızlı hareket edemedi ve ormana ulaşamadı… Başına bir kılıç darbesi alıp yere düştüğü sırada mızraklarla delik deşik ettiler onu. Öyle sersem sersem bakmayın, arkasından çok gözyaşı döktük, yeter o kadar. Ama şimdi sevinç duymamız gerekiyor. Kamptaki kıyametten fire vermeden kurtulmuşsunuz. Eh, görüyorum ki ekip büyümüş hatta.”

Cahir, cücenin dikkatli bakışları eşliğinde hafifçe eğildi ama sesini çıkarmadı.

“Hadi, oturun bakalım,” dedi Zoltan. “Kuzu çeviriyorduk. Kendisiyle birkaç gün önce karşılaştık, yapayalnız ve üzgündü, vahşice ölmesine ya da bir kurdun midesine inmesine izin vermedik, acıyarak kestik onu ve yemeğe dönüştürdük. Oturun.

Ama Regis, birkaç dakikalığına yanıma gelmeni rica ediyorum. Geralt, sen de lütfen.”

Bir odun yığınının arkasında iki kadın oturuyordu. Biri, bebeğini emziriyordu, yaklaşan adamları görünce utanarak arkasını döndü. Biraz ileride, eli pek temiz sayılmayacak bir bezle sarılı olan bir genç kız iki çocukla oynuyordu. Kız, başını kaldırıp hüzünlü ve boş gözlerle bakınca Witcher hemen tanıdı onu.

“Kızı tutuşmuş bir arabadan çözdük,” dedi cüce. “Az kalsın, kıza takmış olan şu papazın arzu ettiği gibi olacaktı sonu. Ateşle imtihan bitmişti artık. Alevler kıza ulaşmış, etini dağlamaya başlamıştı. Yarasını önce yağla ovalayıp elimizden geldiğince sardık, dört dörtlük olmadı tabii. Berber, acaba sen bir…”

“Derhal.”

Regis, sargıyı açmaya çalışırken kız inlemeye başladı ve diğer elini yüzüne kapadı. Geralt, kızı tutmak için yöneldi ama vampir onu bir el hareketiyle durdurdu. Vampir, gözlerini kızın huzursuz gözlerinin içine daldırdı, kız derhal sakinleşti ve gevşedi, başı, usulca sinesine düştü. Regis, kir içindeki sargıyı çözüp elini keskin ve tuhaf bir şekilde kokan bir merhemle ovarken kız ürpermedi bile.

Geralt, başını çevirip iki kadına, çocuklara, sonra da cüceye baktı.

Zoltan hafifçe öksürdü. “Kadınları ve çocukları burada, Angren’de bulduk,” dedi alçak sesle. “Kaçarken yolu şaşırmışlar, yalnız, aç, susuz ve korku içindeydiler. Biz de yanımıza aldık, ilgileniyoruz. Bir şekilde kendiliğinden gelişti.”

“Bir şekilde kendiliğinden gelişti,” diye tekrarladı Geralt hafifçe gülümseyerek. “Sen iflah olmaz bir yardımseversin, Zoltan Chivay.”

“Herkesin zayıf bir yanı vardır. Bak sen hâlâ şu kıza yardım edeceğim diye koşturup duruyorsun.”

“Hâlâ. Oysa koşullar çok karmaşık bir hal aldı.”

“Eskiden seni kovalayan, şimdi de ekibine girmiş olan şu Nilfgaardlı yüzünden mi?”

“Kısmen. Şu göçmenler nereli? Kimden kaçmışlar? Nilfgaard’dan mı yoksa Sincaplar’dan mı?”

“Söylemesi zor. Çocukların bir halt bildikleri yok, kadınlar suskun, bizden köşe bucak kaçıyorlar. Kim bilir neden? Küfrediyor ya da yelleniyoruz, pancar gibi kızarıyorlar… Boş ver. Başka göçmenlere de rastladık, oduncular, Nilfgaard’ın burada tozu dumana kattığını anlattılar. Bizim şu bildik batıdan gelip Ina’yı geçen süvariler anlaşılan. Ama güneyden gelen birlikler de var sanırım. Yaruga üzerinden.”

“Kiminle savaşıyorlar?”

“İşte burası muamma. Oduncular, Beyaz Kraliçe diye birinin komuta ettiği bir ordudan bahsettiler. Bu kraliçe Siyahlılar’ı vuruyormuş. Birlikleriyle sözüm ona Yaruga’nın karşı kıyısına kadar ilerlemiş, imparatorluk arazilerini ateşe veriyor, önüne çıkanı kılıçtan geçiriyormuş.”

“Hangi ordu olabilir ki bu?”

“Hiçbir fikrim yok.” Zoltan kulağını kaşıdı. “Biliyor musun, silahlı gruplar atlarının nallarıyla orman yollarının her gün altını üstüne getiriyor ama biz kim olduklarını sorgulamıyoruz. Çalılıkların arkasına gizleniyoruz…”

Kızın yanmış eliyle uğraşan Regis sohbeti böldü. “Her gün pansuman yapacaksınız,” dedi cüceye. “Size merhem ve yaraya yapışmayan tülbent bırakacağım.”

“Teşekkürler, berber.”

“Kızın eli iyileşecek,” dedi vampir, Witcher’a dönerek. “Hatta genç olduğu için yara izi de zamanla kaybolacak. Zor olan, bu zavallı kızın beyninin içinde olup bitenler. Benim merhemlerimin bunlara gücü yetmez.”

Geralt sesini çıkarmadı.

Regis ellerini bir beze sildi. “Kader ya da lanet,” dedi alçak sesle. “Kanında bir hastalığın varlığını ve niteliğini hissedebilmek ama iyileştirememek…”

“Eh,” diye iç geçirdi Zoltan. “Deriyi yamamak başka bir şey ama akıl da zarar gördüyse yapacak bir şey yok. Dikkat edip ona bakmaktan başka çare yok… Yardımın için teşekkürler, berber. Bakıyorum Witcher’a katılmışsın?”

“Bir şekilde kendiliğinden gelişti.”

“Hımm.” Zoltan sakalını sıvazladı. “Ciri’yi şimdi nerede aramayı düşünüyorsunuz?”

“Doğuya, Caed Dhu’ya gidiyoruz, druid’lerin bölgesine. Druid’\er den yardım gelir diye umuyoruz…”

“Yardım falan yok,” diye tok ve metalik bir ses çınladı, sargılı eliyle bir odun yığınının başında oturan kızdan geliyordu. “Yardım falan yok. Sadece kan. Ve ateşle imtihan. Ateş temizler ama öldürür de.”

Regis, şaşkınlık içinde bakan Zoltan’ı sertçe kolundan yakaladı ve susmasını işaret etti. Kızın hipnotik transa girdiğini bilen Geralt, ne konuştu ne de kımıldadı.

“Kan döken ve kan içen,” dedi kız başını kaldırmadan, “bedelini kanla ödeyecek. Üç gün geçmeden birinde bir şey ölecek, ardından herkesin içinde bir şey ölecek. Ağır ağır ölecekler, parça parça… Ve sonunda demir çizmeler aşınıp gözyaşları kuruduğunda son kalan zerre de ölecek. Asla ölmeyen şey bile ölecek.”

“Konuş,” dedi Regis yumuşak ve kısık bir sesle. “Gördüklerini anlat.”

“Sis. Sislerin arasında bir kule. Kırlangıç Kulesi… Buzlarla kaplı bir gölün üzerinde.”

“Başka neler görüyorsun?”

“Sis.”

“Ne hissediyorsun?”

“Acı…”

Regis başka soru soramadı. Kız başını ansızın öne doğru itti, çılgınca bağırıp sızlanmaya başladı. Başını kaldırdığında gözlerinin içi sislerle örülüydü.

Geralt, runik harflerle kaplı kılıcın üzerinde elini gezdirirken, Zoltan, bu olaydan sonra Regis’e saygı duymaya başlayıp berberle daha önceki teklifsiz konuşma tardını değiştirmişti, diye düşündü. Regis’in ricası üzerine, yaşadıkları garip olaydan diğerlerine söz etmediler. Witcher bu konuyu fazla büyütüp canını sıkmamıştı. Benzeri trans durumlarına daha önce de tanık olmuştu ve hipnoz altındaki kişilerin söylediklerinin kehanet değil, hipnozu yapan kişinin onlara naklettiği düşünceleri ve bilinçaltındaki telkinleri olduğu görüşündeydi. Ancak bu seferki hipnoz değil bir vampir efsunuydu. Büyü altındaki kızın trans hali daha uçun sürseydi, Regis’in daha başka hangi düşüncelerini su yüküne çıkaracaktı acaba, diye kendine sordu Geralt.

Cücelerle ve himaye altına aldıkları kişilerle yarım gün birlikte yola devam etmişlerdi, sonra Zoltan Chivay konvoyu durdurup Geralt’ı kenara çekmişti.

“Ayrılmalıyız,” dedi Zoltan lafı uzatmadan. “Geralt, biz bir karar verdik. Kuzeyde Mahakam Dağları görülmeye başladı bile ve bu vadi doğrudan dağlara çıkıyor. Bu kadar macera yeter. Biz, bizimkilerin arasına dönüyoruz. Karbon Dağına.”

“Anlıyorum.”

“Anlamana sevindim. Sana ve yol arkadaşlarına bol şans dilerim. Ama ‘tuhaf yol arkadaşlarına’ demeden geçemeyeceğim.”

“Bana destek olmak istiyorlar,” dedi Witcher usulca. “Bu, benim için yeni bir durum. Bu yüzden onların gerekçelerini araştırmamaya karar verdim.”

“Akıllıca bir karar.” Zoltan kedi postlarıyla sarılı cilalı kın içindeki cüce kılıcını sırtından indirdi. “Al. Yollarımız ayrılmadan.”

“Zoltan…”

“Sesini çıkarmadan al. Biz bu savaşı dağların arasında yaşarken atlatacağız. Bu alete ihtiyacımız olmayacak. Ama Mahakam’da yapılmış bu sihill’in emin ellerde olduğunu ve iyi işlerde kullanıldığını bira içerken arada sırada düşünmek bana iyi gelecek. Yüz kızartıcı amaçlara hizmet etmediğini bilmek mutlu edecek. Bu kılıçla, Ciri’nin canını acıtanları gebertirken hiç değilse birini de Caleb Stratton için vur. Ve de Zoltan Chivay’i ve cüce demirhanesini unutma.”

“Bundan hiç kuşkun olmasın.” Geralt kılıcı alıp sırtına astı. “Seni unutmayacağımdan emin olabilirsin. Bu berbat dünyada, Zoltan, iyilik, dürüstlük ve doğruluk gördün mü, içine kazınıyor.”

“Öyle tabii.” Cüce gözlerini kıstı. “Aynı nedenden ben de seni, ormandaki yağmacıları, Regis’i ve akkorun içindeki nalı unutmayacağım. Ancak bu konuda karşılıklı bir durum var…” Sustu, hafifçe öksürdü ve yere tükürdü. “Geralt, biz Dillingen’de bir taciri soyduk. Havka ticaretinden çuvallarla para kazanan zengin bir herifti. Altınlarını ve mücevherlerini arabasına yükleyip kentten kaçtığı sırada ona tuzak kurduk. Mallarını aslanlar gibi savunmaya çalıştı, çığlık çığlığa yardım istedi ama kafasına balta sapı yiyince sesi soluğu kesildi. Yanımızda taşıdığımız, sonra arabaya aktardığımız ve Oh Nehri kıyısına gömdüğümüz küçük sandıkları anımsıyor musun? Tüccarın yağmaladığımız mallarıydı hepsi. Üzerine geleceğimizi kurmayı planladığımız çalıntı mallar.”

“Bana bunu neden anlatıyorsun, Zoltan?”

“Çünkü aldatıcı görüntünün seni yanılttığını anladım. İyilik ve dürüstlük sandığın şeyler, güzel bir maskenin altına gizlenmiş alçaklık ve hainlikti oysa. Seni yanıltmak kolay Witcher çünkü gerekçeleri araştırmıyorsun. Ama ben seni aldatmak istemem. O halde şu kadınlara ve çocuklara bakma, karşında duran cüceyi dürüst ve saygın biri olarak görme. Karşında bir hırsız, bir eşkıya, hatta belki de bir katil duruyor. Çünkü Dillingen’e giden yolun kenarındaki çukurun içinde o havka dünya değiştirmiş olabilir.”

İkisi de uzun süre konuşmayıp uzaklara, bulutların arasına gömülmüş kuzeydeki dağlara baktı.

“Hoşça kal, Zoltan,” dedi sonra Geralt. “Varlıklarından artık yavaş yavaş kuşku duymamaya başladığım güçler belki yeniden karşılaşmamıza izin verir. Keşke öyle olsa. Keşke sana Ciri’yi tanıştırsam, keşke o da seni tanıyabilse. Bunu başaramasam bile seni asla unutmayacağımı bilmelisin. Hoşça kal, cüce.”

“Bana elini mi uzatıyorsun? Bir hırsıza, hayduta?”

“Hem de bir an bile düşünmeden! Çünkü beni eskisi kadar rahat kandıramıyorlar. Gerekçeleri araştırmasam bile, maskelerin arkasını görme sanatını öğrenmeye başladım.”

Geralt, sihill’i kaldırdı ve havada uçan bir kelebeği ortadan ikiye ayırdı.

Zoltan ve ekibinden ayrıldıktan sonra, diye yaşadıklarını aklından geçirdi, ormanda yollara düşmüş bir grup köylüye rastlamıştık.

Bir bölümü bizi görür görmez arkasına bakmadan kaçmıştı ama Milva birkaçını yayla tehdit ederek durdurmuştu. Sonradan anladık ki köylüler kısa bir süre öncesine kadar Nilfgaardlıların elinde esirmiş. Nilfgaardlılar onları odun kesmeye zorlamış ancak birkaç gün öncesinde bir birlik nöbetçilere saldırıp hepsini katletmiş, köylüleri de kurtarmış. Köylüler şimdi evlerine dönüyorlardı. Dandelion, onları kimin kurtardığını illa öğrenmek istemiş, köylüleri soru yağmuruna tutmuştu.

“Bu savaşçılar,” diye yineledi köylü, “Beyaz Kraliçe’nin hizmetindeler. Siyahlılar’ı gözleri dönmüş halde vuruyorlar. Siyahlılar, adamların düşman sırtına oturmuş gorilla gibi olduğunu söylediler.”

“Ne gibi, ne gibi?”

“Söyledim ya. Gorilla gibi.”

“Gorilla, lanet olsun.” Dandelion yüzünü buruşturup eliyle geçiştirdi. “Yahu, millet… Bu birliklerin taşıdığı armayı sormuştum size!”

“Çeşit çeşit, efendim. Özellikle de süvarilerin. Ama piyadelerinki kırmızıydı.” Köylü eline bir çubuk alıp kumun içine bir karo çizdi.

“Eşkenar dörtgen,” dedi arma bilgisine sahip olan Dandelion. “Temerya zambağı değil, bir eşkenar dörtgen. Rivya arması. Tuhaf. Rivya buradan en az iki yüz mil uzakta. Kaldı ki Lirya ve Rivya orduları, Aldersberg civarındaki Dol Angra savaşında tümüyle imha edildi ve topraklarını Nilfgaard işgal etti… Hiçbir şey anlamıyorum şimdi!”

“Bu çok doğal,” diye sözünü kesti Witcher. “Çok konuştun. Haydi bakalım yola devam.”

“Hah!” diye bağırdı ozan, uzun süre düşünüp köylülerden aldığı bilgileri değerlendirdikten sonra. “Buldum! Gorilla değil, gerilla! Çete savaşları! Düşmanın sırtında, anladınız mı?”

Cahir başını salladı. “Bu bölgede kuzeyli çeteleri kol gezer. Temmuz ortasında Aldersberg yakınında yenilen Lirya ve Rivya ordularından geriye kalan askerlerden kurulmuş birliklerdir kuşkusuz. Sincaplar’ın yanındayken bu savaştan haberim olmuştu.”

“Bunu sevindirici bir haber olarak değerlendiriyorum,” dedi Dandelion, gorilla bulmacasını çözmüş olmanın verdiği gururla. “Köylüler armaları karıştırsalar bile Temerya ordusu değil bu. Geçenlerde iki ajanın darağacına çıktıktan sonra esrarengiz biçimde saray nazırı Vissegerd’in elinden kurtulduğu haberinin Rivyalı gerillalara henüz ulaştığını hiç sanmıyorum. Çetecilere rastlasak bile işin içinden sıyrılma şansımız var.”

“Orası öyle,” dedi Geralt. “Ama doğrusunu istersen onlarla karşılaşmamayı yeğlerim.”

“Onlar senin hemşehrin ama Witcher,” dedi Regis. “Sana Rivyalı Geralt diyorlar.”

“Bir düzeltme yapacağım,” dedi Geralt buz gibi bir sesle. “Kulağa daha hoş gelmesi için ben kendime öyle diyorum. Böyle uzantılı bir ad müşterilerimin bana duyduğu güveni artırıyor.”

“Anlıyorum.” Vampir gülümsedi. “Ama neden özellikle Rivya’yı seçtin?”

“Kulağa hoş gelen birkaç adın yazılı olduğu çöplerden birini çektim. Bu yöntemi, beni yetiştiren Witcher önermişti. Ama hemen yapmamıştı bunu. Kendime Geralt Roger Erik du Haute Bellegarde gibi bir ad yakıştırmaya kalktığımda müdahale etmişti. Vesemir bu adı gülünç, yapmacık ve aptalca bulmuştu. Bence de haklıydı.”

Dandelion kahkahalarla gülmeye başlayıp vampire ve Nilfgaardlıya imalı bir bakış attı.

Bu bakıştan alınan Regis, “Benim isim dizim gerçek ve vampir geleneğine uygundur,” dedi.

“Benimki de,” dedi Cahir aceleyle. “Mawr annemin, Dyffryn büyük büyükbabamın adları. Bunda gülünecek bir yan yok, ozan. Peki senin adını sorabilir miyim? Belli ki Dandelion bir takma ad.”

Ozan gizemli bir edayla, “Gerçek adımı ne kullanabilir ne de açıklayabilirim,” dedi ve başını gururla kaldırdı. “Fazlaca ünlü çünkü.”

Epeydir somurtkan bir ifadeyle susan Milva ansızın söze karıştı. “Bana da Rieke, Ria ya da küçük Marie denmesine çocukluğumdan beri fitil olurum. Bu adlardan birini kim duysa kıçıma tekme atma hakkının doğduğunu sanıyor hemen.”

Hava kararmaya başlamıştı. Telliturnalar havalanmıştı ve çığlıkları gitgide uzaklaşıyordu. Dağlardan esen rüzgâr kesilmişti. Witcher, sihill’i kınına yerleştirdi.

Bunlar bu sabah oldu. Bu sabah. Belalar öğleden sonra başladı.

Daha önce seçmemiç gerekirdi. Ama içimimde Regis dışında bu işlerden anlayan kim vardı? Tamam, Milva’nın sabaha karşı sık sık kustuğunu herkes fark etmişti. Ama hepimiz sürekli midelerimizin altını üstüne getiren şeyler yiyorduk. Dandelion da birkaç keç yediklerini çıkarmıştı, Cahir’in de şiddetli ishali vardı, dizanteriye yakalanmış olmaktan korkuyordu. Ama kıçın usulca çalılıkların arasına kaçmasını mesane iltihabına yormuştum.

Ne ahmakmışım ben!

Regis gerçeğin farkındaydı sanıyorum. Ama sustu. Susmayı başaramadığı noktaya kadar sustu. Kimselerin uğramadığı bir oduncu kulübesinde gecelemek üçere durduğumuzda Milva, Regis'i kolundan tutup ormana götürdü, onunla uçun uçun, arada sesini yükselterek, konuştu. Vampir ormandan tek başına döndü. Çeşitli otları karıştırıp kaynattı, sonra hepimizi kulübeye çağırdı. Lafı uçatarak konuya önce girmedi, sonra o ders veren sinir boçucu tonda konuşmaya başladı.

"Sözüm hepinize," diye yineledi Regis. "Sonuçta bir ekibiz ve birbirimizden sorumluyuz. En büyük sorumluluğu taşıyan kişinin büyük olasılıkla aramızda bulunmaması bu gerçeği değiştirmez. Doğrudan sorumlu olan kişi demek istiyorum, izninizle."

"Daha açık konuş yahu," dedi Dandelion kızarak. "Ekipmiş, sorumlulukmuş… Neyi var Milva'nın? Neymiş hastalığı?"

"Hastalık değil bu," dedi Cahir usulca.

"Evet, hastalık denilemez," diye araya girdi Regis. "Kız hamile."

Cahir başını sallayarak tahmin ettiğini anlattı. Dandelion ise donakalmıştı. Geralt dudağını ısırdı. "Kaç aylık?"

"Bana herhangi bir tarih vermeyi oldukça kaba bir tonda reddetti, son âdet kanamasının ne zaman olduğunu da söylemedi. Ama ben anlarım. Onuncu haftada olması gerekir."

"Dokunaklı sözleri bize değil, doğrudan sorumlu olana yöneltirsin," dedi Geralt yüzünü asarak. "Bizden biri yapmadı. Bu konuda kuşkuların olduysa eğer, an itibarıyla ortadan kaldırıyorum. Ama ortak sorumluluk konusunda haklısın. Kız şimdi bizimle. Hepimiz bir anda koca ve baba rollerine girmiş olduk. Hekimin sözlerine merakla kulak vereceğiz şimdi."

"İyi ve düzenli beslenecek," diye saymaya başladı Regis. "Stres yok. Sağlıklı bir uyku. Yakında at binmeyi bırakacak."

Uzun süre kimse ağzını açmadı.

“Anladık,” dedi sonra Dandelion. “Bir sorunumuz var, sayın kocalar ve babalar.”

“Sandığınızdan daha büyük,” dedi vampir. “Ya da daha küçük. Bakış açısına bağlı.”

“Anlamadım.”

“Ama anlaman gerekir,” diye mırıldandı Cahir.

“Milva benden kökten çözüm olacak kuvvetli bir ilaç… hazırlayıp vermemi istedi. Bunun sorunlara en uygun çare olduğunu düşünüyor. Çok kararlı.”

“Verdin mi sen de ilacı?”

Regis gülümsedi. “Diğer babalarla görüşmeden mi?”

“Milva’nın istediği ilaç,” dedi Cahir alçak sesle, “her şeye deva mucizevi bir madde değil. Üç kız kardeşim var, ne dediğimi biliyorum. Milva, bu sıvıyı akşama içeceğini, sonra ertesi sabah atma atlayıp bizimle yola koyulacağını sanıyor galiba. Öyle bir şey yok. On gün kadar at sırtına oturmayı hayal bile edemeyecektir. Regis, ona bu ilacı vermeden bunları anlatmalısın. Bir de Milva’ya bir yatak bulmadan veremeyiz ilacı. Temiz bir yatak.”

“Anladım.” Regis başını salladı. “Bir kabul oyu. Sen ne diyorsun, Geralt?”

“Ne? Ben mi?”

“Beyler,” dedi vampir, siyah gözlerini hepsinin üzerinde gezdirerek, “anlamıyormuş gibi yapmayın.”

“Nilfgaard’da,” dedi Cahir, sonra kıpkırmızı kesilip başını önüne eğdi, “bu konularda kararı yalnızca kadın verir. Onun kararını etkilemeye kimsenin hakkı yoktur. Regis, Milva’nın… ilacı içmeye kararlı olduğunu söylüyor. Bu yüzden, sadece bu yüzden konuyu kesinleşmiş bir olgu olarak ele aldım. Ama ben yabancıyım, bilemem… Fikrimi söylememem daha doğru. Özür dilerim.”

“Ne için özür diliyorsun?” diye sordu ozan. “Bizleri yabani bulduğun için mi, Nilfgaardlı? Herhangi bir şaman tabusuna göre hareket eden ilkel bir ırk olarak gördüğün için mi? Böyle bir kararı yalnızca kadın verebilir elbette, bu onun tartışılmaz hakkı. Eğer Milva’nın kararı…”

“Kapa çeneni, Dandelion,” diye homurdandı Witcher. “Çok rica ediyorum, kapa çeneni.”

“Sen farklı mı düşünüyorsun?” diye sinirlendi ozan. “Yani sen kıza yasak koyacaksın ya da…”

“Çeneni tut, lanet olsun, aksi halde yapacaklarımdan sorumlu değilim! Regis, sen burada halk oylaması gibi bir şey yapıyorsun herhalde? Neden? Hekim sensin. Kızın senden istediği madde… Evet madde, ilaç sözcüğünü ağzıma alamıyorum. Bu maddeyi ona yalnızca sen hazırlayıp verebilirsin. Akşama yeniden isterse vereceksin. Arzusunu geri çevirmeyeceksin.”

“Maddeyi hazırladım bile.” Regis, ekibe koyu renk camdan küçük bir şişe gösterdi. “Yeniden isterse, arzusunu geri çevirmeyeceğim. Yeniden isterse.”

“Mesele ne o zaman? Hemfikir olmamız mı? Herkesin kabul etmesi mi? Ne bekliyorsun?”

“Meselenin ne olduğunu çok iyi biliyorsun,” dedi vampir. “Ne yapılması gerektiğini pekâlâ hissediyorsun. Ama sorduğun için ben de yanıt vereceğim. Evet, Geralt, mesele aynen bu. Evet, yapılması gereken aynen bu. Hayır, bunu ben beklemiyorum.”

“Daha açık konuşur musun?”

“Hayır, Dandelion,” dedi vampir. “Daha açığını beceremem. Kaldı ki gerekmiyor. Haksız mıyım, Geralt?”

“Haklısın.” Witcher başını ellerinin arasına aldı. “Evet, lanet olsun, haklısın. Ama neden bakıyorsun bana? Ne yapayım? Yapamam. Başaramam. Bu rol için hiç uygun değilim. Hiç, anlıyor musunuz r “Hayır,” diye karşı çıktı Dandelion. “Hiçbir şey anlamıyoruz. Cahir? Sen anlayabildin mi?”

Nilfgaardlı önce Regis’e, sonra Geralt’a baktı. “Sanırım,” dedi ağır ağır.

“Bak sen.” Ozan başını salladı. “Geralt bir çırpıda anladı, Cahir anladığını düşünüyor. Net bir açıklama istedim ama önce susmam söylendi, ardından anlamamın gerekmediğini duydum. Teşekkürler. Yirmi yılımı şiir sanatına vermişim, bu da hayatta konuşmadan bile bir çırpıda anlaşılabilen ya da asla anlaşılmayan şeyler olabileceğini öğrenmem için bence yeterli bir süredir.”

Vampir gülümsedi. “Bunu daha güzel dile getirebilecek başka birini tanımıyorum,” dedi.

Hava iyice kararmıştı. Witcher ayağa kalktı.

Başka çare yok, diye içinden geçirdi. Bu işten kaçamayacağım. Duraksamak yarar sağlamayacak. Yapmak zorundayım. Yapacağım, o kadar.

Milva ormanın içindeki ağaçsız alanda yaktığı küçük ateşin başına oturmuştu; burası diğerlerinin gecelediği oduncu kulübesinden epey uzaktı. Geralt’ın adımlarını duyduğunda istifini bozmadı. Onu bekliyordu âdeta. Sadece oturduğu kütüğün üzerinde kenara doğru kayıp ona yer açtı.

“Ee, ne var?” dedi sertçe, Geralt’ın konuşmasını beklemeden. “Bombok bir durum, değil mi?”

Witcher yanıt vermedi.

“Yola çıktığımızda aklına bunun olacağı gelmemişti, değil mi? Beni yanına aldığında? Ne olacak, yontulmamış aptal köylü kızı diye mi düşünmüştün? Sana katılmama izin vermiştin. Yolculuk boyunca onunla ilginç sohbetler edemem ama işime yarar diye düşündün mutlaka. Sağlıklı, güçlü bir yapısı var, ok atmayı da biliyor, eyerin üzerinde kıçı yanacak değil herhalde, tehlikeli bir durumda donuna da sıçmaz, işime yarar. Ama şimdi değil işine yaramak başına dert olduğumu gördün. Hatta engel oldum. Şansına aptal bir kız çıktı, aptal kızlarla uğraşmak böyledir işte!”

“Neden benimle gelmek istedin?” diye usulca sordu Geralt. “Neden Brokilon’da kalmadın? Biliyordun herhalde…”

“Biliyordum,” diye Geralt’ın sözünü kesti kız. “Ben dryacTXarm arasındaydım, onlar neyin var neyin yok hemen fark eder, hiçbir şeyi gizleyemezsin onlardan. Hatta benden önce anladılar. Ama bu kadar hızlı halsizleşeceğimi kestiremedim. Bir fırsatını bulur, çavdar mahmuzu ya da başka bir karışım içerim, sen de bir şey fark etmezsin, zerre kadar haberin olmaz diye düşündüm.”

“O kadar basit değil işte.”

“Biliyorum. Vampir anlattı. Çok geciktim, düşündüm, kararsız kaldım. Şimdi de kolay olmayacak…”

“Onu demek istemedim.”

“Lanet olsun,” dedi kız bir süre sonra. “Dandelion elimin altında diye düşünmüştüm. Güçlüyü oynadığını, aslında yumuşak ve zayıf biri olduğunu, çalışmak gibi bir alışkanlığı olmadığını görmüştüm. Belli ki bir süre sonra size ayak uyduramayacaktı ve yolda ondan ayrılmak zorunda kalacaktık. Ağırlaşırsam, Dandelion’la birlikte geri dönerim diye hesapladım. Ama gel gör ki Dandelion yiğit çıktı ve ben…”

Milva sonrasını getiremedi. Geralt sarıldı ona. Ve hemen anladı ki kızın beklediği, ihtiyaç duyduğu yaklaşım buydu. Brokilonlu okçunun sertliği ve kabalığı bir anda uçup gitmiş, yerine ürkmüş küçük bir kızın masumiyeti gelmişti. Ama aralarındaki sessizliği bozan yine de Milva oldu.

“Bana o gün demiştin ki… Brokilon’da… Bir omza ihtiyaç duyacağımı… Gecenin, karanlığın içine çığlıklar atacağımı söylemiştin… Yanımdasın, omzunu hissediyorum, benim… Ama hâlâ bağırmak istiyorum… Aaa… Neden titredin öyle?”

“Yok bir şey. Aklıma bir anı geldi.”

“Başıma neler gelecek?”

Geralt yanıt vermedi. Soru ona yöneltilmemişti.

“Babam bana bir zamanlar bir şey göstermişti… Bizim oralardaki nehrin kıyısında siyah eşekarıları vardır, canlı bir tırtılın içine yumurtalarını bırakırlar. Yumurtalardan küçük eşekarıları çıkar ve tırtılı canlı canlı yerler… İçinden başlayarak… Şimdi içime yerleşmiş bir şey var. İçime, içeriye, kendi karnıma. Büyüyecek, sürekli büyüyecek ve beni canlı canlı yiyecek…”

“Milva…”

“Maria. Ben Milva değil, Maria’yım. Şu halime bir bak! Kutsal falan değil, kuluçkaya yatmış tavuğum ben. Milva, dryad’\ar\a birlikte savaş alanlarında kahkaha atardı, kan içinde kalmış cesetlerden oklarını çekip çıkarırdı, öyle ya iyi bir ok ucu kaybolup gitmemeliydi, yazık olurdu! Ve biri hâlâ solumaya, ciğerlerine güçlükle hava doldurmaya mı çalıştı, bıçağıyla kesiverirdi boğazını! Milva, o insanları böylesi kaderlere mahkûm etti, üstelik kahkahalar atardı… O insanların kanları onu çağırıyor şimdi. Bu kanlar Maria’yı eşekarısı zehri gibi içeriden yiyip bitiriyor. Maria, Milva’nın yaptıklarının bedelini ödüyor şimdi.”

Geralt sesini çıkarmadı. Ne diyeceğini bilmiyordu çünkü. Genç kadın, omzuna iyice yaslandı.

“Bir birliği Brokilon’a götürdüm,” dedi Milva alçak sesle. “Haziranda, Rodfeld’de, Aziz John Ateşi’nden bir hafta önce. Bize yetiştiler, çarpışma başladı ve biz yedi kişi kurtulduk: Beş elf askeri, bir dişi elf ve ben. Kanala yarım mil kalmıştı ama önümüz arkamız atlılarla doluydu, çevremiz karanlık ve bataklık çukurlarıyla sarılıydı ve de çamur içindeydi. Geceleri sepetçi söğütlerinin arasına saklandık çünkü atların da bizim de dinlenmemiz gerekiyordu. Derken dişi elf soyunup uzandı… ve elflerden ilki yanına gitti. Sırtımdan aşağıya kaynar sular boşaldı, ne yapmam gerektiğini kestiremedim… Kalkıp uzaklaşmalı, görmemiş gibi mi yapmalıydım? Şakaklarım zonklarken kız ansızın şöyle dedi: ‘Yarın kim bilir neler olacak? Kim kanalı aşıp kim kuyruğu titretecek? En’ca minne.’ Aynen böyle diyordu: Birazcık aşk. Ölümü ancak böyle yenersin. Bir de korkuları. Adamlar korkuyordu, kız korkuyordu, ben de korkuyordum. Ben de soyundum, biraz ötede yere yaydığım bir örtünün üzerine uzandım…

Adamlardan ilki bana sarıldığında dişlerimi birbirine geçirdim çünkü hazır değildim, korkuyordum ve kupkuruydum… Ama adam zekiydi, ne de olsa bir elfti, görünüşte gençti de… Zeki… Anlayışlı… Yosun, ot ve şebnem kokuyordu… İkinciye kollarımı kendim uzattım… Gönüllü olarak… Birazcık aşk mı? Bu işin içinde ne kadar aşk, ne kadar korku olduğunu bilen yoktu ama korkunun fazla olduğundan kuşku duymuyorum. Çünkü aşk yapmacıktı, gerçi iyiydi ama yine de yapmacıktı. Panayır gösterilerindeki gibiydi çünkü o gösterilerde oyuncular iyiyse neyin aldatmaca neyin gerçek olduğu derhal unutulur. Ama korku vardı. Ve gerçekti.” Geralt konuşmadı.

“Ölümü yenemedik tabii. Gün ışırken biz kanala ulaşamadan elflerden ikisi vuruldu. Geriye kalan üçünü bir daha görmedim. Annem, bir kız karnında kimin meyvesini taşıdığını mutlaka bilir, derdi. Ama ben bilmiyorum. O elflerin adlarını bile bilmezken, bunu nasıl bileceğim? Söyle, nasıl?”

Geralt konuşmadı, omuzlarını konuşturdu.

“Hem bilmeme ne gerek var? Vampir, çavdar mahmuzunu hazırlayacak birazdan… Beni köyün birinde bırakıp gitmeniz gerekecek… Hayır, bir şey söyleme, sus. Senin nasıl biri olduğunu biliyorum. İnatçı kısrağını bile yarı yolda bırakmıyorsun sen, başkasına vermiyor, başka bir atla değiştirmiyorsun. Sen, insanı yarı yolda bırakanlardan değilsin. Ama şimdi yapmak zorundasın. Çavdar mahmuzundan sonra eyerin üzerinde oturamayacağım. Ama unutma, iyileşir iyileşmez arkanızdan geleceğim. Çünkü Ciri’ni bulmanı istiyorum, Witcher. Üstelik benim yardımımla bulmanı, ona kavuşmanı istiyorum.”

“Bu yüzden arkamdan yetiştin,” dedi Geralt ve alnını ovaladı. “Bu yüzden.”

Milva başını önüne eğdi.

“Bu nedenle benimle geldin,” diye yineledi Witcher. “Tanımadığın bir çocuğun kurtulmasına yardımcı olmak için yola koyuldun. Bedel ödemek istiyordun. Henüz yola çıkarken işlemeyi kafana koyduğun bir suçun bedelini ödemek istiyordun… Yabancı bir çocuk üzerinden kendi günahının bedelini ödeyecektin. Sana zor zamanlarında yardım etme sözü vermiştim. Milva, yardım edemem ben sana. İnan bana, yapamam.”

Bu kez Milva sustu. Witcher yapmak istemiyordu. Yapmaması gerektiğini hissediyordu.

“Vaktiyle Brokilon’da sana borçlanmış ve ödeyeceğime yemin etmiştim. Saçmaydı. Aptalcaydı. Sen bana yardıma çok muhtaç olduğum bir anda destek verdin. Böyle bir borç ödenemez. Paha biçilemez bir şeyin karşılığı yoktur. Bazıları, bu dünyada her şeyin bir bedeli olduğunu savunur. Doğru değildir bu. Bedeli olmayan, paha biçilemez şeyler vardır. Bu şeyleri fark etmenin en iyi yolu, onları bir kez kaybettiğinde ebediyen kaybetmiş olmandır. Ben bu şeylerden çok kaybettim. Bugün sana bundan ötürü yardım edemiyorum.”

“Ettin bile,” dedi Milva usulca. “Bana nasıl yardım ettiğinin farkında değilsin. Şimdi git lütfen. Beni yalnız bırak. Git, Witcher. Dünyamı iyice yıkmadan git.”

Güneş doğarken yeniden yola koyulduklarında Milva atıyla önden gidiyordu, huzurluydu ve gülümsüyordu. Peşi sıra gelen Dandelion, atının sırtında lavtasını tıngırdatmaya başlayınca, Milva da melodiye ıslığıyla eşlik etti.

Konvoyun sonunda Geralt ve Regis vardı. Vampir, Witcher’a baktı, gülümsedi, takdirle ve hayranlıkla başını salladı. Ama hiç konuşmadı. Sonra hekim çantasından koyu renk camdan küçük bir şişe çıkarıp Geralt’a gösterdi. Yeniden gülümsedi ve şişeyi çalılıklara doğru savurdu.

Witcher sesini çıkarmadı.

Atlara su içirmek için durduklarında Geralt, Regis’i kenara çekti.

“Plan değişti,” dedi. “Ysgith’ten geçmeyeceğiz.”

Vampir bir an susup Geralt’ı siyah gözleriyle süzdü.

“Bir Witcher olarak yalnızca gerçek tehlikelerden çekindiğini bilmesem,” dedi sonra, “o anormal kızın zırvalarından korktuğunu düşünürdüm.”

“Ama biliyorsun. O halde mantıklı düşüneceksin.”

“Elbette. Ama iki noktaya dikkatini çekmek isterim. Birincisi, Milva’nın içinde bulunduğu durum ne hastalık ne de sakatlık. Kızın kendine elbette dikkat etmesi gerekiyor ancak o tamamen sağlıklı ve güçlü. Hatta eskisinden daha bile güçlü. Hormonları…”

“Ders veren ve küçümseyen şu ses tonunu bırak,” diye sözünü kesti Geralt. “Çünkü artık kızmaya başladım bu tarzına.”

“Değinmek istediğim iki şeyden birincisi buydu. İkincisi: Eğer Milva senin aşırı ilgini fark ederse, onu şımarttığını, yumurtadan çıkmış civcivmiş gibi davrandığını anlarsa öfkeden kudurur. O zaman da strese girer ki bu ona hiç yaramaz. Geralt, benim kimseye ders vermeye niyetim yok. Her şeye mantıkla yaklaşmak istiyorum.”

Geralt yanıt vermedi.

“Üçüncü bir konu daha var,” diye ekledi Regis, Geralt’ın ısrarlı bakışları altında. “Ysgith’i bayıldığımızdan ya da macera düşkünlüğümüzden değil, zorunluluktan geçecektik. Tepelerde asker eksik olmuyor, bizse Caed Dhu’daki druid’lere gitmek zorundayız. Bunun acil olduğunu sanmıştım. Bir an önce bilgi toplamayı ve Ciri’nin yardımına koşmayı önemsediğini düşünmüştüm.”

“Önemsiyorum.” Geralt, gözlerini vampirin üzerinden çekti. “Hem de çok. Ciri’yi kurtarmak ve yeniden kazanmak istiyorum. Kısa bir süre öncesine kadar her şeyi göze almıştım. Ama hayır. O şeyi göze almıyorum. O bedeli ödemeyeceğim, o riske girmeye hazır değilim. Ysgith’ten geçmeyeceğiz.”

“Alternatifin peki?”

“Yaruga’nın karşı kıyısı. Akıntıya karşı, bataklıkların epey açığından ilerleyeceğiz. Sonra Caed Dhu hizasında Yaruga’yı yeniden aşacağız. Zorlandığımızı görürsek druid’\erm oraya yalnızca ikimiz geçeceğiz. Ben yüzeceğim sen de yarasa olarak uçacaksın. Ne bakıyorsun bana öyle? Bir nehrin vampirlere engel teşkil ettiği inancı da mit ve batıl itikattır mutlaka. Yoksa yanılıyor muyum?”

“Hayır, yanılmıyorsun. Ama ben sadece dolunayda uçabilirim.”

“O dediğine iki hafta kaldı. Biz doğru yere ulaştığımızda neredeyse dolunay olacak.”

“Geralt,” dedi vampir, Witcher’dan gözünü ayırmadan. “Sen garip birisin. Yanlış anlama, küçümseme anlamında söylemiyorum. İyi madem. Hamile kadınlar için tehlike oluşturan Ysgith’ten vazgeçelim. Yaruga’nın sence daha az tehlikeli olan karşı kıyısına geçelim.”

“Risk derecelerini ölçebiliyorum.”

“Bundan kuşkum yok.”

“Milva’ya ve diğerlerine tek söz etmek yok. Soracak olurlarsa, ikimizin arasındaki bir plan, dersin.”

“Elbette. İşe, bir kayık aramakla başlayalım.”

Aramaları kısa sürmüş ve sonuç, beklentilerinin çok üstünde olmuştu. Kayık değil ahşap bir tekne bulmuşlardı. Söğütlerin arasına gizleyip dallar ve sazlıklarla kamufle edilmiş tekneyi, onu kıyıya bağlayan halatından fark etmişlerdi. İçinde bir de salcı oturuyordu. Ama ekibin atlarının sırtında yaklaştığını görünce adam hemen çalılıkların arasına gizlenmişti. Ancak Milva onu hemen bulmuş, yakasından tuttuğu gibi fundalıkların arasından çekip çıkarmıştı. O sırada miço da korktuğu için kendini ele vermişti. Geniş omuzlu, iriyarı, sersem suratlı bir oğlandı bu. Salcı korkudan tir tir titrerken gözbebekleri, boş ambarda zıplayıp duran bir çift fare gibi fıldır fıldır dönüyordu.

Adamların kendisinden ne istediklerini duyunca, “Ne? Karşı kıyıya mı?” diye inledi. “Asla olmaz! Orası Nilfgaard toprakları, savaştayız! Beni yakalarlarsa kazığa oturturlar! Gitmem oraya! Öldürseniz de gitmem!”

“İstersek öldürebiliriz seni,” dedi Milva dişlerini gıcırdatarak. “Tabii öncesinde eşek sudan gelene kadar dövebiliriz de. Çeneni bir daha açarsan bunları nasıl becerdiğimizi öğrenirsin.”

“Anlaşılan savaş kaçakçılığa hiç engel olmamış, ha?” dedi vampir, bakışlarıyla salcının gözlerini oyarak. “Çünkü krallığa ve Nilfgaardlılara ait

yerleşim merkezlerinden uzakta bir noktaya kurnazca gizlediğin salın bu işe yarıyor, yoksa yanılıyor muyum? Hadi bakalım, indir suya!”

“Akıllılık edersin,” diye ekledi Cahir, gözünü salcıya dikip elini kılıcının topuzunda gezdirirken. “Fazla nazlanırsan, seni almadan kendimiz karşıya geçeriz, bu defa teknen karşıda kalır.

Geri getirmek için oraya yüzerek gitmek zorunda kalırsın. Ama bizi dinlersen karşıya geçer ve dönersin. Bir saatlik bir korku yaşar, sonra da unutup gidersin.”

“Ama yanında koca bir kese olur,” diye yine homurdandı Milva, “böylece bizi kışa kadar unutamazsın!”

Salcı, bu sert ve kesin tavırlara daha fazla direnememiş ve çok geçmeden tekneye binmişlerdi bile. Birkaç at, özellikle Roach tekneye binmek istemeyince salcı ve sersem miço dallarla ve iplerle hayvanları içeri çekmişti. Bu işi öylesine ustalıkla yapıyorlardı ki çalıntı atları sıklıkla Yaruga üzerinden kaçırdıkları açıkça belliydi. Dev miçonun, teknenin dümenini kırmasıyla birlikte yolculuk başlamıştı.

Nehre açılıp rüzgârı hissettikçe moraller biraz düzelmişti. Yaruga’yı geçmek yeni bir şeydi, yolculukta ilerleme kaydettiklerini gösteren bir aşamaydı. Nilfgaard kıyısı, yani sınır karşılarındaydı şimdi. Birdenbire herkes canlanmıştı. Salcının sersem miçosu bile bu havadan etkilenmiş, ansızın ıslık çalmaya ve aptal bir melodi mırıldanmaya başlamıştı. Geralt’ta tuhaf bir coşku vardı, sanki karşı kıyıyı kaplayan kızılağaçların arasından her an Ciri çıkagelecek ve onu görür görmez sevinç çığlıkları atacaktı.

Ama seslenen salcı oldu. Üstelik sesinde sevinçten başka her şey vardı.

“Tanrılar! Mahvolduk!”

Geralt, adamın gösterdiği yöne bakıp sövdü. Kıyının yukarı kısmındaki kızılağaçların arasında zırhlar parlıyor ve nal sesleri geliyordu. Teknenin yanaşacağı sol kıyıdaki iskele bir anda atlılarla dolmuştu.

“Siyahlılar!” diye bağırdı salcı ve dümeni bıraktı. “Nilfgaardlılar! Ölüm! Kurtarın bizi tanrılar!”

“Atları sımsıkı tut, Dandelon,” diye seslendi Milva, tek eliyle yayını kılıfından çıkarmaya çalışırken. “Atları sımsıkı tut!”

“İmparatorluk ordusundan değil bunlar,” dedi Cahir. “Bence…”

Söyledikleri iskeledeki atlıların bağırtılarından anlaşılamamıştı. Bir de salcının çığlıklarından. Sersem miço, bulduğu bir baltayı bu çığlığın etkisiyle halata indirdi. Salcı ikinci bir baltayla ona destek verdi. İskeledeki atlılar durumu fark edip bağırmaya başladılar. Hatta birkaçı atlarının sırtında suya dalıp halatı yakaladı. Birkaçı da yüzerek tekneye ulaşmaya çalıştı.

“Dokunmayın halata!” diye seslendi Dandelion. “Nilfgaardlı değil bunlar! Kesmeyin!”

Ama artık çok geçti. Her yerinden darbe almış olan halat suya gömüldü, tekne hafifçe döndü ve akıntı yönünde sürüklenmeye başladı. Sahildeki atlılar hep bir ağızdan haykırıyordu şimdi.

“Dandelion haklı,” dedi Cahir yüzünü asarak. “İmparatorluk ordusundan değil bunlar… Nilfgaard kıyısındalar ama Nilfgaardlı değiller.”

“Elbette değiller!” diye bağırdı Dandelion. “Armaları tanırım ben! Kartal ve karo! Lirya arması bu! Bunlar Liryalı gerillalar! Hey, millet…”

“Bordada siper al, sersem!”

Ozan her zaman yaptığı gibi uyarılara kulak asmadı, tek derdi ne olup bittiğini anlamaktı. Derken oklar havada uçmaya başladı. Bir kısmı gürültüyle teknenin bordasına saplandı, bir kısmı da gemiyi aşıp suyu boyladı. İki ok doğrudan Dandelion’a doğru süzülürken, kılıcını çoktan çıkarmış olan Witcher sıçradı ve seri darbelerle iki oku da savuşturdu.

“Ulu güneş adına,” diye inledi Cahir. “İki oku da havada vurdu! İnanılır gibi değil! Böyle bir şey hayatımda görmedim…”

“Bir daha da görmeyeceksin zaten! Ben de iki oku aynı anda savuşturmayı ilk kez başardım! Siper alın!”

Kıyıdaki askerler akıntının tekneyi dosdoğru bulundukları kıyıya sürüklediğini anlayınca ok atmayı bırakmıştı. Sular, atların sağrılarında köpürdükçe köpürüyordu. İskeleye atlılar gelmeye devam ediyordu. Şimdi en az iki yüz kişiydiler.

“Yardım edin!” diye bağırmaya başladı salcı. “Kazıklara davranın, beyler! Kıyıya sürükleniyoruz!”

Herkes ne yapması gerektiğini hemen anlamıştı, neyse ki teknede kazıktan bol bir şey yoktu. Regis ve Dandelion atları tuttu; Milva, Cahir ve Witcher salcının ve sersem miçonun çabalarına destek verdi. Beş kazığın ittiği tekne döndü ve daha hızlı yüzerek nehrin ortalarına doğru ilerlemeye başladı. Kıyıdaki askerler yeniden haykırmaya başladı, tekrardan yaylarına davranıp oklarını savurdu. Atlardan biri acıyla kişnedi. Akıntıya kapılan tekne neyse ki hızla ilerleyip kıyıdan uzaklaşıyor ve okların menzilinden çıkıyordu.

Şimdi nehrin ortasında tek bir oka hedef olmadan sürükleniyorlardı. Tekne döne döne yol alıyordu. Atlar çifte atıp kişniyor, Dandelion’ın ve vampirin yapıştığı dizginlerini kurtarmaya çalışıyorlardı. Kıyıdaki atlılar bağırıp çağırıyor, yumruklarını sıkıp tehditler savuruyordu. Geralt aralarında ansızın beyaz bir ata binmiş, kılıcını çevire çevire emirler yağdıran bir süvari gördü. Süvari alayı hemen dönüp ormana daldı ve yüksekteki kıyı boyunca ilerlemeye başladı. Ağaçların arasında süvarilerin zırhları parlayıp sönüyordu.

“Bizi rahat bırakmayacaklar,” diye iç geçirdi salcı. “Bu dönemeci geçtikten sonra akıntının bizi yeniden kıyıya sürükleyeceğini biliyorlar… Kazıkları hazırlayın, beyler! Eğer akıntı bizi doğru kıyıya sürüklerse tekneye akıntıyı aşması için yardımcı olacağız ve de karaya çıkacağız… Aksi halde işimiz zor…”

Sürüklendiler, döndüler, eğri çamlarla kaplı yüksek ve dik sağ kıyıya hafifçe yöneldiler. Uzaklaştıkları sol kıyı şimdi alçalmış, yarım daire şeklinde bir burun olup nehrin içine doğru uzanmıştı. Dörtnala koşarak burna gelen süvariler suya daldılar. Anlaşılan burnun sığ bir bölgesi vardı;

sular, atların karnına kadar bile yükselmeden süvariler nehirde epeyce yol almıştı.

“Atış menziline yaklaşıyorlar,” diye tahminde bulundu Milva yüzünü asarak. “Siper alın.”

Yine havada oklar uçtu, birkaçı boğuk bir sesle kalaslara saplandı. Ama burundan dolayı hızı kesilen akıntı, tekneyi hızla sağ kıyıdaki dik yamaca doğru götürüyordu.

“Haydi kalaslara şimdi!” diye bağırdı salcı tir tir titrerken. “Çabuk olun, akıntı bizi koparıp götürmeden karaya çıkmalıyız!”

O kadar basit değildi bu. Akıntı şiddetli, sular derin ama tekne büyük, ağır ve hantaldı. Başlarda çabalarından hiçbir sonuç alamadılar ama derken kazıklar dibe tutunmaya başlamıştı. Tam umutlanır gibi oldukları sırada Milva kalası ansızın bırakıp hiç konuşmadan sağ kıyıyı gösterdi.

“Bu kez…” Cahir alnındaki terleri sildi. “Ama bu kez kesinlikle Nilfgaard.”

Geralt da görmüştü. Sağ kıyıda ansızın beliren atlıların omuzlarında siyah ve yeşil pelerinler vardı, atlarının başına kayışları göz çevresini saran karakteristik üçgenler geçirilmişti. En az yüz adamdılar.

“İşte şimdi bittik,” diye inledi salcı. “Tanrılar, Siyahlılar bunlar!”

“Kazıkların başına!” diye bağırdı Witcher. “Kazıkların başına, akıntıya dönüyoruz! Kıyıdan uzaklaşın!”

Bu yine çok zor bir işti. Sağ kıyıdaki akıntı şiddetliydi, tekneyi doğrudan Nilfgaardlıların haykırışlarının duyulduğu dik bayıra doğru itiyordu. Geralt, tüm gücüyle kazığa abandığı bir an başını kaldırıp yukarı bakınca tepesinde çam dallarını gördü. Kıyıdaki yamaçtan atılan ok, teknenin güvertesine dik olarak vurdu. Cahir’e doğru uçan başka bir oku Geralt kılıç darbesiyle savuşturdu.

Milva, Cahir, salcı ve miço artık kazıklarını nehrin dibine değil, yamaca vurarak kıyıdan uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Geralt kılıcını elinden attı,

kazıklardan birine sarılıp ekibe destek verdi ve tekne çok geçmeden suya doğru yol almaya başladı. Gelgeldim sağ kıyıya hâlâ çok yakındılar, tehlike büyüktü, atlılar durmaksızın dörtnala koşturuyordu. Tekne kıyıdan uzaklaşamadan dik yamaç bitti ve Nilfgaardlılar sazlıklarla kaplı sığ kıyıya akın etti. Havada okların tüyleri ıslık çalarak uçuyordu.

“Siper alın!”

Salcının miçosu ansızın tuhaf bir şekilde öksürmeye başladı, elindeki kazığı suya bıraktı. Geralt, kanlı bir ok ucu ve miçonun sırtına saplanmış dört inçlik bir ok sapı gördü. Cahir’in kahverengi atı şaha kalktı, acıyla kişnedi, yaralı boynunu sağa sola savurdu, Dandelion’ı yere devirip suya atladı. Öteki atlar da kişniyor ve durmaksızın çifte atıyordu. Tekne nal darbeleri altında titriyordu.

“Atları sıkı tutun!” diye bağırdı vampir. “Sıkı tu…”

Ansızın sustu, sırtını bordaya çarptı, yere oturdu ve başı önüne düştü. Göğsüne siyah tüylü bir ok saplanmıştı.

Milva da olanları görmüştü. Öfkeyle çığlığı bastı, yayına davrandı, sadağın içindeki okları ayağının dibine boşalttı. Ve vurmaya başladı. Oklar bir bir havada uçuyor ve hiçbiri hedefi şaşırmıyordu.

Kıyıda bir kargaşa başlamıştı. Nilfgaardlılar ölenleri ve kıvranan yaralıları sazlıkların arasında öylece bırakarak ormana kaçtılar. Bodur ağaçların arkasına gizlenip vurmaya devam ettiler. Gelgeldim attıkları oklar, akıntının nehrin ortasına doğru sürüklediği tekneye artık ulaşamıyordu. Aradaki mesafe, Nilfgaard yaylarıyla hedefi vurabilmek için fazlaca uzundu ama Milva’nın yayı için engel oluşturmuyordu.

Nilfgaardlıların arasında ansızın siyah pelerinli bir subay belirdi; miğferinde karga kanatları dalgalanıyordu. Bağırıyor, elindeki gürzü sallayarak nehri gösteriyordu. Milva bacaklarını iki yana açtı, kirişi ağzına dayayıp hemen nişan aldı. Ok, havada süzüldü; subay, eyerin üzerinde arkaya doğru devrildi ve onu hemen yakalayan askerlerin kollarına yığıldı. Milva yayı yeniden çekip kirişi bıraktı. Subayı tutan Nilfgaardhlardan biri acı bir çığlık atıp attan düştü. Diğerleri kurtuluşu ormana kaçmakta buldu.

“Usta vuruşu,” dedi Regis, Witcher’in arkasından. “Ama siz en iyisi kazıklara davranın. Hâlâ kıyıya çok yakınız ve sığ tarafa doğru sürükleniyoruz.”

Milva ve Geralt hızla arkalarına dönüp bir ağızdan, “Yaşıyor musun?” diye sordular.

“Yani,” dedi vampir siyah tüylü oku göstererek, “önüne gelen çubuğun bana zarar vereceğini mi düşündünüz?”

Şaşkınlığa ayıracak zaman yoktu. Tekne akıntıda yeniden dönüp derin sularda yüzmeye başladı. Ama nehrin kıvrım noktalarında yine sığ kumluk bölgeler beliriyordu. Derken kıyı Nilfgaardlılarla siyaha boyandı. Kimi atıyla sulara dalıp yayını hazırlamaya başladı. Bu arada teknede Dandelion dâhil herkes kazıklara sarılmıştı. Çok geçmeden tahtalar suyun dibine ulaşamaz olmuştu, akıntı tekneyi açık sulara taşıyordu çünkü.

“Güzel,” dedi Milva soluk soluğa kalası bırakarak. “Bize ulaşamazlar artık.”

“Biri kumluğa kadar gelmeyi başardı!” Dandelion atlıyı eliyle gösterdi. “Yayını hazırlıyor! Siper alalım!”

“Vuramaz,” dedi Milva soğukkanlı bir tavırla.

Ok, pruvaya iki karış kala suyu boyladı.

“Yayı yine çekiyor!” diye bağırdı, bordanın arkasından dışarıyı gözetleyen ozan. “Dikkatli olun!”

“Vuramaz,” diye tekrarladı Milva ve kolundaki deri bilekliği düzeltti. “Elinde iyi bir yay var ama keçinin götüyle boynuz üflemesi gibi ok atıyor. Çok heyecanlı. Attıktan sonra da kıçına salyangoz kaçmış karı gibi titreyip duruyor. Siz atları sıkı tutun, bana çarpmasınlar.”

Nilfgaardlı bu kez kolunu yukarı kaldırmıştı. Ok, teknenin üstünden kayıp geçti. Milva yayını havaya kaldırdı, bacaklarını iki yana açtı, kirişi hızla yanağına dayadı, duruşunu zerre kadar değiştirmeden kirişi bıraktı.

Nilfgaardlı, yıldırım çarpmış gibi suyu boyladı ve akıntıda sürüklenmeye başladı. Siyah pelerini balon gibi şişip kabarıyordu şimdi.

“Bu iş böyle yapılır.” Milva yayı elinden bıraktı. “Ama bu herif bunu öğrenemeyecek artık.”

“Diğerleri dörtnala arkamızdan geliyor.” Cahir sağ kıyıyı gösterdi. “Hepinizi temin ederim ki bunlar bizi takip etmekten vazgeçmeyecekler. Milva subayı vurduğu için vazgeçmeyecekler. Nehir dönemeçlerle dolu, bir sonrakinde akıntı bizi yine onların bulunduğu kıyıya savuracak. Onlar bunu bildikleri için bekliyorlar. ..”

“Öncesinde başka dertlerimiz var,” diye sızlandı, miçonun cansız bedeninin yanında diz çökmüş olan salcı. “Şu an sol kıyıya doğru sürükleniyoruz… Tanrılar, iki ateş arasında kaldık… Hepsi sizin yüzünüzden, beyler! Bu kanların laneti sizi bulsun…”

“Kapa çeneni ve kazığa davran!”

Sığ ve artık yakınlaşmış olan sol kıyı, Dandelion’ın Liryah gerillalar olduğunu düşündüğü atlılarla dolmuştu. Bağırıp çağırıyor, yumruklarını sallıyorlardı. Geralt, aralarında beyaz bir atın üzerinde oturan birini fark etti. Pek emin değildi ama atlının kadın olduğu hissine kapılmıştı. Zırh kuşanmış ama miğfer takmamış sarı saçlı bir kadın.

“Ne diyor bunlar?” Dandelion elini kulağına götürdü. “Bir kraliçeden söz ediyorlar galiba?”

Sol kıyıdaki yaygara şiddetlenmiş, kılıç şakırtıları duyulmaya başlamıştı.

“Savaş var orada,” dedi Cahir. “Bakın! Ormanın içinden imparatorluk askerleri akın etmeye başladı. Kuzeyliler kaçıyor onlardan. Şimdi tuzağa düştüler işte.”

“Bu tuzaktan kaçmanın yolu bu tekneydi,” dedi Geralt ve suyun içine tükürdü. “Karşı kıyıya geçerek hiç değilse kraliçelerini ve komutanlarını kurtarmak istediler sanırım. Ve biz bu tekneyi kaçırdık. Bize fitil oluyorlardır şimdi…”

“Olsunlar,” dedi Dandelion. “Tekne kimsenin kurtuluşu olmazdı, aksine onları doğrudan sağ kıyıdaki Nilfgaardlıların kucağına atardı. Sağ kıyıdan biz de uzak durmalıyız. Liryalılarla anlaşmanın yollarını arayabilirim ama Siyahlılar bizi zalimce katleder…”

“Gitgide hızlanıyoruz,” dedi Milva ve o da suya tükürüp gözlerini nehre dikti. “Üstelik nehrin tam ortasındayız. İki taraf da kıçımızı yesin. Dönemeçler sert değil, kıyılar sığ ve söğüt ağaçlarıyla kaplı. Yaruga’yı iniyoruz, arkamızdan gelemezler. Yakında vazgeçerler.”

“Durum bombok,” diye inledi salcı. “Önümüzde Kızıl Yığın var. Bir de köprü! Bir de sığlık! Tekne oraya çarpıp batacak… Önümüze geçerlerse bizi orada bekleyeceklerdir…”

“Kuzeyliler önümüze geçemeyecek.” Kıçta duran Regis sol kıyıyı gösterdi. “Onların dertleri başlarından aşkın.”

Gerçekten de sol kıyıda kan gövdeyi götürüyordu. Savaşın merkezi ormanın içinde olduğu için yalnızca gürültülerden fark edilebiliyordu. Ayrıca siyah atlılar kıyı sularının içinden kılıçlarını sallıyor, suyu boylayan cesetler Yaruga’nın akıntısına karışıyordu. Gürültüler ve kılıç şakırtıları yeri göğü inletirken, tekne bütün azametiyle nehir aşağıya doğru süratle iniyordu.

Akıntının tam ortasında ilerliyorlardı şimdi; ağaçlarla örülü kıyılarda ne silahlı adamlar ne de izlendiklerine işaret eden sesler vardı. Geralt, her şeyin yoluna gireceği umuduna kapıldığı sırada, karşılarında iki kıyıyı bağlayan ahşap bir köprü gördüler. Köprünün altından akan sular kumlukları ve adacıkları yalıyordu, köprünün ayaklarından biri bu adacıkların en büyüğünün üzerine çakılmıştı. Sağ kıyıda bir odun istifleme yeri vardı, ağaç gövdeleri ve kerestelerle doluydu.

“Oralar hep sığdır,” dedi salcı soluk soluğa. “Yalnızca ortadan geçebiliriz, adanın sağ tarafından. Akıntı bizi doğrudan oraya götürüyor ama siz kazıklara davranın, saplanıp kalırsak kurtarırız belki…”

“O köprüde,” dedi Cahir elini gözlerine siper ederek, “askerler var. Köprüde ve istifleme yerinde…”

Askerleri şimdi hepsi görmüştü. Ve de köprünün üstündeki askerlerin istifleme yerinin arkasındaki ormandan ansızın çıkagelen siyah ve yeşil pelerinli atlıların saldırısına uğradıklarına da tanık olmuşlardı. O kadar yaklaşmışlardı ki savaş çığlıklarını kolayca duyabiliyorlardı.

“Nilfgaard,” dedi Cahir boğuk bir sesle. “Peşimizdekiler bunlar. İstifleme yerinde de kuzeyliler bekliyor…”

“Kazıklara davranın!” diye bağırdı salcı. “Onlar birbirlerini katlederken geçip gidebiliriz belki!”

Ama geçip gidemediler. Köprüye çok yaklaştıkları sırada, köprü koşuşturan paralı askerlerin ayaklarının altında zangır zangır titredi. Paralı askerler zincirli zırhlarının üstüne kızıl karo armalı beyaz ceketler giymişlerdi. Çoğunun elinde tatar yayı vardı; bunları köprü parmaklıklarına dayayıp köprüye yaklaşan tekneye doğru nişan aldılar.

“Vurmayın, dostlar!” diye gırtlağı yırtılırcasına bağırdı Dandelion. “Vurmayın! Dostuz biz!”

Paralı askerler duymadılar. Ya da duymak istemediler.

Tatar yaylarından fırlayan okların yarattığı sonuç trajikti. İnsanlardan yalnızca salcı isabet almıştı ve hâlâ elindeki kazıkla tekneye yön vermeye çalışıyordu. Tatar yayının oku bedenini delip geçmişti. Cahir, Milva ve Regis bordayı siper almıştı. Geralt kılıcını kapıp bir oku savuşturdu ancak okların arkası kesilmek bilmiyordu. Durmaksızın çığlık atıp kollarını sallayan Dandelion mucize eseri isabet almamıştı. Ok yağmuru atların arasında büyük bir katliama yol açmıştı. Üç okun isabet ettiği kırat, dizlerinin üzerine çöktü. Milva’nın karayağız atı çifte atıp yere devrildi, onu Regis’in kahverengi atı izledi. Oku cıdağına yiyen Roach önce şaha kalktı sonra tekneden atladı.

“Vurmayın!” diye bağırdı Dandelion ciğerleri parçalanırcasına. “Dostuz biz!”

Bu kez sonuç alabilmişti.

Akıntının sürüklediği tekne gıcırtılar çıkararak adacıklardan birine daldı ve durdu. Çifte atan atların nallarından kaçmak için hepsi tekneden adaya ya da suyun içine atladı. Milva, tekneyi en son terk edebildi çünkü hareketleri bir anda müthiş ağırlaşmıştı. Onun bordayı güçlükle aşıp kendini kumlara bıraktığını gören Witcher, herhalde oklardan biri isabet etti, diye içinden geçirdi. Kendini derhal kızın yanına attı ama vampir ondan hızlı davranmıştı.

“İçimde bir şey yırtıldı,” dedi kız ağır ağır. Konuşması çok tuhaftı. Sonra ellerini kasıklarına bastırdı. Yün pantolonunun tek bacağının kırmızıya boyandığı Geralt’ın gözünden kaçmadı.

Regis sırt çantasından çıkardığı bir şişeyi Geralt’a uzatarak, “Elime dök,” dedi. “Şunu elime dök, çabuk!”

“Neyi var?”

“Düşük yapıyor. Bir bıçak ver bana. Üzerindeki giysisini kesip çıkaracağım. Ve de çekil.”

“Hayır,” dedi Milva. “Onun yanımda olmasını istiyorum.”

Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Üstlerindeki köprü, askerlerin çizmelerinden sarsılıyordu.

“Geralt!” diye bağırdı Dandelion. Vampirin Milva’ya yaptıklarını gören Witcher, utanarak başını çevirdi. Beyaz pelerinli askerler köprünün üzerinde telaşla koşuşturuyordu. Sağ kıyıdaki odun istifleme yerinden hâlâ gürültüler geliyordu.

“Sol kıyıya kaçıyorlar,” dedi Dandelion; koşarak gelmiş, Witcher’ı kolundan çekiştiriyordu. “Nilfgaardlılar köprünün sağına vardılar bile! Orada savaş hâlâ sürüyor ama askerlerin çoğu firar etti. Duyuyor musun? Biz de kaçmalıyız!”

“Olmaz,” dedi Geralt dişlerinin arasından. “Milva düşük yaptı. Yürüyemez.”

Dandelion ağzına geldiği gibi küfretti. “O zaman taşıyacağız kızı,” dedi. “Tek şansımız bu.”

“Tek değil,” dedi Cahir. “Geralt, köprüye çıkıyoruz.”

“Neden?”

“Firarı durdurmamız gerekiyor. Kuzeyliler köprünün sağını uzunca süre tutarsa, biz belki solundan sıvışırız.”

“Firarı nasıl durdurmayı düşünüyorsun?”

“Ben nice birliğe komuta ettim. Önce köprünün ayağına sonra üstüne tırman!”

Cahir, birliklerin paniğini yönetme konusunda gerçekten deneyimli olduğunu köprünün üzerine çıkar çıkmaz gösterdi.

“Nereye böyle, it yavruları! Nereye, orospu çocukları!” diye kükredi ve haykırışlarına eşlik eden yumruklarla firarileri birer birer köprü parmaklıklarından aşağıya savurdu. “Durun! Durun diyorum, bok herifler!”

Kaçanların birkaçı —kesinlikle tamamı değil- Cahir’in haykırmasından ve havada çevirdiği kılıcın parıltısından ürküp durdu. Ötekiler o görmeden kaçmaya çalıştılar. Ama Geralt da kılıcını çekip gösteriye katılmıştı.

“Nereye?” diye haykırdı Geralt ve askerlerden birini yakaladığı gibi durdurdu. “Nereye böyle? Dur! Geri!”

“Nilfgaardlılar efendim!” diye haykırdı piyade. “Herkesi katlediyorlar! Bırakın bizi!”

“Ödlekler!” diye bağırdı Dandelion, Geralt’ın daha önce hiç duymadığı bir sesle. O da şimdi köprünün üstüne çıkmıştı. “Sefil ödlekler! Yüreksizler! Paçanızı kurtarmak için tüyüyorsunuz, ha? Yüz karasıyla yaşamak için mi adi herifler?”

“Bizden üstünler, sayın şövalye! Onlarla boy ölçüşemeyiz biz!”

“Komutan şehit düştü,” diye inledi bir başkası. “Onbaşı firar etti! Bu ölüm demek!”

“Canımızı kurtarmak istiyoruz!”

“Arkadaşlarınız,” diye bağırdı Cahir kılıcını savurarak, “hâlâ köprü girişinde ve istifleme yerinde savaşıyorlar! Mücadele ediyorlar! Onların yardımına koşmayanlar yüz karasıdır! Gelin peşimden!”

“Dandelion,” diye tısladı Witcher. “İn çabuk aşağıya. Regis’le birlikte Milva’yı bir şekilde sol kıyıya götüreceksin. Ee, ne duruyorsun hâlâ öyle?”

“Gelin peşimden millet,” diye bağırdı Cahir kılıcını sallayarak. “Tanrılara iman eden, peşime düşsün! İstifleme yerine! Hadi, var gücünüzle!”

On kadar asker kılıçlarını şakırdatıp kararlılığın farklı kademelerini yansıtan seslerle çağrıya karşılık verdi. Daha önce kaçmış olan onu aşkın başka asker utanıp geri döndü ve köprü ordusuna katıldı. Bu birliğin başında ansızın Witcher ve Nilfgaardlı vardı şimdi.

Birlik, istifleme yerine gerçekten saldıracaktı belki ancak köprünün üstünde ansızın siyah pelerinli atlılar belirdi. Nilfgaardlılar köprüye akın ettiler, kalasların üzerinde nal sesleri yankılanmaya başladı. Firardan vazgeçirilen askerlerin bir kısmı yeniden kaçmaya başladı, bir kısmı da ne yapacağını bilemez halde kalakaldı. Cahir, Nilfgaard dilinde sövmeye başladı. Ama Witcher’dan başka kimsenin dikkatini çekmedi bu.

“Başlanılan işin bitirilmesi şarttır,” diye homurdandı Witcher, kılıcına daha sıkı sarılarak. “Yürüyün! Birliğimizi savaşa götürmeliyiz!”

“Geralt.” Cahir durdu, Witcher'a kuşkuyla baktı. “Ben şimdi… Ben şimdi kendi insanlarımı mı öldüreceğim? Yapamam…”

“Sıçarım bu savaşa,” dedi Witcher dişlerinin arasından. “Ama burada mesele Milva. Bize katıldın. Kararını ver. Ya benimle gel ya da siyah pelerinlilerin tarafına geç. Çabuk.”

“Seninle geliyorum.”

Sonunda bir Witcher ve onu seçen bir Nilfgaardlı canavarca haykırarak kılıçlarını havada çevirdi ve iki arkadaş, iki dost ve yoldaş olarak bir an bile duraksamadan çatışmanın içine daldı. Onların ateşle imtihanıydı bu. Öfke, delilik ve ölüm yüklü ortak mücadelenin imtihanıydı. İki arkadaş ölüme gidiyordu. Öyleydi düşünceleri. O gün, Yaruga'nın üstündeki o köprüde ölmeyeceklerini bilemezlerdi. Onları farklı ölümlerin beklediğini bilemezlerdi. Başka bir yerde ve başka bir zamanda.

Nilfgaardlıların kollarında akrep şeklinde simli işlemeler vardı. Cahir onlardan ikisinin işini uzun kılıcının seri darbeleriyle bitirdi, Geralt da sihiU'mi savurup iki Nilfgaardlıyı daha öbür dünyaya yolladı. Ardından köprü korkuluklarının üzerine atladı, orayı boydan boya yürüyüp kalan düşman askerlerine saldırdı. O bir Witcher'di, denge sağlamak onun için çocuk oyuncağı sayılırdı ama onlara saldıran Nilfgaardlılar bu akrobasi hareketleri karşısında şaşkına dönüp ne yapacaklarını bilemediler. Zincir zırhları yünmüş gibi delen cüce kılıcının darbeleriyle işte böyle, şaşkın ve ne yapacaklarını bilemez halde öldüler. Köprünün yürünmekten aşınmış kalaslarının üstüne kanlar sıçradı.

Sayı bakımından aslında güçlü olan köprü ordusu, liderlerinin üstünlüğünün de etkisiyle hep bir ağızdan bağırmaya başladı; morallerinin düzelip savaşma ruhlarının yeniden canlanmasından gelen bir haykırıştı bu. Böylece, az önce panikle kaçmaya çalışanlar, azgın kurtlar gibi Nilfgaardlıların üstüne atıldı, onlara kılıçları, baltaları, gürzleri ve teberleriyle girişti. Köprü parmaklıkları yıkıldı, atlar sırtlarındaki siyah pelerinli süvarilerle birlikte suya düştü. Askerler böğürerek kendilerini köprü girişine atmaya çalıştılar ve bir anda komutanları olup çıkan Geralt ve Cahir'i önlerine katıp onların kendi planlarını uygulamalarını önlediler. Oysa Geralt ve Cahir dikkat çekmeden geri çekilmek, gidip Milva'yı almak ve kapağı sol kıyıya atmak niyetindeydi.

İstifleme yerinde savaş iyice kızışmıştı. Nilfgaardlılar, firar etmeyip kalan askerleri köprüden püskürtmüş, onlar da sedir ve çam gövdelerinin ardındaki barikatlarda amansız bir savunmaya geçmişti. Bu bir avuç asker, yaklaşmakta olan takviye kıtayı görünce sevinç çığlıkları attı. Biraz aceleci davranmışlardı tabii. Takviye kıta, silahlarıyla Nilfgaardlıları köprüden püskürttü ama köprü girişine geldiklerinde düşman atlılar yan taraftan

aralarına daldı. Kaçışı ve süvari sınıfının şiddetini frenleyen barikatlar ve kereste yığınları olmasaydı piyadeler bir çırpıda dağılıp giderdi. Askerler odun yığınlarına doğru sıkıştırılınca savaşmayı inatla sürdürdüler.

Bu durum Geralt açısından hiç tanımadığı yepyeni bir çarpışma biçimiydi. Artık ne kılıç sanatının ne de bacakları ustalıklı kullanmanın bir hükmü vardı; kılıcını karmakarışık savurup indiriyor, her yandan durmaksızın gelen darbeleri savuşturuyordu.

Aslında pek hak etmediğini düşündüğü komutanlık kimliğinin avantajlarını yaşıyordu şimdi: Askerler çevresini sarmış, ona siper oluyor, arkasını kolluyor, önünü açıyor, rahatça vurup öldürebilmesi için alan sağlıyordu. Gelgelelim itiş kakış arttıkça artıyordu. Derken bir şey fark ettiler: Witcher ve kıtası, sayıca iyice zayıflamış, üstleri başları kan içinde barikat başında savunmayı sürdüren birkaç kişiyle omuz omuza mücadele veriyordu. Cüce paralı askerlerdi bunlar ve çevreleri sarılıydı.

Derken yangın başladı.

Barikatın istifleme yeri ve köprü arasında kalan kanadı, çam budaklarından ve dallarından oluşan karmakarışık bir yığındı, kirpi gibi iğneliydi, atlar ve piyadeler asla aşamazdı burayı. Bu yığın tutuşmuştu şimdi - belli ki biri üzerine bir meşale atmıştı. Bölgeyi savunanlar şiddetli sıcaktan ve dumandan kaçarak geri çekildiler. Köşeye sıkıştılar, gözleri kamaştı, birbirlerini ezdiler ve üzerlerine çullanan Nlifgaardlıların kılıç darbeleri altında ölmeye başladılar…

Durumu Cahir kurtardı. Savaş deneyimine sahip olduğu için çevresinde toplanan askerlerin çevrelerinin sarılmasına izin vermemişti. Geralt'ın ekibinden ayrılmış ama şimdi geri dönmüştü. Hatta siyah çultarı olan bir at ele geçirmişti, şimdi de kılıcını sağa sola savurarak saldırganların arasına daldı. Ardından kırmızı karo armalı ceketler giymiş teberli ve mızraklı askerler deliler gibi bağırarak koştular.

Geralt parmaklarını birleştirdi ve alevler içindeki yığına Aard işareti yolladı. Haftalardır Witcher iksiri kullanmadığı için büyük bir etki beklemiyordu. Ama etki başladı ve yığın, kıvılcımlar saçarak infilak etti.

“Arkamdan gelin!” diye bağırdı Witcher kılıcının ucunu barikata tırmanmış bir Nilfgaardhnın şakağına saplayarak. “Arkamdan gelin! Ateşin içinden!”

Mızraklarıyla hâlâ yanan dalları açarak ve çıplak elleriyle kavradıkları odun kütüklerini Nilfgaard atlarına doğru savurarak ateşin içinden geçtiler. Witcher kılıcını çılgınlar gibi çevresine savururken ve gelen darbeleri savuştururken, ateşle imtihan, diye içinden geçirdi. Ciri için ateşin içinden geçmem gerekiyordu. Geçiyorum ama beni hiç ilgilendirmeyen bir savaşta yapıyorum bunu. Mantığını kavrayamadığım bir savaşta. Beni temizlemesi gereken ateş yalnızca saçlarımı ve yüçü.mii yakıyor.

Witcher’in üzerine sıçrayan kanlar cızırdayıp buhar çıkardı.

“İleri, arkadaşlar! Cahir! Yanıma gel!”

“Geralt!” Cahir, bir Nilfgaardlıyı daha eyerden yere devirdi. “Köprüye! Adamlarınla köprüye ulaşmaya çalış! Biz de savunmayı bir araya toplayacağız…”

Sözünü bitiremedi çünkü siyah zırhlı, miğfersiz bir atlı kanlı saçlarını dalgalandırarak dörtnala koşturup üstüne çullanmıştı. Cahir, uzun kılıcın darbesini geçiştirdi ancak atının şaha kalkmasıyla yere düştü. Nilfgaardlı onu yere çivilemek üzere eğildi ama vurmadı. Çünkü kalakalmıştı. Kolunda gümüş bir akrep parıldıyordu.

“Cahir!” diye bağırdı şaşkınlıkla. “Cahir aep Caellach!”

“Morteisen…” Yerde yatan Cahit’in şaşkınlığı da çok büyüktü.

Geralt’ın yanında yürüyen, kırmızı karo armalı ceketi yanmış ve is içinde kalmış olan cüce paralı asker, bir şeye şaşırmaya zaman harcamadı. Mızrağını hızla Nilfgaardlının karnına sapladı, kılıcının sapıyla iterek adamı eyerden yere fırlattı. Hemen bir asker daha yetişti, ölenin siyah zırhını ağır çizmesiyle ezip dağıttı ve kargısının ucunu Nilfgaardlının gırtlağına sapladı. Adam, hırıltılar çıkarmaya başladı, ağzından kan geldi ve mahmuzlarıyla kumları eşeledi.

İşte tam da o anda Witcher'in beline çok ağır ve çok sert bir şey indi ve dizlerinin bağı çözülüverdi. Geralt yere düştü ve ortalığın zafer çığlıklarıyla inlediğini duydu. Siyah pelerinli süvarilerin ormana kaçıştıklarını gördü. Köprü, ellerinde kırmızı karo içinde kartal armalı sancaklarla sol kıyıdan gelen atlıların altında sarsıldı.

Yaruga köprüsündeki büyük savaş Geralt için böylece son bulmuş oldu. İleride yazılacak vakayinamelerde dipnot olarak bile geçmeyecekti elbette bu savaş.

Witcher'ın sırtına hafifçe vurarak muayene eden sağlık memuru, "Hiç tasalanmayın, efendim," dedi. "Köprü yıkıldı. Karşı kıyıdan kimse saldıramaz artık. Arkadaşlarınız ve kadın güvendeler. Eşiniz midir kendisi?"

Hayır.

"Ah, ben de sanmıştım ki… Savaşın gebe kadınlara zarar vermesi ne korkunç…"

"Susun, tek kelime duymak istemiyorum. Şu flamalar neyin nesidir?"

"Kimin için savaştığınızı bilmiyor musunuz? Tuhaf, çok tuhaf… Bu, Lirya ordusu. Siyah kartal Lirya'yı, kırmızı karo da Rivya'yı temsil eder. Evet, bu kadar. Sadece ezikler var. Beliniz bir süre ağrıyacaktır ama önemli değil. İyileşeceksiniz."

"Teşekkür ederim."

"Asıl ben size teşekkür ederim. Köprüyü tutmasaydınız, Nilfgaard bizi karşı kıyıda nehre doğru sıkıştırır ve imha ederdi. Onların elinden kurtulamazdık. Siz kraliçeyi kurtardınız! Hoşça kalın, efendim. Gidiyorum çünkü başka yaralılar yardım bekliyor."

"Teşekkür ederim."

Geralt, istifleme yerinde bir ağaç gövdesinin üzerine oturmuştu, bitkin, perişan ve kayıtsızdı. Cahir bir yerlere gitmişti. Yaruga altın yeşiline

boyanmış, batıya doğru alçalan güneşin ışınları altında ortadan ikiye ayrılmış köprünün kazıkları arar sından parıldayarak akıyordu.

Geralt nal, ayak ve zırh sesleri duyunca başını kaldırdı.

“Muhterem imparatoriçem, işte bu adam. İzninizle atınızdan inmenize yardımcı olayım…”

Geralt başını kaldırdı. Karşısında zırhlar içinde bir kadın duruyordu, saçlarının rengi çok açıktı, neredeyse onunkine benziyordu. Sarı değil, kırdı saçları ama kadının yüzü yaşlılık izleri taşımıyordu. Kuşkusuz olgun bir yaştaydı. Ama ihtiyar değildi kadın.

Kadın ağzına, dantel işlemeli patiska bir mendil bastırmıştı. Mendil kan içindeydi.

Yanma gelen şövalyelerden biri, “Ayağa kalkın, efendim,” diye fısıldadı Geralt’a. “Ve de eğilin. Karşınızda kraliçe duruyor.” Witcher ayağa kalktı ve belindeki ağrıya karşın hafifçe eğildi. “Köprüyü mü tuştun sen?” “Anlamadım? “

Kadın mendili ağzından çekip kan tükürdü. Birkaç kırmızı damla süslü püslü zırhının üzerine düştü.

“Majesteleri Meve, Lirya ve Rivya Kraliçesi,” dedi kadının yanında duran, omzunda yaldız işlemeli mor pelerin taşıyan şövalye, “Yaruga üstündeki köprüyü kahramanca savunan kişinin siz mi olduğunuzu soruyor.”

“Bir şekilde kendiliğinden gelişti.”

“Kendiliğinden geyişmiş!” Kraliçe gülümsemeye çalıştı ama pek başaramadı. Yüzünü buruşturdu, tam olarak anlaşılamasa da küfrü bastı ve yeniden kan tükürdü. Kraliçe henüz ağzını kapatamadan, Geralt kocaman bir yara ve birkaç dişin yerinde olmadığını fark etti. Geralt’ın bakışı kadının gözünden kaçmadı.

Kraliçe gözlerini Geralt’ın gözlerine dikip, “Ah evet,” dedi mendilin arkasından. “Oyospu çocuğunun bivi ağzıma biv tane indidi. Önemli değil.”

“Kraliçe Meve,” dedi mor pelerinli vurguyla, “en ön saflarda savaştı, Nilfgaard’ın sayıca üstün birliklerinin karşısına erkek gibi, şövalye gibi dikildi! Siz hem kraliçemizi hem de ordumuzu kurtardınız. Kim olduklarını bilmediğimiz hainler tekneyi ele geçirip kaçırdıklarında bu köprü bizim tek kurtuluşumuzdu. Sizse köprümüzü kahramanca savundunuz…”

“Yetev, Odo. Adın nediv senin kahaman?”

“Benim mi?”

“Elbette, sizin.” Morlu şövalye, Geralt’a baktı, gözleri ürkütücüydü. “Neyiniz var? Yaralı mısınız? Başınızdan mı vuruldunuz yoksa?”

“Hayır.”

“O halde kraliçe sorunca yanıt vereceksiniz! Ağzının yaralı olduğunu, güçlükle konuştuğunu görüyorsunuz!”

“Yetev, Odo!”

Morlu reverans yaptı, ardından Geralt’a baktı. “Adınız?”

Ne olacaksa olsun, diye düşündü Geralt. Bıktım her şeyden. Yalan söylemeyeceğim.

“Geralt.”

“Nerelisiniz?”

“Hiçbir yerliyim.”

“Jovalyelik falan?” Meve, ayaklarının önündeki kumları yine kanlı tükürüğüne buladı.

“Anlayamadım? Hayır, şövalye değilim, majesteleri.”

Meve kılıcını çekti. “Diz çök.”

Geralt, neler olup bittiğini anlayamadan denileni yaptı. Aklı hâlâ Milva'da ve Ysgith bataklıklarından çekindiği için bu kıza seçtiği yoldaydı.

Kraliçe morluya döndü. "Sözlevi sen söyleyeceksin. Dijlevim yok benim."

"Haklı mesele uğruna savaşılırken gösterilen benzersiz yiğitlik için," diye coşkuyla başladı morlu, "taca gösterilen erdem, onur ve sadakat için, tanrıların lütfuyla Lirya ve Rivya Kraliçesi mertebesine yükselmiş ben, seni yetkim, hukukum ve ayrıcalığımla şövalyelik mertebesine yükseltiyorum. Sadakatle hizmet et. Bu mertebe sonsuza dek senin olsun."

Geralt, kılıcın omzuna indiğini hissetti. Kraliçenin açık yeşil gözlerinin içine baktı. Meve, kırmızı yoğun bir sıvı tükürdü, mendili yüzüne bastırdı, kenar dantelinin ardından Geralt'a göz kırptı.

Morlu, kraliçeye yaklaşıp fısıldadı. Witcher'ın kulağına "Unvan", "Rivya arması", "Yurt bayrağı" ve "Şeref" sözcükleri çalındı.

"Doğru." Meve başını salladı. Gitgide daha anlaşılır şekilde konuşuyor, dilini dökülen dişlerinden kalan boşluğa bastırarak acısını hafifletiyordu. "Sen, Rivyalı askevlerle birlikte köpvüyü koyudun, hiçbiv yerli olmayan yiğit Geralt. Kendiliğinden geyişmiş, hahaha. Bende de sana unvan verme durumu gelişti: Rivyalı Geralt, hahaha."

"Eğilin, Sayın Şövalye," dedi morlu dişlerinin arasından.

Şövalye mertebesine yükselen Rivyalı Geralt, eğildi; gülümsemesini, elinde olmadan dudaklarında beliren gülümsemeyi Kraliçe Meve'nin fark edememesi için eğildikçe eğildi…

"SAPKOWSKI'NİN WITCHER EVRENİ, MODERN FANTASTİK EDEBİYAT DÜNYASININ EN DETAYLILARINDAN BİRİDİR VE BİRÇOK YENİLİKÇİ FİKİR SUNAR. KARMAŞIK KARAKTER İLİŞKİLERİ BU DÜNYAYI DAHA DA ZENGİNLEŞTİRİR… FANTASTİK EDEBİYAT HAYRANLARININ EL ÜSTÜNDE TUTACAĞI BİR SERİ."

B&N

“OKUDUĞUM EN İYİ VE EN İLGİNÇ FANTASTİK EDEBİYAT SERİLERİNDEN BİRİ. SAPKOWSKI HİÇ KİMSEYE BENZEMEYEN BÎR TASARIMCI.” Nerds of a Feather “SAPKOWSKI’NlN ROMANI, KARMAŞIK BİR BÜYÜ GİBİ; FANTASTİK MALZEMELER, ENTELEKTÜEL DİSKUR VE İNCE BİR MİZAHIN KARIŞIMI.”

Time “ARTIK ESKİMİŞ BİR TÜRDE YENİ BİR SOLUK. SAKIN KAÇIRMAYIN.” Dreamwatch “SAPKOWSKI’NlN MÜTHİŞ ÜSLUBU, SANSASYONEL OLAYLAR VE İLGİ ÇEKİCİ BİR ATMOSFER YARATMADAKİ BULUNMAZ YETENEĞİ, GERİLİMİ VE MİZAHI USTA BİR HARMANDA BİRLEŞTİREBİLMESİ ONU EŞSİZ KILIYOR.”

Polityka “SAPKOWSKI İLGİNÇ VE OLAĞANÜSTÜ DERİNLİKTE KARAKTERLER YARATMAKTA USTA. SON DİLEK MELANKOLİ VE MİZAH DOLU BİR ROMAN.”

The Wertzone “POLONYALI YAZAR ANDRZEJ SAPKOWSKI’NlN KARAKTER BAZLI MUHTEŞEM YAZILMIŞ ESERİ TÜRÜNÜN EN ÖNDE GELEN ROMANLARINDAN.”

The Specusphere “TANIDIK HİKÂYELERİN BÖYLE FARKLI ELE ALINMASI ÇOK SEVİNDİRİCİ. SON DİLEKİN ÇOĞU BİR PERİ MASALI GİBİ.”

SFX

“DOĞU AVRUPA FOLKLORU VE EFSANELERİ İLE GÜZEL PRENSESLER VE HUYSUZ ŞEYTANLAR BİR ARADA. SON DİLEKTE HİÇBİR ŞEY GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİL. BAŞLADIĞINIZ ZAMAN BIRAKAMAYACAKSINIZ.” Waterstones